virtual-project.eu

KRISTIN HANNAH

Drum în noapte

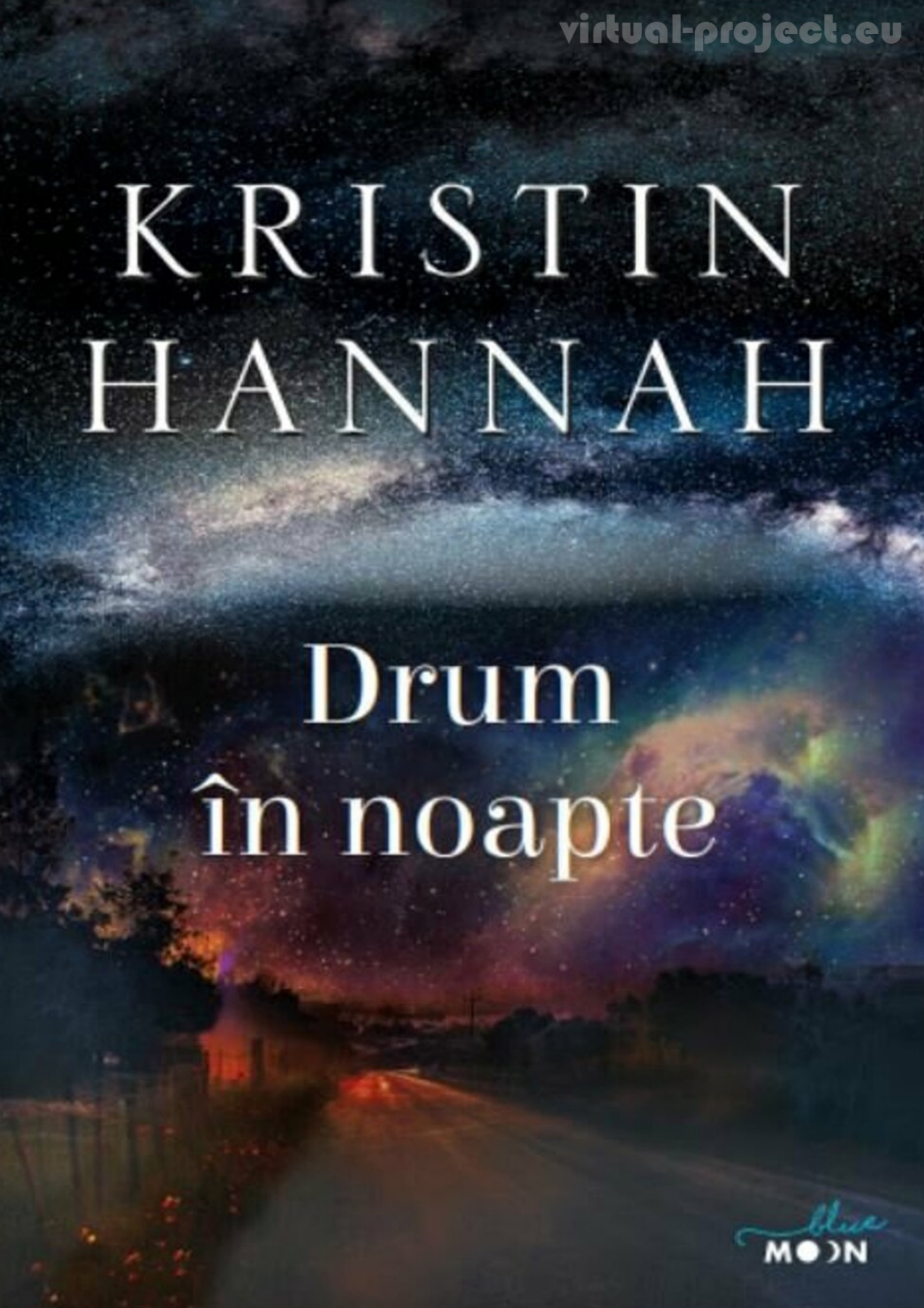

Blue MOON

KRISTIN HANNAH

DRUM ÎN NOAPTE

Original: *Night Road* (2011)

Traducere din limba engleză de:
VALENTINA GEORGESCU

virtual-project.eu

LITERA®

2019

Prolog

2010

S-a oprit în curba ac de păr de pe Night Road.

Pădurea este întunecată aici, chiar și în plină zi. Arbuști pereni străvechi, înalți cresc în hățișuri de o parte și de alta a drumului, cu trunchiurile drepte, acoperite de mușchi înălțându-se atât de sus în văzduhul verii că împiedică soarele să răzbească. Umbrele sunt înalte până la genunchi de-a lungul panglicii rupte de asfalt; aerul este nemișcat și mut, de parcă și-ar ține respirația. Pândind.

Cândva, șoseaua asta era pur și simplu drumul ei spre casă. Îl aborda categoric, cotind pe suprafața plină de hârtoape fără să stea pe gânduri. Rareori observând – dacă se întâmpla vreodată – cum pământul cădea de o parte și de alta. Pe atunci, mintea îi era în altă parte, la mărunțișurile cotidiene. Corvezi. Treburi. Programări.

Desigur că nu mai făcuse drumul ăsta de mulți ani. Era de ajuns doar să observe indicatorul verde șters, că și trăgea violent de volan; prefera să iasă în decor decât să se afle aici. Sau cel puțin așa gândise până azi.

Oamenii de pe insulă vorbeau și acum despre ce se întâmplase în vara lui 2004. Ședeau pe scaunele din bar și pe leagănele de pe verande și își dădeau cu părerea despre fapte știute doar pe jumătate, judecând lucruri pe care nu era treaba lor să le judece. Ei cred că un articol de câteva coloane dintr-un ziar le oferă informațiile de care au nevoie. Dar faptele aproape că nici nu contează.

Dacă ar vedea-o cineva aici, doar stând pe drumul ăsta pustiu, la umbra arborilor, totul ar fi dezgropat. Și-ar aminti cu toții noaptea aceea, de acum mult timp, când ploaia s-a transformat în cenușă…

PARTEA ÎNTÂI

Spre amiaza vieții noastre muritoare ajuns,
într-o pădure-ntunecoasă mă rătăcii.
pierzând dreapta cărare.

Dante Alighieri, *Infernul*

Capitolul 1

2000

Lexi Baill studie o hartă a statului Washington până când micile marcaje geografice roșii începură să tremure dinaintea ochilor ei obosiți. Numele locurilor aveau o vagă magie; indicau un peisaj pe care ea nici nu și-l putea imagina, cu munți acoperiți cu zăpadă, care coborau până pe malurile apelor, cu copaci atât de înalți și de drepți precum turlele unor catedrale, cu un infinit văzduh albastru, limpede precum cristalul. Își imagina acvilele cocoțate pe stâlpii de telefon și astrele ce păreau atât de aproape că le puteai atinge cu mâna. Urșii se furișau probabil prin codrul liniștit noaptea, căutând locurile în care ei fuseseră stăpâni nu cu mult timp în urmă.

Noua ei casă.

Voia să creadă că viața ei avea să fie diferită acolo. Dar, sincer, oare cum putea crede așa ceva? La paisprezece ani, poate nu știa multe, dar un lucru știa sigur: copiii abandonați erau returnabili, la fel ca sticlele goale de apă minerală sau ca pantofii care te strângeau.

Cu o zi înainte, fusese trezită devreme, iar asistenta socială care se ocupa de cazul ei îi spusese să își facă bagajele. Din nou.

— Am vești bune, spusese Miss Watters.

Chiar și pe jumătate adormită, Lexi știu ce însemna asta.

— Altă familie. Grozav. Mersi, Miss Watters.

— Nu doar o familie. Familia ta.

— Sigur că da. Cum să nu. Noua mea familie. O să fie nemaipomenit.

Miss Watters scoase sunetul acela de dezamăgire, un suflat ușor care nu era neapărat un oftat.

— Ai fost puternică, Lexi. Foarte mult timp.

Lexi încercă să zâmbească.

— Nu trebuie să vă pară rău, Miss W. Știu cât de greu este să plasezi copiii mai mari. Iar familia Rexler a fost mișto. Dacă mama mea nu s-ar fi întors, cred că asta ar fi fost în regulă.

— Nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, să știi.

— Mda, spuse Lexi.

În zilele bune, se putea convinge că persoanele care o dăduseră înapoi aveau problemele lor. În zilele proaste – și astea erau din ce în ce mai dese în ultima vreme – se întreba ce era în neregulă cu ea, de ce era atât de ușor de abandonat.

— Ai rude, Lexi. Ți-am găsit o mătușă din partea bunicii. O cheamă Eva Lange. Are șaizeci și șase de ani și locuiește în Port George, Washington.

Lexi se ridică în picioare.

— Ce? Mama a spus că nu am nicio rudă.

— Mama ta… s-a înșelat. Ai o familie.

Toată viața ei, Lexi așteptase aceste cuvinte prețioase. Lumea ei fusese mereu periculoasă, incertă, o corabie îndreptându-se spre bancurile de nisip. Crescuse mai mult singură, printre străini, un copil sălbatic al timpurilor moderne, luptându-se pentru orice dumicat și pentru un pic de atenție, neprimind niciodată îndeajuns nici dintr-una, nici din cealaltă. Dăduse uitării mare parte din toate acestea, dar când încerca – când unul dintre psihologii oficiali o obligau să încerce –, își

amintea că îi fusese foame, că fusese udă, că întinsese mânuțele după o mamă care era prea drogată ca să o audă sau prea vlăguită ca să îi pese. Își amintea cum uneori stătuse zile în șir într-un țarc de bebeluși, plângând, așteptând să își amintească cineva de existența ei.

Acum, se uita pe geamul murdar al unui autobuz. Asistenta socială care se ocupa de cazul ei stătea lângă ea, citind un roman de dragoste.

După mai bine de douăzeci și șase de ore pe drum, se apropiau, în sfârșit, de destinația lor. Afară, un cer plumburiu învăluia vârfurile copacilor. Ploaia desena forme cârlionțate pe geam, împiedicând vederea. Aici, în Washington, era ca pe o altă planetă; duse erau colinele de culoarea cojii de pâine, scorojite de arșița soarelui din sudul Californiei și împletiturile gri ale autostrăzilor ticsite de mașini. Copacii erau anormal de mari; la fel și munții. Totul părea prea mare și prea sălbatic.

Autobuzul trase la un terminal înghesuit, de culoarea cimentului, și se opri cu un șuierat prelung și o zgâlțâitură puternică. Un nor de fum negru pluti pe lângă geamul ei, înnegrind pentru o clipă vederea către parcare; apoi ploaia îl spălă. Ușile autobuzului se deschiseră cu zgomot.

— Lexi?

Auzi vocea lui Miss Watters și știa că însemna *„Haide, Lexi”,* dar nu se putea urni. Ridică privirea la femeia care fusese singura prezență stabilă în viața ei în ultimii șase ani. De fiecare dată când o familie adoptivă o abandonase pe Lexi, returnând-o ca pe un fruct stricat, Miss Watters fusese acolo, așteptând cu zâmbetul acela al ei discret și trist. Nu era cine știe ce, dar Lexi atâta știa, și brusc, începu să se teamă că va pierde chiar și acea măruntă familiaritate.

— Și dacă nu vine? întrebă Lexi.

Miss Watters întinse mâna, cu degetele acelea pline de nervuri, ca niște nuiele, și cu articulații

noduroase.

— O să vină.

Lexi inspiră adânc. Putea face asta. Bineînțeles că putea. Se mutase la șapte familii adoptive în ultimii cinci ani și mersese la șase școli diferite în același interval de timp. Putea face față situației.

O prinse de mână pe Miss Watters. Merse în urma ei pe culoarul îngust din autobuz, lovindu-se de scaunele plușate de pe o parte și de pe cealaltă.

Coborâte din autobuz, Lexi își luă valiza roșie ponosită, care era aproape prea grea ca să poată fi cărată, umplută cum era cu singurele lucruri care contau cu adevărat pentru ea: cărți. O târî până la marginea trotuarului și rămase acolo, așezată pe bordură. Părea o denivelare periculoasă panta aceea mică de beton. Un pas greșit putea însemna un os rupt sau ar fi putut-o trimite cu capul înainte direct în trafic.

Miss Watters veni lângă Lexi și deschise o umbrelă. Ploaia ropotea înfundat pe suprafața întinsă de nailon.

Ceilalți pasageri coborâră unul câte unul din autobuz și se făcură nevăzuți.

Lexi privi la parcarea goală și simți că-i vine să plângă. De câte ori fusese în exact aceeași situație? De fiecare dată când mama venea de la dezalcoolizare, își căuta fiica. *Mai dă-mi o șansă, fetița mea. Spune-i judecătoarei celei drăguțe că te iubesc. O să fiu mai bună de data asta… N-am să te mai uit.* Și de fiecare dată, Lexi a așteptat.

— Probabil s-a răzgândit.

— Asta n-o să se întâmple, Lexi.

— E posibil.

— Ai o familie, Lexi, repetă Miss Watters cuvintele îngrozitoare și Lexi alunecă; speranța își făcu loc pe furiș.

— Familie.

Îndrăzni să testeze cuvântul neobișnuit. I se topi pe limbă ca o acadea, lăsând un gust dulce în urma lui.

Un Ford Fairlane albastru lovit ici și colo trase în fața lor și parcă. Tabla mașinii era îndoită de-a lungul aripii și plină de rugină. Unul dintre geamuri era crăpat și lipit cu bandă adezivă.

Ușa șoferului se deschise lent și din mașină apăru o femeie. Era scundă și cu păr alb, cu ochi căprui apoși și un ten plin de ridurile romboidale specifice fumătorilor înrăiți. În mod uimitor, părea cunoscută – un fel de versiune mai bătrână și mai ridată a mamei. În acel moment, cuvântul imposibil îi reveni lui Leni, acum plin de sens. *Familie.*

— Alexa? spuse femeia cu voce hârșâită.

Lexi nu reuși să răspundă. Ar fi vrut ca femeia aceea să zâmbească, poate chiar să o ia în brațe, dar Eva Lange rămase priponită locului, cu fața ei de măr uscat foarte încruntată.

— Eu sunt mătușa ta din partea bunicii. Adică sora ei.

— Nu am cunoscut-o niciodată pe bunica, fu tot ce-i trecu lui Lexi prin minte să spună.

— În tot acest timp, am crezut că ești la rudele lui taică-tău.

— Nu am tată. Adică, nu știu cine e. Mama n-a știut.

Mătușa Eva oftă.

— Acum știu asta, grație lui Miss Watters. Ăla e tot bagajul tău?

Lexi simți un val de jenă.

— Da.

Miss Watters luă încet valiza de la Lexi și o puse pe bancheta din spate.

— Haide, Lexi. Urcă în mașină. Mătușa ta vrea să locuiești la ea.

Da, deocamdată.

Miss Watters o strânse tare în brațe pe Lexi.

— Să nu-ți fie frică, îi șopti.

Lexi aproape că înțepenise așa. În ultima secundă, înainte să devină stânjenitor, se desprinse

și se eliberă. Merse la mașina rablagită și trase de portieră, care zdrăngăni și scârțâi când se deschise.

Înăuntru, mașina avea două banchete acoperite cu vinilin maro, cu cusături plesnite, prin care ieșea umplutura de câlți gri. Mirosea ca un amestec de mentă și fum, ca și cum în ea s-ar fi fumat un milion de țigări mentolate.

Lexi se așeză cât putu de aproape de ușă. Îi făcu cu mâna lui Miss Watters prin geamul crăpat, privind-o pe asistenta socială care se ocupase de cazul ei dispărând în negura cenușie pe măsură ce mașina se îndepărta de ea. Rămase cu buricele degetelor lipite de sticla rece, ca și cum o atingere neînsemnată ca aceea ar fi putut-o conecta cu femeia pe care n-o mai putea vedea.

— Mi-a părut rău să aud că mama ta s-a prăpădit, spuse mătușa Eva după o tăcere lungă și stânjenitoare. Este într-un loc mai bun acum. Asta ar trebui să te consoleze.

Lexi nu știuse niciodată ce să răspundă la așa ceva. Era un sentiment de care auzise de la fiecare străin care o luase în plasament. Biata Lexi, cu mama ei dependentă de droguri, moartă. Dar nimeni nu știa cu adevărat ce fel de viață dusese mama ei – bărbații, heroina, reprizele de vomitat, durerile. Sau cât de cumplit îi fusese sfârșitul. Doar Lexi știa toate astea.

Rămase privind pe geam la acest nou loc al ei. Era frapant, verde, întunecos, chiar și în miezul zilei. După câțiva kilometri, un indicator le ura bun venit în rezervația Port George. Aici, simbolurile amerindienilor se puteau vedea peste tot. Balene ucigașe erau dăltuite pe fațadele magazinelor. Case artizanale erau amplasate pe terenuri în paragină, multe dintre ele cu mașini sau unelte ruginite abandonate în curți. În această după-amiază de sfârșit de august, gherete goale de vânzare a artificiilor stăteau mărturie ale vacanței recent încheiate, iar un cazino sclipitor era construit pe o pantă de deal cu vedere spre sud.

Indicatoarele îndrumau către parcul de rulote Chief Sealth Mobile Home Park. Mătușa Eva traversă parcul și parcă în fața unei rulote alb-galbene foarte late. Se vedea cumva neclar prin perdeaua aceea de ploaie măruntă și deasă, înconjurată de deziluzie. Ghivece gri de plastic cu fire lungi de petunii veștejite flancau ușa de la intrare, care era vopsită în albastru pastel. În fereastra din față, două perdele în carouri atârnau ca niște clepsidre de pânză, prinse la mijloc cu câte un șnur galben scămoșat.

— Nu e mare lucru, spuse mătușa Eva, părând stânjenită. E închiriată de la trib.

Lexi nu știu ce să zică. Dacă mătușa ei ar fi văzut unele dintre locurile în care locuise Lexi la viața ei, nu s-ar mai fi scuzat pentru această mică rulotă drăguță.

— E drăguț.

— Vino, spuse mătușa ei, oprind motorul.

Lexi merse după mătușa ei pe o potecă pavată cu pietriș ce ducea la intrarea în rulotă. Înăuntru, rulota era curată lună. O bucătărie mică în formă de L ducea către o zonă de luat masa cu o masă cu picioare cromate și blat din melamină, cu patru scaune. În camera de zi, un fotoliu în carouri pentru două persoane și două fotolii extensibile cu suprafețe din vinilin albastru erau așezate în fața unui televizor pus pe un suport metalic. La capătul mesei, erau două fotografii – una cu o bătrână cu ochelari cu rame de os și una cu Elvis. Aerul mirosea a fum de țigări și a flori artificiale. De aproape fiecare mâner din bucătărie atârnau odorizante de cameră mov.

— Îmi cer scuze pentru mirosul cam neplăcut. M-am lăsat de fumat săptămâna trecută – când am aflat de tine, spuse mătușa Eva, întorcându-se cu fața la Lexi. Copiii și fumatul pasiv nu prea se împacă, este?

Lexi fu cuprinsă de un sentiment ciudat; era ca o fâlfâire de aripi de pasăre, ca un freamăt de fluture,

și atât de străin că nu recunoscu emoția numaidecât.

Speranță.

Străina asta, mătușa asta, se lăsase de fumat pentru ea. Și o luase pe Lexi la ea deși era evident că o ducea prost cu banii. O privi pe femeie, dorind să spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte. Se temea că ar fi putut strica tot dacă folosea cuvintele greșite.

— Cred că sunt un pic cam depășită de situație, Lexi, spuse în cele din urmă mătușa Eva. Eu și Oscar – adică soțul meu – nu am avut niciodată copii. Am încercat, dar nu am reușit. Așa că nu știu cum se cresc copiii. Dacă tu vei fi…

— Voi fi cuminte. Jur. *Nu te răzgândi. Te rog.* Dacă mă păstrezi, n-o să-ți pară rău.

— Dacă te păstrez? Mătușa Eva își țuguie buzele subțiri și se încruntă ușor. Mama ta ți-a făcut mult rău, din câte se vede. Nu pot zice că mă miră. I-a frânt inima și surorii mele.

— Se pricepea să îi facă pe oameni să sufere, spuse Lexi încet.

— Suntem rude, spuse Eva.

— Nu prea știu ce înseamnă asta.

Mătușa Eva zâmbi, dar era un zâmbet trist, care o răni pe Lexi, amintindu-i că era puțin distrusă. Viața cu mama își pusese amprenta asupra ei.

— Înseamnă că rămâi aici, cu mine. Și cred că cel mai bine ar fi să-mi spui doar Eva de-acum încolo, pen' că chestia aia cu mătușa o să se uzeze rapid.

Vru să se întoarcă.

Lexi o prinse pe mătușă de încheietura subțire a mâinii, simțind pielea catifelată și subțire încrețindu-se sub strânsoarea ei. N-a vrut să facă asta, n-ar fi trebuit să o facă, dar acum era prea târziu.

— Ce este, Lexi?

Lexi abia putu articula cuvântul acela simplu; se simți ca o piatră colțuroasă în gâtlejul ei încordat.

Dar trebuia să îl rostească. Trebuia.

— Mulțumesc, spuse ea, cu ochi înlăcrimați. N-am să-ți fac probleme. Jur.

— Probabil că nu va fi așa, spuse Eva, apoi, în cele din urmă, zâmbi. Ești adolescentă, corect? Dar este în regulă, Lexi. Este în regulă. Sunt singură de multă vreme. Mă bucur că ești aici.

Lexi putu doar să dea din cap. Și ea era singură de multă vreme.

∵

Jude Farraday nu dormise bine în noaptea aceea. În cele din urmă, chiar înainte să se crape de ziuă, renunță să mai încerce. Dădu la o parte cuvertura subțire, atentă să nu-și trezească soțul adormit, se dădu jos din pat și ieși din dormitor. Deschise ușile glisante încet și ieși.

În lumina timidă a zorilor, curtea sclipea de rouă; iarba de un verde luxuriant acoperea panta domoală ce cobora spre o plajă nisipoasă, acoperită cu pietriș cenușiu. Dincolo de ea, canalul Sound era o aglomerare de unduiri zbuciumate de culoarea mangalului, cu crestele colorate oranj de lumina zorilor. Pe malul celălalt, lanțul muntos Olympic oferea un contur neregulat de roz și lavand.

Își încălță saboții de grădinărit din plastic care erau mereu lângă ușă și se duse în grădină.

Peticul acela de pământ era mai mult decât simpla ei mândrie și bucurie. Era sanctuarul ei. Aici, ghemuită pe pământul negru gras, planta și replanta, separa și reteza. Între aceste ziduri scunde de piatră, crease o lume definită integral de frumusețe și ordine. Lucrurile pe care le plantase în acest pământ stăteau unde le punea ea; prindeau rădăcini adânci în solul acesta. Indiferent cât de rece și de neprielnică era iarna sau de cât de furtunoase ploile, iubitele ei plante își reveneau la viață, odată cu anotimpurile.

— Te-ai trezit devreme.

Se întoarse. Soțul ei stătea pe terasa de piatră din fața ușii dormitorului. Îmbrăcat cu un șort negru, cu părul lui blond grizonant prea lung, încâlcit încă după somn, arăta ca un profesor sexy de literatură clasică sau ca o vedetă rock abia trecută de floarea vârstei. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el la prima vedere, cu mai bine de douăzeci și patru de ani în urmă.

Își aruncă din picioare saboții portocalii și merse pe poteca pietruită ce ducea din grădină la terasă.

— N-am avut somn, mărturisi ea.

El o luă în brațe.

— Este prima zi de școală.

Și iată-l divulgat, gândul care i se strecurase ca un hoț în somn și îi tulburase liniștea.

— Nu-mi vine să cred că încep liceul. Acum o secundă erau la grădiniță.

— Va fi interesant să vedem cine vor deveni în următorii patru ani.

— Interesant pentru tine, spuse ea. Tu ești în tribune, urmărind meciul. Eu sunt jos, pe teren, încasând loviturile. Sunt îngrozită de gândul că ceva o să se întâmple.

— Ce s-ar putea întâmpla? Sunt copii deștepți, curioși, iubitori. Numai avantaje.

— Ce se poate întâmpla? Glumești? Viața este… periculoasă, Miles. Până acum am reușit să avem grijă de ei, dar liceul este altceva.

— Va trebui să te mai relaxezi puțin, să știi.

Era ceva ce îi spunea tot timpul. De fapt, mulți oameni îi dădeau același sfat, și asta de mulți ani. Fusese criticată că era un părinte ce ținea prea strâns frâiele, că își controla prea mult copiii, dar ea nu știa cum să nu facă asta. Din clipa în care decisese să devină mamă, fusese o bătălie epică. Suferise trei avorturi înaintea gemenilor. Și fusese un șir nesfârșit de luni în care venirea ciclului menstrual o trimisese într-o depresie înnegurată și confuză. Apoi, un miracol: reușise să conceapă iar. Sarcina fusese dificilă, mereu îndoielnică, și fusese

condamnată la aproape șase luni de odihnă la pat. Fiecare zi în care stătuse întinsă în patul ăla, imaginându-și copiii, își închipuise totul ca pe un război, ca pe o luptă de voință. Rezistase cu tot sufletul.

— Nu încă, spuse în cele din urmă. Copiii au doar paisprezece ani.

— Jude, spuse el, oftând. Doar un pic. Atâta spun. Le verifici temele zilnic, supraveghezi fiecare petrecere și organizezi fiecare serbare școlară. Le pregătești micul dejun și îi duci cu mașina peste tot unde trebuie să ajungă. Le faci curat în camere și le speli hainele. Dacă ei uită să își facă treburile prin casă, le găsești scuze și le faci tu în locul lor. Nu sunt o specie pe cale de dispariție. Dă-le și lor un pic de libertate.

— La ce ar trebui să renunț? Dacă nu le mai verific temele, Mia n-o să și le mai facă. Sau poate ar trebui să nu îi mai sun pe părinții prietenilor lor ca să mă asigur că merg acolo unde au spus că merg? Când eram eu în liceu, se dădeau petreceri unde berea curgea în valuri la fiecare sfârșit de săptămână, iar două dintre prietenele mele au rămas gravide. Trebuie să îi țin pe un drum și mai drept acum, crede-mă. Sunt atâtea chestii care pot da greș în următorii patru ani. Trebuie să îi protejez. După ce pleacă la facultate, am să mă relaxez. Promit.

— La facultatea corectă, o tachină el, dar știau amândoi că nu era neapărat o glumă.

Gemenii erau în primul an de liceu și Jude începuse deja să caute facultăți.

Se uită la el, vrând să o înțeleagă. El o credea prea preocupată de copiii lor, iar ea îi înțelegea îngrijorarea, dar era mamă și nu știa cum să trateze asta cu superficialitate. Nu suporta gândul că i-ar fi putut crește copiii așa cum crescuse ea, fără să se simtă iubiți.

— Tu nu ești deloc ca ea, Jude, spuse el încet, iar ea îl adoră că spusese asta. Se lipi de el; priviră

împreună cum se lumina de ziuă. Păi, ar trebui să plec acum, spuse în cele din urmă Miles. Am o operație la zece.

Ea îl sărută lung, apoi intră cu el în casă. După un duș rapid, își șterse părul blond lung până la umeri, se fardă discret și se îmbrăcă în blugi și un pulover de cașmir cu guler bărcuță. Deschise sertarul dulapului și scoase două mici pachețele frumos împachetate; câte unul pentru fiecare dintre copiii ei. Le luă și ieși din dormitor, luând-o pe holul larg cu podea de ardezie. Cu lumina soarelui revărsându-se prin ferestrele înalte din podea până în tavan, casa asta, construită mai ales din sticlă, piatră și lemn exotic, părea că radia din interior. La acest nivel principal, oriunde priveai vedeai câte un obiect decorativ prețios. Jude petrecuse patru ani cu arhitecți și designeri pentru a face casa asta spectaculoasă, fiecare vis al ei devenind realitate.

Sus, era o altă poveste. Aici, în capătul scării suspendate din piatră și cupru, era universul copiilor. O cameră uriașă cu un televizor imens și o masă de biliard domina partea de est a casei. În plus, tot aici erau două dormitoare cu băi individuale.

Jude ciocăni ușor la ușa dormitorului Miei și intră.

Așa cum se aștepta, își găsi fiica de paisprezece ani adormită, întinsă deasupra păturilor în patul ei cu baldachin. Erau haine împrăștiate peste tot, ca șrapnelul în urma unei deflagrații de proporții, azvârlite, îngrămădite, abandonate pe te miri unde. Mia era în perioada căutării identității, fiecare nouă încercare necesitând o schimbare radicală de garderobă.

Jude se așeză pe marginea patului și mângâie părul blond moale care acoperea obrazul Miei. Preț de o clipă, timpul păru să dispară; era din nou o tânără mamă, privindu-și angelica fetiță, cu părul ei subțire și mătăsos și cu zâmbetul acela știrb, care își urma fratele peste tot ca o umbră. Fuseseră

ca niște cățeluși, hârjonindu-se în jocurile lor exuberante, ciripind neîncetat în limba lor secretă, râzând și sărind de pe sofa, de pe scări, din poala ei. De la bun început, Zach fusese conducătorul acestei perechi. El vorbise primul și cel mai frecvent. Mia nu rostise un cuvânt adevărat decât după ce împlinise patru ani. Nu avusese nevoie; îl avea pe fratele ei. Și atunci, și acum.

Mia se întoarse somnoroasă pe o parte și deschise ochii, clipind leneș. Chipul ei alb, cu formă de inimă, cu pometii aceia înalți superbi – moșteniți de la tatăl ei – era un câmp de luptă pentru acnee căreia niciun produs de îngrijire nu reușise încă să-i vină de hac. Aparatul dentar era împletit cu elastice multicolore.

— Hola, madre.

— Este prima zi de liceu.

Mia făcu o grimasă.

— Împușcă-mă. Serios.

— O să fie mai bine decât la gimnaziu. Ai să vezi.

— Cine zice asta? Nu pot să fac școală la domiciliu?

— Mai ții minte clasa a șasea? Când am încercat să te ajut la tema de la matematică?

— Dezastru, spuse Mia cu aer posomorât. Dar ar putea fi mai bine acum. Nu m-aș mai înfuria așa de tare pe tine.

Jude mângâie părul moale al fiicei sale.

— Nu te poți ascunde de viață, păpușico.

— Nu vreau să mă ascund de viață. Doar de liceu. E ca și cum ai înota cu rechinii, mamă. Sincer. Aș putea pierde un picior.

Jude nu putu să nu zâmbească.

— Vezi? Ai un simț al umorului grozav.

— Asta se spune când încerci să încurajezi o fată urâtă. Mersi, madre. Și oricum, cui îi pasă? Nici măcar nu am prieteni.

— Ba da, ai.

— Nu. Zach are prieteni care încearcă să fie drăguți cu ratata de soră-sa. Nu este același lucru.

Ani de zile, Jude se făcuse luntre și punte pentru a-și face copiii fericiți, dar era o luptă pe care n-o putea duce. Nu era ușor să fii sora geamănă timidă a celui mai popular băiat din școală.

— Am un cadou pentru tine.

— Pe bune? Mia se ridică în capul oaselor. Ce este?

— Deschide-l.

Jude îi dădu micul cadou frumos ambalat. Mia rupse hârtia și deschise cutia. Înăuntru era un jurnal subțire în piele roz, cu o încuietoare lucioasă de alamă.

— Am avut și eu unul la vârsta ta și am scris în el tot ce mi s-a întâmplat. Poate ajuta – să scrii tot felul de chestii. Și eu am fost timidă, să știi.

— Dar tu ai fost frumoasă.

— Tu ești frumoasă, Mia. Mi-aș dori să vezi și tu asta.

— Da, cum să nu. Coșuri și aparat dentar. Trăsnet.

— Fii doar deschisă cu oamenii, bine, Mia? Vei merge la o școală nouă, fă să fie o nouă oportunitate pentru tine, bine?

— Mamă, merg la școală cu aceeași copii de când eram la grădiniță. Nu cred că o nouă adresă o să ajute la ceva. În plus, am încercat să fiu deschisă… cu Haley, mai știi?

— Asta a fost acum mai bine de un an, Mia. Nu ajută la nimic să te gândești la lucrurile rele care s-au întâmplat. Azi este prima zi de liceu. Un nou început.

— În regulă.

Mia încercă să zâmbească vitejește.

— Bravo. Acum dă-te jos din pat. Vreau să ajung la școală mai devreme azi, ca să te pot ajuta să îți găsești dulăpiorul și să te instalez pentru primul trimestru. Îl ai pe domnul Davies la

geometrie; vreau să știe cât de bine te-ai descurcat la testul WALS.

— *Nu* mă duci până în clasă. Și-mi pot găsi și singură dulăpiorul.

La nivel intelectual, Jude știa că Mia avea dreptate, dar nu era pregătită să renunțe. Nu încă. Prea multe lucruri puteau da greș. Mia era fragilă, prea ușor de zăpăcit. Dacă o lua cineva peste picior?

Datoria unei mame era să își protejeze copiii – fie că ei voiau asta sau nu. Se ridică în picioare.

— Am să fiu practic invizibilă. Ai să vezi. Nu va ști nimeni nici măcar că sunt acolo.

Mia bombăni.

Capitolul 2

În prima zi de școală, Lexi se trezi devreme și merse la baie cu pași nesiguri pe holul îngust. O privire în oglindă îi confirmă cele mai rele temeri: avea tenul palid, ușor gălbejit chiar, iar ochii ei albaștri erau umflați și congestionați. Probabil că iar plânsese în somn.

Făcu un duș scurt, cu apă călduță, având grijă să nu irosească banii mătușii. Chiar nu avea rost să își usuce părul. Șuvițele negre lungi până la talie urmau să se încrețească și să se înfoaie și să fie rebele, așa că le strânse într-o coadă de cal și se întoarse în camera ei.

Acolo, deschise ușa dulapului și se uită la cele câteva haine pe care le avea. Nu prea avea de unde alege…

Cu ce se îmbrăcau copiii de aici? Oare Pine Island era ca Brentwood sau ca Hills, unde copiii se îmbrăcau ca niște modele avangardiste? Sau ca în East L.A., unde clasele erau pline de cei care visau să devină vedete rap și de fani ai genului grunge?

Cineva ciocăni la ușa dormitorului, atât de ușor că Lexi abia auzi. Își făcu repede patul, apoi deschise ușa.

Eva stătea acolo, ținând un pulover roz cu un fluture strălucitor din strasuri brodat pe piept. Aripile de forma rinichilor erau violet, galben și verde crud.

— L-am cumpărat ieri de la muncă pentru tine. M-am gândit că orice fată ar trebui să aibă ceva nou de îmbrăcat în prima zi de liceu.

Era cel mai urât lucru pe care Lexi îl văzuse vreodată, mai potrivit pentru o fetiță de patru ani și nu de paisprezece, dar ea îl adoră numaidecât. Nimeni nu îi cumpărase vreodată ceva special pentru prima zi de școală.

— Este perfect, spuse ea, simțind un nod în gât.

Locuia cu mătușa ei doar de patru zile și cu fiecare oră ce trecea, se simțea tot mai acasă. O speria puțin această acomodare. Știa cât de periculos putea fi să înceapă să îi placă un loc. O persoană.

— Nu trebuie să îl porți dacă nu vrei. M-am gândit doar că…

— Abia aștept să îl îmbrac. Mulțumesc, Eva.

Mătușa îi zâmbi atât de larg că obrajii i se adunară sub ochi.

— I-am spus lui Mildred că o să-ți placă.

— Îmi place.

Eva dădu imperceptibil din cap și ieși înapoi pe hol, închizând ușa în urma ei. Lexi îmbrăcă puloverul roz și o pereche de blugi prespălați. Apoi își puse în rucsac caiete de notițe, hârtie și instrumente de scris, toate aduse de Eva de la serviciu cu o seară înainte.

În bucătărie, o găsi pe Eva lângă chiuvetă, îmbrăcată acum de muncă în halatul albastru de Walmart peste un pulover galben-lămâie din acril și blugi, bând cafea.

Privirile li se întâlniră peste locul acela strâmt, curat. Ochii căprui ai Evei păreau îngrijorați.

— Doamna Walters a făcut eforturi mari ca să te înscrie la Pine Island High. Este una dintre cele mai bune școli din stat, dar autobuzul școlii nu traversează podul, așa că va trebui să iei autobuzul public. Este în regulă? Ți-am spus deja toate astea?

Lexi încuviință din cap.

— Este în regulă, Eva. Nu-ți face griji. Am mers cu autobuzul ani de zile. Nu adăugă și că dormise adesea pe scaunele lor murdare când ea și mama nu aveau unde altundeva să se ducă.

— Bine, atunci. Eva își termină cafeaua, își clăti cana și o lăsă în chiuvetă. Păi, cred că nu vrei să întârzii în prima zi de școală. Te duc eu cu mașina. Să mergem.

— Pot lua autobuzul…

— Nu în prima zi. Am aranjat să intru mai târziu în tură.

Lexi se duse cu mătușa ei la mașină. Pe drumul spre insulă, Lexi studie împrejurimile. Văzuse toate acestea pe hărți, dar liniile și marcajele acelea mici nu puteau spune întreaga poveste. De exemplu, știa că Pine Island avea 19 km lungime și 6 km lățime; că se ajungea pe ea cu feribotul din centrul Seattle-ului și pe pod de pe continent, din Districtul Kitsap. În capătul din Port George al podului, teritoriul era tribal. Pine Island, constata ea acum, nu era.

Își putea da seama după case că locuitorii insulei erau avuți. Casele de aici erau practic adevărate conace.

Ieșiră de pe autostradă și urcară dealul ce ducea către liceu, care era un grup de clădiri mici din cărămidă roșie adunate în jurul unui catarg. Asemenea multor școli frecventate de Lexi, Pine Island se dezvoltase mai rapid decât se așteptase. Campusul central era înconjurat de o mulțime de containere. Eva parcă pe locul gol pentru autobuze și se uită la Lexi.

— Copiii ăștia nu sunt mai buni decât tine. Să nu uiți asta.

Lexi se simți copleșită de afecțiune pentru femeia aceea măcinată de griji care o luase la ea.

— O să-mi fie bine, spuse Lexi. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Eva dădu din cap.

— Baftă, spuse ea în cele din urmă.

Lexi nu-i spuse că urarea asta era inutilă pentru o școală nouă. Reuși în schimb să zâmbească și coborî din mașină. În timp ce făcea cu mâna, un autobuz școlar trase în spatele mașinii Evei și din el începură să coboare o mulțime de copii.

Lexi plecă privirea și se puse în mișcare. Fusese fata cea nouă în destul de multe rânduri pentru a cunoaște trucurile camuflajului. Cea mai bună tactică era să te pierzi în peisaj, să dispari. Și făceai asta plecând privirea și mișcându-te rapid. Regula numărul unu: nu te opri niciodată. Regula numărul doi: nu ridica niciodată privirea. Dacă respecta aceste reguli, până vineri avea să fie pur și simplu un copil oarecare de clasa a noua, după care ar fi putut încerca să-și facă unul doi prieteni. Deși aici avea să fie mai complicat. Ce ar fi putut avea ea în comun cu copiii ăștia?

Când ajunse la Clădirea A, își verifică de două ori orarul. Acolo era. Sala 104. Se amestecă în mulțimea de elevi, care păreau toți a se cunoaște între ei, și se lăsă purtată de valul de persoane. În clasă, copiii se așezară la locurile lor și continuară să discute cu frenezie.

Greșeala ei fu că se opri. Ridică privirea doar atât cât să se orienteze în spațiu, și clasa amuți. Copiii se holbară la ea; apoi începură să șușotească. Cineva râse. Lexi își conștientiză acut defectele – sprâncenele groase și negre, dinții strâmbi, părul ciufulit, blugii jenanți și puloverul și mai jenant. Acesta era genul acela de loc unde fiecare copil primea aparat dentar în adolescență și o mașină nouă la șaisprezece ani.

O fată din fundul clasei o arătă cu degetul și începu să chicotească. Fata care stătea lângă ea

încuviință din cap. Lui Lexi i se păru că aude cuvintele *drăguț fluture,* și apoi: *ea l-o fi cusut?*

Un băiat se ridică în picioare, și clasa amuți din nou.

Lexi știa cine era. În orice școală exista un tip ca el – arătos, popular, atletic, genul de băiat care obținea ce voia fără cel mai mic efort. Căpitanul echipei de fotbal și președintele clasei. Cu tricoul lui turcoaz și blugii ăia lălâi, arăta precum Leonardo DiCaprio, cu totul și cu totul din aur, zâmbitor și foarte sigur pe el.

El venea acum spre ea. De ce? Era oare o altă fată, mai frumoasă, în spatele ei? Avea de gând să facă ceva ca să o umilească și să-și facă prietenii să râdă?

— Bună, spuse el.

Lexi simți cum toți ochii erau pe ei, atenți. Își mușcă buza de jos ca să-și ascundă dinții strâmbi.

— Bună.

El zâmbi.

— Susan și Liz sunt două scorpii. Nu le lăsa să te atace. Fluturele este mișto.

Ea rămase locului ca o idioată, amețită de zâmbetul lui. *Revino-ți, Lexi! Doar ai mai văzut băieți mișto.* Ar fi trebuit să spună ceva, să zâmbească; *ceva.*

— Vino, spuse el, luând-o de braț.

Ea simți un fior când o atinse, ca un șoc electric.

El ar fi trebuit să se miște, să o conducă undeva. De aceea o luase de braț, corect? Dar el nu se mișcă, ci o privi doar. Zâmbetul îi păli. Deodată, ea simți că nu poate respira; toată lumea din jur dispăru, până când nu mai rămase decât chipul lui cu uluitorii ochi verzi.

El începu să spună ceva, dar inima lui Lexi bătea așa de rapid, că nu îi putu auzi cuvintele, apoi cineva îl trase de lângă ea, o fată frumoasă cu o fustă mai scurtă decât un șervet de masă.

Lexi rămase împietrită, holbându-se la spatele lui, încă incapabilă să respire normal. Apoi își

aminti unde se afla și cine era: fata cea nouă cu puloverul roz sclipicios. Își lăsă bărbia în piept și începu să meargă rapid cu pași mari, croindu-și drum spre banca din fundul clasei. Alunecă pe scaunul lucios exact când clopoțelul sună.

Cât timp profesorul povesti cu vorbă tărăgănată despre începuturile Seattle-ului, Lexi reluă momentul de mai devreme iar și iar. Își spuse că nu însemna nimic felul în care el o atinsese, dar tot nu reuși să se gândească la altceva. Oare ce îi spusese?

După ce ora se termină, îndrăzni să îl privească. El se puse în mișcare cu mulțimea de elevi, râzând de ceva ce îi spusese fata cu minijupă. La banca lui Lexi, făcu o pauză și se uită la ea, deși nu zâmbi și nici nu se opri. Își continuă drumul.

Bineînțeles că nu s-a oprit. Ea se ridică încet și se duse la ușă. Tot restul dimineții, încercă să țină capul sus când se deplasă pe culoarele aglomerate, dar la prânz obosi, iar ce era mai rău abia urma să se întâmple.

Masa de prânz la cantina școlii era iadul. Nu știai niciodată ce se cădea să faci și ce nu, întreaga ordine socială putând fi dată peste cap dacă îndrăzneai să te așezi unde nu ar fi trebuit.

Lexi se opri în ușa cantinei. Simpla idee a intrării acolo, cu toate privirile acelea cercetătoare și critice, era mult peste ce putea ea duce în acea zi. În mod normal, era o fată foarte puternică, dar Mister Popularitate o dezechilibrase oarecum, o făcuse să își dorească imposibilul, iar ea știa din experiență proprie ce complicații puteau da astfel de năzuințe. Era o pierdere de timp. Făcu cale întoarsă și ieși afară, unde soarele strălucea. Scotoci prin rucsac, găsi pachețelul pregătit de Eva și exemplarul tocit de atâta citit din *Jane Eyre.* Unii copii aveau animale de pluș sau păturica de când erau mici. Lexi o avea pe Jane.

Se plimbă aiurea prin campus, căutând un loc unde să se așeze și să citească în timp ce-și mânca

pachețelul de acasă. La celălalt capăt al campusului, observă un copăcel frumos ce creștea dintr-un petic triunghiular de iarbă, dar nu pomișorul fu cel care-i atrase atenția, ci fata care ședea turcește pe iarbă sub coroana înfrunzită, aplecată asupra unei cărți. Părul ei blond era prins în două codițe împletite lejer. Îmbrăcată într-o fustă roz delicată din tul, un maiou negru și cu bascheți negri în picioare, era clar o fată cu o atitudine deosebită.

Era o atitudine pe care Lexi o cunoștea: Eu nu sunt ca voi. Eu nu am nevoie de voi.

Lexi petrecuse și ea câțiva ani îmbrăcată așa, o vreme când nu voise să-și facă prieteni, când se temuse să fie întrebată unde locuia sau cum era mama ei.

Inspiră adânc și se duse la fată. Când ajunse aproape, se opri. Voia să spună ceva cuviincios, dar acum că era acolo, nu știa ce anume.

Fata ridică ochii din carte. Părea fragilă, cu tenul plin de acnee și cu niște ochi verzi conturați cu prea mult dermatograf mov. Aparatul dentar îi era accentuat de elastice viu colorate.

— Bună, spuse Lexi.

— El nu-i aici. Și nici nu vine.

— Cine?

Fata ridică indiferentă din umeri și se întoarse la lectura ei.

— Dacă nu știi, nici nu mai contează, corect?

— Pot să stau cu tine?

— Sinucidere socială, spuse fata fără să ridice privirea.

— Poftim?

Fata ridică din nou ochii din carte.

— Este sinucidere socială să stai cu mine. Nici măcar copiii de la teatru nu stau cu mine. Mda. Așa de rău e.

— Adică nu mă calific pentru echipa de suporteri? Ce tragic.

Fata păru interesată de Lexi pentru prima oară. Un zâmbet îi încreți gura.

— Majoritatea fetelor sunt foarte interesate de așa ceva.

— Zău? Lexi își lăsă rucsacul să cadă în iarbă. Ce citești?

— *La răscruce de vânturi.*

Lexi îi arătă cartea ei.

— *Jane Eyre.* Pot să mă așez?

Fata se dădu într-o parte ca să-i facă loc pe micul petic de iarbă.

— Pe-aia n-am citit-o. E bună?

Lexi se așeză lângă ea.

— Preferata mea. După ce-o termini pe a ta, putem face schimb.

— Ar fi fain. Apropo, eu sunt Mia.

— Lexi. Deci, despre ce e vorba în carte?

Mia începu să vorbească lent, poticnindu-se la unele cuvinte, dar când începu să vorbească despre Heathcliff, păru că-și ia zborul. Nu trecu mult și fetele începură să râdă de parcă ar fi fost prietene de ani întregi. Când clopoțelul sună, se ridicară în picioare și merseră împreună la dulăpioare, continuând să discute tot timpul cât traversară campusul. Lexi nu-și mai ținu capul plecat, nu-și mai strânse cărțile la piept și nici nu mai evită intenționat contactul vizual cu ceilalți. În schimb, râse.

În fața clasei în care se ținea ora de spaniolă, Mia se opri.

— Ai putea veni la mine azi după școală, spuse repede. Adică, dacă ai vrea. Părea emoționată când rosti invitația. Știu că probabil nu vei veni. Nu-i bai.

Lui Lexi îi veni să zâmbească; doar grija dinților strâmbi o făcu să se abțină.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Atunci, ne vedem la catargul de lângă clădirea administrativă, bine?

Lexi intră în clasa ei și se așeză în bancă. Se uită la ceas tot restul zilei, dorindu-și ca timpul să treacă mai repede, până când, în sfârșit, la 2:50, ajunse la catarg și aștepta. Copiii viermuiau în jurul ei, împingându-se în timp ce își croiau drum spre autobuzele aliniate afară.

Dacă Mia nu venea? Probabil că nu venea.

Lexi era pe punctul să renunțe la toată tărășenia când Mia apăru lângă ea.

— Ai așteptat, spuse ea, părând la fel de ușurată ca Lexi. Haide.

Mia o conduse prin mulțimea de elevi până la un Cadillac Escalade parcat pe drumul principal. Deschise portiera din spate și urcă.

Lexi urcă și ea alături de noua ei prietenă pe bancheta bej cu miros de piele.

— Hola, madre, spuse Mia. Ea e Lexi. Am invitat-o la noi acasă. Am voie?

Femeia de la volan se întoarse spre ele, iar Lexi fu uluită de frumusețea ei. Mama Miei semăna cu Michelle Pfeiffer cu chipul acela alb perfect și cu părul blond mătăsos. Îmbrăcată cu un pulover evident scump de culoarea somonului, arăta ca de pe coperta unui catalog de modă.

— Bună, Lexi. Eu sunt Jude. Mă bucur să te cunosc. Cum de nu te știu?

— Tocmai m-am mutat aici.

— Aha. Asta explică situația. Și de unde te-ai mutat?

— California.

— N-am să-ți port pică pentru asta, spuse Jude cu un zâmbet larg. Mama ta n-o să se supere dacă nu ajungi la timp acasă?

— Nu, spuse Lexi, așteptând încordată inevitabila următoare întrebare.

— Aș putea-o suna, dacă vrei, să mă prez…

— *Ma-mă,* spuse Mia, iar faci asta.

Jude îi zâmbi larg lui Lexi.

— Îmi fac fiica să se simtă stânjenită. Ceva ce, din păcate, am obiceiul să fac în ultima vreme

chiar și când respir. Dar nu pot face pauză de la rolul de mamă, este? Sunt sigură că mama ta este la fel de jenantă, corect, Lexi?

Lexi habar n-avea ce ar fi trebuit să spună, dar nu conta. Jude râse și continuă ca și cum nici nu ar fi pus întrebarea.

— Ar trebui doar să fiu văzută, nu și auzită. În regulă. Fetelor, centurile.

Porni mașina, iar Mia începu imediat să vorbească despre o carte de care auzise.

Plecară de la școală și intrară pe o străduță principală frumoasă. Se merse bară la bară tot drumul prin oraș, dar odată ce ajunseră pe autostradă, drumul era liber. Schimbară, unul după altul, drumuri sinuoase cu două benzi, mărginite de copaci.

— Casă dulce casă, spuse Jude în cele din urmă și coti pe o alee pietruită.

La început, și de-o parte și de alta a mașinii, văzu doar copaci, copaci atât de înalți și de deși că împiedicau pătrunderea soarelui, dar pe urmă drumul mai făcu o curbă și ajunseră într-un luminiș inundat de soare.

Casa era ca din povești. Se înălța mândră în mijlocul naturii, o structură zveltă din lemn și piatră, cu ferestre peste tot. Niște parapeți scunzi de piatră delimitau niște grădini splendide. Dincolo de toate astea, era canalul Sound. Chiar și de unde se afla ea, Lexi putea auzi valurile lovind țărmul.

— Uau, făcu Lexi, coborând din mașină.

Nu mai fusese niciodată într-o astfel de casă. Cum ar fi trebuit să se comporte? Că ar fi trebuit să spună? Sigur avea să facă ceva greșit și Mia va râde de ea.

Jude își cuprinse cu un braț fiica și o luară amândouă înainte.

— Pun pariu, fetelor, că vă e foame. Ce-ați zice de niște quesadillas? Și voi o să-mi povestiți despre prima zi de liceu.

Lexi rămase fără să vrea în urmă.

La intrare, Mia privi în urmă.

— Lexi? Nu vrei să intri, este? Te-ai răzgândit.

Lexi simți cum nesiguranța i se spulberă, sau, poate și mai precis, simți cum nesiguranța ei se contopește cu a Miei, transformându-se în altceva. Ele două semănau; greu de imaginat, dar fata care nu avea nimic semăna cu fata asta care avea totul.

— Nici gând, spuse Lexi, râzând și grăbindu-se să ajungă la ușă.

Înăuntru, se descălță, observând o secundă prea târziu că șosetele îi erau găurite la degete. Jenată, o urmă pe Mia în casa splendidă. Casa avea pereți de sticlă ce încadrau o uluitoare vedere spre ocean, un șemineu de piatră, podele lucioase. Îi era teamă să atingă orice.

Mia o luă de mână și o trase după ea într-o bucătărie imensă. De un cadru negru atârnau vase strălucitoare de cupru deasupra unui aragaz cu opt ochiuri. Peste tot prin încăpere erau vase cu plante proaspete. Se așezară la un bar lung de granit, iar Jude se apucă să prepare quesadillas.

Ea a venit direct la mine, madre. Și eu i-am spus că e sinucidere socială să stea cu mine, dar ei nu i-a păsat. Foarte tare, nu?

Jude zâmbi auzind povestea, apoi vru să spună ceva, dar Mia continuă să vorbească. Lexi ținea cu greu pasul cu revărsarea necontenită de povești a Miei. Era ca și cum Mia ar fi ținut în ea observații și gânduri mulți ani de zile, iar acum ieșeau toate la lumină. Lexi cunoștea starea, știa cum era să ții în tine lucruri și să-ți fie frică, încercând mereu să nu faci zgomot. Ea și Mia începură să își dea cu părerea despre școală, băieți, ore, firme, tatuaje, piercing în buric, și fură de acord în *toate.* Cu cât erau mai mult de acord, cu atât Lexi devenea mai îngrijorată: ce avea să se întâmple după ce Mia avea să afle despre trecutul lui Lexi? O să mai vrea să fie prietenă cu fiica unei drogate?

Pe la ora cinci, ușa de la intrare se dădu de perete și în cameră năvăli un grup de copii.

— Pantofii, strigă Jude din bucătărie, fără să ridice privirea.

Nouă sau zece copii se bulucirăă să intre, băieți și fete. Lexi își dădu seama că erau copii populari. Oricine i-ar fi recunoscut – fete frumoase, în blugi cu talie joasă și tricouri scurte, și băieți în hanorace galben-albastre cu emblema liceului pe ele. Veniseră probabil direct de la antrenamentul de fotbal și de majorete.

— Frate-miu e ăla în trening gri, spuse Mia, aplecându-se spre Lexi. Nu-l judeca după gașca în care e. Fetele alea au un creier cât un bob de mazăre.

Era tipul de la prima oră.

El se desprinse de grup cu detașarea unuia care știa cât de popular era și veni la Mia, petrecându-și un braț după umerii ei. Asemănarea celor doi era izbitoare; chipul Miei era o versiune feminină, cizelată, a chipului său. Vru să-i spună ceva surorii lui, apoi o observă pe Lexi. Privirea i se ascuți, devenind atât de intensă că ea simți din nou fluturarea aceea din piept. Nimeni nu o mai privise așa, ca și cum totul la ea ar fi fost interesant.

— Tu ești fata cea nouă, spuse el încet, dându-și părul blond lung din ochi.

— Este prietena mea, spuse Mia, zâmbind așa de larg că i se văzură toate elasticele multicolore ale aparatului dentar.

Zâmbetul lui păli.

— Eu sunt Lexi, spuse ea, deși el nu o întrebase cum o cheamă.

El privi în altă parte, dezinteresat.

— Eu sunt Zach.

O fată într-un șort minuscul și un tricou scurt veni lângă el, se lipi de șoldul lui și îi șopti ceva la ureche. El nu râse, de fapt, zâmbi imperceptibil. În schimb, plecă de lângă Lexi și Mia.

— Mai târziu, Me-my, îi spuse surorii lui.

O cuprinse cu brațul de talie pe fata cu șort minuscul și merse cu ea la scară, apoi dispărură cu grupul de copii care urcară în fugă la etaj.

Mia o privi încruntată.

— S-a întâmplat ceva, Lexi? Este în regulă dacă spun că ești prietena mea, da?

Lexi rămase cu privirea fixă în locul gol unde stătuse el, simțindu-se tulburată. Îi zâmbise, nu? La început, preț de o secundă? Ce tăcuse greșit?

— Lexi? Este în regulă dacă le spun oamenilor că suntem prietene?

Lexi expiră după ce își ținuse respirația. Se strădui să nu fie atentă la scări. Văzând cât de agitată era Mia, își dădu seama ce era important aici, și nu era tipul pe nume Zach. Nu era de mirare că o deruta. Avea să fie veșnic de neînțeles pentru o fată crescută numai în probleme și dificultăți. Mia era cea care conta și acest început fragil al prieteniei lor.

— Bineînțeles, spuse ea, zâmbind. De data asta, nu-i mai păsă de dinți. Era destul de sigură că Miei nu-i păsa de ei. Le poți spune tuturor.

∵

Camera de joacă era plină de copii, ca de obicei. Poate că alte femei ar fi fost copleșite de gălăgie și de haos, dar nu și Jude. Cu ani în urmă – pe vremea când gemenii începeau clasa a șasea –, făcuse un efort conștient pentru a-și face casa primitoare. A vrut să vadă copiii petrecându-și timpul aici. Se cunoștea prea bine pentru a ști că nu și-ar fi dorit să-și lase copiii în grija altei femei; voia să aibă ea controlul. În acest scop, proiectase cu mare grijă etajul, și funcționase. Erau zile când avea în casă și cincisprezece copii, care îi devorau proviziile de mâncare ca niște lăcuste. Dar știa unde îi sunt copiii și îi știa în siguranță.

Acum, când descuie ușile glisante cu cadre din lemn ale camerei celei mari și le deschise larg, auzi mișcare la etaj; podelele scârțâiau și prin casă se auzea tropăit de pași.

De data asta, Mia nu se ascundea de veselia zgomotoasă din camera de joacă, nu era încuiată în dormitorul ei, uitându-se la *Mica sirenă* sau la *Frumoasa și bestia,* ori la un alt film Disney reconfortant. Era afară, pe plajă, așezată pe marginea de nisip alături de Lexi. Se înfășuraseră împreună într-o pătură groasă de lână; plete brunete și blonde întrepătrunse în adierea sărată. Stăteau acolo de multe ore, discutând.

Simpla imagine a fiicei sale stând de vorbă cu o prietenă o făcu pe Jude să surâdă. Așteptase atât de mult acest moment, sperând cu ardoare să se întâmple, și totuși acum că se întâmplase, nu putea să nu se îngrijoreze un pic. Mia era atât de fragilă, atât de dornică de afecțiune; era atât de ușor de rănit. Iar după povestea cu Haley, Mia nu ar fi suportat încă o dată trădarea unei prietene.

Jude trebuia să afle câte ceva despre Lexi, doar ca să știe cu cine își petrecea timpul fiica ei. Era felul ei de a fi părinte care dăduse rezultate bune de-a lungul timpului. Cu cât știa mai multe despre viața copiilor ei, cu atât le putea fi o mamă mai bună. Ieși pe terasă. Briza îi zburătăci imediat părul, zbicindu-i fața cu șuvițele. Fără să se sinchisească să se încalțe cu unii dintre pantofii din maldărul din fața ușii, păși desculță pe dalele de ardezie, trecând pe lângă piesele de mobilier de exterior negru împletit. La granița dintre iarbă și nisip, un cedru uriaș se înălța semeț spre albastrul limpede al cerului. Se apropie de fete și o auzi pe Mia vorbind.

— Aș vrea să încerc să intru în trupa de teatru a școlii, dar știu că nu am să obțin un rol. Sarah și Joeley obțin mereu rolurile principale.

— Mi-a fost cumplit de frică să vorbesc cu tine azi, spuse Lexi. Ce-ar fi fost dacă aș fi renunțat? Nu are rost să te temi să faci unele lucruri. Ar trebui să încerci.

Mia se întoarse spre Lexi.

— Vii cu mine la audiții? Ceilalți copii din club… sunt *atât de sobri.* Nu mă plac.

Lexi încuviință din cap, cu o expresie solemnă de înțelegere pe chip.

— Am să vin. Categoric.

Jude se opri lângă fata ei.

— Bună, fetelor.

Puse o mână pe umărul slab al Miei.

Mia îi zâmbi.

— Am să încerc să obțin un rol în noua piesă de teatru a liceului. Lexi o să vină cu mine. Probabil că n-am să obțin rolul, dar…

— E grozav, spuse Jude, încântată de evoluția lucrurilor. Ei bine, ar trebui să o duc pe Lexi acasă acum. Într-o oră vine și tata.

— Pot să vin și eu? întrebă Mia.

— Nu. Ai un eseu de terminat pentru vineri. Ai face bine să te apuci deja de el, răspunse Jude.

— Verifici deja pagina de web? Este prima zi de școală, spuse Mia, iar umerii îi căzură.

— Trebuie să ții pasul. Notele contează în liceu. Se uită la Lexi. Ești gata?

— Pot lua autobuzul, spuse Lexi. Nu trebuie să mă duceți cu mașina.

— Autobuzul?

Jude se încruntă. În toți anii de când era părinte pe insula asta nu cunoscuse niciun copil care să propună așa ceva. Majoritatea spuneau că le puteau suna pe mamele lor; niciunul nu propusese vreodată să ia autobuzul. De fapt, unde era o stație de autobuz prin zonă?

Lexi ieși de sub pătura de lână cu dungi roșii și albe. Când se ridică în picioare, pătura căzu în nisip.

— Zău, doamnă Farraday. Nu trebuie să mă duceți acasă cu mașina.

— Lexi, te rog, spune-mi Jude. Mia, du-te și spune-i lui Zach că plec și întreabă-l cine mai are nevoie să fie dus acasă.

Zece minute mai târziu, Jude porni mașina. Cinci copii se înghesuiră în interiorul de piele, vorbind unul peste altul în timp ce-și prinseră centurile de siguranță. Lexi ședea tăcută pe scaunul din dreapta șoferului, privind drept în față. Jude le mai spuse încă o dată lui Zach și Miei să se apuce de teme, apoi porni. Cunoștea drumul așa de bine că l-ar fi putut face și în somn – la stânga pe Beach Drive, la dreapta pe Night Road, la stânga pe autostradă. La capăt, la Viewcrest, intră pe aleea casei celei mai bune prietene.

— Am ajuns, Bryson. Spune-i lui Molly că rămâne valabilă întâlnirea de la prânz de săptămâna asta.

El bombăni un fel de răspuns și coborî din mașină. Următoarele douăzeci de minute, conduse pe drumul standard din jurul insulei, lăsându-i pe rând acasă pe copii. În cele din urmă, se întoarse spre Lexi.

— Deci, scumpo, încotro?

— Acolo este o stație de autobuz?

Jude zâmbi.

— Nu te las la autobuz. Acum, încotro, Lexi?

— Port George, spuse Lexi.

— Oh, făcu Jude, surprinsă.

Majoritatea copiilor de la Pine High locuiau pe insulă, și, sincer, la celălalt capăt al podului era o cu totul altă lume. Geografic vorbind, doar aproximativ o sută de metri despărțeau Pine Island de Port George, dar existau mai multe variante de calculare a distanțelor. Port George era locul unde băieții cuminți și respectabili de pe Pine Island se duceau să cumpere bere și țigări de la minimarket, folosind buletine false făcute din cărți vechi de tarot. În școlile de acolo erau tot felul de probleme. Ieși pe autostradă și se îndreptă către ieșirea de pe insulă.

— Cotiți acolo, spuse Lexi cam cu un kilometru înainte de pod. De fapt, mă puteți lăsa aici. Pot merge pe jos restul drumului.

— Nu prea cred.

Jude urmă indicatoarele către Chief Sealth Mobile Home Park. De acolo, Lexi o îndrumă pe un drum cotit până la un mic lot de pământ, năpădit de buruieni și iarbă, cu o rulotă lată galben spălăcit așezată pe niște blocuri de beton. Ușa de la intrare era vopsită într-o nuanță urâtă de albastru și era crăpată pe centru, iar perdelele din interior erau ponosite și cusute strâmb. Pe margini, rugina înainta precum niște omizi uriașe. Niște șleauri adânci înnămolite și năpădite de iarbă indicau locul unde era parcată de obicei o mașină.

Jude parcă la marginea terenului acoperit de iarbă și opri motorul. La așa ceva nu se așteptase.

— Mama ta e acasă? Nu aș vrea să te las pur și simplu. Chiar mi-ar plăcea să o cunosc.

Lexi se uită la Jude.

— Mama mea a murit acum trei ani. Locuiesc cu mătușa Eva acum.

— Oh, scumpo, spuse Jude. Știa cum e să pierzi un părinte – tatăl lui Jude murise când ea avea șapte ani. Lumea devenise un loc întunecos și sinistru, ea fiind ani de zile după aceea nesigură de locul ei în această lume. Îmi pare tare rău să aud asta. Știu cât de dificil trebuie să fi fost pentru tine.

Lexi ridică din umeri.

— De când locuiești cu mătușa ta?

— De patru zile.

— Patru zile? Dar… unde ai…

— În plasament, spuse Lexi încet, oftând. Mama mea a fost dependentă de heroină. Uneori am locuit în mașina noastră. Așa că presupun că nu vreți să mai fiu prietenă cu Mia. Să știți că înțeleg. Serios. Mi-aș fi dorit ca mama mea să fi avut grijă ce prieteni îmi fac.

Jude se încruntă. Nu se așteptase la nimic din toate astea. Toate astea o îngrijorau într-adevăr, dar nu voia să fie genul acela de femeie care judeca o persoană după circumstanțele sale. Și chiar acum, Lexi părea la fel de năpăstuită precum orice

adolescentă pe care o cunoscuse Jude vreodată. Fata aia radia înfrângere prin toți porii; fără îndoială că fusese dezamăgită de multe ori în viața ei.

— Eu nu sunt ca mama, spuse Lexi cu seriozitate.

Nevoia de afecțiune și compasiune din privirea acelei fete era inconfundabilă.

Jude o crezu, și totuși exista un potențial pericol. Mia era fragilă, ușor de corupt. Jude nu putea pur și simplu să ignore acest lucru, indiferent cât de milă i-ar fi fost de fata aceea.

— Nici eu nu sunt ca mama mea. Dar…

— Ce anume?

— Mia este timidă. Sunt sigură că știi deja asta. Nu-și face ușor prieteni și se preocupă prea mult să fie plăcută de oameni. Așa a fost mereu. Iar anul trecut, cineva i-a frânt inima. Nu un băiat. Mai rău. O fată – Haley – s-a împrietenit cu ea. Câteva luni, au fost inseparabile. Mia era fericită cum nu o mai văzusem până atunci. Dar realitatea era că Haley pusese ochii pe Zach, iar el i-a căzut în capcană. Nu a știut cât de tare o va necăji asta pe Mia. În orice caz, Haley a abandonat-o pe Mia pentru Zach, iar când Zach nu a mai fost interesat de ea, Haley a refuzat să mai vină pe la noi. Mia a fost atât de rănită că nu a mai vorbit aproape o lună. Am fost foarte îngrijorată pentru ea.

— De ce îmi povestiți toate astea?

— Presupun… Dacă ai de gând să fii prietena ei, ea va trebui să știe dacă poate conta pe tine. Și aș vrea să știu și eu asta.

— Eu nu aș face niciodată ceva care s-o rănească, promise Lexi.

Jude se gândi la toate pericolele la care ar fi expus-o această prietenie pe fiica ei, și la toate avantajele, le cumpăni, ca și cum ea ar fi trebuit să ia această decizie, deși știa bine că nu era așa. O fată de paisprezece ani își putea face prietenii ei.

Dar Jude putea înlesni sau împiedica prietenia dintre Mia și Lexi. Ce era mai bine pentru Mia?

Când se uită la Lexi, răspunsul îi veni ușor. Jude era mamă, mai întâi de toate, înainte de orice și mai presus de orice. Iar fiica ei avea nevoie disperată de o prietenă.

— Sâmbătă merg cu Mia în oraș la manichiură. Ziua fetelor. Vrei să vii și tu cu noi?

— Nu pot, spuse Lexi. Eu nu am încă un serviciu. Stau cam prost cu banii. Dar mulțumesc de invitație.

— Eu plătesc, spuse Jude simplu. Și nu accept să fiu refuzată.

Capitolul 3

2003

Ultimii trei ani o osteniseră, dar deopotrivă o și întăriseră pe Jude. Nu știuse cât de cumplită putea fi viața înainte să le dea lui Zach și Miei cheile mașinii și să îi privească plecând. Din acel moment încolo, începuse să se teamă pentru copiii ei. Totul o speria. Ploaia. Vântul. Ninsoarea. Întunericul. Muzica prea tare. Alți șoferi. Prea mulți copii în mașină.

Le impusese copiilor ei telefoane mobile și instituise reguli. Semnale. Responsabilități. Integritate.

Începea să se agite când întârziau doar câteva minute și nu respira liniștită decât după ce îi știa în siguranță în paturile lor. Crezuse că mai rău de atât nu era posibil, mai rău decât libertatea care venea odată cu carnetul de șofer, dar acum știa că nu era așa.

Totul fusese doar un preludiu la ultimul an de liceu. Semestrul abia începuse și era deja o oală sub presiune, un cub Rubik al termenelor limită și

al lucrărilor scrise. Facultatea pândea la orizont ca o ciupercă atomică, întinând fiecare gură de aer. Ani întregi de evenimente sportive, antrenamente, repetiții la teatru și spectacole nici nu se comparau cu asta.

Pe peretele de deasupra mesei de lucru, Jude avea două calendare uriașe, pe unul scria ZACH, pe celălalt, MIA. Fiecare termen limită de la facultate era notat pe ele cu roșu; fiecare zi de teste era scris și îngroșat. Jude petrecuse mulți ani studiind statisticile de admitere și citind despre diverse universități, apreciind care ar fi putut fi cea mai bună pentru copiii ei.

Admiterea la facultate avea să fie floare la ureche pentru Zach. Intrase în anul patru cu punctajul GPA 3,96[1] și un scor SAT[2] perfect. Putea merge aproape oriunde ar fi vrut.

Cu Mia era o altă poveste. Notele erau bune, dar nu excelente; la fel stăteau lucrurile și cu SAT. Chiar și așa, ea își pusese în minte să încerce Universitatea Southern California, prestigioasă școală de teatru.

Jude începuse să nu mai doarmă liniștită din cauza asta. Stătea nopțile întinsă în pat, revăzând statistici și criterii de admitere pe care le avea în cap până i se făcea rău. Făcea tot felul de planuri despre cum să-și ajute fiica să-și împlinească visul. Nu era simplu să îți între *un* copil la o facultate ultracompetitivă, darămite doi, cum era cazul lui Jude. Gemenii trebuiau să meargă amândoi la facultate; orice alt scenariu era de neconceput. Mia avea nevoie de sprijinul fratelui ei.

Și acum, ca și cum toată acea presiune nu ar fi fost îndeajuns de rea, lumea de care se temuse devenise și mai zgomotoasă.

Petrecere.

Jude inspiră adânc și uniform.

Ședea la masa mare, cu toată familia lângă ea. Era o seară de vineri de la sfârșitul lui octombrie; cerul avea culoarea prunelor brumate.

— Deci? spuse Zach de pe scaunul lui de la masă. Putem merge sau nu? Molly și Tim îl lasă pe Bryson.

Mia era lângă fratele ei. Își împletise părul ud, apoi îl uscase, iar acum era plin de pliseuri. În ultimii trei ani, înflorise, transformându-se într-o adevărată frumusețe, cu un ten perfect și un zâmbet de prințesă. Prietenia ei cu Lexi rămăsese la fel de neclintită precum nordul magnetic, dându-i Miei o nouă încredere. Fiica ei nu era încă îndrăzneață sau extrem de sociabilă, dar era fericită, iar asta însemna enorm pentru Jude.

— Dar tu, Mia? Tu vrei să mergi la petrecere?

Mia ridică din umeri.

— Zach vrea să meargă.

Era răspunsul pe care Jude îl așteptase. Cei doi erau o echipă, sub toate aspectele. Unde mergea unul, mergea și celălalt; așa fusese din clipa nașterii lor și probabil chiar de dinainte. Unul aproape că nu putea respira fără celălalt.

— Ai auzit asta, Miles? întrebă Jude. Copiii vor să meargă la o petrecere acasă la Kevin Eisner.

— Și e vreo problemă? întrebă Miles, turnând sos olandez pe porția lui de sparanghel la grătar.

— Familia Eisner e la Paris, dacă nu mă înșel, spuse Jude, observându-i pe gemeni tresărind la unison. Insula e mică, le reaminti ea.

— Dar mătușa lui Kevin este acasă, spuse Zach. Deci va fi și un adult prezent.

— Așa e, adăugă Mia, dând din cap.

Jude se lăsă pe spate. Știuse că va veni clipa asta, fără îndoială. Fusese și ea adolescentă, iar ultimul an de liceu fusese Sfântul Graal al adolescenței. Așa că știa și ea ce însemna când liceenii de anul patru voiau să „petreacă”.

Avusese discuții interminabile cu copiii ei despre alcool, le spusese în mod repetat cât de periculos putea fi, iar ei juraseră că nu vor fi tentați de băutură, dar ea nu era atât de naivă. Nici nu era genul de femeie care să pretindă că avea copii

perfecți. Ceea ce conta pentru ea era să îi protejeze de riscurile asociate adolescenței, chiar și de acelea provocate de ei înșiși.

Ar fi putut spune nu. Dar ei ar fi putut-o sfida, și atunci, nu ar fi fost într-un pericol și mai mare?

— Am s-o sun pe mătușa lui Kevin, spuse ea rar. Să mă asigur că un adult supraveghează petrecerea.

— Doamne ferește, se tângui Mia. Tu chiar vrei să ne umilești. Nu suntem *copii.*

— Pe bune, mamă, spuse Zach. Știi că poți avea încredere în noi. Nu m-aș sui niciodată la volan după ce am băut.

— Aș prefera să promiți că nu vei bea niciodată, spuse ea.

El se uită la ea.

— S-ar putea să beau o bere. N-o să mor din atât. Vrei să te mint? Credeam că nu așa merg lucrurile în familia asta.

Propriile ei cuvinte îi erau acum aruncate în față, și asta cu o precizie letală. Prețul sincerității cu copiii tăi era că adesea aflai ceva ce ai fi preferat să nu știi. După cum vedea Jude lucrurile, ca părinte aveai două variante: să ceri sinceritate și să încerci să faci față adevărurilor nedorite sau să înfigi capul în nisip și să lași să fii mințit. Sinceritatea lui Zach era un motiv să aibă încredere în el.

— Am să mă gândesc, spuse ea cu voce destul de fermă pentru a pune capăt conversației.

Restul mesei se derulă rapid. Imediat după ce strânseră, copiii puseră vasele în mașina de spălat, apoi fugiră sus.

Jude știa că se pregăteau pentru petrecere. Presupuneau că ieșiseră victorioși – văzuse asta în ochii lor.

— Nu știu, îi spuse ea lui Miles. Stăteau unul lângă celălalt la fereastra cu priveliște, privind afară, în întuneric. Apele canalului deveniseră

păcurii, iar cerul avea o nuanță pronunțată de bronz. Cum îi putem proteja și împiedica să bea?

— Metoda priponitului cu lanțuri ar putea funcționa. Păcat că statul pedepsește așa ceva.

— Foarte nostim. Se uită la el. Nu-i putem împiedica să bea – știi asta. Dacă nu în seara asta, într-o altă seară tot se vor îmbăta. Așa merg lucrurile. Deci, ce facem ca să îi protejăm? Poate ar trebui să organizăm o petrecere aici. Am putea să luăm cheile de la mașină ale copiilor și să ne asigurăm că toată lumea este în siguranță. Ne-am putea asigura că nu beau prea mult.

— Ăăă. Nu. Am risca tot ce avem. Ca să nu mai vorbesc că, dacă cineva pățește ceva, noi am fi de vină. Și tu știi cum sunt adolescenții, precum bacteriile. Se multiplică prea rapid ca să-ți dai seama și nu îi poți ține sub observație. Nu pot să cred că ți-a venit așa o idee.

Jude știa că el avea dreptate, dar tot degeaba.

— Mai ții minte cum era în liceu? Căci eu sigur mai țin mite. Petrecerile cu butoaie de bere de la Ferma Morrow erau o obișnuință la sfârșit de săptămână. Și ne întorceam cu mașinile acasă.

— Trebuie să ai încredere în ei, Jude. Lasă-i să înceapă și ei să mai ia decizii. Mia este isteață și sunt cât se poate de sigur că nu e o petrecăreață. Iar Zach nu ar permite niciodată să i se întâmple ceva. Știi bine asta.

— Presupun.

Jude dădu din cap, cumpănind totul pentru a mia oară. I se părea că nu există răspunsuri corecte. Și nicio variantă incontestabil corectă de rezolvare a situației.

Restul serii, Jude se luptă să găsească răspuns la întrebarea cum să fii cel mai bun părinte într-o asemenea situație. Asta făcea încă la ora nouă seara, când copiii coborâră scările în fugă.

— Deci? întrebă Zach.

Ea își privi copiii. Zach, așa de înalt, de chipeș și de sigur pe el, îmbrăcat în blugi și un tricou cu

acvila care simboliza America, și Mia, în blugi capri rupți, tricou alb și cravată albastră bărbătească, legată într-o parte. Își legase o coadă de cal în vârful capului, părul revărsându-i-se ca o arteziană. Ieșise din cochilia ei de când o cunoscuse pe Lexi, dar tot fragilă era și încă puțin dornică de afecțiune. Putea fi făcută să sufere atât de ușor, putea lua decizii greșite pentru că se temea să nu râdă lumea de ea.

Erau copii buni. Copii onești, cărora le păsa de viitorul lor. Nu îi dăduseră niciodată lui Jude vreun motiv să se îndoiască de ei.

— Madre? spuse Zach, luând-o de mână. Haide. Știi că poți avea încredere în noi.

Jude știa că Zach o manipula, folosindu-se de dragostea ei, dar nu-i putea rezista. Îi iubea pe amândoi atât de mult și voia să fie fericiți.

— Nu știu…

Mia dădu ochii peste cap.

— Zici că suntem la procesele vrăjitoarelor. Ne lași sau nu să mergem?

— Am spus că n-o să bem, zise Zach.

Miles veni lângă Jude și o cuprinse cu brațul de talie.

— Atunci, contăm pe cuvântul vostru?

Chipul lui Zach se lumină de un zâmbet larg.

— Absolut.

— Obligatoriu, la miezul nopții sunteți înapoi acasă, spuse Jude.

— *Miezul nopții?* spuse Zach. Ce nașpa! Zici că suntem în generală. Haide, mamă. Tată?

— Miezul nopții, spuse Miles.

— Ora unu, spuse aproape în același timp Jude.

Zach și Mia se repeziră la ea și o strânseră tare în brațe.

— Aveți grijă de voi, spuse Jude agitată. Dacă se întâmplă *orice,* mă sunați. Vorbesc serios. Dacă beți – ceea ce nu ar trebui –, dar dacă beți, sunați acasă. Venim noi să vă luăm, pe voi și pe oricare

dintre prietenii voștri. Fără întrebări, fără probleme. Promit. Ne-am înțeles?

— Știm, spuse Mia. Ne spui asta de ani întregi.

Și acestea fiind zise, plecară, alergând la Mustang-ul alb sport pe care ea și Miles îl cumpăraseră anul trecut pentru ei.

— Ar fi trebuit să rămâi fermă pe poziție cu miezul nopții, spuse Miles după ce portierele mașinilor se trântiră.

— Știu, spuse ea.

Ce ușor era totul pentru el! Când Miles spunea nu, copiii renunțau. Când spunea ea nu, copiii insistau și mai mult, sfredelindu-i decizia cum sfredelesc gândacii porumbul, până când nu mai rămânea nimic între ei și ceea ce-și doreau.

Miles se încruntă când luminile mașinii lui Zach dispărură în beznă.

— Ultimul an de liceu nu va fi ușor.

— Nu, spuse Jude.

Ea regreta deja decizia de a-i lăsa să plece. Se puteau întâmpla atâtea și atâtea…

∵

Într-o noapte caldă de toamnă ca aceasta, Amoré era plin de clienți. Vara era pe sfârșite și toată lumea, localnici și turiști deopotrivă, știa că anotimpul rece se apropia.

Lexi lucra cu jumătate de normă în această gelaterie din anul doi de liceu. Fiecare bănuț pe care îl câștiga se depunea la fondul pentru facultate. Ea și șefa ei, doamna Solter – o văduvă de șaizeci de ani cu păr gri-argintiu și o pasiune pentru șiruri multiple de mărgele –, lucrau într-o armonie perfectă, una preluând comenzile și cealaltă servind înghețată.

În seara asta, deși era foarte aglomerat, Lexi se tot uita la ceas. Petrecerea de la familia Eisners începea la nouă, iar Mia și Zach veneau să o ia cu mașina.

Zach.

El strica tot fasonul noii ei vieți. În ultimii trei ani, Lexi găsise un loc în care se integrase. Mătușa Eva ținea la ea foarte mult; era evident, chiar dacă femeia nu arăta asta. Mia devenise jumătatea lui Lexi, sora ei. Erau inseparabile. Iar familia Farraday o primiseră în sânul ei cu brațele deschise, fără să o judece vreodată. Jude devenise un fel de mamă pentru ea, în așa măsură încât de Ziua Mamei, Lexi cumpăra mereu două felicitări – una pentru Eva și una pentru Jude. Scria mereu *Mulțumesc* pe ea.

Doar Zach era reținut.

El n-o plăcea pe Lexi. Asta era realitatea. Nu rămânea niciodată singur în aceeași încăpere cu ea mai mult decât era absolut necesar și aproape că nu-i vorbea. Iar când îi spunea totuși ceva, se uita în altă parte, ca și cum nu ar fi suportat să o privească în ochi. Lexi nu știa cu ce anume îl deranjase și oricât ar fi încercat să repare situația, degeaba. Cel mai rău era că suferea de fiecare dată. De fiecare dată când el privea în altă parte sau pleca, ea simțea cumva că pierde ceva.

Dar era un lucru bun; asta își spunea mereu. Era bine că el nu o plăcea pentru că ea îl plăcea pe el prea mult. Și un lucru știa sigur și îl știuse de la bun început: Zach Farraday nu era de nasul ei.

Abia trecuse de nouă jumătate, că auzi Mustang-ul oprind afară. Își scoase șorțul multicolor și dădu fuga la toaleta angajaților ca să-și ia geanta. O smulse din perete și se uită scurt în oglindă, doar cât să vadă dacă machiajul mai era în regulă, apoi fugi spre ieșire, făcându-i cu mâna doamnei Solter în trecere.

— Să fii cuminte, spuse doamna Solter salutând-o veselă cu o mișcare scurtă a mâinii.

— Am să fiu, promise Lexi.

Alergă spre Mustang și urcă pe bancheta din spate. Muzica era dată la maximum, astfel încât nu se putea vorbi.

Zach ieși cu spatele din parcare și porni spre oraș. Cât ai bate din palme, intrară pe o alee lungă pietruită. La capătul ei se afla o ciudată casă galbenă în stil victorian, cu un acoperiș înclinat și înconjurată de o verandă cu parapet alb. La streșini erau atârnate becuri ce luminau coșuri cu flori.

Când coborâră din mașină, Lexi auzi zumzetul îndepărtat al conversațiilor și muzicii, dar văzu doar foarte puțini copii. Erau probabil pe plajă, unde vecinii nu prea i-ar fi putut vedea, așa că nu ar fi avut motive să facă reclamație la poliția locală.

Zach ocoli mașina și veni lângă Lexi. Ea încercă să se comporte normal. Ca de obicei, nu-i reuși. Se întoarse ușor și îl surprinse fixând-o cu privirea.

Până să se gândească să zică ceva interesant, Mia veni și ea lângă Lexi și o luă de mână.

— Vine și Will Tyler?

— Probabil, răspunse Zach. Să mergem, adăugă și porni.

Lexi și Mia îl urmară prin iarba înaltă. Când ajunseră la curtea din față, văzură petrecerea. Erau probabil vreo șaptezeci și cinci de copii în curte; majoritatea erau strânși în jurul focului. În aer plutea un miros dulceag de marijuana.

Mia o prinse pe Lexi de mână, forțând-o să se oprească.

— Uite-l. Cum arăt?

Lexi scană mulțimea până când îl observă pe Tyler Marshall. Era un băiat înalt, deșirat, cu frezăde skateboarder, care își purta pantalonii lălâi atât de lăsați pe șolduri că tot timpul trebuia să și-i ridice. Mia se îndrăgostise de el la sfârșitul clasei a nouă.

— Ești frumoasă. Du-te să vorbești cu el, spuse Lexi.

Obrajii Miei se aprinseră.

— Nu pot.

— Merg cu tine, spuse Lexi, strângând mâna Miei.

— Vii și tu, Zach Attack? întrebă Mia.

Zach ridică din umeri și toți trei se afundară în mulțimea de petrecărești. Trecură pe lângă două butoaie argintii de bere și se duseră la Tyler.

— Bună, Mia, spuse Tyler, zâmbindu-i larg.

Ținea în mână o sticlă pe jumătate goală. Votcă aromată cu zmeură.

Mia îi luă sticla din mână și bău din ea înainte ca Lexi să poată măcar reacționa.

— Presupun că asta înseamnă că eu voi conduce la întoarcere, spuse Zach. Apoi adăugă: Ai grijă, Mia.

— Vrei să ne plimbăm pe plajă? o întrebă Tyler pe Mia.

Mia îi aruncă lui Lexi o privire încântată și plecă împreună cu Tyler spre plajă.

Lexi conștientiza acut prezența lui Zach lângă ea. Stătea acolo, mut, și totuși ea simți ceva în tăcerea dintre ei. Incapabilă să reziste impulsului, se întoarse și îl privi.

— De ce nu-ți place de mine?

— Asta crezi?

Nu știu ce să răspundă. Părea că se petrecea ceva ce ea nu înțelegea. Și-ar fi dorit să nu fi pus deloc întrebarea aceea stupidă.

— Lexi… începu el.

Amanda Martin apăru în fața lor ca prin magie, cu o sticlă pe jumătate goală de rom condimentat Captain Morgan. Era o roșcată cu picioare lungi, buze cărnoase și ochi oblici ca de țigăncușă. Cea mai recentă iubită a lui Zach.

— Aici erai, spuse ea alintat. Ai întârziat.

Îl prinse în brațe și se lipi toată de el.

Lexi se uită după ei plecând, îmbrățișați – acum el o săruta pe Amanda –, și avu un sentiment familiar de descumpănire. Oftă și porni spre plajă. Acolo, se întâlni cu câțiva dintre copiii de la cercul de teatru. Lexi se vedea cu acești copii de ceva timp, urmărindu-i tot timpul la repetiții, împreună cu Mia. Ședeau în cerc pe nisip, discutând.

Desigur, subiectul era facultatea. Era subiectul principal zilele astea. Chiar de la începutul anului terminal, discutaseră numai despre termene, documentație și admitere. Zi de zi, un alt reprezentant de universitate venea în bibliotecă și stătea de vorbă cu orice elev de anul patru interesat. Vizitele de sfârșit de săptămână în campus deveniseră o obișnuință. Iar elevii de pe Pine Island nu se duceau doar în centrul Seattle-ului ca să viziteze școli. Oh, nu. Părinții lor zburau cu ei prin toată țara în acest scop.

— Lexster! se auzi vocea Miei peste tot vacarmul.

Lexi se întoarse și o văzu pe Mia venind spre ea cu pași împleticiți.

— Nu știu ecjact cum m-am îmbătat, spuse Mia, clătinându-se periculos. Lexi, cum de m-am îmbătat în halul ășta?

— Bând, probabil?

Lexi se ridică în picioare și o prinse ferm pe Mia, ca să nu cadă.

— Te iubesc, Lexi, șopti Mia, dar șopti ca un bețiv, teatral și bâiguit. Tu și Zach Attack șunteși șei mai buni prieteni ai mei.

— Și tu ești cea mai bună prietenă a mea.

Mia se prăbuși în fund pe nisipul rece. Când Lexi i se alătură, se sprijiniră una de alta.

— Tyler a zis că sunt drăguță, spuse Mia. Crezi că vorbește serios?

— Ar fi un mare nătărău să nu vorbească serios.

— Am dansat, spuse Mia, cu voce visătoare. Se legănă o clipă, apoi tăcu. Nu-mi simt buzele. Mai am buze?

Lexi izbucni în râs.

— Cred că ar fi bine să te ducem acasă. Hai să-l căutăm pe Zach.

Lexi o ajută pe Mia să se ridice în picioare și își conduse prietena prin mulțime. Îl găsiră pe Zach în întuneric, după casă. Amanda se dădea la el. Sau cel puțin așa i se păru lui Lexi.

— Zach? cuteză Lexi. Mia nu se simte bine. Cred că trebuie să ajungă acasă.

Imediat, Mia se chirci și vomită în iarbă.

Zach se duse imediat lângă Mia.

— Ești bine? întrebă el, cuprinzând-o cu brațul.

Mia se legănă nesigur, ștergându-se la gură.

— Nu mă simt prea bine.

— Amanda? spuse Zach. Poate rămâne la tine? N-o pot duce acasă în halul ăsta.

— Vezi să nu, spuse Amanda, făcând o față acră. Eu nu plec de la petrecere așa devreme. Nici miezul nopții nu e.

Îl sărută lung pe Zach, apoi plecă, fluturându-și părul în timp ce se îndrepta spre butoiul de bere.

— Mia poate petrece noaptea la mine acasă, spuse Lexi. Eva probabil doarme deja.

Zach se uită la ea.

— Da?

— Sigur.

Zach o duse pe Mia înapoi la Mustang și o așeză pe bancheta din spate. Era ca și cum ar fi încercat să facă niște spaghete fierte să stea în picioare, iar când termină, Mia râdea în hohote, întinsă pe toată bancheta. Prinderea centurii ei de siguranță dură o veșnicie.

Lexi se așeză pe scaunul din față în timp ce Zach porni motorul. Dădu încet cu spatele și ieși în șoseaua principală.

Mașina rula pe autostradă spre pod, în timp ce Zach bătea ritmic cu degetele în volanul îmbrăcat în piele. Muzica ce se auzea îi era necunoscută lui Lexi, dar ritmul ei era ciudat de molipsitor. Mia zumzăia pe bancheta din spate, fals, ca de obicei.

Ajunși la rulotă, Lexi coborî din mașină și Mia veni imediat în spatele ei, cu pași împleticiți, începând să râdă după ce căzu în genunchi în iarba umedă.

— Să mergem pe dealul nostru, spuse ea, ridicându-se cu greu pe picioare.

Zach se grăbi lângă sora lui, sprijinind-o.

— Hei, Mia, spuse el blând, poate ar trebui să te culci.

Mia zâmbi ca o beţivă.

— Mda. Ar fi bine.

Zach se uită la Lexi.

— Am să aştept până se bagă în pat şi pe urmă plec, bine?

— Nu trebuie să faci asta. Ştiu că vrei să te întorci la Amanda.

— Habar n-ai ce vreau eu.

Rănită, Lexi se duse la Mia şi o luă de lângă Zach.

— Să mergem, Mia.

Îşi conduse cea mai bună prietenă prin iarba udă şi intrară în rulotă, în camera de zi, Mia se prăbuşi pe podea, chicotind şi bombănind.

— Şşşşş, făcu Lexi.

— Am să dorm doar o sec…

Lexi o lăsă o clipă pe Mia întinsă pe mochetă şi ieşi. De pe prispă, se uită la Zach. Apoi se îndreptă încet spre el. Acum, el se uita la ea, o *urmărea* chiar, iar atenţia lui făcu să-i fluture ceva în adâncul stomacului.

— E-este bine, spuse ea.

— Ce este dealul vostru? întrebă el.

— Eu şi Mia ne petrecem timpul acolo. Nu e mare lucru.

— Pot să-l văd şi eu?

— Cred că da.

Lexi îi asculta paşii ce făceau ramurile şi crenguţele să trosnească în timp ce îşi croiră drum prin tufele dese de afin şi prin lăstăriş. Cărarea era atât de îngustă că n-o puteai nimeri decât dacă ştiai unde te afli. Când ajunseră din nou în luminiş, se aflau pe un mal abrupt înalt, cu vegetaţie sălbatică şi vedere către panglica aglomerată a autostrăzii, cazinoul sclipitor şi canalul Sound de dincolo de el.

— Eu vin aici tot timpul, spuse ea.

— E mișto, spuse Zach și se așeză pe pământul moale.

Lexi se așeză lângă el fără tragere de inimă. Erau atât de aproape că îi simțea piciorul lipit de al ei.

Ea așteptă să spună el ceva, dar el tăcu.

Liniștea se prelungi, deveni stânjenitoare.

— Deci, voi mergeți să vedeți facultăți la următorul sfârșit de săptămână. Foarte tare, spuse Lexi în cele din urmă.

Fu singurul lucru care-i veni în minte.

El ridică din umeri.

— Neinteresant.

— Nu pari foarte entuziasmat.

— Mia spune că moare dacă nu mergem împreună la USC. Nu mă înțelege greșit, vreau și eu să merg la școală cu ea și vreau să devin doctor, ca taică-meu, dar…

Privi spre cazinou și oftă.

— Dar ce?

El se întoarse spre ea și o surprinse privindu-l.

— Dacă nu mă descurc? spuse el așa de încet că ea abia îi auzi vocea peste zgomotul îndepărtat al autostrăzii.

Îl știa pe Zach de mai bine de trei ani, îl adora de la distanță; îl studiase ca un arheolog, spicuindu-i vorbele în căutare de sensuri ascunse. Și el nu-i spusese niciodată așa ceva. Părea vulnerabil și confuz.

Noaptea părea să se liniștească; zumzetul mașinilor se domolise. Lexi nu mai auzea decât bătăile inimii ei și ritmul constant al respirației lor. Își aminti de toate ocaziile când așteptase revenirea mamei, doar pentru a fi apoi dezamăgită, îndepărtată. Dacă era o emoție pe care o înțelegea profund, atunci aceea era incertitudinea. Nici în cele mai îndrăznețe vise ale ei nu-și imaginase vreodată că Zach ar fi putut simți la fel. O făcea să se simtă legată de el, în acord cu el. Pentru o fracțiune de secundă, el nu mai fu fratele Miei, ci

băiatul pe care îl văzuse în acea primă zi de liceu, cel care îi făcuse inima să-i bată ca nebuna.

— Nici nu m-am gândit că ție ar putea să-ți fie teamă.

— Oh, mi-e teamă de ceva.

Se aplecă aproape imperceptibil spre ea. Poate că doar se așeza mai confortabil pe pământul tare, nu putea spune – ea știa doar cum era să îți fie teamă, iar felul în care el o privea o făcu să i se taie respirația. Fără a gândi cu adevărat, dând frâu doar sentimentelor, se aplecă spre el să fie sărutată.

Tocmai când era pe punctul să închidă ochii, el se trase înapoi.

— Ce faci?

Dimensiunile faptei pe care tocmai era să o comită o lăsă fără suflare. El nici măcar nu o plăcea și, mai rău de atât, nici măcar nu era disponibil pentru ea. Jude făcuse asta foarte limpede; la fel și Mia. Iar Mia era cea care conta, nu o pasiune inutilă, fără sens, pentru un băiat care se amoreza de altă fată în fiecare săptămână.

Oripilată, îngăimă o scuză, se ridică în picioare și o luă la fugă prin tufe și rugi, ca să ajungă în siguranța relativă a rulotei.

— Lexi, stai!

Intră în fugă în rulotă și trânti ușa în urma ei. Mia zăcea la picioarele ei, cântând un cântecel din *Mica sirenă.*

Lexi păși peste cea mai bună prietenă a ei și trase cu ochiul afară printre perdele.

Zach rămase acolo mult timp, holbându-se la ușa închisă. Apoi se urcă în sfârșit în mașină și porni motorul.

Abia după ce se spălă pe dinți, își puse pijamaua și se băgă în pat lângă Mia, Lexi se gândi cu adevărat la ceea ce tocmai fusese la un pas să facă.

— Ești o idioată, Lexi Baill, spuse ea în liniștea din cameră.

— Ba nu ești, spuse Mia; apoi începu să sforăie.

∵

A doua zi dimineață, Lexi se duse la fereastra dormitorului ei și se uită afară, la ploaia care turna, simțind greață de la stomac. Nu putea crede că aproape îl sărutase pe Zach noaptea trecută.

Ce idioată!

Acum ce putea face? Să îi spună Miei adevărul, să implore mila prietenei sale și să se scuze pentru un moment de nebunie? Dar dacă astfel strica totul? Iar Zach nu ar fi spus niciodată. Sau ar fi spus. O ura pe Lexi chiar așa de mult?

— Mă simt ca dracu'.

Lexi auzi salteaua scârțâind frecată de tăblia de lemn a patului. Se auzi un pocnet când Mia se mișcă și se ridică în fund. Lexi se întoarse încet, simțind un nou val de rușine.

Mia își dădu o șuviță încâlcită din ochii care aveau o privire zăpăcită, neclară. Pe obrazul palid avea o zgârietură roșie. Lexi habar n-avea cum reușise Mia să se zgârie. Sigur, nici Mia nu știa.

— Frate, spuse ea. M-am făcut mangă aseară.

— Cam da.

Lexi se duse la pat și se urcă lângă prietena ei cea mai bună.

Mia se sprijini de ea.

— Mersi că ai avut grijă de mine. Jur că nu am băut așa de mult. Își lipi capul de perete. Doamne, sper să nu afle mama.

Lexi nu mai suporta; adevărul o rodea din interior. *Trebuia* să fie o prietenă bună pentru Mia. Trebuia.

— Că veni vorba despre aseară. Am făcut o prostie cât…

Mia se ridică brusc în capul oaselor.

— Tyler m-a invitat la balul liceului.

Lexi se opri.

— Ce?

Ea și Mia mergeau de obicei împreună la petreceri. Niciuna dintre ele nu fusese invitată la vreo petrecere anul precedent. Era vag geloasă că

de data asta ea urma să rateze balul în timp ce Mia avea să se distreze.

— Poți să vii cu noi. Serios. O să fie mortal. Putem face întâlnire triplă, cu Amanda și Zach.

— Ăăă. Nu. Și despre Zach…

— Ce-i cu el?

Mia dădu la o parte păturile și coborî din pat. Rămase acolo, puțin nesigură pe picioare, privind prin cameră după pantalonii ei.

— Sunt în uscător. Ai vomitat pe ei aseară.

— Ce scârbos!

Mia ieși din dormitor și o luă pe hol. Rulota se legănă sub apăsarea pașilor ei fermi.

Lexi se duse după Mia, rămânând pe hol în timp ce prietena ei își îmbrăcă blugii. Exact când vru să vorbească iar despre Zach, Eva ieși din dormitorul ei.

— Bună, Eva, spuse Mia cu un zâmbet vizibil forțat. Mulțumesc că mi-ai dat voie să rămân aici aseară.

— Ești mereu bine-venită, spuse Eva. V-ați distrat aseară?

Mia zâmbi din nou, dar era un zâmbet cam șters; pielea ei era puțin cam pământie.

— Ne-am distrat. A fost grozav. O cuprinse pe Lexi cu un braț. Nu știu ce m-aș face fără Lexi. Este *cea mai bună* prietenă din lume.

Afară se auzi un claxon.

— E mama, spuse Mia. Mi-a scris aseară. Azi mergem în vizită la bunica. Am să plec acum.

Lexi o conduse pe Mia. În mintea ei, își spusese secretul de câteva ori și râseseră amândouă; în realitate, nu spuse nimic, se uită doar la părul blond lung al Miei.

La plecare, Mia o strânse tare în brațe.

— Mersi, Lexi. Sincer. Se trase înapoi, un pic nesigură. Îmi pare rău, să știi. N-ar fi trebuit să mă îmbăt așa. Vii la bal cu mine și Ty, da?

— De parcă n-aș fi deja destul de jalnică și-așa, spuse Lexi.

— Nu spune asta. O să ne distrăm trăsnet.

Afară, claxonul se auzi din nou.

— Este așa de agitată, spuse Mia, deschizând ușa.

Mustangul alb era parcat în fața casei, cu motorul torcând, în timp ce gazul de eșapament se contopea cu ceața.

Zach coborî din mașină și rămase pe loc, privind-o pe Lexi peste plafonul alb al automobilului. Ploaia îi picura pe față, făcându-l să clipească.

Mia își trase gluga pe cap, fugi la mașină și urcă.

Lexi fu sigură că îl văzu pe Zach clătinând ușor din cap, ca și cum ar fi vrut să spună *nu s-a întâmplat nimic… nu se putea întâmpla.* Apoi urcă în mașină.

Lexi îi privi plecând, apoi intră în rulotă și închise ușa. El nu voia ca ea să-i spună Miei. Asta dorise să spună?

Eva ședea la masa din bucătărie, ținând cu mâinile cana de cafea.

— Mașina lui m-a trezit azi-noapte, spuse ea, ridicând privirea. Așa că m-am dus la fereastră. Nu mă așteptam să vii acasă.

Lexi încercă să-și imagineze scena văzută de Eva: Lexi cărând-o practic pe Mia pe scări; Mia prăbușindu-se pe podea, cântând.

— Am crezut că o să stăm la familia Farraday.

— Sunt destul de sigură că știu de ce n-ați stat.

Lexi se așeză în fața Evei.

— Îmi cer scuze, spuse ea, prea jenată ca să o privească în ochi.

Mătușa Eva avea să fie dezamăgită de ea acum, poate avea chiar să se întrebe dacă Lexi nu cumva era totuși exact ca mama ei.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Eu nu am băut deloc, dacă asta crezi. Am văzut… am văzut-o pe mama bând… așa că eu… Ridică din umeri. Nu avea cum să cuprindă toate

acele emoții în doar câteva cuvinte alese cu grijă. Eu nu am băut nimic.

Eva întinse mâna peste masă și cuprinse mâinile lui Lexi.

— Eu nu sunt gardian, Alexa. Nu îți dai seama când te uiți la mine, dar să știi că și eu am fost tânără cândva și știu cum funcționează lumea. O fată poate intra în mari belele într-o asemenea stare. Poate lua o decizie foarte greșită. M-ar durea foarte tare să pățești ceva.

— Știu.

— Știu că știi. Și încă ceva: Mia și fratele ei nu sunt ca tine. Ei au avut opțiuni; tu, nu. Ei vor avea oportunități; tu, nu. Pricepi?

Lexi știa asta; o știuse din prima clipă când intrase în casa familiei Farraday. Mia își putea permite să facă greșeli. Lexi, nu.

— Voi avea grijă.

— Bravo. Eva o privi. Și în legătură cu băiatul ăla. Am văzut cum a fugit după tine. Să ai grijă și cu el, bine?

— Nu mă place. Nu ai de ce să-ți faci griji.

Eva o studie atentă. Lexi se întrebă ce vedea.

— Doar să ai grijă cu el.

Capitolul 4

Jude își adora grădina în octombrie. Era momentul organizării, al planurilor de viitor. Se cufundă în munca plantării bulbilor, imaginându-și cum fiecare alegere va transforma grădina în primăvara următoare. Și chiar avea nevoie de așa ceva acum, de acest gen de pace.

Ultimele cinci zile fuseseră foarte stresante pentru ea, deși nu putea spune exact de ce. Nu voise să-și lase copiii la petrecere, dar ei doriseră asta, și lucrurile decurseseră normal. Zach venise acasă la fix, iar ea îl strânsese în brațe

(adulmecându-i respirația) și îl trimisese la culcare. Nu observase nicio dovadă că ar fi băut, iar Mia petrecuse noaptea la Lexi și venise acasă zâmbitoare a doua zi. Aparent, nu se întâmplase nimic. Și atunci, de ce avea sentimentul că totuși se întâmplase ceva? Poate că Miles avea dreptate și ea vedea probleme acolo unde nu erau.

Se lăsă pe călcâie și bătu din palme ca să scuture praful de pe mănuși. Particule mici, negre căzură în ploaie, creând un model dantelat când îi căzură pe coapse.

Când vru să ia foarfecă de grădină căzută pe pământ lângă ea, auzi o mașină. Ridică privirea, își duse o mână înmănușată streașină la ochi și văzu sclipind în lumina soarelui acoperișul argintiu al unui Mercedes nou-nouț.

— Fir-ar bombăni ea.

Pierduse noțiunea timpului.

Mașina opri lângă zidul scund de piatră care delimita grădina din fața casei.

Jude își scoase mănușile pline de pământ și se ridică în picioare când mama ei coborî din mașină.

— Bună, mama.

Caroline Everson ocoli automobilul aerodinamic și intră în grădina multicoloră cu eleganța unui spărgător de gheață. Era îmbrăcată, ca de obicei, fie iarnă, fie vară, cu o pereche de pantaloni de lână și o bluză pe corp care îi scotea în evidență trupul tonifiat, antrenat. Părul ei alb era prins la spate, lăsându-i liberă fața ascuțită; asprimea stilului ei se armoniza perfect cu ochii verzi translucizi. La șaptezeci de ani, era încă o femeie frumoasă. Și de succes; asta conta pentru Caro. Succesul.

— Ai decis să intri în competiția grădinilor până la urmă?

Jude își dori să nu-i fi împărtășit mamei niciodată acel mic vis al ei.

— Nu este gata încă. Dar în curând.

— Nu e gata? E frumoasă.

Jude percepu nuanța zeflemitoare din vocea mamei și încercă să nu se lase afectată. Caroline nu vedea rostul hobby-urilor. Scopul final conta cel mai mult pentru mama ei, iar până ce Jude nu își prezenta grădina în competiția de pe insulă, grădinăritul ei era doar o pierdere de vreme.

— Hai în casă, mamă. Prânzul e gata.

Fără să aștepte un răspuns, Jude o conduse la intrare. Pe prispă, își scoase saboții de grădină, își scutură pământul de pe pantaloni, apoi intră.

Lumina soarelui se revărsa prin cele douăzeci de ferestre înalte până în tavan ale casei, făcând podelele din lemn exotic să lucească precum cuprul lustruit. Un șemineu imens de granit domina încăperea spațioasă, care era decorată în tonuri neutre liniștitoare. Adevărata vedetă a acestei camere era priveliștea: ferestrele înalte ofereau un cadru în care se combinau iarba de smarald, o fâșie din albastrul intens al apelor canalului Sound și munții Olympic în depărtare.

— Dorești un pahar de vin? întrebă Jude.

Mama ei își puse jos poșeta cu atâta grijă, încât s-ar fi putut crede că avea explozibil în ea.

— Desigur. Chardonnay, dacă ai.

Jude se bucură că avea o scuză ca să iasă din cameră. Trecu prin sufrageria dominată de masa lungă din lemn de arțar cu zece scaune și intră în bucătăria deschisă din capătul ei. Singurele momente în care nu o putu vedea pe mama ei fură când deschise ușa placată cu lemn a frigiderului.

Când reveni în salon, mama ei stătea în picioare la capătul sofalei, privind la pânza imensă ce atârna deasupra șemineului. Era o lucrare de artă abstractă splendidă – șuvoaie largi și unduitoare de brun, roșu și negru reușeau cumva să transmită un sentiment de fericire debordantă. Mama o pictase cu mulți ani în urmă, iar Jude tot nu reușea să asocieze optimismul glorios al lucrării cu femeia care stătea în fața ei acum.

— Ar trebui să înlocuiești lucrarea asta. Găsești acum în galerii lucrări grozave, spuse mama ei.

— Îmi place, spuse Jude simplu, și era adevărat. Tabloul acela fusese preferatul tatălui ei – își amintea cum, mică fiind, stătea cu mâna ei mică în mâna lui mare cât o labă de urs, privind-o pe mama pictându-l. *Privește cum face asta*, *este magic,* obișnuia el să spună, și o vreme Jude îl crezuse, crezuse că era un fel de magie în casa lor. Mi-amintesc cum te priveam pictând.

— Acum o viață, spuse mama ei, întorcându-se cu spatele la tablou. Ce-ar fi să te duci să te speli? Te aștept.

Jude îi întinse mamei paharul de vin, apoi ieși din cameră. Făcu un duș scurt și se schimbă într-o pereche de blugi confortabili și un pulover negru cu anchior, apoi se întoarse în salon, unde mama ei aștepta așezată pe sofa, cu spatele drept, sorbind din vin ca o pasăre colibri.

Jude se așeză în fața mamei sale. Între ele era o masă de cafea mare din piatră.

— Prânzul e gata când ți se face foame, spuse Jude. Am pregătit o salată Waldorf.

După asta, se lăsă între ele obișnuita tăcere. Jude nu înțelegea de ce mai continuau cu prefăcătoria asta. O dată pe lună, se întâlneau la masă – când la una, când la alta, de parcă ar fi contat unde erau. În timpul unei mese cu mâncare sănătoasă și vin scump, se prefăceau că aveau o relație și subiecte de discuție.

— Ai văzut articolul din *Seattle Times*? Cel despre galerie? întrebă mama ei.

— Desigur. Mi l-ai trimis tu. Ai spus cât de important este pentru tine rolul de mamă.

— Și așa este.

— Și cu toate acestea, bone.

Mama oftă.

— Of, Judith Anne. Nu iarăși vechea văicăreală.

— Scuze. Ai dreptate, spuse Jude, și nu pentru că era singura reacție care ar fi pus capăt

conversației.

Era adevărat. Jude avea patruzeci și șase de ani. Ar fi trebuit să-și fi iertat deja mama. Și totuși, mama ei nu îi ceruse niciodată iertare, nu crezuse niciodată necesar, deși abandonase rolul de mamă de parcă ar fi fost un motel de doi bani. Repede și în miez de noapte. Jude avea șapte ani și se trezise brusc distrusă de suferință, și cu toate acestea, după înmormântarea tatălui ei, nimeni nu se gândise să îi întindă o mână, cu atât mai puțin propria-i mamă, care se întoarse la lucru imediat a doua zi. În toți anii de după, mama ei nu încetase niciodată să muncească. Renunțase la pictură și devenise una dintre proprietarele de galerii de artă cele mai de succes din Seattle. Susținea tinerii artiști în timp ce grija propriei fiice era lăsată când în seama unei bone, când în seama alteia. Nu avuseseră niciun fel de relație, până în urmă cu cinci ani, când Caroline o sunase și programase o întâlnire la masa de prânz. Acum, o dată pe lună, se prefăceau. Jude nici măcar nu știa de ce.

— Ce fac copiii?

— Minunat, spuse Jude. Zach are note fenomenale, iar Mia a devenit o talentată actriță. Tata ar fi fost mândru de ea.

Mama ei oftă. Jude nu fu surprinsă de acea mică emisie de aer. Subiectul tata era tabu. Jude fusese fetița tatei; niciuna dintre ele nu voia să recunoască asta acum, după atâția ani de la moartea lui, deși lui Jude încă îi mai era dor de el și de îmbrățișările lui de urs.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse mama ei, zâmbind crispat. Presupun că Zach poate merge la orice facultate vrea. Sper să-și continue planurile de a deveni doctor. Ar fi mare păcat să abandoneze studiile.

— Presupun că acesta este din nou felul tău de a-mi aminti că eu am abandonat facultatea de drept. Eram gravidă, iar Miles era încă la medicină. Nu prea am avut de ales.

— Ai pierdut copilul, spuse mama ei, ca și cum asta ar fi contat.

— Da, spuse Jude încet, amintindu-și.

Fusese tânără și îndrăgostită, și sincer, cea mai mare parte a vieții ei de temuse să devină mamă, se temuse că va descoperi în ea cine știe ce anormalitate genetică pe care ar fi putut-o moșteni de la Caroline. Rămăsese însărcinată cu Miles din greșeală – prea devreme, când nu erau gata încă –, iar Jude descoperise încă de la început cât de profund putea iubi. Ideea însăși a maternității o transformase.

— Ți-ai iubit mereu prea mult copiii. Te preocupă prea mult să îi faci fericiți.

Sfaturi de la mama ei despre cum să fii părinte. *Perfect.* Jude zâmbi ușor.

— Este imposibil să-ți iubești copiii prea mult. Deși nu mă aștept cu adevărat ca tu să înțelegi asta.

Mama ei tresări.

— Judith, cum de îi dai fetei ăleia care locuiește în rulotă prezumpția de nevinovăție pentru orice, iar mie pentru nimic?

— Lexi – și sunt sigură că îi știi deja numele – a fost ca un membru al familiei noastre în ultimii trei ani. Nu m-a dezamăgit niciodată.

— Și eu am făcut-o.

Jude nu răspunse. Ce rost avea? Se ridică în schimb în picioare.

— Ce-ai zice dacă ne-am așeza la masă acum?

Mama ei se ridică.

— Ar fi bine.

Petrecură restul timpului alocat – exact două ore, de la douăsprezece la două – discutând despre lucruri fără importanță. Când se termină, mama o sărută pe Jude superficial pe obraz și se duse către ieșire, unde se opri.

— La revedere, Judith. A fost o zi adorabilă. Mulțumesc.

— La revedere, mamă.

Jude privi prin fereastra deschisă silueta subțire a mamei traversând rapid grădina, fără a se sinchisi să o privească. Oricât s-ar fi străduit să nu simtă nimic, Jude simți acea depresie aparte ce însoțea de fiecare dată aceste prânzuri. De ce nu putea înceta odată să-și mai dorească dragostea mamei? Mercedesul prinse viață cu un tors gutural și se îndepărtă lent pe alee.

Pe măsuța de la intrare era un telefon fără fir lângă un bol de sticlă plin cu trandafiri plutitori. Jude luă telefonul și formă numărul prietenei sale celei mai bune.

— Alo?

— Molly. Slavă Domnului, spuse Jude, sprijinindu-se de perete. Se simți brusc epuizată. Vrăjitoarea cea rea tocmai a plecat de la mine.

— Maică-ta? E miercuri?

— Cine altcineva?

— Vrei să bei ceva?

— Am crezut că nu mai întrebi.

— Douăzeci de minute. La ponton?

— Ne vedem acolo.

∵

Vineri, după școală, merseră la cumpărat de rochii. Jude era ridicol de încântată de tot. Știa că era vorba doar de un bal în cinstea foștilor absolvenți, nu altceva nemaipomenit, dar era prima întâlnire adevărată a Miei, iar Jude era dornică să facă întreaga experiență perfectă pentru fiica ei. În acest scop, făcuse programare la manichiură și pedichiură pentru amândouă – și pentru Lexi, desigur – și plănuise o seară de cumpărături în centrul comercial.

Auzi ușa dormitorului deschizându-se și se întoarse. Miles stătea în ușă. Se sprijini de tocul ușii, îmbrăcat într-o pereche de blugi Levi's foarte uzați și un tricou cu Aerosmith. În lumina pală a toamnei, era extrem de arătos. Pe parcursul zilei, barba grizonantă începuse să-i crească, dându-i chipului un aspect bine conturat.

— Eu vin acasă devreme și tu pleci?

Ea zâmbi și se duse la el, lăsându-l să o ia în brațe.

— Cum se face, doctore Farraday, că nu te bărbierești, iar părul îți albește, și tot reușești să fii din ce în ce mai frumos, pe când eu, dacă uit să mă machiez într-o zi, oamenii mă confundă cu o bătrânică?

— Te confundă cu o bătrânică doar pe ascuns.

— Foarte nostim.

El o mângâie pe obraz, o atingere delicată ca o adiere.

— Ești frumoasă, Jude, și o știi bine. De aceea obții tot ce îți propui.

Era adevărat pentru amândoi. Miles fusese minunat încă din copilărie. Chipeș și briliant, mereu cu zâmbetul pe buze, îi seducea pe oameni fără să își propună asta. Porecla lui la spital era Doc Hollywood.

— Ia-l pe Zach și ieșiți în oraș la cină. Eu mă întorc cât de repede pot. Poate reușim să stăm pe plajă astă-seară, la un pahar de vin. N-am mai făcut asta de ceva vreme.

Miles o sărută cu patos. Apoi îi dădu în joacă o palmă la fund.

— Pleacă până nu îmi amintesc cât de mult îmi place să facem dragoste după-amiaza.

— Spre deosebire de dragostea de dimineață și de seară, care nu-ți place deloc?

Se roti jucăuș și se eliberă din strânsoarea lui, apoi fugi sus.

Ciocăni la ușa dormitorului lui Zach și așteptă să fie invitată să intre, apoi deschise ușa. Băiatul ședea în scaunul acela nou și scump special pentru jocuri și juca ceva pe Xbox. Ea îi puse mâna pe cap și îi ciufuli părul. Avea părul încă ud de la antrenamentul de fotbal. El se întinse spre ea așa cum se întinde o floare către soare.

— Mergem să-i cumpăr Miei o rochie pentru bal. Vrei să vii și tu?

El râse.

— Eu nici măcar nu merg la bal, ai uitat? Amanda e în L.A. cu familia.

Jude se așeză pe pat.

— Nu-mi place că nu mergi și tu. E balul liceului. Iar Mia mi-a spus că sigur vei fi regele petrecerii.

Zach dădu ochii peste cap.

— Mare scofală.

— Ar trebui să inviți o prietenă la dans. Într-o bună zi vei privi înapoi…

— Dacă o să-mi pese de rahaturi de genul ăsta în viitor, împușcă-mă. Serios.

Jude nu se putu împiedica să zâmbească.

— În regulă, atunci. Dar măcar haide la cumpărături cu noi. Ar însemna mult pentru Mia.

— Am crezut că vine Lexi.

— Vine. Ce legătură are?

— Mia are deja un prieten cu ea. Iar eu *nu* stau în fața unei cabine de probă în timp ce soră-mea probează rochii. Nici gând.

— În regulă, dar nu renunța la ideea cu dansul.

— Șocant, spuse el, rânjind. Mama nu renunță. Și te rog *să nu-mi* cumperi iar blugi. Vorbesc serios, mamă. Nu cumperi ce-mi place mie.

— Bine. Bine.

Jude îl mai ciufuli o dată și ieși. Pe hol se întâlni cu Mia. Merseră împreună în garaj. În cincisprezece minute, o luaseră deja pe Lexi și se îndreptau spre centrul comercial.

În primul magazin, Mia se plimbă printre rafturi, puțin confuză și copleșită, apoi alese brusc o rochie.

— Ia uitați-vă la asta, spuse ea, ridicând o rochie lungă până în pământ roz-somon, cu mâneci din dantelă și jupă din volane suprapuse. Ce zici? o întrebă pe Lexi.

Lexi zâmbi, dar era puțin neatentă.

— E grozavă. Probeaz-o.

— Numai dacă probezi și tu una. Te rog! N-o pot face singură. Știi că nu pot.

Lexi oftă. Merse și alese o rochie albastru-acvamarin, cu corsaj fără bretele și cu aplicații de mărgele, apoi se duse cu Mia la cabinele de probă.

Când ieșiră, Jude fu uimită de cât de frumoase erau amândouă.

— Sunt perfecte, spuse ea.

Mia făcu o piruetă și se studie în oglindă.

— Astea sunt clar rochiile potrivite pentru bal, nu crezi, Lexster?

— Eu nu merg la bal, spuse Lexi. Nu am cu cine.

Mia se opri din piruetă.

— Atunci, nu merg nici eu.

Lexi mormăi ceva în barbă și intră înapoi în cabina de probă. Când ieși, era îmbrăcată în blugii și tricoul ei.

— Gata cu rochiile pentru mine, spuse ea. Oricum nu-mi permit.

— Haide, Lexi, o imploră Mia. Ești prietena mea cea mai bună. Dacă nu mergi tu la dans, nu merg nici eu.

— Ar putea merge cu Zach, spuse Jude.

Mia chiui.

— Este o idee *grozavă,* mamă. O întâlnire dublă totală.

Lexi icni.

— Nu îl voi forța pe fratele tău să mă însoțească la un bal stupid.

Și spunând asta, plecă de lângă ele.

Miei îi dădură lacrimile instantaneu.

— I-am rănit sentimentele, mamă? N-am vrut.

Jude o văzu pe Lexi ieșind din magazin.

— N-ai greșit cu nimic, îi spuse ea cu blândețe, Uneori… uităm cu toții că Lexi nu are aceleași posibilități ca tine. Ar fi trebuit să fim puțin mai atente. Hai să mergem. Se duseră la casă, unde Jude achită ambele rochii. Ceru casierului să

împacheteze rochia lui Lexi. Du-te și schimbă-te, puiule. Am eu grijă de Lexi.

Jude ieși din micul butic pe holul aglomerat al centrului comercial, cu sacoșa de cumpărături în mână. Oriunde privea, vedea grupuri de fete, neîndoielnic înarmate cu cardurile de credit ale părinților. Nu era de mirare că Lexi nu se simțea în largul ei. Era probabil dificil să fie diferită de toți ceilalți copii pe care îi cunoștea, de prietena cea mai bună, care se aștepta mereu să primească ce-și dorea.

Jude o văzu pe Lexi șezând pe o bancă din fața librăriei. Era aplecată în față, cu părul negru acoperindu-i chipul trist.

Jude se duse la ea și se așeză. Lexi se trase într-o parte ca să-i facă loc.

— Scuze pentru reacția exagerată, murmură Lexi.

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Știu că rochiile alea sunt scumpe.

— Nu despre asta e vorba.

Jude îi dădu lui Lexi părul după urechi ca să-i poată vedea chipul.

— Nu am vrut să te fac să te simți prost.

— E în regulă. Nu ar fi trebuit să fac atâta tam-tam.

Jude se lăsă pe spate. O durea sufletul pentru Lexi; știa ce viață grea avusese fata aceea, ce viață grea avea încă uneori. În vreme ce majoritatea copiilor de pe insulă – inclusiv ai ei – căutau prin toată țara facultatea perfectă, Lexi plănuia să meargă la facultatea locală după absolvire. Muncea prea multe ore la gelaterie, economisind fiecare bănuț câștigat. Visa cu ochii deschiși să obțină bursă integrală la Universitatea Washington, dar era un vis prea frumos și intangibil. Pe Jude o durea când se gândea că Lexi va rata ritualul ce marca trecerea într-o nouă etapă a vieții cu acel bal în cinstea foștilor absolvenți.

— Am auzit că Zach are cele mai multe șanse să fie ales regele balului.

— O să fie.

— Iar Kaye Hurtt are toate șansele să fie regina.

— Ar putea fi Maria de la Pena.

— Dar Zach nu va fi prezent pentru că Amanda nu va fi în oraș.

Lexi își înclină capul spre Jude. Dacă Jude nu ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi putut crede că Lexi părea speriată.

— Nu am știut asta.

— Nu vreau ca vreunul dintre voi să rateze balul. Zach nu ar merge niciodată la o întâlnire cu o altă fată atâta timp cât este cu Amanda, dar tu ești prietena cea mai bună a surorii lui. Amanda nu s-ar supăra. Și apoi, v-ați putea distra de minune toți trei. O să ții minte balul ăsta cât vei trăi.

— Nu cred că este o idee bună, spuse Lexi încet. Cum rămâne cu povestea cu Haley?

— Of, scumpo. Tu nu i-ai face niciodată așa ceva Miei. Este ceva cu totul diferit. Jude zâmbi. Știa cât de atentă era Lexi să nu strice totul, dar balul avea să fie ceva frumos pentru toți. Ce ar fi dacă l-am lăsa pe Zach să decidă?

Lexi o privi îndelung, fără să spună nimic.

— Nu este o întâlnire din milă, Lexi. Este o seară în oraș ca între prieteni. Și eu chiar cred că Zach ar trebui să fie acolo când va fi numit regele balului, tu nu?

Lexi oftă.

— Mda.

Jude îi întinse sacoșa cu rochia.

— Ți-am cumpărat rochia.

— N-o pot accepta, spuse Lexi. Este prea mult.

Jude văzu recunoștința lui Lexi, dar mai era încă ceva în ochii albaștri ai fetei, o rușine sumbră, înnegurată, care îi rupea sufletul lui Jude.

— Faci parte din familie, Lexi. Știi asta. Dă-mi voie să fac asta pentru tine, bine? Știu că vrei să mergi la bal. Lasă-l pe Zach să te ducă.

Lexi lăsă privirea spre pardoseala de gresie. Părul îi alunecă de după urechi, ascunzându-i profilul de Jude.

— Bine, Jude, spuse ea încet într-un final. Dacă Zach vrea să meargă cu mine, voi merge cu el. Dar…

— Dar ce?

Lexi scutură din cap; părul îi luci în mișcare.

— Să nu te surprindă dacă va refuza.

Capitolul 5

— Gata. Deschide ochii, spuse Jude, punându-și mâna pe umărul lui Lexi.

Lexi inspiră adânc și făcu ce i se spuse. În fața ei era o oglindă mare înconjurată de mici becuri rotunde. Pentru o fracțiune de secundă, văzu o străină – o fată cu păr negru neted, lucios, încadrându-i acum frumos chipul, și sprâncene perfect arcuite. Un contur de dermatograf violet atent aplicat îi evidenția ochii albaștri, dându-le un aspect fumuriu, sofisticat, iar fardul de obraz îi scotea în evidență pomeții înalți. Aproape se temea să zâmbească, de frică să nu fie doar o iluzie.

Jude se aplecă spre ea.

— Ești frumoasă.

Lexi se ridică din fotoliu și făcu o piruetă.

— Mulțumesc, spuse, îmbrățișând-o strâns pe Jude.

Mai târziu, pe feribotul spre casă, ea și Mia ședeau pe bancheta din spate a mașinii conduse de Jude. Lexi tot trăgea cu ochiul în oglindă, admirându-se. Voia să creadă că acea transformare ar fi schimbat ceva, că Zach avea să o privească, în sfârșit, și să o considere drăguță. Dar nu-și făcea speranțe.

Seara aceea n-avea să decurgă bine. Sincer, nu putea pricepe de ce fusese el de acord să o ducă la

bal – probabil pentru că Jude și Mia făcuseră presiuni nemiloase, și un lucru era mereu adevărat: Zach ura să își dezamăgească sora.

Ce bine ar fi fost dacă Lexi nu l-ar fi sărutat aproape în seara aceea. Nimic din toate acestea nu ar mai fi fost o problemă dacă nu s-ar fi întors spre el. Sau dacă i-ar fi spus Miei adevărul. Dacă… dacă. Era o listă lungă, lungă, pe care ea o recitise de atâtea ori în minte că simțea că i se face rău de la stomac.

Trecuse o săptămână de la petrecere – de la întâmplarea de pe deal. Lexi intenționase în mod repetat să îi spună Miei adevărul, dar nu o făcuse. Nu putea, iar acum, pentru prima oară, când se uita la prietena ei cea mai bună, Lexi se simțea ca o mincinoasă. Și de fiecare dată când îl vedea pe Zach, fugea de rupea pământul. Era îngrozită că stricase totul, că atunci când i se va descoperi secretul, avea să piardă prietenia Miei și respectul lui Jude. Tot ce conta pentru ea.

— Ar fi trebuit să refuz, murmură Lexi mai târziu, când ea și Mia urcau scările casei Farraday, unde urmau să se gătească pentru bal. E scris dezastru cu litere de-o șchioapă.

— Nu te înțeleg, spuse Mia, închizând ușa în urma ei. Chiar nu.

Lexi se simți imediat vinovată.

— Scuze. O să fie frumos. Abia aștept.

Intră în garderoba ticsită de haine a Miei, unde ambele rochii așteptau cuminți în protecțiile lor de plastic. Se îmbrăcară și se studiară în oglinda ovală de lângă pupitru. Bascheții alb-negri ai Miei se vedeau din când în când de sub tivul rochiei.

— Cred că arăt ok, spuse Mia, întorcându-se spre Lexi. Ochii ei verzi aveau o privire îngrijorată. Nu crezi? Asta va fi și părerea lui?

— Ești superbă. Tyler va…

Un ciocănit în ușă le întrerupse. Urmă o pauză, apoi ușa se deschise. Jude stătea în cadrul ușii, cu un aparat de fotografiat argintiu.

— A venit Tyler.

Mia se uită emoționată la Lexi.

— Cum arăt?

— Trăsnet. E un norocos.

Mia o cuprinse în brațe pe Lexi și o strânse tare.

— Slavă Domnului că ești cu mine. Nu știu dacă aș fi fost în stare să cobor fără tine.

Ieșiră din dormitor ținându-se de mână și coborâră scara lată în spirală.

Zach și Tyler erau în camera de zi, unul lângă altul, discutând. Erau îmbrăcați amândoi în costume albastre. Părul lui Zach era încă ud – meciul de fotbal se încheiase de puțin timp și el venise într-un suflet acasă ca să se pregătească.

Ridică privirea și o văzu pe Lexi. Ea observă felul în care el se încruntă când o văzu coborând scările. Inima începu să-i bată mai rapid și simți că o ia amețeala.

Calmează-te, își zise.

Ar fi spus acolo, pe loc, că îi părea rău, făcând haz de intenția aceea prostească de sărut. Poate ar fi spus că fusese beată și că nu-și mai amintea nimic. Ar fi putut să-și retragă fapta?

Apropiindu-se de el, Zach făcu un pas în față, oferindu-i o garoafă albă cu tiv albastru într-o cutie de plastic.

— Mulțumesc, bâigui ea.

— Are și un fel de elastic; o poți purta la încheietura mâinii, spuse el. Amanda spune că astea sunt de cea mai bună calitate.

— Mulțumesc, spuse ea din nou, neîndrăznind să se uite la el.

O amintise pe iubita lui; pricepuse apropoul.

— Gata, să facem poze, spuse Jude.

Miles veni lângă ea.

— O să trebuiască să-ți luăm amprentele, Tyler, spuse el.

— *Tată*! făcu Mia îngrozită, roșind.

Lexi se poziționă stângaci lângă Zach. El o cuprinse cu un braț, dar nu o trase mai aproape.

Stăteau ca în fotografiile acelea vechi din Vestul Sălbatic, țepeni și serioși.

Bliț. Clic.

Fotografiile nu mai conteneau, până când, într-un final, Zach luă atitudine.

— Gata, dos amigos. Am plecat.

Când se îndreptară spre ușă, Lexi se trase de lângă Zach. Se duse în holul de la intrare, unde își lăsase o sacoșă de cumpărături maro lângă masă. Căută în ea și scoase un mic recipient din plastic verde în care era un ghiveci cu o petunie violet.

— Pentru tine, îi spuse Lexi lui Jude, simțind cum îi iau foc obrajii. Era un dar atât de mic – o găsise redusă la jumătate de preț la magazinul din localitate. Era probabil lucrul cel mai nepotrivit, dar Lexi nu-și permitea mai mult de atât. Știu că, practic, tu nu ai nevoie de nimic, dar m-am uitat… și am văzut că nu ai deloc petunii, așa că m-am gândit… în orice caz, mulțumesc pentru rochie.

Jude zâmbi.

— Îți mulțumesc, Lexi.

— Haide, Lexster, spuse Mia din ușă.

Lexi merse spre ieșire cu Jude, apoi plecă împreună cu Mia la Mustangul alb.

— La ora unu să fiți acasă, strigă Jude din ușă.

Zach păru să nu asculte. Continuă să meargă spre mașină, care era parcată în fața casei. Deschise portiera pentru Lexi, dar nu așteptă ca ea să urce. În schimb, ocoli mașina până pe partea lui.

După ce Mia și Tyler se instalară pe bancheta din spate, Lexi își ocupă locul din dreapta lui Zach. El porni motorul și dădu muzica la maximum.

Mia și Tyler se șușotiră tot drumul până la liceu. Zach rămase cu ochii la drum. Părea enervat pe Lexi, sau de faptul că mergeau împreună la bal. Nici nu-l putea acuza. Ajunși în parcarea școlii, Zach parcă aproape de scări și toți patru se alăturară mulțimii de copii care intrau în sala de sport transformată într-o versiune siropoasă a New

Orleansului, cu tot ce trebuia, inclusiv fanioane și mușchi de copaci artificial. Tema Mardi Gras continua și în sală, unde unul dintre organizatori le dădu niște coliere din mărgele viu colorate.

Se auzea cântând „Hella Good”, iar ringul de dans era plin.

Se lăsară mai întâi fotografiați – fiecare cuplu separat, apoi doar fetele, apoi Mia cu Zach.

Lexi putea vedea cât de crispat era Zach. Fiecare fată din anul patru părea că era cu ochii pe ei. Nu încăpea îndoială că Amanda le ceruse raport detaliat, iar Zach nu avea de gând să facă nimic care să fi rănit sentimentele iubitei lui. Nici măcar nu se uita la Lexi.

În cele din urmă, o luă de mână și o conduse pe ringul de dans. Când ajunseră acolo, muzica se schimbă, se domoli. El o cuprinse în brațe.

Lexi rămase cu ochii lipiți de pieptul lui, încercă să se miște odată cu el și să nu-l calce. Sincer, habar n-avea să danseze, și era atât de emoționată, că nici nu putea respira. Într-un final, ridică ochii și descoperi că el o fixa cu privirea, fără a se citi nimic în ea.

— Știu că nu ai vrut să mergi cu mine la bal, Zach. Îmi pare rău.

— Nu știi nimic.

— Îmi cer scuze, atât reuși să rostească.

El o prinse de mână și o trase după el prin mulțime. Ea îl urmă împleticindu-se, încercând să țină pasul cu el, zâmbindu-le celor pe care îi îmbrâncea, ca să nu pară ciudat că Zach o trăgea cu forța de pe ringul de dans.

El continuă să meargă, trecu de bolul uriaș cu punci și de șirul de supraveghetori părinți și profesori și ieși pe ușile mari ale sălii direct pe terenul de fotbal. Acolo, totul era cufundat în întuneric și liniște. Doar stelele de pe cer și luna luminau stâlpii porților.

Zach se opri la un moment dat.

— De ce ai încercat să mă săruți?

— Dar nu a fost asta. M-am dezechilibrat. A fost o prostie…

Oftă și ridică privirea, dorindu-și imediat să nu o fi făcut.

— Dacă eu te-aș dori?

— Nu face mișto de mine, Zach, spuse ea. Vocea îi era gâtuită, o trăda. Ea cunoștea reputația lui. Probabil că spunea chestii din astea tot timpul. Schimba iubitele ca pe șosete. Te rog.

— Îmi dai voie să te sărut, Lex?

În mintea ei, Lexi spuse *nu,* dar când Zach o privi, ea clătină doar din cap, incapabilă să articuleze vreun cuvânt.

— Dacă ai de gând să mă oprești, spuse el, trăgând-o mai aproape, acesta ar fi momentul.

Și apoi el o săruta, iar ea simțea că plutește, cade, se transformă în altcineva, în *altceva.* Când el se retrase, era la fel de palid și de cutremurat precum se simțea ea, și ei îi părea bine că așa stăteau lucrurile, pentru că începuse să plângă.

Plâng. Ce idioată sunt…

— Am făcut ceva greșit?

— Nu.

— Și atunci, de ce plângi?

— Nu știu.

— Zach!

Lexi auzi vocea Miei și se trase din brațele lui Zach, ștergându-și lacrimile alea prostești de la ochi.

Mia veni în fugă la ei.

— Se încoronează regele și regina balului. Ar fi bine să intrați.

— Mă doare-n cot de regele și regina lor. Eu stăteam de vorbă cu Lexi…

— Du-te, spuse Mia.

Zach o mai privi o dată pe Lexi, încruntat; apoi se îndreptă spre sală.

— Ce făceați voi doi aici? întrebă Mia.

Lexi porni și ea spre sala de sport. Nu îndrăznea să se uite la prietena ei cea mai bună.

— A vrut să îmi povestească ceva despre meciul din seara asta. Se forță să râdă. Mă știi, doar. Nu mă pricep nici cât negrul sub unghie la fotbal.

Tresări. Încă o minciună pentru prietena ei cea mai bună. În cine se transforma?

În seara aceea, fu ultima oară când ea și Zach fură singuri până când el o conduse la ușa rulotei, și chiar și atunci, Mia îi urmări din mașină.

La ușă, Lexi nu știu ce să îi spună. Totul era dat peste cap; ea era un fel de animal căzut pradă, împietrit de spaimă, cu toate simțurile treze. Sărutul îi zguduise lumea, dar oare provocase o cât de mică undă în lumea lui?

El o privi; părul lui blond părea poleit cu argint în lumina lunii.

Ea ar fi vrut să *urle ceva,* dar nu reuși decât să zâmbească ezitant.

— Mulțumesc că ai avut milă de mine și m-ai adus la bal, Zach.

— Nu spune asta, răspunse el.

— Întârziem acasă, strigă Mia din mașină. Mama o să facă spume dacă întârziem.

Zach se aplecă și o sărută pe Lexi pe obraz. Lexi se strădui din răsputeri să nu răspundă cu același gest, să nu îl ia de gât, și rămase nemișcată, simțindu-i buzele pe piele ca pe un fier încins.

Rămase nemișcată mult timp, mult după ce ei plecară. Apoi, într-un final, intră în casă și stinse luminile.

*

Lexi nu se duse la școală luni. Cum ar fi putut da ochii cu Zach sau Mia după cele petrecute?

Luni seara, însă (iar el nu sunase, bineînțeles că nu sunase, ce ar fi făcut-o să creadă că va suna?), Eva o amenință că va face o programare la doctor – un lucru pe care cu certitudine nu și-l puteau permite.

Așa că, marți, Lexi se duse la școală. În stația de autobuz, se adăposti sub acoperișul îngust al

refugiului, privind ploaia cum transforma lumea într-un caleidoscop în nuanțe de albastru și verde.

Avea de gând să fie calmă.

Avea de gând să îi zâmbească în treacăt lui Zach și să își continue drumul, ca și cum sărutul nu ar fi însemnat nimic. Doar nu era atât de idioată. Fusese doar un sărut de la un băiat care sărută fete tot timpul. Lexi nu avea voie să lase să însemne ceva pentru ea sărutul acela.

La școală, îl evită cu ușurință pe Zach – ei doi nu prea frecventau aceleași cercuri sociale –, dar nu avu cum să o evite pe Mia. Viețile lor erau prea strâns legate. După ultimul clopoțel, Mia o conduse pe Lexi la muncă.

Pe tot drumul spre centru, Lexi păstră pe chip un zâmbet în timp ce o ascultă pe Mia povestindu-i cu lux de amănunte tot balul. Din nou. Dar cuvântul *mincinoasă* nu-i dădea pace, revenindu-i neîncetat în minte, și de fiecare dată când se uita la cea mai bună prietenă a ei, simțea că i se face rău de la stomac.

— Ne-am sărutat. Ți-am spus asta? întrebă Mia.

— Doar de un milion de ori.

Lexi se opri în fața gelateriei Amoré, unde un aer dulce, vanilat le învălui. Avu de gând să își ia rămas-bun scurt și să intre, dar în loc de asta, se opri.

— Cum a fost?

— La început, limba lui mi s-a părut un pic cam alunecoasă și dezgustătoare, dar m-am obișnuit.

— Ai plâns?

— Să plâng? Mia păru nedumerită, apoi agitată. Ar fi trebuit să plâng?

Lexi ridică din umeri.

— Ce știu eu despre sărut?

Mia se încruntă la Lexi.

— Te porți ciudat. S-a întâmplat ceva la bal?

— Ce-ce s-ar fi putut întâmpla?

— Nu știu. Ceva cu Zach, poate?

Lexi se urî; vru să spună adevărul, dar gândul că ar fi putut pierde prietenia Miei o îngrozi. Și ce rost ar fi avut, sincer? Fusese un singur sărut, și nimic mai mult.

— Nu, bineînțeles că nu. Sunt în regulă. Totul este în regulă.

— Bine, spuse Mia, crezând-o. Iar asta o făcu pe Lexi să se simtă și mai rău. Pe mai târziu.

Lexi intră în gelaterie. Era puternic luminată, cu o vitrină lungă de sticlă plină cu recipiente cu înghețată și o zonă mică în care se aflau câteva mese și scaune. În lunile calde, locul era plin de clienți, dar acum, la mijlocul lui octombrie, traficul era destul de redus.

Șefa ei, doamna Solter, stătea la casă când Lexi intră. Clopoțelul de deasupra ușii sună.

— Bună, Lexi, spuse zâmbitoare doamna Solter. Cum a fost la bal?

Lexi se forță să zâmbească.

— Grozav. Poftiți, v-am adus niște mărgele.

Îi dădu doamnei Solter mărgelele de Mardi Gras de la bal. Chipul i se lumină la vederea colierelor sclipitoare, la care se repezi, veselă ca o stăncuță.

— Mulțumesc, Lexi. Ce frumos din partea ta!

Doamna Solter și le puse imediat pe toate la gât.

Lexi petrecu restul zilei servind clienții. La ora nouă, când activitatea încetă aproape complet, se apucă să spele vitrinele și să se pregătească de închidere. Tocmai ieșea din camera din spate cu o sticlă de detergent de geamuri și o lavetă umedă, când Zach intră în gelaterie.

Clopoțelul clincăni voios deasupra lui; ea aproape că nu-l auzi de zgomotul bătăilor accelerate ale inimii.

El nu venea *niciodată* aici singur. Amanda îl însoțea de fiecare dată, agățată de el ca o iederă otrăvitoare. Lexi se duse în spatele tejghelei, ca să pună o stavilă între ei.

— Bună, spuse el, venind spre ea.

— Bună. Dorești… înghețată?

El o privi atent.

— Vino la LaRiviere Park mai târziu.

Până să apuce ea să răspundă, clopoțelul se auzi din nou și ușa se deschise. Amanda intră valvârtej în magazin, încolăcindu-și brațele ca niște tentacule în jurul lui.

— Bună, Lexi. Mersi că ai stat cu ochii pe Zach pentru mine. La bal mă refer.

Lexi nu putu zâmbi, deși vru.

— Dorești înghețată?

— Nici gând. Îngrașă, spuse Amanda. Haide, Zach. Să mergem.

Amanda se îndreptă spre ușă.

Zach rămase pe loc. *Ora zece,* rosti fără glas. *Te rog.*

Lui Lexi îi bubuia inima în piept privindu-l cum iese cu iubita lui din prăvălie.

Zece.

Ar fi fost o idioată dacă ar fi crezut că el vorbise serios când îi propusese să se întâlnească pe plajă. El era iubitul Amandei, fata care nu se dezlipea niciodată de el. Erau cel mai popular cuplu din școală.

Iar Mia ar fi suferit foarte mult dacă ar fi aflat. Un sărut la bal era una, un eveniment aproape de înțeles, obișnuit. Dar asta – să se întâlnească pe furiș cu el – asta ar fi fost altceva. O minciună și mai mare.

Lexi n-o putea face. Nu ar fi trebuit să o facă.

Se uită la șefa ei. *N-o face, Lexi.*

— Ăăă, doamnă Solter? Credeți că aș putea pleca azi câteva minute mai devreme? La nouă și un sfert, poate?

— Sunt sigură că mă voi descurca să închid și singură, spuse ea. Ai o întâlnire?

Lexi speră ca râsul ei să nu pară pe atât de încordat pe cât se simțea.

— Când m-ați văzut dumneavoastră vreodată plecând la o întâlnire?

— Cred că băieții din școala ta sunt orbi, atâta zic.

Tot restul turei, Lexi refuză să se mai gândească la decizia pe care o luase. Se concentră la ce avea de făcut și își dădu silința să facă totul foarte bine. Abia mai târziu, după ce plecă de la prăvălie, o cuprinse cu adevărat emoția.

Era o mare idioată că făcea asta, și totuși continua să meargă.

Main Street era liniștită în noaptea asta rece de octombrie. Luminile luminau strada prin ferestrele restaurantelor, care aveau însă puțini clienți la ora asta.

Trecu pe lângă alimentara Island Center puternic luminată și își continuă drumul, trecu și de stația de feribot, de birourile agenției imobiliare Windermere Real Estate și de grădinița Lil Ones. În mai puțin de cinci minute, ieși din oraș. Aici, cerul avea umbre întunecate; o lună albăstruie strălucitoare scălda cu lumina ei vârfurile copacilor. Pe drumul ăsta nu erau multe case, iar cele câteva erau mai ales case de vacanță ale locuitorilor din Seattle, ferestrele lor fiind întunecate.

La intrare în LaRiviere Beach Park, se opri.

El nu avea cum să fie aici.

Și totuși, urmă drumul asfaltat șerpuit până ajunse la fâșia de plajă acoperită cu nisip. Luna strălucea peste lemnele uriașe aduse de ape și stivuite pe nisipul grunjos cenușiu.

Nu era nicio mașină în parcare.

Bineînțeles că nu.

Merse pe plajă. Lemnele masive – trunchiuri întregi de copaci aduse de ape la mal, claie peste grămadă – erau împrăștiate ca niște scobitori pe nisip. Un feribot puternic spinteca apele canalului Sound, luminos ca un lampion chinezesc pe fundalul negru al apei. În urma lui, luminile Seattle-ului sclipeau ca o diademă multicoloră.

— Ai venit.

Auzi vocea lui Zach și se întoarse.

— Nu ți-am văzut mașina.

Altceva nu-i veni în minte să spună.

— Este la capătul celeilalte parcări.

El o luă de mână și o conduse într-un loc unde întinsese o pătură pe nisip.

— Presupun că ai mai adus și alte fete aici, spuse ea agitată.

Trebuia să nu uite asta. Ceea ce pentru ea era special, pentru el era obișnuit.

El se așeză și o trase ușor lângă el. Ea își retrase imediat mâna. Nu putea gândi limpede când el o atingea, și trebuia să gândească limpede. Acela era fratele prietenei sale celei mai bune.

— Uită-te la mine, Lexi, spuse el. Te rog. Iar ea nu-i putu rezista. El îi puse o șuviță cârlionțată de păr după ureche. Fu cea mai delicată atingere pe care o simțise ea vreodată și îi veni să plângă. Știu că noi doi nu ar trebui să fim împreună. Dar tu ai vrea să fim?

— Nu ar trebui, spuse ea încet.

Închise ochii, incapabilă să îl privească. Îi auzi respirația în întuneric, i-o simți pe buze și nu se putu gândi decât la cât de des suferise ea. Se gândi la mama ei drogată, care, acum îi spunea cât de mult o iubea, îmbrățișând-o atât de strâns că nici nu putea respira, și imediat după, totul se spulbera. Mama ei se înfuria și își lua tălpășița, uitând complet că avea o fiică. Singurul moment în care Lexi își amintea să fi fost fericită înainte de Pine Island fusese când mama ei fusese la închisoare. Lexi stătuse atunci la o familie drăguță, familia Rexler, care încercase să o facă să se simtă ca un membru al familiei. Pe urmă, mama ei revenise din închisoare.

De obicei, Lexi încerca să nu-și amintească acele ultime zile, când mama ei fusese tot timpul drogată, furioasă și meschină. Atunci învățase Lexi adevărul despre dragoste, despre cât de aproape era de ură și despre cum te putea secătui.

— Prietenia Miei înseamnă totul pentru mine, spuse ea, privindu-l, în sfârșit. Văzu cum îl răniră cuvintele ei și înțelese, în sfârșit. Toată acea ostilitate a lui, toate acele priviri evitate; fuseseră doar teatru. Te-ai prefăcut că nu mă placi de dragul Miei.

— De la bun început, spuse el, oftând. Am vrut să te invit în oraș, dar tu deveniseși deja prietena ei. Așa că am stat deoparte… sau am încercat. Nu am putut niciodată, însă, nu pe deplin. Și pe urmă, când ai încercat să mă săruți…

Lexi simți cum inima i-o ia razna. Cum de era posibil să fie atât de fericită și atât de tristă în același timp?

— Nu ar trebui să mai vorbim despre asta. Ar trebui, pur și simplu, să dăm totul uitării. Nu aș putea-o pierde pe Mia. Sau familia ta. Nu aș putea. Am suferit deja destul, înțelegi?

— Tu crezi că eu nu m-am gândit deja la asta?

— Zach, te rog…

— Nu mă mai pot opri, Lex. Mă gândesc la tine de trei ani. Poate dacă nu m-ai fi sărutat și tu…

— N-ar fi trebuit.

— Dar ai făcut-o.

— A trebuit, spuse ea încet.

Era imposibil să îl mintă. Cum ar fi putut? Îl iubise din secunda în care îl văzuse. Începu să zâmbească, se gândi la dinții lui și își mușcă buzele.

— Îți iubesc zâmbetul, spuse el, aplecându-se spre ea.

Ea simți cum distanța dintre ei dispare, simți mirosul de mentă al respirației lui.

Sărutul începu încet, delicat. Ea simți cum limba lui o atinge pe a ei, iar inima ei păru că-și ia zborul. Când el o cuprinse în brațe, ea se abandonă lui complet. Sărutul fu nesfârșit, din ce în ce mai pasional, până când ea simți că nu ar fi putut suporta să se sfârșească vreodată. Lângă ei, valurile fosneau de-a lungul țărmului,

transformându-se într-o melodie. Melodia lor. Sunetul lor.

Dorința izvorî de undeva din străfundurile ei, radiind, furnicând, durând. Începu să tremure atât de tare, că el se retrase, privind-o.

— Ești bine?

Nu, vru ea să spună, *nu, nu sunt bine.* Dar când își văzu chipul reflectat în ochii lui, fu pierdută. Îl dori cu o ferocitate care o îngrozi. Era periculos să îți dorești ceva în viața asta, dar poate mai presus de orice, era periculos să își dorească dragostea lui.

— Sunt bine, minți ea. Doar mi-e frig.

El o trase în brațele lui.

— Ne-am putea întâlni aici și mâine-seară?

O apucau pe un drum greșit; ea ar fi trebuit să tragă frâna acum, să îi spună că nu era bine deloc să se iubească și să renunțe la tot. Acum, cât mai putea încă. Ar fi trebuit să îi spună nu, să spună că nu ar fi putut face nimic care să îi pericliteze prietenia cu Mia, dar când se uită la el, nu avu puterea să îl refuze. El făcea să n-o mai doară nimic în adâncul sufletului ei.

Periculos, Lexi, gândi ea, *spune nu. Gândește-te la cea mai bună prietenă și la ce contează.*

— Bine.

Atât reuși ea să șoptească după ce el o sărută din nou.

Capitolul 6

Jude stătea în pat cu soțul ei, ascultând cu jumătate de ureche știrile de noapte. O pilotă scumpă cu puf, acoperită de o învelitoare de mătase imprimată plutea ca un nor în jurul lor. De fapt, în ultimele câteva zile – imediat după bal –, radarul ei matern emitea un semnal puternic. Se întâmpla ceva cu Zach, dar nu știa ce. Nimic nu o

deranja mai mult decât să nu știe ce se întâmpla în viețile copiilor ei.

— Zach a rupt relația cu Amanda, spuse ea într-un final.

— A-ha, făcu Miles.

Ea se uită la el. Cum se făcea că indiferent ce drame ar fi avut loc în casa aceea, el nu părea niciodată afectat? O acuza că era o mamă-elicopter, care făcea multă zarvă și agitație în jurul ei, ținându-se ca scaiul de copiii ei, dar dacă așa ar fi stat lucrurile, însemna că el era un satelit, poziționat atât de sus în înaltul cerului că avea nevoie de un telescop foarte puternic pentru a urmări ce se petrecea în propria-i casă. Poate că era tot acel antrenament făcut în timpul facultății de medicină. Învățase cum să-și înăbușe emoțiile un pic cam prea bine.

— Asta-i tot ce ai de zis?

— De fapt, aș fi putut spune și mai puțin. E un eveniment prea puțin important.

— Molly a spus că Bryson a zis că Zach s-a purtat ciudat după antrenamentul de fotbal. Nu cred că face față despărțirii atât de bine pe cât pare. Ar trebui să stai de vorbă cu el.

— Eu sunt bărbat în toată firea. El este un adolescent. Nu prea ne pricepem la discutat. Miles îi zâmbi. Discută tu.

— Adică?

— Mori de nerăbdare să îl întrebi tu ce se petrece. Nu te poți abține. Atunci, întreabă-l. Ascultă-l pe copil și crede-l când îți va spune că Amanda nu contează. Are șaptesprezece ani. Eu la șaptesprezece ani…

— Trecutul tău de dulău în călduri nu mă liniștește. Îl sărută pe obraz și sări peste el ca să se dea jos din pat. Nu lipsesc mult.

— Crede-mă, știu.

Jude zâmbi și ieși din dormitor.

Etajul doi era inundat de lumină. Ca de obicei, niciunul dintre inteligenții ei copii nu stăpâneau

incredibil de complexa coordonare ochi-mână necesară pentru a stinge luminile de la întrerupătoare. Se opri în fața dormitorului Miei și ascultă. Își dădu seama că fiica sa vorbea la telefon. Fără îndoială, vorbea fie cu Lexi, fie cu Tyler.

Jude se îndreptă spre camera lui Zach. Se opri în fața ușii închise. *Nu* avea de gând să-l bombardeze cu întrebări, nici să se pornească să-i dea sfaturi interminabile. De data asta avea de gând doar să asculte.

Ciocăni, dar nu primi niciun răspuns. Mai ciocăni o dată, se anunță și deschise ușa.

Zach era pe scaunul lui de joc, agitând telecomanda neagră de parcă ar fi fost un pilot de avion de vânătoare, ceea ce, pe ecran, chiar era.

— Hei, strigă ea, venind lângă el. Ce faci?

— Încerc să trec de nivelul ăsta.

Ea se așeză pe prețul negru mițos de lângă el. Camera aceasta fusese decorată cândva de un profesionist și reamenajată de-a lungul anilor de Zach. Tapetul scump ciocolatiu fusese acoperit de afișe de filme. Rafturile de cărți erau o expoziție arheologică a copilăriei lui: un cimitir al super-eroilor din desene animate, o grămadă încâlcită de dinozauri din plastic, stive de cutii de jocuri video, un exemplar cu colțuri îndoite din „Captain Underpants” și cinci volume din „Harry Potter”.

Vru să zică: *Putem sta de vorbă?* Dar unui adolescent (sau oricărui bărbat) era ca și cum i-ai fi spus: *Îmi dai voie să-ți smulg splina?*

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Zach. Crezi că mă droghez? Sau că m-am apucat de graffiti? Poate ești îngrijorată că sunt o fată blocată într-un corp de băiat?

Ei îi veni să zâmbească.

— Sunt complet neînțeleasă.

— Păi, dacă îți faci griji din orice rahat! Adică lucru.

— Vrei să vorbim despre Amanda? Sau despre cum te simți? Am trecut și eu prin câteva despărțiri la viața mea. În liceu, Keith Corcoran aproape m-a distrus.

El lăsă jos telecomanda și se uită la ea.

— Cum ai știu că îl iubești pe tata?

Jude fu plăcut surprinsă de întrebare. De obicei, trebuia să obțină prin viclenie o astfel de conversație cu fiul ei. Dar poate se maturiza și el, sau poate că Amanda chiar îl făcuse să sufere.

Erau atâtea lucruri pe care i le putea spune, amintiri pe care i le putea împărtăși, iar dacă ar fi vorbit cu Mia, exact asta ar fi făcut. Dar acum vorbea cu Zach. Nu voia să distrugă acest moment vorbind prea mult.

— Am știut din prima clipă când l-am văzut. Știu că sună ca o nebunie, dar așa a fost. Când mi-a spus că mă iubește, l-am crezut, și eu nu mai crezusem pe nimeni altcineva în afară de tata. Până la Miles… și până la voi, copii, obișnuiam să îmi fac griji că sunt ca mama mea. Presupun că tatăl tău mi-a amintit cum se simte dragostea, iar când m-a sărutat pentru prima oară, am plâns. Atunci nu am știut de ce, dar acum știu. Era dragoste și m-a speriat de moarte. Am știut că nu voi mai putea fi niciodată aceeași. Îi zâmbi fiului ei, care de data asta îi sorbea fiecare cuvânt. Într-o zi, vei cunoaște fata potrivită, Zach. Îți promit. Doar că tu vei fi bărbat și ea va fi femeie, iar când ai s-o săruți, ai să știi că sunteți meniți să fiți împreună.

— Și ea va plânge.

— Dacă ai noroc, da, va plânge.

*

Următoarele două săptămâni, Lexi învață cum să păstreze secrete. Când era cu Zach, dragostea ei pentru el era copleșitoare, un talaz ce o izbea cu atâta putere că îi dădea lumea peste cap. Mai târziu, când era cu Mia, sentimentul de vinovăție o lovea cu o forță la fel de mare. Mia știa că se petrecea ceva cu Zach, dar nu-i trecea niciodată

prin cap să se uite la Lexi pentru a căpăta răspunsuri.

Această încălcare a încrederii era cel mai rău lucru dintre toate. Lexi fu pe punctul de a spune adevărul de mai multe ori, disperată să fie iertată, dar nu o făcuse, nu-și deschisese sufletul în fața prietenei ei. De ce?

Dragoste. Din câte se părea, nu-i putea refuza nimic lui Zach, iar el nu era pregătit să îi spune surorii lui despre ei. Lexi nici măcar nu era pe deplin sigură de ce; știa doar că lui Zach îi era teamă să îi spună Miei, iar dacă lui Zach îi era teamă, lui Lexi îi era și mai teamă.

În fiecare seară, o lua pe Lexi de la muncă și se duceau amândoi pe plaja „lor". Acolo, stăteau întinși pe o pătură albastră în carouri și vorbeau. Lexi îi povesti despre anii copilăriei, despre mama ei, despre ce simțise când fusese abandonată și uitată; Zach o asculta ținând-o de mână și spunându-i că era cea mai puternică ființă pe care o cunoștea. El îi povesti despre visul lui de a urma medicina și despre cât de copleșitor era uneori faptul că toți se așteptau de la el să aibă succes.

Stelele de pe bolta cerească deveniră universul lor. Zach îi arăta constelațiile și îi spunea povești ce se potriveau fiecăreia dintre ele: povești cu zei și balauri, dragoste și tragedie. Vocea lui în întunericul rece deveni casa pe care nu o cunoscuse niciodată; în brațele lui, descoperi pacea. Văzu o latură a lui pe care nu și-o imaginase niciodată. El simțea lucrurile atât de profund, că uneori se temea și el de propriile-i emoții și își făcea griji că și-ar fi putut dezamăgi părinții. Nesiguranțele lui surprinzătoare o făceau pe Lexi să îl iubească și mai mult.

Într-una dintre seri, stăteau întinși unul lângă celălalt, privind universul nesfârșit. El o luă în brațe și se întinse deasupra ei, acoperindu-i trupul cu al său. Ea îl sărută cu pasiune, punându-și tot sufletul în sărutul acela, ca și cum ar fi putut

contopi sufletele lor prin simpla forță a iubirii ei. Când mâna lui lunecă ușor pe sub bluza ei, urcând de-a lungul spinării ei goale, ea nu-l opri. Era o senzație atât de plăcută atingerea aceea a lui.

El îi deschise sutienul. Ea simți cupele delicate alunecându-i de pe sâni, apoi el începu să o mângâie acolo.

Ea se trase într-o parte, alunecând de sub el. Cu respirația întretăiată, tânjind după atingerea lui, rămase întinsă lângă el.

— Lex? Am făcut ceva greșit?

Ea se întoarse pe o parte, cu fața la el. În lumina lunii, era atât de frumos că ei i se tăia respirația de cât de mult îl dorea. Dar își văzuse mama dându-și trupul de prea multe ori pentru a fi nesăbuită cu al ei. Se ridică în genunchi, sprijinindu-se pe călcâie, și își înclină capul. Asta făcea oamenilor dragostea, îi zăpăcea și îi sleia de orice vlagă până nu mai rămânea nimic în afară de dorință pură? Dacă da, cum putea ea supraviețui?

— Ce-mi faci tu mie, Zach?

— Ce vrei să spui?

Lexi își adună tot curajul. Dacă învățase ceva de la mama ei, atunci învățase că nimic bun nu se petrecea pe întuneric.

— Nu am de gând să rămân secretul tău, Zach. Dacă ți-e rușine cu mine…

— Rușine? Asta crezi tu?

— Nu vrei să-i spui Miei despre noi… nici familiei tale…

El scutură din cap.

— Of, Lex… Te iubesc. Nu știi asta?

— Mă iubești?

El oftă, iar ceva din acel oftat îi aminti cât de distrusă era, cât de convinsă era că nimeni n-o putea iubi.

— Nu știi cum e să ai o soră geamănă. O iubesc pe Mia, dar vreau să fii a mea. Iar mama se bagă în viața mea de zici că e sat fără câini. O să aibă ceva de comentat, crede-mă.

— Și eu te iubesc pe tine, Zach. Atât de mult că nu-mi vine să cred. Dar nu pot fi doar a ta. Mia este prietena mea cea mai bună. Trebuie să-i spunem. Iar părinții tăi sunt și ei importanți pentru mine. Trebuie să mă placă.

— Știu. Dar nu vreau să o fac pe Mia să sufere. Dacă va crede că i te-am furat…

— Pot fi a amândurora, spuse Lexi solemn. Deja sunt.

El o mai sărută o dată și o luă de mână, trăgând-o în picioare, într-o tăcere care păru deodată de rău augur, strânseră pătura și rămaseră în picioare, cu bolta înstelată, față în față. Povara deciziei lor se simțea intolerabil de grea, iar Lexi aproape vru să renunțe la tot, să spună: *hai să mai păstrăm încă puțin secretul.* Dacă îl pierdea din cauza asta? Nu avea rost să se amăgească. Era o posibilitate. Dacă Zach trebuia să aleagă între Lexi și familia lui, nici nu începea discuție asupra deciziei. Ar fi ales-o oricând pe Mia, care era bucățică din el la fel de mult precum ochii lui verzi. Legătura dintre gemeni era de neînvins. Cu un an în urmă, Zach fusese rănit pe terenul de fotbal, iar Mia simțise numaidecât; simțise durerea fratelui ei.

— Mâine, spuse el.

— Dar dacă…

— N-o spune. Va înțelege. Trebuie.

∵

A doua zi, oră după oră, prefăcându-se că ascultă tiradele profesorilor despre una sau alta, Lexi nu putu să se gândească decât la faptul că urma să îi spună Miei adevărul. Își imagină conversația în repetate rânduri, șlefuind fiecare cuvânt de remușcare ca pe o agată. Și totuși, când ultimul clopoțel sună, singurul impuls fu să fugă cât mai departe.

Dacă Mia n-o ierta? Lexi ar fi putut pierde tot ce conta.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi spus de la bun început adevărul. Dintre toți, ea ar fi trebuit să știe

cel mai bine asta. Crescuse servindu-i-se doar minciuni; cunoștea gustul amar pe care ți-l lăsau minciunile.

După oră, se alătură iureșului de copii de pe coridoare. De-o parte și de alta, ușile dulăpioarelor se deschideau și se închideau zgomotos; elevii râdeau, vorbeau, se împingeau. Se întâlni cu Mia în fața clasei și merseră împreună spre catarg.

Zach veni lângă Lexi și îșI petrecu un braț în jurul ei ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, însă atingerea lui îi făcu tot trupul să i se trezească la viață. Era în armonie cu cea mai mică mișcare a lui; felul cum respira, felul cum îi aluneca părul în ochi, felul în care degetele îi mângâiau brațul.

Ea se trase de lângă el. Vru să fie o mișcare naturală, dar o exageră și se lovi de Mia.

— Hei, spuse Mia, râzând. Abia acum înveți să mergi?

Lexi îșI privi cea mai bună prietenă.

— Trebuie să vorbim. Nu îndrăzni să se uite la Zach, dar îi simți privirea lipită de ea, fierbinte ca o atingere. Între patru ochi.

— Și eu vreau să vorbesc cu tine, spuse Zach.

Mia ridică din umeri. Nu avea pe chip nici cea mai mică umbră de îngrijorare. De ce ar fi avut? Avea încredere în acești doi oameni mai mult decât în oricine altcineva pe lume. Mia o luă înainte până pe un petic de iarbă din fața clădirii administrative, nu departe de copacul unde ea și Lexi se întâlniseră în prima zi de liceu.

— Deci? întrebă Mia. Care-i treaba?

Lexi nu putu vorbi. Se simți brusc dată în vileag, o mincinoasă. Avea să își piardă cea mai bună prietenă. Și poate și pe băiatul pe care îl iubea.

Zach o luă pe Lexi de mână.

— Am vrut să-ți spunem că noi doi suntem împreună.

— Ăăăă. Dăăăă. Văd asta. Mia privi în spate, la șirul de autobuze parcate. Îl vede careva pe Ty?

— Noi doi suntem împreună, repetă Zach.

Mia se întoarse încet și se uită la ei, încruntată.

— Împreună? Ca în „combinați”? Voi doi?

Lexi dădu din cap.

Mia păli.

— De când?

— Ea aproape m-a sărutat după petrecerea de la cabana familiei Eisners, spuse Zach.

— Asta s-a întâmplat acum multe săptămâni, spuse Mia. Lexi mi-ar fi spus. Corect, Lexster? Tu îmi spui tot.

— Tot, în afară de asta, recunoscu Lexi. Nu am crezut că se va întâmpla vreodată. L-am cunoscut pe Zach în prima zi de liceu – înainte să te cunosc pe tine – și am crezut… nu, nu asta am vrut să spun. L-am plăcut mereu, asta e ideea, dar nu am crezut niciodată că mă va plăcea și el pe mine. Adică… el e Zach și eu sunt… eu. Și nu ți-am spus pentru nu am vrut să crezi… că sunt una din fetele alea care se folosesc de tine ca să ajungă la el. Ca Haley. Nu despre asta e vorba.

— Nu? spuse Mia cu buze tremurânde. De ce?

— O iubesc, Me-my, spuse Zach. Și amândoi te iubim pe tine.

— I-iubire? Deci, în tot timpul ăsta, v-ați furișat și v-ați ascuns de mine? Eu îl tot întrebam pe Zach ce-i cu el și el nu spunea nimic. Niciunul dintre voi nu a spus nimic. Ați râs de mine în tot acest timp? spuse Mia, rănită.

— Nu, spuse Zach. Haide, ne cunoști mai bine de-atât.

— Oare? Sunteți amândoi niște mincinoși.

Ochii Miei se umplură de lacrimi. Se roti pe călcâie și o luă la fugă spre șirul de autobuze, urcându-se într-unul exact când ușile se închideau.

Lexi o văzu pe Mia în autobuz, uitându-se lung la ei prin geamul murdar, cu chipul palid brăzdat de lacrimi, cu palma lipită de geam.

Zach o cuprinse cu un braț.

— Este în regulă, Lex. O să-i treacă. Îți promit.

— Și dacă n-o să-i treacă? șopti Lexi. Dacă nu mă va ierta niciodată?

∵

Următoarele câteva ore, Lexi rămase în dormitorul ei singuratic, privind înspre viitorul fără prietenia Miei.

Da, îl iubea pe Zach. Din toată inima și cu toată ființa ei, dar o iubea la fel de mult și pe Mia. Era o emoție diferită, mai rotundă, mai delicată și mai comodă; poate că era în același timp mai solidă și mai de nădejde. Știa doar că nu putea renunța la una pentru cealaltă. Ar fi fost ca și cum ar fi ales între aerul pe care să-l respire și apa pe care să o bea. Avea nevoie de ambele pentru a supraviețui.

Nu ar fi trebuit niciodată să țină acest secret față de prietena ei. Ar fi trebuit să facă ce se cuvenea și să îi spună de la bun început – dacă ar fi făcut-o, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat acum. Era un adevăr pe care ar fi trebuit să îl învețe din copilărie. Să faci mereu ceea ce se cuvine de la bun început. În schimb, ea alesese greșit și rănise sentimentele celei mai bune prietene.

Știa ce trebuia să facă. Ieși din micul și cochetul ei dormitor și străbătu holul îngust care ducea spre camera de zi, unde o găsi pe Eva șezând pe sofa, uitându-se la televizor.

— Pot să mă duc la Mia acasă? întrebă Lex.

— La ora asta? În zi de școală?

— Este important, spuse Lexi.

Nu știa ce s-ar fi făcut dacă mătușa ei ar fi spus nu.

Eva o privi.

— E în legătură cu băiatul ăla al tău?

Lexi dădu din cap.

— Ai să faci ceea ce se cuvine?

Lexi încuviință iar din cap, dându-și seama rușinată că Eva știuse tot timpul ce se petrecea.

— Trebuie să-i spun Miei adevărul.

— Adevărul este întotdeauna un lucru bun. Eva lăsă din mână telecomanda. Cutele chipului ei îmbătrânit de griji fură accentuate de un zâmbet. Ești o fată bună, Lexi.

Lexi urî sentimentul pe care i-l dădură aceste vorbe. În ultima vreme, nu prea fusese o fată bună. Înghiți în sec, zâmbi o dată, scurt, aproape cu disperare, apoi ieși din casă.

În foarte scurt timp, coborî din autobuz pe Night Road. Parcurse pe jos ultimele câteva sute de metri până la casa familiei Farraday, care era scăldată în lumină în seara aceea de toamnă. O luă prin grădina foarte îngrijită din fața casei și se opri în fața ușii de la intrare. Ezită o clipă, apoi sună.

Trecură câteva minute lungi, apoi Zach deschise ușa.

— Lex, spuse el cu o expresie răvășită. Nu vrea să-mi vorbească.

— Părinții tăi sunt acasă?

El clătină din cap.

— Ea e sus.

Lexi dădu din cap și trecu pe lângă el. Urcă scările și intră în dormitorul Miei fără ca măcar să mai ciocănească la ușă. Mia stătea lângă oglinda mare, ovală. Chiar și în lumina aceea slabă, Lexi văzu cât de mult o făcuseră pe Mia să sufere.

— Mia, spuse Lexi, înaintând.

Îl simți pe Zach venind în spatele ei.

— Am avut încredere în tine, spuse Mia cu un tremur în glas.

Lexi ar fi preferat furie, urlete, orice ar fi fost mai bine decât suferința mută a Miei.

— Mia, tu ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Te iubesc ca pe o soră și îmi pare rău dacă te fac să suferi.

— M-ai făcut. Amândoi m-ați făcut să sufăr.

— Știu. Dar vreau să știi cât de mult contezi pentru mine. Nimeni nu a mai însemnat atât de mult. Trebuie să crezi asta. Dacă vrei să mă despart de el, am s-o fac…

— Nu spune asta, zise Zach, venind la ea.

Lexi nu-l luă în seamă. Nu-și dezlipi privirea de la Mia.

— Am să mă despart de el, am s-o fac. Dar nu voi putea înceta să-l iubesc. Nu știu cum. Ar fi trebuit să-ți spun asta mai demult.

Mia își șterse ochii.

— A fost mereu ceva bizar în felul în care vă priveați. Am crezut că sunt eu prea sensibilă… din cauza lui Haley. Suspină adânc. Știu ce simt eu pentru Tyler. Dacă este la fel…

— Este, spuse Lexi solemn.

— Promiți că n-ai să renunți la mine pentru el? întrebă Mia.

Era o promisiune ușor de ținut. Lexi dădu drumul mâinii lui Zach și se duse la Mia.

— Promit. Și n-am să te mai mint niciodată. Îți jur.

— Și dacă îți va frânge inima, spuse Mia cu siguranță în glas, vei rămâne prietena mea cea mai bună? Pentru că vei avea nevoie de mine atunci.

— Voi avea mereu nevoie de tine, spuse Lexi. Aș muri dacă nu aș mai putea veni aici. Sincer. Indiferent ce se întâmplă între mine și Zach, noi două vom rămâne cele mai bune prietene pe vecie. Veni mai aproape. Spune-mi că ești de acord cu asta, Mia. Te rog.

Mia își trase nasul. Lexi își dorea ca prietena ei să zâmbească, dar poate că îi cerea prea mult.

— Mi-e frică, spuse Mia.

— Știu, spuse Lexi. Și sună a nebunie, dar poți avea încredere în mine.

— În noi, adăugă Zach.

— Vreau să fiți fericiți, să știți, spuse în cele din urmă Mia. Ce fel de om aș fi dacă nu aș vrea asta? Vă iubesc pe amândoi.

— Iar noi te iubim pe tine, spuse Lexi.

Era adevărat, o iubea pe Mia la bine și la rău. Prietena ei cea mai bună era o leoaică, așa cum demonstrau toate acestea. Mia fusese rănită – doi

oameni în care avusese încredere o mințiseră – și totuși, rămânea stoică și încerca să zâmbească pentru că îi păsa de fericirea lor.

— Vom fi toți trei împreună în ultimul an de liceu, spuse Zach, evident ușurat. Cât de mișto va fi!

— Eu nu m-aș grăbi să mă bucur încă, spuse Mia, uitându-se la fratele ei. Va trebui să-i spunem mamei mâine.

— N-o s-o intereseze, este? întrebă Lexi, încruntându-se. Adică, mă place, nu?

Mia zâmbi, în sfârșit.

— Glumești? Pe mama noastră o interesează orice.

∵

Seara următoare, la ora șase, avu loc ședința comitetului de părinți, în biblioteca liceului. Veni majoritatea părinților.

— Știm cu toții cât este de deosebită Pine Island, spuse ofițerul de poliție Roy Avery de la locul său din capul mesei. Eu îi cunosc pe mulți dintre elevii acestei promoții – fiul meu mai mic a absolvit și el acum doi ani – și am urmărit această generație de la liga de juniori până au intrat în echipele universităților. V-am urmărit cum i-ați protejat cu scaune pentru mașină, căști, airbaguri. Unii dintre voi credeți poate că cel mai mare pericol cu care se confruntă ei acum este că vor fi respinși de facultăți, dar există o nouă amenințare, una pe care unii dintre voi o cunosc prea bine, iar alții, deloc.

Petrecerile. Unii dintre voi cred că insula vă protejează copiii, fiind departe de pericolele marelui oraș. Dar pericolul pândește și aici. Se află în fiecare casă goală și petic de plajă pustie. Se află în sticlele de bere și de rom. Începând cam de pe acum, an de an, elevii din anul terminal încep să devină neliniștiți și să se creadă invincibili. Așa că fiți cu ochii pe copiii voștri. Nu vă lăsați păcăliți

de ei. Arătați-le că știți cât de periculoase pot fi petrecerile.

Cei prezenți începură să adreseze întrebări, timp în care Jude se uită la toate chipurile atât de cunoscute.

Făcuse nenumărate drumuri cu mașina ei cu multe dintre femeile acelea de-a lungul anilor, înghețaseră împreună la meciurile de fotbal, decoraseră sala de sport pentru baluri, făcuseră parte din comitetul de părinți. Acum aveau un nou inamic: alcoolul. Nu se îndoia de faptul că patrula mamelor avea să își unească forțele pentru a depista orice potențial pericol.

Când ofițerul Avery reveni la locul lui, Jude se ridică în picioare.

— Îi mulțumim ofițerului Avery pentru aceste importante informații. Și îi mulțumim lui Ann Morford pentru toate datele referitoare la admiterea la facultate. Sunt sigură că îți vom bate toate la ușă pentru mai multe întrebări, odată cu apropierea termenelor limită. Acum, ca președinte al comitetului de părinți, am să vorbesc despre o parte frumoasă. Balul de absolvire. Așa cum știți majoritatea dintre voi, Pine Island se străduiește să mențină combinația de alcool și condus în afara ecuației absolvirii. În acest scop, avem în plan o seară plină de distracție pentru absolvenți. Ei vor pleca imediat după ceremonie și se vor îmbarca în autobuze. Vor ajunge acasă la ora șase a doua zi dimineața. Festivitățile de anul acesta arată grozav…

Următoarele câteva minute, Jude prezentă planul realizat de ea și comitetul ei. Deoarece era vorba de Pine Island, unde fiecare avea câte o părere, mai petrecu zece minute răspunzând întrebărilor, apoi le dădu o listă pe care să se înscrie ca supraveghetori voluntari. După aceea, i se alătură prietenei sale cele mai bune, Molly, și ieșiră împreună din sala de sport împreună cu un șuvoi de părinți. Ca de obicei, Molly era îmbrăcată

în stilul ei șic simplu – blugi cu talie joasă, o cămașă albă pe corp cu croială bărbătească și un colier de cupru cu turcoaze. Părul, tuns scurt și vopsit platinat anul acesta, îi evidenția ochii negri și zâmbetul prompt. Ea și Jude se împrieteniseră cu mai bine de zece ani în urmă. Fiul lui Molly, Bryson, era de-o vârstă cu gemenii, așa că Molly și Jude se tot întâlniseră la tot felul de reuniuni – reuniunea clasei, excursii cu clasa, petrecerile de aniversare de la locurile de joacă pentru copii. Rămăseseră prietene; Jude nu credea că ar fi reușit să treacă prin anii grei ai gimnaziului fără Molly și serile lor de joi stropite cu multe cocktailuri Margarita.

Ieșiră împreună în aerul rece al serii. Jude era pe punctul să-i spună ceva lui Molly, când auzi pe cineva vorbind:

— Petrecerea va fi grozavă.

Se întoarse și o văzu pe Julie Williams lângă ea.

— Bună, Julie.

— Sper că Zach se simte mai bine, spuse Julie, încheindu-și paltonul.

Jude începu să scotocească prin harababura din geanta ei, căutându-și cheile mașinii.

— Ce vrei să zici?

— Marsh mi-a spus că și-a luxat glezna. A lipsit de la antrenamente aproape toată săptămâna.

Jude se opri și se întoarse.

— Zach a lipsit de la antrenamente? Din cauza gleznei?

— Of, Doamne, spuse Molly încet.

— Toată săptămâna, spuse Julie.

— Cred că se simte mai bine acum, spuse Jude monoton. De fapt, sunt chiar sigură de asta. Spune-i antrenorului că va reveni la antrenamente mâine.

— Marsh se va bucura să audă asta, spuse Julie. Și am semnat pe lista de supraveghetori voluntari pentru balul de absolvire. Să-mi spui dacă ai nevoie de mine pentru altceva.

Jude dădu din cap neatentă. De fapt, nici măcar nu mai asculta. Strânse cheile în mână și își croi drum hotărâtă prin mulțime, aproape fără să-i privească pe oamenii din jurul ei. La mașină, Molly se opri lângă ea.

— Să înțeleg că nu are glezna scrântită.

— Mincinos nenorocit, spuse Jude. A venit acasă la fix de la antrenamente în fiecare zi săptămâna asta. A avut chiar și părul ud.

— Și atunci, ce-a făcut? a întrebat Molly.

— Asta aș vrea să știu și eu. Se forță să zâmbească. Prânzul, mâine?

— Desigur. Aștept noutăți.

Jude dădu din cap și urcă în mașină. Tot drumul spre casă, vorbi singură, exersând conversația pe care urma să o aibă cu Zach.

Odată intrată în casă, îl sună pe Zach pe mobil, dar el nu răspunse, așa că îi lăsă un mesaj. Apoi începu să se plimbe prin casă. Ar fi trebuit să le spună copiilor să vină la cină acasă astă-seară.

La ora asta a serii, nu se mai vedea nimic pe fereastră. Un cer întunecat se coborâse peste apele negre. Doar câteva lumini strălucitoare sclipeau ici și colo, pe celălalt mal. În lumina portocalie a becurilor de pe verandă, Jude văzu o versiune de groază a ei în geam.

Stătea acolo, bătând din picior, holbându-se la propria-i reflexie, când gemenii intrară pe ușa din față, ca niște hoți într-o bancă, împingându-se unul pe altul din drum, vorbind unul mai tare decât celălalt, ca să se facă auziți.

— Zachary, trebuie să stăm de vorbă, spuse Jude.

Se opriră brusc și ridicară privirile exact în același timp.

— Hă? făcu Zach, evidențiind cât de bine stăpânea limba maternă.

Jude îi indică sofaua modulară din salon.

— Acum.

Zach se deplasă încet și trupul i se prelinse asemenea siropului pe sofaua moale.

— Ce?

Își mijise deja ochii și își încrucișase brațele. O șuviță de păr blond îi acoperea un ochi.

Mia se trânti pe sofa lângă el.

— Tu poți pleca, Mia, spuse Jude, iar vocea ei impunea supunere.

— Mamă, te rog…

— Pleacă, spuse Jude din nou.

Oftând teatral, Mia se ridică și ieși nervoasă din cameră. Jude se îndoia că plecase prea departe; fiica ei trăgea probabil cu urechea din foaier.

Jude se așeză pe scaunul din fața lui Zach.

— Ce anume ai să-mi spui, Zachary?

— Adică? spuse el, fără să o privească în ochi. Am fost la Pizza Factory și am mâncat de seară. Tu ai fost la ședință. Tu ne-ai spus să mâncăm în oraș. Nici măcar nu e târziu.

— Nu este vorba de planurile de cină din seara asta. Tu ai ceva să-mi spui, și știm asta amândoi, spuse Jude cu asprime.

— Te referi la fotbal, spuse Zach, cu voce deopotrivă jalnică și precaută. Te-a sunat antrenorul.

— Pe o insulă așa de mică? Crezi că așa aflu eu lucruri? Pe bune, Zach? Și ce anume mi-ar fi spus antrenorul Williams dacă m-ar li sunat?

— Că nu am fost la antrenamente de cinci zile încoace.

— Ești rănit, din câte am auzit. Ce e ciudat e că eu nu te-am observat șchiopătând.

Umerii lui gârboviți spuneau totul.

— M-ai mințit.

— Tehnic, nu am spus…

— Las-o așa, Zach. Nu-ți ajută la nimic. De ce ai chiulit de la antrenamente?

Mia reveni în cameră și se așeză lângă fratele ei. Îl luă de mână.

— Spune-i, îi zise ea încet. Aveam de gând să-ți spunem astă-seară, după ce te întorceai, mamă. Zău.

Jude își încrucișă brațele și se lăsă pe spate în scaun, așteptând. Nu avea rost să o mai gonească pe Mia. Nu avea de ce să-și mai bată capul cu asta.

— Da, ascult, Zach. Te rog, luminează-mă.

— Am fost cu Lexi.

— Ce vrei să spui? întrebă Jude.

— Sunt îndrăgostit de ea, spuse el.

Îndrăgostit. Lexi.

Dintre toate scuzele pe care și le imaginase ea, asta nici măcar nu fusese pe listă. Zach era îndrăgostit de cea mai bună prietenă a surorii lui.

Jude se uită la Mia, care nu zâmbea, dar nu părea nici supărată.

— Mia?

— E-n regulă, madre, spuse ea.

Jude nu fu tocmai sigură cum să reacționeze. Îi avea în față pe gemenii ei, atât de asemănători că păreau să și respire în tandem, stând lipiți unul de altul, ambii oarecum îngrijorați și insolenți, așteptându-i reacția la vestea dată. Îi ascunseseră acest lucru, și asta durea cumva.

— De când?

— De câteva săptămâni, spuse Zach.

Mia tresări auzind, iar Jude înțelese că și ea fusese rănită, chiar dacă mai puțin.

Jude expiră. Chestia asta îi putea distruge. Ce avea să se întâmple dacă – sau când – Zach s-ar fi despărțit de Lexi? Dacă Lexi înceta să mai vină pe la ei? Mia ar fi fost distrusă.

Își alese cu mare grijă cuvintele.

— Evident, Zach, că nu am să-ți spun cu cine să te vezi și cu cine nu. Dar Lexi este importantă pentru noi toți. Nu trebuie să uiți că a fost prietena cea mai bună a Miei înainte să înceapă să se vadă cu tine și că va fi cea mai bună prietenă a Miei și după ce se va termina. Iar noi nu avem secrete unii față de alții în această familie. Știi asta. Bine?

— Bine, zâmbi el larg.

Ca de obicei, se aștepta să i se facă pe plac.

— Cât despre antrenamente, vei fi punctual la toate antrenamentele de acum înainte, iar săptămâna viitoare nu vei avea mașină. Nu-mi place să fiu mințită.

Lui Zach îi dispăru zâmbetul.

— Dar nu e cinstit.

— Cum nu e nici minciuna, spuse Jude.

Prin fereastra camerei de zi se văzură lumini de faruri trecând peste chipurile lui Zach și al Miei pentru o clipă.

Ușa de la intrare se deschise, iar Miles intră în casă, cu sacoul aruncat pe un umăr și o carte sub braț. Ocoli șemineul și îi văzu stând acolo în tăcere. Își dădu seama că ceva nu era în regulă și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Zach.

Se uită la Mia și clătină din cap. Fugiră pe scări și dispărură sus.

— Ce-a fost asta? întrebă Miles, aruncându-și sacoul pe sofa.

Se duse la elegantul bar cu oglinzi din colțul camerei. O clipă mai târziu, îi întinse lui Jude un pahar de vin alb.

— Zach are o iubită, spuse Jude, recunoscătoare pentru vin.

— Iar? spuse Miles. Ce rapid!

— Este Lexi.

Miles rămase o clipă pe gânduri.

— Aha. În regulă.

— Nu. Nu este în regulă. A chiulit de la antrenamente.

Miles se așeză lângă ea.

— Sunt sigur că ai avut cu el una din discuțiile tale profunde. Va reveni pe drumul cel bun de mâine.

— Dar de ce a luat-o pe arătură? Zach a avut o iubită nouă în fiecare lună de când a început liceul.

Din câte știu eu, nu a chiulit niciodată de la nimic ca să fie cu o fată. Lexi trebuie să fie specială. De fapt, a spus că este îndrăgostit.

— Hmmm.

Ea își mușcă buza, îngrijorată.

— Eu simt că o să fie probleme, Miles. Lexi face parte practic din familie. Iar gelozia poate fi brutală – mai știi cum se băteau pe păpușa Căpitanul Hook?

— Căpitanul Hook. Vorbești serios, Jude?

Ea îl privi.

— Este o situație delicată. Se pot întâmpla multe.

El zâmbi, puțin indulgent.

— Asta iubesc eu la tine, Jude.

— Ce?

— Tu vezi partea urâtă a *oricărui* lucru, o tachină el.

— Dar…

— Abia au început să iasă împreună. Ce-ar fi să mai așteptăm puțin cu atacurile?

Jude zâmbi. Știa că el avea dreptate – ea reacționa exagerat. Dar se puteau întâmpla multe lucruri neplăcute în această nouă relație. Puteau fi frânte inimi. Și totuși, ea nu putea face nimic acum. Se duse la soțul ei, îl cuprinse în brațe și îl privi în ochi.

— Nu îmi ești de niciun ajutor.

Capitolul 7

A doua zi dimineață, Jude se trezi și dădu cu ochii de o zi rece și surprinzător de însorită. Miles făcu duș și se îmbrăcă să plece la serviciu, în timp ce ea rămase la fereastră, bându-și cafeaua și încercând să-și imagineze cum ar fi putut îmbunătăți hotarele grădinii ei. Plantele ce mărgineau grădina nu erau destul de proaspete și era de-a dreptul nemulțumită de iluminatul din anumite zone. Păcat că nu observase asta în

septembrie. Acum era toamnă, sezon ploios, iar grădinăritul necesita uneori ochelari de înot cu tub de respirat sub apă.

Miles veni în spatele ei, îi luă din mână cana de cafea și luă o gură, apoi i-o dădu înapoi.

— Lasă-mă să ghicesc: nu-ți plac trandafirii pe care i-ai plantat săptămâna trecută și ți-ar fi plăcut mai mult niște azalee.

Ea se lipi de el.

— Râzi de mine.

— Deloc. Ce faci azi?

— Iau prânzul cu mama.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

— N-o lăsa să te intimideze.

— Sigur. Trebuie doar să rezist până la capăt.

Îi zâmbi, apoi intră în baie să facă un duș. După aceea, îl sărută pe Miles înainte să plece la serviciu și își începu ziua. Îi adună pe copii la micul dejun, strânse prin bucătărie după ei și îi trimise la școală după multe îmbrățișări și sărutări.

La o oră după ei, plecă și ea de acasă. Lăsă hainele lui Miles la curățătorie, luă niște acte de la consilierul educațional angajat, își făcu manichiura, înapoie filmele închiriate și se opri la alimentară ca să comande un curcan proaspăt, bio, crescut în aer liber, pentru Ziua Recunoștinței.

Cu toate aceste opriri pe insulă, ajunse la feribot cu doar câteva secunde înainte de plecare, îmbarcându-se direct. Traversarea canalului dură aproape patruzeci și cinci de minute. În centrul Seattle-ului, găsi un loc de parcare la câteva străzi distanță de galerie și parcă la exact 12:06. Cu o întârziere de doar câteva minute.

Coborî din mașină, își îndreptă și încordă spatele și își ridică bărbia, întocmai ca un boxer pregătindu-se să intre în ring înaintea unei confruntări cu un adversar mult mai puternic. Era îmbrăcată cu pantaloni gri din stofa de lână și o helancă crem de cașmir. Știa că arată bine… dar

era oare destul de bine pentru ochiul critic al mamei sale?

Oftă la acest gând. Toată această preocupare față de părerea mamei era ridicolă. Caroline nu dădea doi bani pe părerea lui Jude, putea să jure asta. Își rearanjă poșeta pe umăr și porni spre galerie. Pe peretele galeriei, o plăcuță discretă îi ura bun-venit la JACE.

Intră. Era un spațiu mare, cu pereți de cărămidă, punctați din loc în loc cu ferestre cu menouri. Niște tablouri superbe atârnau unul după altul pe pereți, iluminate cu mare precizie. Ca de obicei, lucrarea care o făcu pe Jude să se încrunte exprima numai tristețe. Era toată în tonuri de verde, brun și gri.

— Judith, spuse mama ei, venind spre ea. Era îmbrăcată în pantaloni negri pe picior și o bluză de mătase trandafirie. Un superb colier de piatră îi evidenția ochii verzi. Te aștept de câteva minute.

— Traficul.

— Desigur. Mama schiță un zâmbet țepos ca un arici. Am zis să mâncăm afară azi. Vremea este surprinzător de frumoasă.

Fără să mai aștepte un răspuns, o conduse pe Jude prin galerie și urcară împreună pe terasa de pe acoperiș cu vedere spre Alaskan Way. De aici se vedeau Elliott Bay și Pine Island sclipind în lumina palidă a soarelui autumnal. Plante sempervirescente frumos tunse creșteau din ghivece uriașe de teracotă. Pe o masă fuseseră aranjate tacâmuri de argint și pahare de cristal. Totul era perfect, ca de obicei. *Splendid,* așa cum ar fi spus mama ei.

Jude se așeză, trăgându-se mai aproape de masă.

Mama turnă vin în două pahare, apoi se așeză în fața lui Jude.

— Deci, spuse ea, ridicând un capac de argint și servind salată Niçoise, ce mai faci tu?

— Copiii sunt în ultimul an de liceu. Asta mă ține foarte ocupată.

— Desigur. Ce-ai să faci după ce vor pleca la facultate?

Întrebarea era deranjantă.

— Am găsit un curs de grădinărit care pare interesant, spuse ea, auzind – și urând – tonul anemic din vocea ei.

Își punea și ea tot mai des această întrebare în ultima vreme. Ce va face după ce copiii vor pleca?

Mama se uită la ea.

— Ți-ar plăcea să te ocupi de JACE?

— Poftim?

— De galerie. Eu îmbătrânesc. Majoritatea prietenelor mele au ieșit la pensie de mult. Tu știi să depistezi talente.

— Dar… galeria este viața ta.

— Da? se miră mama ei, luând o gură de vin. Probabil. De ce nu ar putea fi și a ta?

Jude cumpăni. Își urmărise mama administrând această galerie mulți ani la rând, renunțând la orice altceva din viața ei. Renunțase până și la pictură. Nimic nu conta pentru mama ei cu excepția artiștilor aleși de ea și a lucrărilor lor. Era o existență vidă. Dar mai exista și adevărata problemă: mama ei nu ar fi renunțat niciodată cu adevărat, iar ideea de a lucra împreună cu ea era îngrozitoare. Ele două nu purtaseră o discuție sinceră de mai bine de treizeci de ani.

— Nu prea cred.

Mama puse jos paharul de vin.

— Pot să întreb de ce nu?

— Nu văd cum am putea lucra împreună. Și cu certitudine nu te văd ieșind cu adevărat la pensie, mamă. Ce-ai să faci?

Mama privi în altă parte, spre canal, unde un iaht trăgea lângă un debarcader.

— Nu știu.

Pentru prima dată după mulți ani, Jude simți un fel de înrudire cu mama ei. Ambele se pregăteau de niște schimbări în viață, consecințele naturale ale înaintării în vârstă. Diferența între ele era că

Jude era înconjurată de oameni pe care îi iubea. Sub acest aspect, mama ei era o poveste cu subiect moralizator.

— N-ai să ieși niciodată la pensie, spuse ea.

— Ai dreptate, fără îndoială. Acum, hai să mâncăm. Mi-au mai rămas doar patruzeci și cinci de minute. Zău așa, Judith, ar trebui să încerci să fii punctuală la prânzurile noastre…

Petrecură următoarele patruzeci și cinci de minute făcând o conversație banală chinuitoare; niciuna nu o ascultă cu adevărat pe cealaltă. Tăcerile lungi punctau fiecare remarcă, iar în timpul acestor tăceri, Jude își aminti mult prea des de copilăria ei singuratică. De anii petrecuți în așteptarea unei vorbe bune de la această femeie. Când masa se încheie, în sfârșit, Jude își luă rămas-bun și ieși din galerie.

Afară, rămase pe stradă, brusc tulburată. Mama ei atinsese un nerv cu întrebarea *ce-ai să faci?,* și simplul fapt că îi păsa o enervă pe Jude. Porni pe strada aglomerată spre locul în care își lăsase mașina. Când aproape ajunse, privi într-o vitrină și se opri.

Acolo, într-o cutie de prezentare din sticlă, era un superb inel de aur.

Intră și privi mai de aproape. Era uluitor: o combinație perfectă de îndrăzneț și sofisticat, de modern și atemporal. Forma era ușor asimetrică, cu un pliu triunghiular deasupra. Artistul înfășurase probabil metalul încălzit în jurul unei matrițe, apoi îl răsucise atât cât să dea fâșiei late o codiță mică nostimă. Extensia goală a bijuteriei era de asemenea ușor descentrată.

Jude ridică privirea. Văzând-o, o doamnă mai vârstnică elegant coafată traversă magazinul aproape fără să facă vreun zgomot și păși grațios în spatele tejghelei.

— Ați găsit ceva?

Jude arătă inelul.

— Oh. Desăvârșit. Vânzătoarea descuie vitrina de sticlă și luă inelul. Este un Bazrah.

I-l întinse lui Jude, care și-l puse pe index.

Femeia se concentră încruntată.

— Știți, eu nu am copii, dar dacă i-aș cumpăra fiicei mele un astfel de inel, cred că mi-aș dori să extind experiența. Mă gândesc că ați putea alege piatra împreună.

Lui Jude îi plăcu mult ideea.

— Cât costă?

— Șase sute cincizeci de dolari, răspunse femeia.

— Au.

— Poate că ați vrea să vedeți și altceva…

— Nu. Acesta este inelul pe care îl vreau. Și ați putea să-mi arătați și niște ceasuri? Pentru fiul meu…

Jude mai rămase o jumătate de oră în magazin, se decise asupra inscripțiilor, apoi plăti și plecă.

Ajunse la canal și prinse feribotul de ora trei. Cu puțin înainte de patru, ajunse din nou pe Pine Island și o luă pe Night Road.

Acasă, o găsi pe Mia la masa din sufragerie, cu laptopul deschis, privind ceva pe monitor.

— Am interpretat prea afectat în *Orașul nostru,* spuse Mia necăjită. De ce nu mi-a spus nimeni? Celor de la USC n-o să le placă deloc.

Jude se duse la Mia și rămase lângă ea.

— Du-te la scena aceea din *Tramvaiul,* când erai pe balcon. Aia o să-i dea pe spate.

Mia scoase un CD și introduse altul.

— Cum a fost la școală azi?

Mia ridică din umeri.

— Doamna Rondle ne-a dat un test fulger. Jalnic. Și au anunțat piesa pentru iarnă. *Romeo și Julieta,* plasată în timpul Războiului din Vietnam. Aș putea obține rolul principal, ceea *ce* ar fi foarte mișto. Zach o duce pe Lexi acasă după antrenament, dar vine la cină.

Jude o mângâie pe Mia pe spate.

— Tu ce părere ai despre relația lui Zach cu Lexi?

— Pun pariu că te-a frământat rău de tot că nu m-ai întrebat asta până acum.

Jude zâmbi.

— Puțin.

Mia ridică privirea.

— Este înfricoșător… și cumva mișto, cred.

Jude se gândi la cum fusese Mia înainte de Lexi, o mică țestoasă, fragilă și speriată, cu capul ascuns adânc sub carapace. Singurii prieteni ai Miei fuseseră personajele din cărți. Lexi schimbase totul.

— Orice s-ar întâmpla între ei doi, tu și Lexi trebuie să rămâneți sincere una cu cealaltă. Trebuie să rămâneți prietene.

— După ce Zach se desparte de ea. Asta vrei să spui.

— Spun doar că…

— M-am gândit și eu la asta, crede-mă. Dar… cred că el chiar o place. Vorbește despre ea tot timpul.

Jude mai rămase acolo un minut, încercând să găsească cel mai bun mod de a aduce în discuție celălalt lucru ce o frământa. În cele din urmă, decise să vorbească pur și simplu.

— Ar mai fi ceva…

— Ce? Vrei să mă întrebi iar dacă Tyler și cu mine o facem? N-o facem.

Mia râse.

— Îmi amintesc când m-am îndrăgostit eu prima oară. Keith Corcoran. Ultimul an de liceu. La fel ca tine. Până să mă sărute Keith, nu am știut că atunci când te îndrăgostești simți ca și cum ai aluneca pe o cascadă în apă caldă. Ridică din umeri. Nimeni nu a vorbit cu mine despre asta. Bunica ta este o femeie destul de rigidă. Ea nu mi-a spus despre dragoste decât că zăpăcește femeile. Așa că am învățat totul singură și, la fel ca toată lumea, am făcut și niște greșeli. Iar acum lumea

este mult mai periculoasă. Nu vreau să te culci cu Tyler – ești prea mică –, dar… Se duse la raftul de sus de deasupra aragazului și îl deschise. Scoase o mică pungă de hârtie maro și i-o întinse Miei. Astea sunt pentru tine. Pentru orice eventualitate.

Mia se uită în pungă și văzu cuvântul *prezervativ* imprimat pe o cutie viu colorată. Tresări și acoperi punga cu o mână.

— *Maaa-măă.* Ce vulgar! Nu am făcut nimic.

— Eu nu zic că vei avea nevoie de ele. De fapt, sper să nu ai nevoie, dar știi cum sunt eu. Și îmi dau seama că tu *chiar* crezi că îl iubești.

— Nu am nevoie de astea, bombăni Mia. Dar mersi.

Jude se uită la fiica ei. Îi atinse bărbia, forțând-o pe Mia să se uite la ea.

— Sexul schimbă tot, Mia. Poate fi grozav pentru o relație atunci când ești pregătită – mai mare –, dar poate fi napalm când nu ești pregătită. Și, scumpo, tu nu ești pregătită. Ca să știi.

∵

La mijlocul lui noiembrie, toți copiii din anul terminal erau extrem de stresați. Coridoarele liceului erau acum pline de elevi care vorbeau numai despre facultăți. Familiile erau pe drumuri la fiecare sfârșit de săptămână, vizitând campusuri și discutând cu consilierii pentru admitere, încercând să afle combinația perfectă.

Grijile lui Lexi – și neliniștile ei – erau mai puțin complexe. Ea nu avea vreun cont de bancă fără fund din care să extragă bani, așa că opțiunile ei se limitau la școlile de stat. Și din păcate, cum se mai și îndrăgostise, notele scăzuseră. Nu cu mult, doar cu o zecime de punct, dar în jungla aceea plină de concurență a admiterii la facultate, era o diferență apreciabilă. În ultima vreme, când era la familia Farraday sau în oraș cu Zach, Mia și Tyler, se simțea ca un fel de vizitator din altă țară, incapabilă să priceapă cu adevărat conversațiile lor. Vorbeau toți despre USC, Loyola și NYU, de

parcă ar fi fost pantofi care îți plăceau și pe care îi cumpărai.

Lexi nu prea înțelegea genul acela de siguranță.

Se uită la actele din fața ei. Coloanele cu calcule păreau c-o luau în zeflemea. Oricât s-ar fi străduit, nu avea destui bani. Nu pentru patru ani de facultate. Dacă nu obținea o bursă integrală de la stat, ieșea din cursă.

La capătul holului se deschise o ușă.

Lexi ridică privirea și o văzu pe Eva îndreptându-se spre ea.

— Ai studiat prea mult hârtiile alea.

— Facultatea este costisitoare, spuse Lexi, oftând.

— Mi-aș dori…

— Ce?

— Cum de am ajuns la vârsta asta fără să am o lețcaie? Îmi pare așa de rău că nu te pot ajuta mai mult.

Lexi se simți copleșită de afecțiune pentru femeia aceea, care îi schimbase viața, oferindu-i un loc care să-i fie casă.

— Nu spune asta, Eva. Mi-ai dat tot ce contează.

Eva se uită la ea. Părea îngrijorată; ridurile din jurul gurii se strânseră, formând șanțuri adânci.

— Am vorbit cu Barbara azi.

— Ce mai face sora ta? Tot mai croșetează pleduri cât pentru toată lumea a treia?

Eva se așeză în fața lui Lexi.

— Vrea să mă mut în Florida cu ea – după ce vei absolvi, desigur. Eu nici nu vreau să aud, dar… vremea asta este groaznică pentru genunchii mei. Ne gândeam că poate ai vrea să vii și tu. La capătul străzii ei este o școală de cosmetică și coafură. Ar fi o idee bună. Toată lumea trebuie să se tundă.

Lexi încercă să zâmbească. Ar fi vrut, dar nu putea găsi puterea să o facă. Ideea de a fi fără Eva o înspăimânta, dar Florida era atât de departe. Cum

avea să îi mai vadă pe Mia și pe Zach dacă ar fi locuit în Florida? Și chiar trebuia să aleagă între oamenii pe care îi iubea? Asta făcea parte din procesul de maturizare?

— Presupun că te gândești la tânărul acela, iubitul tău. Mergeți la aceeași școală?

— Nu. Ne vom vedea însă în vacanțe. Eu voi fi în Seattle și el va veni acasă să-și vadă părinții.

— Deci, te-ai gândit la toate.

— La toate.

— Să ai grijă, Lexi, spuse mătușa Eva încet. Eu știu ce se întâmplă când băieții se pregătesc să plece la facultate. Atunci iau fetele deciziile greșite. Să nu fii una dintre acele fete.

— N-am să fiu.

Eva se ridică încet în picioare. Lexi observă cât de lent se mișca mătușa ei acum, când vremea se răcise. O bătu pe Lexi pe umăr și se duse la ușă, unde, agățată într-un cuier, o aștepta halatul de Walmart. Îl puse pe ea și își îmbrăcă paltonul peste.

— Am plecat la muncă, spuse ea. Avem multă marfă de expus pentru Ziua Recunoștinței. Se întoarse. Am să cumpăr un curcan pentru noi. Putem pregăti o cină așa cum se cuvine. Ți-ar plăcea?

— La nebunie.

Eva deschise ușa și ieși în beznă, în ploaie.

Nici nu plecă Eva bine, că se auzi un ciocănit în ușă. Mătușa ei uitase probabil ceva și nu avea cheie.

Lexi se duse la ușă și deschise.

Zach stătea pe ultima treaptă a scărilor, cu un buchet de trandafiri roșii în mână.

— Am crezut că nu mai pleacă.

— Zach! Ce cauți aici?

El o trase în brațe și o sărută până când ea se prinse de el cu disperarea cuiva pe cale să se înece.

— Trebuia să te văd, spuse el în cele din urmă, cu respirația la fel de hârșâită ca a ei.

Pe urmă o ridică în brațe și o purtă pe tot holul. Toată casa se zgâlțâi, iar ea lăsă să-i cadă florile din mână undeva, pe traseu. El o lăsă jos pe patul dublu îngust și îi acoperi trupul cu trupul lui, sărutând-o. Când se apăsă peste ea, îi simți excitarea prin pânza blugilor.

Limba lui se juca cu a ei, iar această senzație o îmboldi spre ceva, o poftă – o dorință – care era nouă, înfricoșătoare, puternică. Fără să stea pe gânduri, îl trase spre ea, ca să simtă cât de mult o dorea.

El înjură și se eliberă, lăsându-se să alunece de deasupra ei. Ea se încruntă nedumerită, el încercă să zâmbească, dar privirea din ochii lui era înnegurată. Ea își văzu propria dorință oglindindu-se în ei. Diferența era că lui nu-i era teamă.

— E mai bine dacă nu facem asta, spuse el cu voce tremurândă.

— Știu, spuse ea, trăgându-și puloverul înapoi în jos.

O înțepau ochii și nu știa exact de ce, dar se simțea jenată. Se întoarse pe o parte, cu spatele la el. El se lipi de ea, arcuindu-și trupul pe formele ei.

— De ce ți-e atât de frică de mine, Lexi? Nu mă refer la sex. Mă refer la *mine.* De ce ești așa de sigură că am să te fac să suferi?

— Pentru că te iubesc, Zach.

— Dar și eu te iubesc pe tine.

Ea suspină. Viziunea lui Zach asupra iubirii fusese zugrăvită de familia lui; a ei era puțin mai sumbră. Ea știa cum era să fii abandonat de cineva care pretinde că te iubește.

— Ține-mă în brațe, Zach. Atât, spuse ea, cuibărindu-se și mai bine în brațele lui.

Cum stăteau așa, îmbrățișați, privirea ei căzu pe podea. Un trandafir singuratic zăcea pe podeaua acoperită cu mochetă gri, călcat în picioare, cu corola-i roșie strivită, sfâșiată.

∵

Odată cu iarna, veniră și primele termene scadente pentru facultate. Când începu vacanța, pe douăzeci și trei decembrie, Lexi trimisese deja majoritatea cererilor de admitere, iar jocul așteptării începu. Se trezea adesea în miez de noapte, cu palpitații, coșmarul respingerii pândind dintr-un ungher dosit al subconștientului. Zach și Mia erau stresați și ei, dar nu chiar atât de rău. Desigur, ei își doreau să fie admiși la USC, dar nu se așteptau la răspunsuri negative. Problema lor nu era dacă vor merge la universitate și pe care dintre universități să o aleagă. Singura care părea total înnebunită de tot acest proces era Jude, care părea că nu poate purta nicio conversație care să nu includă și unele referiri la admitere.

Astă-seară, Lexi era la gelaterie, lucrând peste program. Vacanța școlară făcea afacerea să meargă din plin. Familiile veneau în centru pentru cumpărături de Crăciun, intrând din magazin în magazin pe sub cetinile împodobite cu șiraguri de luminițe albe strălucitoare.

Tocmai servea cuiva o cutie mare de înghețată de smochine cu brânză de capră când sună telefonul. Îi mulțumi femeii bine îmbrăcate care îi plătise și apoi răspunse la telefon.

— Gelateria Amoré. Alexa la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Familia Ottoman este plecată la sfârșit de săptămână.

— Și?

— Kim dă o petrecere. Venim să te luăm la nouă, înțeles?

— Lexi, spuse doamna Solter pe un ton ferm. Acela este telefonul de serviciu.

— Înțeles, spuse Lexi.

— Pe mai târziu, spuse Mia și închise.

Lexi se întoarse la treabă. Din acest moment, minutele păreră să se târâie alene pe genunchi juliți, dar în cele din urmă prăvălia se închise și Lexi ieși în aerul rece de afară, ca să aștepte. Peste

tot împrejurul ei, luminițe de Crăciun atârnau de streșini sau înconjurau brazii în ghivece din fața diferitelor magazine. De stâlpii de iluminat atârnau bannere strălucitoare, fluturând în adierea serii, iar o imensă stea din lumini atârna de-a curmezișul Main Street.

Un SUV roșu se opri în fața ei. Mia deschise portiera din dreapta și se aplecă în afară.

— Salutare!

Lexi urcă în mașină, pe bancheta din spate, unde Zach o aștepta.

— Bună, Lexi, spuse Tyler de la volan.

— Bună, spuse Lexi, cuibărindu-se lângă Zach.

— Mi-a fost dor de tine, spuse acesta.

— Și mie de tine.

Fuseseră împreună cu o seară înainte, învățând cu Mia în marea sală de jocuri a familiei Farraday (și sărutându-se de fiecare dată când Mia îi lăsa singuri), dar părea să fi trecut o veșnicie de atunci.

— Am sunat-o pe mătușa ta, spuse Mia. A spus că e de acord să rămâi la mine peste noapte.

Lexi se aplecă spre Zach și îi puse o mână pe picior.

Trebuia să îl atingă.

În fața casei familiei Ottoman erau deja parcate cincisprezece mașini când ajunseră.

Coborâră toți patru și o luară pe aleea pietruită. De departe, se auzea zgomotul înăbușit al petrecerii, până când intrară în casă.

Muzica era dureros de tare. Bucătăria era plină ochi de tineri; alți câțiva erau întinși prin camera de zi, sărutându-se, iar prin ușile glisante de sticlă mai văzură vreo zece și afară, în jurul unui foc.

Tyler o trase pe Mia în brațe și făcu o piruetă cu ea, ridicând-o de la podea. Mia râse și se prinse de el, apoi începură să se sărute ca nebunii.

Zach o luă pe Lexi de mână și ieși cu ea la focul din curte, unde un grup de colegi de fotbal *pușcau*[3] bere după bere.

— Zach… Zach… Zach…

Mulțimea îi ovaționa numele în timp ce se apropia de ei.

Bryson făcu un pas în față, cu o doză de bere în mână.

— O berică, frate-miu?

— Tyler e șoferul de serviciu, spuse Zach. La naiba, de ce nu?

Luă berea, o găuri în lateral cu un pix, foarte aproape de bază, puse gura la gaură, apoi deschise doza și supse toată berea dintr-o sorbitură. Se șterse la gură, zâmbind mulțimii din jurul lui.

— Vrei și tu una, Lexi? întrebă Bryson.

— Nu, mersi.

— Haide, Lexi, spuse Zach, frecându-i brațul.

Ea nu îi rezistă.

— Bine. Beau și eu o bere, dar fără *shotgunning.* Eu îmi spăl singură hainele.

Zach râse și mai ceru o doză de bere.

Petrecerea se desfășură normal în următoarele două ore; mulțimea deveni tot mai zgomotoasă, mai destinsă, mai beată. Din când în când, în aer se simțea miros de marijuana. Se auzea mereu câte cineva râzând, iar apoi, deodată, muzica se schimbă.

Începu muzica din *Mica sirenă.* Toți băieții din casă – inclusiv Zach – începură să comenteze.

— Mamă, ce-mi mai place când se ocupă o *fată* de petrecere.

Mia apăru din senin. Cu pantalonul ei roz flaușat scump și hanoracul alb, arăta răvășită și beată, cam nesigură pe picioare.

— Este cântecul meu, spuse, prinzând-o pe Lexi de mână și târând-o după ea pe terasă, unde tinerii dansau.

Se atârnă de Lexi, încercând să se miște pe ritm, dar privind-o de aproape, Lexi își dădu seama cât de beată era Mia și cât de tristă.

— Mia? Ce s-a întâmplat?

— Tyler e călare cu totul pe Alaina Smith.

— Poate ai interpretat tu greșit. Ești destul de cherchelită.

— Am pușcat doar câteva beri. Și nu exagerez deloc.

Se aplecă în față.

— Asta pentru că ea o face. Toți băieții știu asta, șopti ea.

— Dacă Tyler te iubește…

— Da, da, făcu Mia. Ideea este că eu îl iubesc pe el. Așa că, ce mai aștept?

Înainte ca Lexi să poată răspunde, Tyler apăru și o trase pe Mia după el, ducând-o de pe ringul de dans improvizat. Lexi văzu cât de jalnic de fericită deveni Mia când Tyler reveni la ea. Asta o întristă pentru că știa cât de periculos era să iubești pe cineva atât de mult și pentru că știa că așa îl privea și ea pe Zach.

— Sora mea te-a abandonat, așa-i? spuse Zach, venind lângă ea și luând-o în brațe. Eu nu ți-aș face asta niciodată.

Se întoarse spre el și îl sărută. Simți gust de bere și de încă ceva, ceva iute și metalic. Avea privirea un pic încețoșată, de parcă nu vedea clar.

El o sărută din nou, mai cu foc, apoi o luă de mână, o trase după el prin mulțime și ieși cu ea pe plajă. Începu să o sărute chiar înainte de a se întinde pe nisip. Își strecură mâna pe sub tricoul ei și îi deschise sutienul. Ea știa că ar fi trebuit să îl oprească, dar era atât de plăcut, iar când el îi atinse sânii, simți că plutește, că zboară… Scoase un sunet cum nu mai auzise până atunci. În spatele lor, în depărtare, muzica se schimbase, sau continua, sau poate se oprise; ea nu mai auzi nimic în afară de propria-i respirație îngreunată și de vocea lui rostindu-i repetat numele și șoptindu-i că o iubea.

Îi trebui un efort herculean pentru a-l da la o parte.

— Zach, nu…

El se dădu jos de pe ea și rămase întins pe nisip. Ea resimți pierderea atingerii lui ca pe o durere fizică și regretă numaidecât mișcarea.

— Iartă-mă, Zach. Doar că…

— Aici erați, spuse Mia, venind cu pași împleticiți spre ei.

În lumina lunii, Lexi văzu cât de sticloși erau ochii Miei acum, aproape ca și cum ar fi plâns. Și se clătina pe picioare. Avea cămașa încheiată greșit; felul în care atârna pe trupul ei subțire o făcea să arate straniu de strâmbă. Se prăvăli lângă Lexi.

Lexi încercă să își încheie la loc sutienul fără ca cineva să observe.

Zach se ridică în fund, își trase genunchii la piept și privi în gol spre apele Soundului. După o tăcere îndelungată, vorbi încet:

— Mia? Eu nu vreau să o părăsesc pe Lexi.

— Nu trebuie să plecăm, spuse Mia, sprijinindu-se de Lexi. Se uită la ceas. Nici măcar unu nu e încă.

— În august, spuse Zach. Se uită la ea pentru susținere, dar ea nu i-o putu oferi. Plutea suspendată într-o poziție periculoasă între ei doi, pentru că amândoi o iubeau. Nu am putea merge la Universitatea din Washington împreună?

— Eu s-ar putea să nu am cum să merg la universitate, îi spuse Lexi. Este foarte scump. S-ar putea să fiu nevoită să merg la Seattle Central College.

— Am putea să facem și noi asta, spuse Zach. Mama și tata ar economisi un purcoi de bani.

Mia se uită în altă parte, înspre apă.

— Oh!

Atât îngăimă, dar în acel sunet neînsemnat, Lexi auzi un ocean de dezamăgire.

Știau cu toții că Mia avea nevoie de Zach alături de ea la facultate.

Tyler veni pe șapte cărări la ei și se prăbuși pe nisip.

— Bună, Mia, spuse el cu limba împleticită, întinzând mâna spre ea. Mi-a fost dor de tine.

— Fir-ar spuse Zach. Ăsta s-a-mbătat.

Tyler râse.

— Oh, da. Iupiii. Da' po' să conduc. Asta-i sigur.

Lexi se ridică în picioare și privi înspre petrecere. Tinerii erau împrăștiați peste tot. Puținii care se mai țineau pe picioare umblau amețiți de colo până colo.

— Ce ne facem? spuse ea, începând să se panicheze. Doar nu vrem să afle mama ta că am băut…

— La dracu', spuse Zach iar, trecându-și o mână prin păr.

— Madre a spus că putem suna oricând, spuse Mia, încercând să-l ridice pe Tyler în picioare. A zis că fără întrebări. Și fără consecințe.

Zach se uită la Lexi.

— Nu avem de ales, spuse ea. *Era de rău.*

El înjură din nou și sună.

— Bună, mamă, spuse el, îndreptându-și spatele, încercând să pară treaz, fără succes. Da, știu. Scuze. Dar… am vrea să vii să ne iei… da… Tyler… Știu… Mersi. Închise și se uită la ei. Părea ofticată.

— E unu dimineața, spuse Lexi. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi băut berea aia. Ar fi putut conduce ea, i-ar fi dus acasă și i-ar fi scutit de tot ce avea să urmeze.

Se îndreptară cu toții spre casă, unde tinerii erau îngrămădiți tot în jurul focului. Oriunde priveai pe pajiște, alți tineri se sărutau sau erau leșinați.

Se duseră pe alee și așteptară lângă mașina de teren a lui Tyler. Păru să dureze o veșnicie, dar în cele din urmă, două faruri apărură la orizont, venind spre ei, din ce în ce mai mari.

Escalade-ul mare și negru parcă. Jude coborî de la volan și veni la ei. Purta un halat gros din cașmir, lung până în pământ, peste pijama. Fără

machiaj, arăta palidă și obosită. Și ofticată. Miji ochii și îi studie cu atenție. Lexi nu se îndoia că vede totul: ochii sticloși ai Miei și cămașa încheiată strâmb, postura nesigură a lui Zach, ochii pleoștiți ai lui Tyler.

Lexi nici n-o putu privi în ochi, atât de jenată era.

— Urcați, spuse Jude cu un oftat. Prindeți-vă centurile.

Drumul spre casă fu extrem de tăcut. Ajunși cu toții în vestibul, Jude vorbi prima.

— Duceți-l pe Tyler în camera de joacă. Poate dormi pe sofa. Eu mă duc la culcare acum. Și cu asta, le întoarse spatele și plecă pe hol. La ușa dormitorului, se opri și se mai întoarse o dată spre ei. Ați făcut foarte bine că ați sunat, spuse obosită, apoi intră în cameră și închise ușa.

Mia începu numaidecât să chicotească. Zach îi făcu semn să tacă. Urcară cu toții la etajul doi. Tyler căzu de câteva ori, înjurând în gura mare. Când îl depuseră pe sofa, dormea deja.

La ușa dormitorului Miei, Zach o sărută pe Lexi până ce ea nu mai putu gândi logic, apoi o lăsă.

Ea și Mia se băgară în patul imens. Lumina lunii se revărsa în dormitor prin fereastră, luminându-le.

— Mama ta mi s-a părut cam supărată în seara asta, spuse Lexi.

— Nu te îngrijora. Ne-am comportat corect. Nu ar fi vrut să conducem noi.

Lexi se întinse cu capul pe pernele moi, cu privirea în tavanul întunecat.

— În legătură cu ce a spus Zach… despre școală…

Nu știa cum să continue. Visul era prea tăios ca să se joace cu el.

— Ideea este că… Mia oftă. Eu *vreau* să merg la USC. De fapt, visez la asta. Știi? Dar mi-e frică să merg fără Zach. Mi-aș dori să fiu mai puternică… dar nu sunt. Am nevoie să-mi fie alături.

— Știu.

Mia se întoarse pe o parte, cu fața la Lexi.

— Am un secret. Despre mine și Tyler. Făcu o pauză. Am făcut-o.

Lexi se întoarse cu fața la Mia.

— Chestia aia? Ați făcut chestia *aia?*

Chipul Miei era atât de aproape că Lexi îi putu mirosi berea din respirație și nuanța floral a șamponului. Ochii ei verzi radiau.

— Mi-a spus că mă iubește. Acum știu că e adevărat.

— Detalii! spuse Lexi, încercând să vorbească în șoaptă.

Ascultând povestea Miei, Lexi nu putu să nu se gândească la Zach și la cât de mult îl iubea, dorindu-și acum să nu-l fi respins mai devreme.

— Presupun că tu ești acum ultima virgină din clasa noastră, spuse Mia în cele din urmă.

Lexi închise ochii, simțindu-se ciudat de dezorientată, de parcă ar fi pierdut o barcă în care se urcaseră toți ceilalți. Dacă Zach *spunea* doar că înțelegea reținerea ei? Dacă într-o zi… găsea pur și simplu pe altcineva să iubească?

Mia începu să sforăie.

Lexi se gândi să se dea jos pe furiș din pat și să se ducă în camera lui Zach. Nu mai făcuse asta niciodată – le promisese Miei și lui Jude să nu facă niciodată asta – și de obicei era ușor să-și țină promisiunea. Dar în seara asta îi simțea atât de acut lipsa. Mai aveau atât de puțin timp împreună. Era deja sfârșitul lui decembrie. Indiferent ce spuneau toți – ce visau toți cu glas tare – nu aveau să meargă împreună la aceeași universitate. Începând din septembrie, aveau să se mai vadă doar în vacanțe. Dacă aveau să se mai vadă.

Închise ochii și îl visă pe Zach, amintindu-și de clipele de pe plajă…

— Lexi. LEXI.

Se trezi tresărind.

Zach o privea de deasupra, cu pletele blonde căzându-i pe față.

— Vino cu mine.

O luă de mână. Atât de simplu era totul. Își duse un deget la gură, făcându-i semn să tacă în timp ce ieșiră tiptil în hol și se duseră în camera lui.

Ea l-ar fi putut opri, s-ar fi putut retrage, așa cum o făcuse de atâtea alte ori, dar toate motivele ei de a se împotrivi îi părură deodată prostești. Indiferent ce dorea el, dorea și ea. Nu putea trăi cu gândul că l-ar fi putut pierde. Voia să fie totul pentru el atâta vreme cât putea, astfel încât el să nu înceteze să o iubească.

Urcă împreună cu el în patul lui mare, cu lenjeria aceea imposibil de delicată și cu pernele pufoase umplute cu puf de gâscă. Lumina lunii se revărsa prin fereastra deschisă, peste așternuturile albe.

— Poftim, spuse el, întinzându-i o cutiuță mică împachetată în roz.

— Crăciunul este abia peste două zile. Eu nu am cadoul tău.

— S-ar putea să nu mai avem altă ocazie să fim singuri, spuse el.

Mâinile îi tremurară ușor când deschise cutia. În ea, pe un pat de catifea albastră, era un ineluș subțire de argint cu un mic safir.

— Este un inel al promisiunii, spuse el solemn. Doamna de la magazin mi-a spus că asta se dăruiește fetei pe care o iubești. Înseamnă că doresc să mă căsătoresc cu tine într-o bună zi.

Lexi nu-și putea lua ochii de la inel, simțind că o podidesc lacrimile. El *chiar* o iubea. La fel de mult precum îl iubea și ea pe el. Când ridică privirea, în ochii ei era toată dragostea pe care o strânsese în sufletul ei încă din copilărie. Și era toată doar pentru el, la fel cum ea îi aparținea cu totul lui.

— Ai prezervative?

— Ești sigură că asta vrei? întrebă el. Pentru că dacă nu ești…

— Sunt sigură, șopti ea, dezbrăcându-i cămașa. Fă dragoste cu mine, Zach. Asta doresc.

Capitolul 8

Jude avea foarte puține amintiri de Crăciun din copilărie. Iată ce își amintea: dimineți tăcute în casa cea mare de pe Magnolia Bluff, un brad artificial decorat de profesioniști, un singur ciorap de firmă atârnat de polița șemineului. Micul dejun comandat la o firmă de catering. Se deschideau cadouri, desigur – o chestie scurtă, austeră, cu Caroline șezând înțepată pe un scaun poleit scump, bătând neliniștită din picior pe podeaua de parchet din lemn masiv, în vreme ce Jude ședea turcește pe podea. Câțiva „mulțumesc" rostiți solemn în stânga și în dreapta, apoi tot acest chin lua sfârșit. După ce se despacheta și ultimul cadou, mama ei o lua practic la fugă spre ieșire.

Odată, pe când tatăl ei trăia încă, își aminti că îi scrisese o scrisoare lui Moș Crăciun… dar astfel de mici capricii muriseră odată cu tatăl ei.

Jude făcea lucrurile un pic diferit în casa ei. Cum maternitatea o surprinsese cu puternicul său farmec, devenise dependentă de sărbători. Decora fiecare colțișor, până când întreaga casă arăta ca o pagină de revistă. Dar ea aștepta cu cea mai mare nerăbdare dimineața Crăciunului, când toți din casă se strângeau laolaltă, cu fețele boțite de somn, ca să-și deschidă cadourile. În acele ore matinale, cu copiii somnoroși și veseli adunați în jurul ei, vedea rezultatele întregii strădanii. Gemenii aveau să-și amintească aceste clipe cu mare drag.

Acum, însă, cutiile, hârtiile și fundele erau puse deoparte, iar ei erau la masă, la masa tradițională de sărbători – Ouă Florentine[4], fructe proaspete și chifle cu scorțișoară făcute în casă.

Cu o seară înainte, în chiotele de bucurie ale tuturor, începuse să ningă, iar priveliștea de afară era un splendid tablou în alb și albastru.

Jude iubea dintotdeauna zilele cu ninsoare, iar când ningea de sărbători, bucuria era îndoită. Azi, după brunch, toată familia mergea la patinaj pe lacul de pe Miller Road. Avea să fie o ocazie perfectă, gândea ea, pentru a sta de vorbă cu copiii ei despre ce se întâmplase cu o seară înainte, la petrecere. Îi trebuise un efort supraomenesc să nu îi certe, dar reușise. Și totuși, trebuia să poarte o discuție, trebuiau restabilite niște reguli fundamentale pentru ultimul an de liceu.

Era atât de preocupată imaginându-și cum va decurge această conversație, ce le va spune copiilor, că nici nu auzi bine ce spuse Zach.

Se întoarse către fiul ei, preocupat să ungă cu unt o chiflă cu scorțișoară făcută de ea.

— Ce ai spus?

Zach zâmbi larg. La celălalt capăt al mesei lungi, sclipitoare, decorate sărbătorește, cu părul lui blond ciufulit de somn, arăta ca un băiețel de treisprezece ani.

— Un inel de promisiune.

Se lăsă tăcere. Chiar și Miles se încruntă. Mâna i se opri în aer.

— Pardon?

La capătul opus al mesei față de Zach, mama lui își îndreptă spatele.

— Scuze, ai spus cumva inel?

— Este foarte drăguț, spuse Mia, rupând o bucățică de chiflă și îndesând-o în gură. Mamă? Ai cumva un accident vascular?

Jude trebui să se forțeze să rămână calmă. Fiul ei – care nu împlinise încă șaptesprezece ani – îi oferise iubitei lui un *inel* de Crăciun.

— Și ce anume, mai exact, i-ai promis lui Lexi?

Îl simți pe Miles aplecându-se spre ea. O cuprinse de încheietura mâinii și o strânse.

— Înseamnă că i-am promis să mă căsătoresc cu ea într-o bună zi.

— Ia uite, s-au terminat fructele, spuse Miles simplu. Vino cu mine, Jude. Te ajut eu să mai

aducem.

Înainte ca ea să poată protesta – încă se simțea încremenită –, el o scoase din sufragerie și o duse în bucătăria cea mare.

— Ce mama…

— Șșșș, făcu el, trăgând-o după frigider. O să te audă.

— Hai nu mă-nnebuni, spuse ea. *Vreau* să mă audă.

— Nu ne putem năpusti asupra lui în felul ăsta.

— Tu crezi că e în regulă ca fiul nostru să îi dea un inel al promisiunii unei fete cu care este într-o relație de doar trei luni?

— Bineînțeles că nu. Dar faptul e împlinit, Jude. *Fait accompli.*[5]

Ea îi dădu brațul la o parte.

— Ce mai părinți, Miles. Să nu facă nimic. Și dacă aflam că ia heroină?

— Nu e heroină, Jude, spuse el plictisit.

— Nu. E dragoste. Sau așa crede el.

— *Este* dragoste, Jude. Îți dai seama doar uitându-te la el.

— Of, mai scutește-mă.

— N-am să încep să mă contrazic cu tine. Dacă tu vrei să pornești un război, n-ai decât, dar nu te aștepta să vin să-ți oblojesc rănile când ai să sângerezi de moarte.

— Dar…

— Nu face din țânțar armăsar. A intrat într-un magazin de bijuterii ca să cumpere un cadou pentru iubita lui și s-a lăsat dus de valul romantismului. Asta-i tot. Li se întâmplă și bărbaților în toată firea, la cât de primitivi suntem. O trase lângă el. Din păcate, fiul nostru este un idiot. Ar fi trebuit să ni se spună asta când s-a născut. În felul ăsta, n-am mai fi avut așteptări așa de mari de la el.

— Să nu îndrăznești cumva să mă faci să râd. Sunt supărată foc pe el.

— Este Crăciunul, spuse el. Ultimul nostru Crăciun cu ei locuind încă în casa părintească.

— Direct sub centură.

Îl lăsă să o ia în brațe.

— Haide să nu distrugem sărbătoarea, bine? Jojo, băiatul idiot, a promis să se însoare cu o fată… într-o bună zi…

— … și *eu* sunt aia care distruge Crăciunul.

— Zach și Lexi nu vor merge la aceeași școală mai departe, Jude. Nu-ți mai face atâtea griji. Totul este în regulă. Îți promit.

— Bine, spuse ea într-un final. Am să-mi păstrez părerea pentru mine.

— Da, spuse el, zâmbind indulgent. Și te pricepi de minune la asta.

Jude oftă.

— Am să încerc. Dar un lucru să știi de la mine, Miles. Ar face *foarte bine* să meargă la școli diferite.

Mișcându-se ciudat de rigid, Jude se întoarse în salon și își reluă locul din capul mesei. Miles îi ținu scaunul și îi strânse umerii în palme după ce se așeză.

Atmosfera se schimbase. Tăcerea subită nu putea fi ignorată. Mia și Zach se uitau amândoi la ea cu îngrijorarea vinovatului.

Ea reuși să zâmbească crispat.

— Nu-i așa că este minunat când ninge de Crăciun? spuse.

Cineva răspunse – sincer, nici nu-și dădu seama exact cine. Poate mama ei, care spunea ceva despre vreme.

Lui Jude îi tremurau ușor mâinile, iar dacă ar fi avut probleme cu tensiunea arterială, acum ar fi fost îngrijorată. Înțelese deodată de ce foarte multe dintre prietenele ei o avertizaseră asupra stresului din ultimul an de liceu. Era abia decembrie, iar viețile lor erau date peste cap, ca și cum apa călduță în care plutiseră calm până acum începuse brusc să sece. În apele mici pândeau nenumărate

pericole, bancuri de aluviuni nevăzute. Precum dragostea, petrecerile și copiii care te mințeau în față.

— Trebuie să returnez puloverul acela roz, spuse Mia la un moment dat. Este mult prea mare. Vreau să îmi cumpăr ceva pentru petrecerea lui Timmy de sâmbătă. Vrei să vii la cumpărături cu mine, mamă?

Jude ridică privirea.

— Petrecerea lui Timmy?

— Este sâmbătă, ai uitat? spuse Mia.

— Nu mergeți la nicio petrecere sâmbătă, spuse Jude, uluită că le trecea măcar prin cap să ceară voie.

Zach ridică brusc privirea.

— Ai spus că putem merge.

— Asta a fost înainte să mă suni, beat, la ora unu și douăzeci noaptea, și să mă chemi să vă iau.

— Tu ai spus să te sunăm, zise Zach. Am știut că o să dăm de belea.

— Îi lași să meargă la o petrecere? spuse mama ei, cu sprâncenele atent arcuite ridicate. Cu alcool?

Jude inspiră adânc și expiră prelung, ca să își păstreze calmul. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un sfat părintesc de la mama ei, care se comportase cu maternitatea de parcă ar fi fost un deșeu radioactiv.

— Ați făcut bine că m-ați sunat. Mă bucur că ați făcut-o. Dar v-ați și îmbătat, iar asta e greșit. Am discutat deja despre asta.

— Ne-am învățat lecția, spuse Zach. N-o să mai bem. Dar…

— Fără niciun dar. Asta este ultima săptămână din vacanța de iarnă, și vreau să o petrecem ca o familie. Mâine mergem la Moly și Tim, iar galeria bunicii voastre are un vernisaj special luni seara. Ty și Lexi sunt bine-veniți la noi de câte ori vreți voi, dar fără petrecere sâmbătă.

Zach începuse să se ridice din scaun. Miles puse o mână pe umărul fiului lui, făcându-l să se așeze

la loc.

— Știam eu, murmură Zach, lăsându-se să cadă pe scaun, cu o privire furioasă.

Jude încercă să zâmbească din nou, dar nu putu. Poate Dumnezeu crease ultimul an de liceu astfel încât mamele ca ea să își poată lăsa copiii să plece de acasă. Dacă o ținea tot așa, avea să fie mai ușor decât își imaginase.

∵

În ianuarie, în ultima zi a vacanței de iarnă, se porni o ploaie înghețată, care se transformă foarte repede în fulgi albi dantelați de nea care glazurară stâlpii gardurilor și firele de telefon. Curând, drumurile se acoperiră cu un strat gros de zăpadă proaspătă, iar la baza pantelor abrupte apărură conurile roșii de semnalizare rutieră.

Lexi și Zach erau la ea acasă, îmbrățișați în patul ei dublu. Pe noptieră, ardea o lumânare parfumată, împrăștiind aerul cu ușor iz umed care pătrundea mereu în rulotă când ferestrele erau închise.

— Mătușa mea se va întoarce curând.

— Definește „curând”.

Ea îi zâmbi și îi lovi în glumă brațul, apoi se întoarse pe o parte și se dădu jos din pat.

— I-ai promis mamei tale că vei termina de completat dosarele de admitere la facultate azi, și a fost cam supărată în ultima vreme, nu vreau să o înfuriem din nou. Așa că, mișcare. Se îmbrăcă și se duse la ușă.

Vru să iasă din dormitor și ce se ducă direct la masa din bucătărie, unde actele pentru admitere erau frumos aranjate în teancuri ordonate.

În ultima clipă, cedă și făcu cale întoarsă.

El era întins în pat, gol, cu plapuma albastră uzată acoperindu-i șoldurile, cu picioarele goale afară. Zâmbetul lui era irezistibil; ea veni spre el. Când fu foarte aproape, el se ridică și o cuprinse cu mâna caldă de ceafa, trăgând-o mai aproape, ca

să o sărute. Când șoldurile lui aproape că le atinseră pe ale ei, îl auzi spunând:

— Te iubesc așa de mult. Ea trebui să își adune toată puterea voinței pentru a nu se băga la loc în pat lângă el.

— Ești un obsedat sexual.

— Cine se-aseamănă, se adună.

Ceva din zâmbetul lui sau din verdele ochilor lui și din dragostea pe care o vedea în ei, ceva o prinse în mreje. Cum ar fi putut să-l lase să plece la facultate? S-o părăsească pur și simplu.

— Haide. Vreau ca mama ta să continue să mă placă și i-am spus că am să mă asigur că vei termina de completat documentele de admitere la USC azi. Știi c-o să te verifice.

— Și dacă nu aș respecta termenul limită? spuse el.

— N-ai să faci asta. Acum mișcă-ți fundul jos din pat. Trebuie să termini totul azi.

— E ultima zi de vacanță și noi trebuie să facem rahaturi de-astea idioate, bombăni Zach, dând plapuma la o parte.

Văzu reacția ei în fața nudității lui și rânji rapace, dar înainte să poată rosti ceva, Lexi ieși din dormitor și se așeză la masa din bucătărie.

Zach se așeză pe scaunul de lângă ea, punând un cot pe masă.

— Lex?

Ea îl privi.

— Poftim?

— Eu vreau să merg oriunde mergi tu. Serios.

Ea se aplecă în față și îl sărută, gândindu-se la cum ar fi fost dacă l-ar fi lăsat să plece, dacă s-ar fi despărțit de el. Lui îi era ușor să spună că dorea să fie cu ea, dar asta era atât de diferit de a dori să *meargă* cu ea. Pentru a fi cu Lexi, ar fi trebuit să își înfrunte părinții și să o dezamăgească pe Mia, care era mai mult decât doar o soră. Asta nu avea să se întâmple, așa că nu avea rost să viseze la așa ceva.

— Haide, spuse ea până la urmă. Nu vreau să o supăr iar pe mama ta. Hai să terminăm și să mergem. Mia mi-a spus că au ieșit toți la sănius pe Turner Hill.

∵

În februarie, Zach și Mia au împlinit optsprezece ani. Cifra magică i-a convins că erau adulți; brusc, au început să comenteze fiecare regulă și restricție. Obligația de a fi acasă la o anumită oră li se părea irelevantă acum, de prisos.

Când vremea se încălzi, petrecerile începură să se înmulțească precum ciupercile după ploaie. Nu era nevoie decât de un telefon și cineva cu un buletin de identitate fals. *Ai mei nu sunt acasă* deveni motto-ul clasei, echivalentul parolei unui clan. Copiii veneau în casele goale, pe plajă sau în pădure cu baxuri de bere și pungi cu marijuana. Unii părinți alegeau să organizeze ei înșiși petrecerile, confiscând cu rigurozitate cheile mașinilor, dar dacă nu se găsea niciun părinte „cool", ei bine, petrecerile trebuiau să continue chiar și așa.

Tot acest scenariu o extenuase pe Jude, o sleise de energie. Se simțea mai degrabă ca un temnicer decât ca un părinte, iar lupta constantă cu gemenii pe tema siguranței, a compromisului și a deciziilor corecte o slăbise. Nu-i mai credea când aceștia îi spuneau că nu vor bea. La început, deveni mai severă, le impuse interdicții, dar asta nu-i făcuse decât să se furișeze și să se ascundă de ea, ceea ce atrăgea după sine o atitudine și mai severă – și răzvrătiri și mai înciudate. Fiecare zi părea un munte de escaladat, fiecare noapte pe care copiii o petreceau acasă, un triumf.

Și peste toate acestea, mai era și presiunea admiterii la facultate. Situația devenise un cazan în care erau toți laolaltă, părinți și copii; iar apa se încingea cu repeziciune. O singură întrebare apărea iar și iar pe buzele tuturor: *Ai aflat ceva?*

Era întrebarea pe care mamele și-o adresau între ele la supermarket, la coadă la poștă sau pe feribot.

Sincer, Jude era la fel de neliniștită precum copiii ei în această privință.

Chiar și acum, în această superbă după-amiază de martie, când ar fi trebuit să grădinărească, ea stătea la fereastră, cu ochii pe aleea din fața casei. Copiii tocmai ajunseseră acasă de la școală. Cotropiseră bucătăria ca lăcustele, apoi se duseseră sus, în camerele lor.

— Ai să faci groapă în podea, spuse Miles din camera de zi, unde citea ziarul.

I se amânase o intervenție chirurgicală și venise mai devreme de la spital.

Ea văzu o licărire albă.

Era poșta.

Își luă haina și se încălță cu saboții de grădină de pe prispă, apoi păși pe aleea pietruită. În vârful dealului, deschise ușița cutiei poștale și văzu ceea ce aștepta.

Un frumos plic gros cu emblema USC în colțul din stânga sus.

Grosimea plicului nu era dovada absolută, desigur, dar toată lumea știa că scrisoarea de admitere cuprindea multe pagini, pe când cea de respingere, o singură filă.

Pe urmă își dădu seama de ceva. În cutie era doar un asemenea plic.

Scoase un oftat și luă restul corespondenței din cutie.

Era acolo. Dedesubtul teancului.

Un al doilea plic gros cu același logo.

Jude porni grăbită înapoi pe alee. Ajunsă în casă, își strigă copiii.

— A venit ceva? întrebă Miles, dându-și jos ochelarii de citit.

Jude aruncă teancul de plicuri pe masa de la intrare și îi arătă cele două plicuri speciale.

— Poșta, spuse ea, brusc emoționată.

Trebui să o spună de două ori – să urle de-a dreptul – până când copiii coborâră în fugă scările.

Jude îi întinse lui Zach plicul cu numele lui pe el.

Mia îi smulse din mână celălalt plic, rupând numaidecât sigiliul. Nici nu făcu doi pași, că se întoarse.

— M-au acceptat! Îi înflori un zâmbet larg pe chip, care însă păli brusc când se uită la fratele ei. Zach? spuse ea agitată.

Te rog, imploră Jude în gând. *Să fie admiși amândoi.*

Zach deschise plicul și citi scrisoarea.

— M-au acceptat.

Chiotul lui Jude fu atât de ascuțit că zăngăniră geamurile. Se repezi la Zach și la Mia și îi strânse în brațe.

— Sunt atât de mândră de voi, copii.

Așteptă ca și Zach să o strângă în brațe, dar el era prea uluit ca să se poată mișca. În cele din urmă, ea se dădu înapoi, ca să-i admire.

— Amândoi la USC. Visul vi s-a împlinit.

— Trebuie să îi sunăm pe Lexi și pe Ty, spuse Mia.

Îl luă pe Zach de mână și îl trase după ea către scară.

— Iar publicul este în delir. Vino aici, mama ursoaică, spuse Miles, venind lângă Jude. Să ciocnim un pahar de șampanie.

Jude rămase cu privirea la scara goală.

— De ce sărbătorim singuri?

— Nu-i adevărat. Copiii sunt sus și își sună prietenii ca să le dea vestea cea bună.

— Nasol, spuse ea, încolăcindu-și brațele în jurul taliei lui și privindu-l în ochi.

— Așa e. A fi părinte, în general, e cam nasol. Dar tot putem sărbători. O sărută ușor pe buze. Poate acum reușești și tu să te relaxezi.

∵

După ultima oră, Lexi se duse în biroul consilierei școlare. Era o încăpere mică, cu rafturi de cărți pe toți pereții. Pe rafturile acelea erau, literalmente, mii de manuale de liceu.

Se așeză pe un scaun albastru de plastic și așteptă.

Imediat ce se făcu trei jumate, secretara ridică privirea de la birou.

— Lexi, doamna Morford te poate primi acum.

Lexi dădu din cap și își puse rucsacul greu pe umăr. O luă pe coridorul îngust, cu pereți plini de afișe școlare, și intră în biroul de la capăt. Văzu prin fereastră sala de sport și câțiva copii costelivi – elevi de clasa a noua, probabil – care se jucau cu o minge.

Lexi se așeză în fața unei mese de lucru care domina încăperea și la care ședea consiliera ei, doamna Morford.

— Bună, Lexi.

— Bună ziua, doamnă Morford.

Lexi scoase din rucsac două plicuri groase. În ele erau scrisorile de acceptare de la Universitatea din Washington și Western Washington. I le întinse consilierei, care citi scrisorile și apoi le lăsă jos.

— Felicitări, Lexi. Acum, cu ce te pot ajuta?

— Ambele școli mi-au oferit burse. Două mii de dolari. Dar… priviți cât sunt costurile. Taxa de școlarizare la WU este de cinci mii trei sute, cazarea și masa sunt șase mii două sute, iar cărțile, încă o mie. Asta înseamnă peste treisprezece mii de dolari. Cum pot obține mai mult ajutor?

— Am discutat despre asta când notele tale au început să scadă, semestrul trecut, Lexi. WU ȘI WWU sunt școli extrem de bune. Dar există câteva burse aici, pe insulă, la care te poți înscrie, în plus, poți cere un împrumut. Există câteva programe educaționale foarte bune.

— Ar trebui să împrumut zece mii de dolari pe an, și chiar și așa, va trebui să muncesc pe toată

durata școlii. La absolvire, voi fi înglodată în datorii.

— Multă lume face facultatea cu împrumuturi, Lexi. Este un fel de a-ți asigura viitorul.

Lexi oftă.

— Cred că o facultate de stat n-ar fi o idee chiar așa de rea. Aș putea merge la WU în doi ani.

Doamna Morford dădu din cap.

— Este o metodă foarte bună de a economisi bani. Doi ani vor trece repede. În scurt timp te vei reuni cu prietenii tăi.

Nu cu cei care contau.

Lexi îi mulțumi consilierei și plecă spre stația de autobuz. Pe tot drumul spre casă, întoarse cifrele pe toate părțile în mintea ei, încercând să pună cap la cap printr-un miracol un plan care să fi putut funcționa.

Dar nu avea cum să funcționeze. Dacă nu împrumuta o tonă de bani, nu avea cum să meargă la o facultate de patru ani.

Când ajunse acasă, era deja profund deprimată. Niciodată nu se simțise mai nelalocul ei pe Pine Island cum se simțea acum. Ar fi dat aproape orice pentru oportunitățile pe care majoritatea copiilor le priveau ca de la sine înțelese.

Acasă, se duse direct în camera ei și se trânti pe pat.

Telefonul sună.

— Alo?

— Lexi! Eu și Zach am fost admiși la USC. Amândoi. Iar Tyler a fost admis la UCLA. Nu-i așa că e *grozav*? Vii cu noi la masă în seara asta? Sărbătorim!

— Super tare. Lexi se lovi cu capul de tăblia patului. Îi venea să se înece. O podidiră lacrimile. Nu era genul care își plângea de milă, dar de ce nu era viața generoasă cu ea MĂCAR O DATĂ? Bineînțeles că voi sărbători cu voi.

Mia se porni să-i povestească altceva de la liceu, dar Lexi nu mai suportă. Îngăimă o scuză și îi

închise telefonul în nas celei mai bune prietene.

Câteva minute mai târziu, un ciocănit în ușa camerei o surprinse.

— I-intră, spuse ea, ridicându-se în fund.

Eva intră în cămăruța mică, înghesuită. Pereții erau acoperiți cu fotografii: erau acolo fotografii cu Zach jucând fotbal, cu Mia făcând schi nautic, cu ei trei la bal.

— Pereții ăștia sunt subțiri ca o coală de hârtie. Te-am auzit plângând.

Lexi își șterse ochii.

— Îmi cer scuze.

Eva se așeză pe marginea patului.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Lexi știa că arăta groaznic. Avea ochii umflați și roșii de atâta plâns.

— Zach și Mia au intrat la USC.

— Și tu nu ai fi vrut să intre?

— Nu. Doar rostind acest cuvânt, Lexi se simți tristă și măruntă. Mă tem că după ce el va pleca…

— Știi, eu l-am cunoscut pe Oscar al meu când aveam șaisprezece ani, iar el avea douăzeci și opt. Vai de mine, ce mai tam-tam, nu vrei să știi. Se zice că o fată de șaisprezece ani nu știe ce vrea, iar un bărbat de vârsta aceea nu ar trebui să vrea deloc o astfel de fată. Eva oftă și zâmbi. Tata l-ar fi împușcat pe Oscar dacă ar fi îndrăznit să-și arate fața la noi acasă, așa că am așteptat. Oscar era înrolat, așa că a fost plecat câțiva ani. Ne-am scris în tot acest timp. Apoi, când am împlinit optsprezece ani, m-am măritat cu el. În timpul Războiului din Vietnam, iar am fost despărțiți.

— Cum ați rezistat în tot acest timp?

— Nu contează dacă ești la aceeași școală, în același oraș sau chiar în aceeași cameră, Lexi. Contează să fiți împreună. Iubirea este ceva ce alegi. Și știu că sunteți tineri, dar asta nu înseamnă nimic. Voi credeți în sentimentele voastre? Asta contează.

— Vreau să cred în ele.

— Crezi că este același lucru? Gândește-te la asta. Eva o bătu ușor pe mână, apoi se ridică. Păi, dacă nu plec acum, întârzii la tura de noapte. Ai ceva în plan pentru astă-seară?

— Familia Farraday sărbătorește în seara asta. M-au invitat la cină.

— Ăsta nu este cel mai diplomat lucru pe care l-am auzit. Nu te deranjează?

— N-am încotro, spuse Lexi. Îți mulțumesc, Eva, spuse Lexi înainte ca mătușa ei să iasă pe ușă.

Eva flutură o mână uscătivă, ca și când ar fi vrut să zică *„n-ai pentru ce”,* apoi ieși din cameră.

Singură din nou, Lexi privi fotografiile de pe pereți. Apoi, cu un ultim oftat vlăguit, se ridică în picioare, își aranjă patul și ieși pe hol.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, exact la fix, se afla în camera de zi, așteptând. Își pusese cea mai bună rochie, își aranjase cu mare grijă părul și acordase o atenție deosebită machiajului. Când termină, nu mai rămase nici urmă din căderea emoțională de mai devreme.

Afară, se auzi oprind o mașină. Lumina farurilor pătrunse în camera de zi, apoi se stinse.

Vru să se ridice în picioare, dar nu se putu urni.

Bătaia din ușa de la intrare făcu să vibreze toată rulota.

În cele din urmă, reuși să se ridice, să se miște și să deschidă ușa. Zach și Mia erau acolo.

— Îți vine să crezi? spuse Mia, repezindu-se să o îmbrățișeze pe Lexi, care se strădui din răsputeri să răspundă cu același gest.

Lexi îndrăzni să privească peste umărul Miei la Zach, care arăta la fel de distrus pe cât se simțea ea.

— Felicitări, spuse ea crispat.

El dădu din cap.

Lexi simți cum Mia o luă de mână și o lăsă să o tragă după ea pe scările de lemn, prin iarba umedă, până la mașina care îi aștepta, unde se urcară toți

trei pe bancheta din spate, cu Lexi în mijloc, ca de obicei.

— Bună, Lexi, spuse Miles, privind-o prin oglinda retrovizoare. Ne bucurăm că ai putut răspunde invitației.

— Nu aș fi ratat o asemenea sărbătoare, spuse ea, reușind să zâmbească.

— Sărbătorim *cu toții,* spuse Mia. Lexi a primit bursă pentru WU și WWU. I s-a împlinit un vis, nu-i așa, Lexi?

— Da, mi s-a împlinit un vis, spuse Lexi pe un ton obosit.

După ce îl luară pe Tyler, conversația se animă. Tot drumul până la restaurant, Mia și Jude discutară despre USC, Los Angeles și despre plajele din sudul Californiei. Fiecare frază începea cu o versiune sau alta a lui O *să fie atât de mișto…*

Zach o ținu pe Lexi de mână, strângând-o poate un pic prea tare.

În cele din urmă, când parcară în fața restaurantului, Lexi îndrăzni să îl privească.

Eu nu vreau să plec, mimă el. Dar avea să plece, și știau amândoi asta.

*

Luna mai sosi în nord-vestul Pacificului ca o rudă adorată, aducând cu ea zile însorite. Duse erau veșnicele ceruri plumburii și ploile continue. Culoarea păru să-i revină peste noapte acestui peisaj înnegurat. Peste tot pe insulă, perdele nemaibăgate în seamă de multă vreme fură date în lături, grătarele fură scoase de la adăposturile din garaje, iar mobilierul de pe terase fu descoperit și curățat temeinic. Era întotdeauna o lună falnică și glorioasă, un vesel răgaz înainte de palida melancolie a lui iunie, iar anul acesta, era cu deosebire de îndrăzneață. Combinația dintre un disc solar galben precum un gălbenuș și o căldură surprinzătoare făcuse copiii să dea năvală pe plaje și pe aleile pentru biciclete.

Sâmbătă, pe cincisprezece, Lexi se trezi devreme. Avusese o noapte agitată, încărcată de vise urâte despre avioane rulând pe piste și luându-și năvalnic zborul către văzduhul înnorat. Ieși din dormitor, pe hol.

Eva aștepta în bucătărie, îmbrăcată în vechiul ei halat alb de baie flaușat și cu un coif ascuțit pe cap. Pe masa de lângă ea erau două gogoși glazurate pe farfurii galbene din carton; una avea o lumânărică albastră răsucită pe ea.

— La mulți ani, spuse și suflă într-un fluier.

Lexi aproape izbucni în lacrimi. Cu toată acea agitație cu facultatea, uitase de aniversarea ei de optsprezece ani. Dar Eva își amintise.

— Anul ăsta ți-am luat două cadouri.

Eva îi indică printr-o mișcare a capului cadourile împachetate frumos de pe masă.

Lexi își aminti aniversările ei de dinainte de Eva – zile lungi și nefericite, petrecute așteptând de una singură o mamă care nu venea niciodată. Sărută obrazul ridat, catifelat al mătușii, apoi se așeză la masă.

— Deschide-le, spuse Eva, așezându-se în fața lui Lexi.

Lexi începu să despacheteze plină de entuziasm primul cadou. În cutie găsi o bluză de bumbac albastru-safir cu mici năsturei argintii. O ridică, admirând-o.

— Este frumoasă.

— Dacă nu-ți vine, o putem schimba la magazin.

Lexi nu ar fi returnat-o niciodată, chiar dacă ar fi fost cu două numere mai mică. Avea să o păstreze pe vecie în sertarul de sus, alături de puloverul roz cu fluture de paiete care îi rămăsese mic.

— Este perfectă, Eva. Îți mulțumesc.

Eva dădu din cap.

— Deschide-l și pe-ăla.

Celălalt cadou era de mărimea unei foi de hârtie, și subțire. Lexi îl deschise cu grijă și ridică capacul.

Deasupra era o broșură colorată pentru un complex rezidențial din Pompano Beach, Florida. „Distracție la soare”, promitea, cu litere mari, groase. Dedesubt era un orar al cursurilor de la Broward Community College.

— Este clădirea de apartamente a Barbarei, spuse Eva, aplecându-se în față. M-am tot gândit la viitorul tău și mi-am zis, măi să fie, de ce n-ai veni în Florida cu mine? Barbara are două dormitoare, iar eu și ea am mai stat în același dormitor și înainte. Ai putea avea camera ta și te-ai putea duce la cursuri ziua. Nu ar trebui să plătești deloc chirie.

Lexi se uită la femeia din fața ei, care făcuse atât de multe pentru ea, și i se puse un nod în gât.

— Arată grozav.

— Ar fi trebuit să știu că nu vei vrea să mergi la școala de cosmetică. Mi-a spus și Barbara. Ești prima dintre noi care va merge la facultate. Facultate, repetă Eva cuvântul cu venerație. Suntem așa de mândre de tine. Și trebuie să îți cunoști și cealaltă mătușă. Copiii și nepoții ei abia așteaptă să te cunoască. O bătu ușor pe mână pe Lexi. Știu că te gândești la iubitul tău, dar el pleacă undeva cu sora lui. Așa că am vrut să știi că tu mă ai pe mine. Nu mai ești singură, Alexa. Nu dacă nu vrei să fii. Acum, hai să mâncăm gogoșile astea. Trebuie să plec la muncă în curând. Pune-ți o dorință și suflă în lumânare.

O dorință.

Lexi privi în mica flăcăruie ce dansa deasupra lumânărelei răsucite.

Avea o singură dorință, care nu avea cum să se adeverească, dar și-o puse oricum.

— Baftă și noroc, Lexi. Sper ca dorința pe care ți-ai pus-o să se îndeplinească.

După aceea, își mâncară gogoșile, ciocniră câte un pahar de lapte și se duse fiecare la treaba ei –

Eva în tura de sâmbătă la Walmart, Lexi la gelaterie. Tot restul zilei, Lexi fu într-o mișcare continuă. La un sfârșit de săptămână însorit ca acesta, gelateria era deosebit de aglomerată.

Nu se opri din treabă decât pe seară, când Zach și Mia o luară de la muncă.

Lexi își dădu silința să fie bine dispusă în preajma lor. Râse, glumi, discută la cină, dar când Jude aduse un tort cu lumânări, poleiala ei subțire crăpă puțin și îi trebui multă voință ca să nu izbucnească în plâns și să o ia la fugă.

Anul viitor, avea să își sărbătorească aniversarea singură. Mia și Zach aveau să fie în însorita Californie de Sud, trăindu-și visul studenției. Voia să fie fericită pentru ei, chiar voia. Dar continua să vadă viitorul care plutea ca un nor de furtună la orizont. Oh, desigur că nu conteneau să spună că vor păstra legătura, că viețile lor vor rămâne împletite ca acum, iar intențiile lor vor fi la fel de sincere precum sentimentele lor, dar nu avea să fie de ajuns. Când le povesti despre oferta Evei de plecare în Florida, protestară amândoi vehement, implorând-o să nu plece atât de departe. Voiau să o poată vedea în vacanțele studențești.

Lor le era ușor să vorbească. Dar și ea dorea asta.

— Cum o să fie? întrebă Mia în seara aceea, când stăteau toți trei întinși pe pături, pe plajă.

Era pentru prima oară când unul dintre ei îndrăznea să rostească întrebarea cu voce tare.

Se țineau de mâini și priveau bolta înstelată.

— Eu visez la asta de multă vreme, spuse Mia. Dar acum că se apropie, mi-e frică.

Lexi îl auzi pe Zach suspinând lângă ea. Pentru că îl iubea, știa ce însemna acel sunet: era prins la mijloc. O iubea pe Lexi – ea știa asta, o credea cu fiecare celulă a sufletului ei –, dar el și Mia erau mai mult decât legați. Erau gemeni, cu tot ceea ce presupune acest termen. Își puteau citi gândurile. Și sincer, unul din lucrurile pe care Lexi le iubea

cel mai mult la Zach era cât de mult îi păsa de oamenii pe care îi iubea. Ura să facă rău cuiva. Miei, mai presus de orice.

De aceea pleca la USC. Oricât de mult ar fi iubit-o pe Lexi, o iubea pe Mia și își iubea părinții mai mult. Nu-i putea dezamăgi. Și își făcea griji că Mia era prea timidă pentru a se fi descurcat la USC de una singură.

— Vom rămâne prieteni pe vecie, spuse Lexi. Voia să fie adevărat, trebuia să fie.

Lângă ea, o auzi pe Mia inspirând adânc și începând să plângă încetișor.

— Nu plânge, spuse Zach.

Pe Lexi o cuprinse tristețea, și până să-și dea seama, începu și ea să plângă.

— Suntem… suntem niște nătăfleți, spuse ea, ștergându-și ochii, și deși era adevărat și îi venea să râdă, tot nu se putu opri din plâns.

Îi iubea pe amândoi, iar ei aveau să plece în curând.

— O să-mi fie dor de tine, Lexi, spuse Mia. Se întoarse pe o parte și o strânse în brațe pe Lexi, apoi se întinse din nou pe spate.

Deasupra lor, cerul nopții se contura la fel de neclar precum viitorul lor; sub măreția lui, Lexi înțelegea cât de neînsemnați erau ei.

Zach își trase mâna din strânsoarea lui Lexi și se ridică.

— Revin imediat, spuse.

Apoi plecă grăbit spre casă.

— O să mă suni mult, da? spuse Lexi.

Mia o strânse de mână.

— O să fim precum Jennifer Aniston și Courteney Cox. Cele mai bune prietene pe vecie.

— Sam și Frodo. Harry și Hermione.

— Lexi și Mia, spuse Mia. Gândește-te doar: într-o zi, vom fi bătrâne amândouă și vom râde de cât de speriate am fost de plecarea la facultate.

— Căci tot prietene vom fi.

— Exact.

Lexi tăcu. Învățase cu mult timp în urmă că existau lucruri pe care și le dorea, dar pe care nu le putea avea niciodată și că suferea mai puțin dacă nu încerca să își dorească ceea ce nu putea avea. Așa era, oare, și această prietenie? Era această prietenie de liceu doar o versiune a primei iubiri, care se va transforma într-o amintire dragă și se va șterge odată cu timpul și cu distanța?

Zach reveni în fugă, gâfâind ușor. Rămase în picioare, o siluetă pe fundalul valurilor luminate de lună.

— Ridicați-vă.

— De ce? întrebă Mia.

Lexi nu întrebă de ce; se ridică pur și simplu în picioare și îl luă de mână. Iubea felul în care degetele lui puternice, calde i le cuprindea pe ale ei.

Ridică un termos cu țestoasele Ninja pe el.

— Am o idee. Mișcă-ți fundul, Mia, și nu mai pune atâtea întrebări.

— Cineva se crede șeful meu, spuse Mia, ridicându-se în picioare și scuturându-și nisipul de pe spate.

Zach le conduse la cedrul bătrân ce străjuia plaja lor.

În lumina lunii, părea palid, aproape fantomatic, dar ochii lui verzi aveau o sclipire aparte, de parcă ar fi fost înlăcrimați.

Ridică termosul și îl deschise.

— Vom pune ceva în el și îl vom îngropa. Se uită la Lexi. Va fi… un fel de… pact al nostru.

— Atâta vreme cât această capsulă a timpului va rămâne îngropată aici, noi vom fi cei mai buni prieteni, spuse Mia serioasă. Plecarea la facultate nu va schimba asta. Nimic nu va schimba asta.

— Noi nu vom fi ca toți ceilalți, spuse Lexi, sperând să nu sune ca o întrebare comentariul ei, dar chiar și acum, în acest moment solemn, îi venea greu să creadă așa ceva. Pentru cei doi frați,

totul venea atât de ușor. Nu ne vom lua *niciodată* cu adevărat rămas-bun.

— Nu atâta vreme cât termosul va fi îngropat aici, spuse Mia, aprobând din cap.

Zach întinse termosul deschis. Interiorul argintiu sclipi în lumina lunii.

— Să punem ceva în el drept zălog.

Într-un alt timp, într-un alt loc, ar fi putut fi nostim sau dramatic, ori poate doar pur și simplu prostesc, dar nu aici, nu acum, în această întunecime ce părea îngreunată de viitorul ce le apăsa pe umeri ca o imensă povară.

— Te iubesc, Lexi, spuse Zach. Facultatea nu va schimba asta. Vom rămâne îndrăgostiți. Pururea.

Lexi se uită la el. Se simțeau uniți, respirând fiecare aerul expirat de celălalt.

Mia puse o pereche de cercei de aur scumpi în termos.

Zach își scoase medalionul cu Sf. Cristofor, pe care îl purta mereu, și îl puse înăuntru.

Lexi nu avea decât brățara prieteniei pe care i-o dăruise Mia în clasa a zecea. Mia o pierduse de mult pe cea împletită de Lexi pentru ea, dar Lexi nu o scosese pe a ei niciodată de la mână până acum. O deznodă încet și o lăsă să cadă în termos. Zălogul ei nu făcu zgomot când căzu; asta o necăji, ca și cum ea ar fi fost singura dintre ei trei care nu lăsase niciun fel de urmă.

Zach înșurubă la loc capacul.

— Nu cred că ar trebui să îl dezgropăm vreodată, spuse Mia. În spatele ei, o pală de vânt veni dinspre ape și îi zburli părul. A-l dezgropa ar însemna… un fel de rămas-bun, iar noi nu vrem asta. Atâta vreme cât este acolo, înseamnă că noi continuăm să ne iubim.

Lexi vru să spună ceva potrivit. Momentul părea magic, plin de emoție; avea să și-l amintească pururea.

— Fără rămas-bun, spuse ea cu sinceritate.

Privirile pe care le schimbară fură încărcate de emoție; în ochii lor era amarul adevăr că urmau să se despartă curând și că se iubeau, dar și dulcele adevăr, sau dulcea speranță că în acest viitor apropiat unele lucruri aveau să dăinuie, că trei adolescenți puteau sta sub lumina lunii, promițându-și că vor fi prieteni pe vecie și ținându-și această promisiune.

Îngenunchează în nisip, departe de linia mareei, săpară o groapă adâncă-adâncă la baza bătrânului copac, în nisipul rece, cenușiu, și îngropară acel termos cu țestoase Ninja pe el, acea capsulă a timpului.

Lexi vru să continue, să nu înceteze cu promisiunile de căutare a viitorului ce părea alunecos, dar după ce capsula fu îngropată, nisipul rămase intact, la fel ca mai înainte, iar magia momentului se spulberă.

Capitolul 9

La începutul lui iunie, grădina era miraculoasă. Era acel moment al anului când Jude putea – în sfârșit – să se relaxeze și să se bucure de munca istovitoare depusă. Oriunde privea, vedea recompensa planurilor ei atente și a organizării judicioase. Straturile de flori erau o simfonie de culori vibrante, cu trandafiri roz mari cât palma, bujori galbeni ciufulițiși lujeri înalți de nemțișor purpuriu. Tufele de un verde intens de merișor englezesc, în care investise atâta timp, erau pe cale să devină scheletul grădinii. Deasupra tuturor, un arbore lotus era încărcat de flori galbene; arăta ca o pictură de Monet, doar ușor neclară, pe fundalul albastru al văzduhului.

Vedea cum se armonizau toate, cum prosperau. Curând, poate chiar anul următor, avea să fie

pregătită să își prezinte mândria și bucuria în competiția grădinarilor.

Își scoase mănușile de grădinărit murdare și se ridică în picioare. Mireasma îmbătătoare a trandafirilor o fascină, făcând-o să mai rămână acolo încă puțin față de cât intenționase. Era atât de împăcată și de liniștită aici. Fiecare plantă, fiecare floare, fiecare tufa își avea locul gândit de ea. Dacă nu îi plăcea felul în care creștea, se dezvolta sau înflorea ceva, smulgea și înlocuia totul numaidecât. Ea era regina acestui ținut, ea deținea controlul total, astfel că nu era nicicând dezamăgită.

Dar bunăstarea ei actuală însemna mai mult de atât. Nu își dăduse seama cât de încordată fusese tot timpul în ultimul an de liceu, înainte ca gemenii să fi fost acceptați la USC. Cât de stresată fusese. Își făcuse neîncetat griji pentru copiii ei. Se îngrijorase că unul ori altul ar fi putut rata un termen de predare sau ar fi putut face o greșeală ireparabilă. Se îngrijorase că poate nu reușeau să meargă împreună la aceeași universitate. Acum, putea dormi din nou, și, în mod surprinzător, abia aștepta să îi vadă plecați de acasă. Oh, continua să își facă griji pentru ei, continua să se gândească la cât de gol se va simți cuibul fără ei, dar primăvara luminase mai mult decât cerul posomorât; îi luminase și ei gândurile. Acum putea întrevedea și pentru ea un nou viitor, un timp în care ea să poată fi căpitanul propriei expediții. Dacă și-ar fi dorit să se întoarcă la școală ca să își continue studiile de peisagist, ar fi putut-o face; dacă ar fi dorit să deschidă un magazin cu accesorii de grădinărie, ar fi putut-o face. Și dacă ar fi dorit pur și simplu să zacă pe un șezlong în grădină toată vara, citind clasicii de care îi era atât de dor, ar fi putut-o face și pe asta. La naiba, ar fi putut petrece vara citind cărți de benzi desenate dacă ar fi vrut.

Gândul acesta era eliberator, dar și un pic înspăimântător.

Se uită la ceas. Era aproape ora trei, ceea ce însemna că, dintr-o clipă într-alta, copiii trebuiau să se întoarcă de la școală. Dacă se respecta tiparul ultimei luni, aveau să vină acasă însoțiți de o liotă gălăgioasă de liceeni, care păreau toți amețiți de un drog ușor. Asta le făcuse acestor copii pseudo-maturitatea și iminenta absolvire. Deveniseră surescitați, o versiune extrem de exaltată a lor înșiși. Băieții râdeau prea zgomotos uneori; fetele deveneau sentimentale din cel mai mic nimic, izbucnind în lacrimi și dacă un fir de păr le stătea aiurea într-o zi.

Nu era de mirare că starea emoțională căpăta o asemenea amplitudine în aceste prime zile însorite de vară. Așa cum spunea înțeleptul Sam Cooke[6], vor veni schimbări, și toată lumea știa asta, simțea valul lor fierbinte apropiindu-se. Majoritatea copiilor de pe insulă fuseseră împreună încă de la grădiniță, iar prieteniile lor erau profunde. Erau răvășiți acum, dorindu-și în egală măsură să rămână acolo, unde viața era sigură și cunoscută, dar și să își ia zborul, departe, cât mai departe, ca să-și încerce aripile care tocmai le crescuseră. Fiecare zi care trecea, fiecare oră, aducea sfârșitul liceului mai aproape, mult mai aproape. Simțeau nevoia să clădească amintiri eterne împreună. Asta conta cel mai mult pentru ei, să fie împreună. Era același lucru care îi speria pe părinți. Petrecerile erau exuberante.

Pentru a face față acestei obsesii a petrecerilor, Jude se inspirase de la modestul păianjen de grădină: construise o plasă ademenitoare. Îl pusese pe Miles să scoată jet-schiurile și barca cu motor și să le pregătească pentru întrebuințare. Pregătea la nesfârșit platouri întregi cu gustări pentru băieții permanent flămânzi și castroane pline cu cireșe deshidratate trase în ciocolată, pentru fete. Le înlesnea prietenilor copiilor ei petrecerea zilelor și nopților la ei acasă, sub ochiul ei vigilent. Mult timp, schema funcționase. Învățase, de asemenea,

să aibă încredere în copiii ei. Fără îndoială, mai beau câte o bere la petreceri, dar se țineau de cuvânt: cineva rămânea mereu treaz, ca să conducă, și respectau întotdeauna ora impusă pentru întoarcere acasă.

Puse ustensilele de grădinărit la locul lor – totul foarte ordonat – și făcu o pauză în seră. Acolo era petunia oferită de Lexi în seara balului; era abandonată, cu tulpinile crescute lungi, neîngrijite. Își propuse să nu uite să o planteze, apoi se întoarse în casă. Își făcu duș și se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni negri cu talie joasă și un tricou alb pe corp. Puse filmele închiriate pe blatul din bucătărie: *Surpriză: vine Polly!*, *Infanteria stelară 2* și *Stăpânul Inelelor: întoarcerea Regelui.*

Tocmai era pe punctul să se ducă în garaj să-și ia o cola, când ușa de la intrare se dădu de perete.

Auzi tropăituri pe parchetul salonului și pe cineva urcând în fugă scara.

Ce naiba?

Jude închise ușa și urcă scările. Ușa camerei lui Zach era deschisă; cea de la camera Miei era închisă.

Se opri în fața camerei fetei și auzi sunetul inconfundabil al plânsului cu suspine.

— Mia? spuse ea.

Cum nu primi niciun răspuns, deschise ușa.

Fiica ei era trântită pe burtă pe pat, plângând cu fața în cățelușul roz de pluș, jucăria ei preferată din copilărie.

Jude se duse la ea.

— Hei, păpușica mea, spuse ea încet, folosind numele de alint pe care nu-l mai folosise de tare de mult și care se pierduse undeva pe drum, laolaltă cu dințișorii de lapte și pantofiorii mici de lac.

Mia scoase un fel de urlet și se porni a plânge și mai tare.

Jude mângâie părul blond mătăsos al fiicei sale.

— Este în regulă, scumpo, spuse ea în mod repetat.

În cele din urmă, după un timp ce păru o veșnicie, Mia se întoarse pe spate și se uită la Jude cu ochi roșii și umflați. Avea fața udă de lacrimi, iar gura îi tremura strâmbă.

— S-s-a… de-despărțit… de-de… mine, spuse ea, izbucnind în hohote.

Jude se urcă în patul mare alături de Mia, care se chirci lângă ea ca un bebeluș.

Fiica ei cea deșteaptă, frumoasă și aproape adultă era din nou copilaș, ghemuită toată, plângând cu Daisy Doggy în brațe, de parcă ar fi fost un talisman, și poate chiar era. Unele dintre obiectele din trecutul nostru au puterea de a fi magice.

Mia ridică privirea, lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— În timpul *orei,* adăugă ea, de parcă asta ar fi dublat gravitatea delictului.

Jude își amintea această durere. Orice femeie simțise o versiune a ei: sfârșitul primei iubiri. Atunci învățai, o dată pentru totdeauna, că dragostea putea fi efemeră.

— Știu cât de tare doare, spuse Jude. Keith s-a despărțit de mine în săptămâna dinaintea balului de absolvire. În săptămâna dinainte. A luat-o pe Karen Abner, iar eu am rămas acasă și m-am uitat de una singură la *Saturday Night Live.* Am plâns așa de mult că mă mir că nu am inundat casa. Își amintea atât de limpede seara aceea. Mama ei venise acasă târziu, îi aruncase lui Jude o privire și îi spusese: *Oh, pentru Dumnezeu, Judith Anne, ce copil ești* – și și-a văzut de drum. Jude se uită la chipul plâns al fiicei sale. O inimă frântă doare. Făcu o pauză. Dar se vindecă.

Mia își trase nasul zgomotos.

— N-o să mă mai vrea nimeni altcineva. Sunt așa o tocilară.

— Of, Mia. Tu nici măcar nu ai început să afli cine ești cu adevărat, și, crede-mă, alți băieți se vor îndrăgosti de tine. Dacă un băiat nu poate vedea

cât ești de deosebită, înseamnă că nu e destul de bun pentru tine.

— Da, dar doare atât de tare.

— N-o să doară la infinit, să știi. N-o să îți vină mereu să vomiți când îl vei vedea cu altă fată. Și apoi, într-o zi, vei întâlni un alt băiat care o să-ți facă inima să bată repede și toate astea se vor șterge pur și simplu din amintire. Inima ta se va reface singură și nu va mai rămâne decât o mică cicatrice, iar într-o zi îi vei povesti fiicei tale cum te-a făcut să suferi Tyler Marshall.

— Nu mai vreau să-l văd niciodată. Cum să mă duc la petrecerea de absolvire dacă o să fie și el acolo?

— În viață, nu ajută la nimic să te ascunzi, Mia. Așa obișnuiai tu să rezolvi lucrurile. Dar acum ești mai puternică.

Ea oftă din rărunchi.

— Știu. Lexi spune că nu trebuie să-mi pese ce crede lumea.

— Are dreptate.

— Da, spuse Mia, dar nu părea convinsă.

Jude își luă fiica în brațe, amintindu-și toată viața lor într-o singură clipită.

— Te iubesc, păpușica mea.

— Și eu te iubesc pe tine, madre. Putem să mergem s-o luăm pe Lexi acum? Am nevoie de ea în seara asta.

— Desigur. Pentru asta există cele mai bune prietene.

∵

În mai puțin de zece zile, aveau să termine liceul.

Lexi se afla în mijlocul unei mulțimi de colegi de an, cu privirea fixată la marea de scaune pliante care fuseseră aranjate în sala de sport.

Directorul Yates stătea sub coșul de baschet, cu brațele întinse, explicându-le cum urma să decurgă ceremonia, dar numai câțiva copii erau atenți. Restul râdeau, vorbeau, se îmbrânceau.

— Veți ieși din sala de sport în ordine alfabetică, o veți lua pe lângă tribune și veți ieși pe terenul de fotbal – dacă vremea e frumoasă.

Dacă nu, rămânem aici, spunea directorul. Acum, haideți să încercăm o repetiție, bine? Jason Adnar, tu ești primul…

Lexi așteptă să-i vină rândul și se așeză pe locul ei. Repetiția dură toată ora a șasea, iar când se termină, plecară de la școală. Iureșul de tineri țâșni din sala de sport, ca într-un musical în care se termina școala și începea vacanța de vară.

Ea și Zach se găsiră fără prea mare efort, de parcă ar fi avut radare. Fiecare știa, pur și simplu, unde se află celălalt, nesuportând să fie despărțiți. Totul avea dimensiuni mărețe zilele astea, memorabile. Absolvirea. Vacanța de vară. Facultatea. Uneori, Lexi simțea că singurul lucru pe care se putea baza era doar *prezentul,* dragostea ei pentru Zach și prietenia ei cu Mia. Toate celelalte erau în schimbare.

Zach o luă de mână și traversară împreună campusul. În parcarea pentru elevi, el deschise portiera Mustangului pentru ea.

— Unde este Mia? întrebă Lexi.

— O ia mama. Și-au făcut program ca fetele după școală.

— O să-i prindă bine Miei.

Lexi se urcă în mașină.

Zach se așeză la volan și se uită la ea.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce?

— Nu aici.

Lexi se crispă. Îl prinse de mână, de parcă ar fi fost un colac de salvare, ceea ce chiar fusese de la bun început. Tot drumul prin oraș și spre LaRiviere Park, nu spuse nimic.

Ajunși în parc, el parcă pe locul lor obișnuit și opri motorul. Ea așteptă ca el să îi deschidă portiera, dar el nu coborî, ci se răsuci în scaun și o privi, cu ochii lui verzi plini de lacrimi.

— Ce e? șopti ea.

— Te iubesc, Lexi.

Urma să se despartă de ea. Ea ar fi trebuit să se aștepte la asta, să fie pregătită. Vru să spună: Știu că mă iubești, dar n-o putu face. Cuvintele se simțeau ca niște cioburi în gură.

— Vreau să merg la Seattle Central cu tine. Ne-am putea lua un apartament.

— Stai așa! Poftim? Vrei să mergi la o facultate de stat cu mine?

— Nu vreau să te părăsesc, Lex.

Ea aproape răsuflă ușurată, scoțând un sunet scurt.

El îi sărută obrajii uzi, apoi își șterse ochii, părând jenat de lacrimile care pentru ea erau mai prețioase decât diamantele.

Plecară de la mașină ținându-se de mână și se duseră la locul lor dintre bușteniii aduși de ape, așezându-se unul lângă altul. Valurile foșneau pe nisipul plajei, cu sunetul primei iubiri pentru Lexi. Când se uită la el, aproape că începu iar să plângă.

El începu să urzească visul pentru ea. Vorbi despre viața lor și despre apartamentul pe care îl vor găsi și slujbele pe care le vor avea. Era atât de sincer în tot ce spunea, iar ea îl iubea cu atât mai mult pentru asta, dar simpla dorință nu ajungea.

— Mia.

Asta fu tot ce reuși ea să îngaime. Nu-i plăcea că trebuia să-i amintească asta, dar ce fel de prietenă ar fi fost ea dacă nu ar fi făcut-o? O iubea pe Mia la fel de mult cât îl iubea și pe Zach.

Zach oftă.

— Ce mă fac? Privi pe lângă ea, spre apele Soundului. Apoi repetă, mai molcom de data asta. Ce mă fac?

— Eu cred că nici nu ar trebui să vorbim despre asta, Zach. Ce rost are?

— Dar ar putea funcționa. De ce nu ar putea? Ne-am putea lua un apartament în Seattle. Toți trei. Am putea merge la Seattle Central Community

College un an sau doi, apoi ne transferăm la universitate. Tot am să intru la o școală bună de medicină. Doar nu e USC *singura* școală bună din lume.

Ea se simțea ca un copil atârnând de un balon, purtată fără efort în înaltul cerului. Viziunea lui era atât de optimistă; timp de câteva clipe prețioase, ea se lăsă să creadă totul. Apoi el vorbi.

— Am să le spun ce îmi doresc.

Atunci Lexi dădu drumul sforii balonului și căzu înapoi pe pământ.

— Nu încă, spuse ea, lipindu-se cât putu de strâns de el.

În loc să spună ceva, se întinse și îl sărută până când lacrimile îi secară. Își lăsă mâinile și gura să transmită cât de mult îl iubea.

După aceea, rămaseră îmbrățișați, ascultând mareea, privind cerul azuriu care începea să se întunece ușor. În cele din urmă, când ziua lăsă loc înserării de lavandă, trebuiră să își părăsească viața din globul de cristal, unde priveliștea era mereu aceeași și unde nimeni altcineva nu putea pătrunde.

Lexi îl ținu de mână tot drumul până la el acasă, temându-se să-i dea drumul. Când cotiră pe Night Road, tensiunea ei crescu, până când se transformă într-o durere de cap cu junghiuri atroce, care nu voia deloc să cedeze.

Îl iubea pe Zach, dar el nu știa ce înseamnă dezamăgirea. El avusese mereu totul atât de ușor. Nu se aștepta la altceva.

Văzu pe chipul lui o determinare de oțel care nu se potrivea deloc cu frumoasele-i trăsături, ca atunci când un băiețel se încalță cu pantofii prea mari ai tatălui și se preface că îi vin perfect.

— Ești pregătită pentru asta? întrebă el, ocolind mașina și venind pe partea ei.

— Nu.

El îi zâmbi încrezător.

— O să fie bine. Ai să vezi. Haide.

Ea îl lăsă să o ia de mână și să o conducă în casă.

Miles și Jude citeau fiecare câte o carte pe canapea. Mia stătea la celălalt capăt și se uita la televizor. Îmbrăcată cu un hanorac flaușat roz, pantaloni de trening largi gri și cu șlapi cu strasuri în picioare, arăta ca o fetiță care se jucase de-a găteala. Abia după ce-i vedeai ochii congestionați îți dădeai seama cât de mult suferea încă și cât de fragilă era.

Mia se ridică în picioare.

— Bună, băieți, spuse, zâmbind un pic prea veselă.

Lui Lexi i se frânse inima când își văzu prietena cea mai bună și își dădu seama cât de mult se chinuia să fie puternică. Se duse la ea și o strânse tare în brațe.

— Ce mai faci?

— Sunt bine, spuse Mia. Sau am să fiu bine. Ar trebui să nu vă mai faceți griji pentru mine.

— Mamă? Tată? spuse Zach, făcând un pas în față. Trebuie să stăm de vorbă.

Jude ridică brusc privirea. Lui Lexi îi veni în minte una din emisiunile acelea de știință, în care animalul de pradă calcă pe o cracă și prădătorul ridică brusc privirea. Exact așa privea Jude acum – alertată.

— Vrei să stai de vorbă cu noi? Ce s-a întâmplat?

Se ridică rapid în picioare și se duse la fiul ei.

Zach inspiră adânc.

— Eu nu merg la USC. Vreau să mergem toți trei la Seattle Central CC. Mia? Ne-am putea lua un apartament.

Jude înlemni.

— Poftim? Miles se ridică în picioare. Am depus deja depozitul pentru școlarizare. Este nerambursabil. Fir-ar al dracului, Zach…

— Eu nu ți-am cerut niciodată să plătești, țipă și Zach.

— Dar nici nu ne-ai cerut vreodată să *nu* plătim, se răsti Miles. Se duse lângă Jude, care pălise. Uite cum stă treaba, băiete. Eu nu dau bani pe niciun nenorocit de apartament. Dacă vrei să dai cu piciorul unei asemenea șanse, fă-o pe barba ta. Să vezi ce distractiv e să fii student când trebuie să lucrezi cu normă întreagă ca să-ți plătești facturile.

— Dar nu e cinstit, spuse Zach. Nu poți…

— Ajunge, spuse Jude printre dinți, ridicând mâna. Era șocată ca de o explozie, un pic ametită. Eu nu înțeleg. Vorbește, Zach.

— Zach, spuse Mia, încruntându-se. Nu mergi la școală cu mine?

— N-o pot părăsi pe Lexi, spuse el foarte nefericit.

— Și mă poți părăsi pe mine? *Pe mine?* spuse Mia și începu să plângă.

— Nu. Vreau să vii și tu cu noi. Am spus asta, răspunse Zach. Haide, Mia…

— Ce alternativă am? plânse Mia, uitându-se când la Zach, când la Lexi. Presupun că așa înțelegi tu să fii prietena mea, nu-i așa?

Și apoi o luă la fugă pe scări.

Zach se duse după sora lui, sus.

Lexi simți privirea lui Jude ațintită asupra ei, dezaprobatoare, iar Lexi se simți cuprinsă de o mare rușine. Familia asta făcuse atât de mult pentru ea, îi oferise atât de mult, și acum era numai vina ei pentru asta. Îi trebui tot curajul din lume pentru a ridica privirea și a se uita în ochii dezamăgiți ai lui Jude.

— Nu fi furioasă pe mine, șopti ea, frământându-și mâinile. Te rog.

— Nu înțelegi ce ai făcut, spuse Jude.

Vocea îi tremura și era albă ca varul.

— Eu nu am făcut nimic. Nu este vina mea.

— Nu?

— Nu eu i-am spus să facă asta… să vrea asta.

— Gândește-te la Mia în loc de Zach. În locul tău. Știi cât este de talentată și de timidă! Cum va

fi dacă ați locui toți trei împreună – serios. Cât ar trece până când tu și Zach ați începe să o ignorați?

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Serios? Se pare că tocmai s-a întâmplat. Jude făcu o pauză; chipul păru să i se mai îmblânzească. Îmi cer scuze. Nu-mi place să te implic în toată povestea asta. Dar dacă ei doi nu merg la USC, vor regreta, iar mai devreme sau mai târziu, te vor învinui pe tine.

Lui Lexi nu-i plăcu adevărul pe care îl auzi în acele cuvinte.

— Vorbește cu ea, spuse Jude, strângându-l pe Miles atât de tare de mână că i se albiră degetele.

Lexi vru să creadă că nu e sigură de ceea ce ar trebui să facă, dar nu era. Evoluția unor evenimente era evidentă. Mai greșise și înainte, riscându-și prietenia cu Mia și locul ei în acea familie. Atunci, ca și acum, dragostea și dorința o orbiseră. Era o greșeală pe care refuza să o repete.

Se întoarse cu spatele la Miles și Jude și traversă camera – devenită brusc mult mai mare, ca o mare nesfârșită ce trebuia traversată – și urcă scările. Stăteau amândoi în camera Miei, ca două statui identice, privindu-se.

— Hei, spuse Lexi.

Se întoarseră amândoi în același timp, cu expresii identice pe chipuri.

— Aș vrea să fiu mai puternică, spuse Mia.

— Ești mai puternică decât crezi, spuse Lexi, intrând în cameră. Zach îi întinse mâna, dar ea îl ocoli. Dar nu despre asta e vorba.

Mia începu să plângă.

— Visez la USC de atâta vreme.

— Te-ai putea duce singură, spuse Zach, iar Lexi îl iubi pentru asta, dar îi auzi vocea nesigură, văzu regretul punând deja stăpânire pe el.

— Eu aș face moarte de om ca să ajung la USC, spuse Lexi încet. Aș da *orice.* Înghiți în sec, se uită când la unul, când la celălalt, uluită de cât de mult semănau, imagini în oglindă. Voi nu puteți renunța

la tot doar pentru că eu nu pot avea ce-mi doresc. N-am să permit asta.

Văzu cât de rănit fu Zach de vorbele ei, dar și cât de ușurat. Inspiră adânc. Da, el o iubea. Dar își iubea și sora și mai voia să-și facă și părinții mândri, asigurându-și astfel viitorul. Toate astea le putea face doar la USC. Lexi se forță să zâmbească.

— Ajunge cu toate astea. Voi veți pleca la USC și gata. Eu am să fiu cea mai bună de la SCC. Și ne vom vedea în fiecare vacanță.

— Avem o lună întreagă de Crăciun, spuse Mia. Cu o altă ocazie, ar fi zâmbit, poate, dar acum arăta la fel de răvășită ca Lexi. Asta însemna să fii matur, să-ți tai din rădăcini visurile de dragul pragmatismului?

— Ne va fi dor de tine, spuse Mia.

Zach rămase locului, puțin necăjit, puțin ușurat, puțin disperat, încolțit.

— Nu se va schimba nimic, spuse Lexi, dar știau cu toții că e o minciună.

Decizia fusese luată. Nu mai era nimic de zis.

Capitolul 10

În următoarele zile, Jude se simți un pic nesigură, în derivă. Un glonț fusese evitat, nu încăpea îndoială. Lexi îl convinsese cumva pe Zach să nu se abată de la planurile ce fuseseră făcute. Ar fi trebuit să fie o concluzie mai mult decât satisfăcătoare, și chiar era, dar la fel ca în cazul tuturor compromisurilor, toată lumea pierduse câte ceva. În casa lor se produsese acum o fisură, un resentiment care era cu totul nou. Jude nu-și amintea ca Zach să fi fost vreodată atât de supărat pe ea. Zach, băiatul ei flexibil, iubitor, devenise un adolescent ursuz, furios, care ședea gârbovit în scaun și își îngăima cu greu vorbele.

Era furios pe sora lui și pe mama lui – și poate și pe Lexi, cine știe? – și voia ca toată lumea să vadă asta.

Jude încercase să-l lase în pace. În zilele de după scandal, mersese pe vârfuri în preajma lui, îl tratase cu o grijă exagerată, dar prețul pentru ea era unul mare. Pur și simplu nu suporta să fie în relații încordate cu copiii ei. Cu o noapte în urmă, aproape nu dormise deloc de grija asta. Stătuse întinsă în pat, holbându-se la tavan și imaginându-și, una după alta, tot felul de discuții. În imaginația ei, ea și Zach reușeau până la urmă de fiecare dată să facă haz de neînțelegerile lor… iar el se dedica din nou USC-ului și surorii lui. Uneori, el încheia chiar spunând: Știu cât suntem de tineri, madre, nu-ți mai face atâtea griji, e în regulă, mersi *frumos…*

Acum, stătea la fereastra dormitorului, privind în curtea din spatele casei în timp ce înserarea se lăsa peste ape.

Astă-seară avea loc ultima mare petrecere de liceu – grătarul de absolvire. Sincer, nu prea voia să-și lase copiii să meargă. Erau atâtea lucruri nerezolvate între ei, atâtea lucruri ce trebuiau încă discutate, dar știa că nu avea să rezolve nimic din toate acestea în această seară. Iar dacă le-ar fi interzis să meargă la această petrecere, aveau să nu-i mai vorbească niciodată. Dar a doua zi urma să rezolve toate această dramă și să revină la normal. Acesta era ultimul lor an împreună; iar ea nu avea de gând să permită să îl petreacă astfel, comportându-se ca niște străini.

— Mamă? spuse Mia, ciocănind la ușa dormitorului și deschizând-o larg. Putem să stăm de vorbă?

Aceasta devenea aproape o întrebare periculoasă. Jude se întoarse și se forță să zâmbească.

— Sigur că da, scumpo.

Mia era așa de frumoasă în lumina strălucitoare a după-amiezii târzii. Era îmbrăcată de petrecere, cu o pereche de blugi zdrențăroși, cu găurile foarte bine plasate, un tricou alb strâmt și o verstă vintage bărbătească cu imprimeu paisley, care atârna pe umerii ei slăbuți. Își strânsese părul la spate, într-o coadă de cal lejeră; câteva mici agrafe roșii metalice îi prindeau șuvițele subțiri, ca să nu-i cadă în ochi.

— Pari tristă.

— N-am nimic.

Mia veni lângă Jude, o cuprinse cu un braț de talie și se sprijini de ea. Priviră amândouă pe fereastră, alăturate, sprijinindu-se una pe alta.

— O iubește, mamă.

— Ce vrei să…

Mia se întoarse și își înclină capul.

— O *iubește.*

Jude tăcu. Pentru prima oară, cuvintele chiar avură sens. Iubire. În tot acest timp ea nu îi dăduse mare importanță, se lăsase distrasă de vârsta lor. Își spusese că erau prea tineri pentru a-și înțelege propriile vieți. Dar iubirea lor era adevărată; poate nu avea să dureze, dar era adevărată.

— Eu îi despart, obligându-l să meargă la aceeași școală cu mine, și știi ce este cel mai rău? S-au pricopsit cu mine.

Jude atinse obrazul fiicei sale, văzând suferința din ochii Miei. Fiica aceea a ei era atât de sensibilă.

— Așa e. Îți vor fi mereu alături.

— Dar trebuie să le fiu și eu alături. Asta e ideea.

— Dar le ești.

— Nu mă duc la USC, mamă. Putem să mergem toți trei la o facultate de stat și să ne luăm un apartament împreună.

— Mia…

— Dacă tu și tata nu vreți să plătiți pentru el, o să ne găsim de lucru. Așa e cinstit, madre. Tu ai

spus mereu că nimic nu contează mai mult decât dragostea și familia. Ai vorbit serios?

— Mia, am achitat taxele, avem un angajament. Nu e așa de simplu. Nu poți pur și simplu…

Zgomotul de pași de pe hol le întrerupse. Zach intră în cameră.

— Aici erai, Mia. Trebuie să plecăm.

— Eu și mama stăm de vorbă, spuse Mia.

Zach dădu ochii peste cap.

— Spune-i pur și simplu că ai să faci cum zice ea. Este răspunsul de nota zece pentru familia Farraday.

— Zach, nu e drept, spuse Jude.

Se simțea neliniștită, ca și cum totul se năruia în jurul ei, cădea, se rostogolea, iar ea nu avea nimic de care să se mai agațe.

— Drept? spuse Zach. Asta contează pentru tine? spuneai cândva că vrei să fim fericiți, dar asta este adevărat doar în cazul în care facem exact ce vrei tu. Se uită la Mia. Să mergem. Trebuie să o luăm pe Lexi și nu vreau să întârzii la petrecere.

Și cu asta, le întoarse spatele și ieși din cameră.

— Tre' să plec, madre.

Mia îi mai zâmbi o dată trist lui Jude, apoi plecă după fratele ei.

— Așteaptă, strigă Jude, ieșind în fugă după fiica ei.

Văzu Mustangul în fața casei, îi auzi motorul ambalat.

— Vorbim mâine, îi spuse Jude Miei. Decizia asta legată de USC nu s-a luat încă.

— Ba da. Mia îi zâmbi larg. Iartă-mă!

— Nu, nu te iert, spuse Jude. Iar lingușelile nu vor funcționa de data asta. Asta nu s-a încheiat încă. Trebuie să vă gândiți la viitorul vostru.

— Nu te supăra, mamă, dar s-a cam încheiat. Te iubesc.

Mia o sărută pe Jude pe obraz, apoi fugi la mașină.

— Vreau să fiți acasă la unu, spuse Jude, ducându-se după fiica ei. Nu era întocmai ce ar fi vrut să spună acum, dar mai mult nu reuși. Urma să aibă o discuție serioasă a doua zi, toți trei. Pe la unu-două. Chem poliția sau vin după voi.

La mașină, Mia își strânse mama în brațe.

— Vom fi acasă, promise ea.

— Și fără alcool, spuse Jude. Se aplecă să-și vadă fiul prin geam. Zach, tu ești șoferul în seara asta. Orice-ar fi. Asta e înțelegerea.

— Știu, spuse el tăios.

— Dacă se întâmplă ceva… mai simți ea nevoia să adauge.

— Da, da, spuse Zach. O să sunăm să vii să ne iei. Haide, Mia. Lexi așteaptă.

— Să fiți acasă la unu, mai spuse Jude o dată, dându-se înapoi, uitându-se după ei cum pleacă. Vorbesc serios, spuse, dar nu mai era nimeni lângă ea care să o audă.

∵

Zach ieși pe Night Road, cu viteză prea mare, cu muzica la maximum. Lexi se lovea de portiera mașinii la fiecare curbă.

— Încetinește, urlă Mia din spate, dar Zach dădu muzica și mai tare. „Yeah”, a lui Usher, era la un volum la limita durerii… *am fost atât de prins că am uitat…*

Când ajunseră la petrecere, pe pajiște erau deja parcate vreo douăsprezece mașini.

Zach scoase cheia din contact și o lăsă să cadă în spațiul dintre scaune.

— Trebuie să beau ceva, spuse el, coborând din mașină.

Lexi coborî și ea și se duse după el.

— Dar tu ești șoferul de serviciu.

— Știu. Și îmi cunosc limitele. Nu ești mama.

O lăsă și plecă spre locul unde era petrecerea.

Lexi nu știa ce să facă.

Mia veni lângă ea.

— E ofuscat.

— Pe mine?

Mia ridică din umeri.

— Pe tine, pe mine, pe părinții mei, pe el. Pe toată lumea. Nu știe ce vrea și asta îl termină. Mereu a fost așa. Când lucrurile sunt simple, Zach e calm. Dar când e confuz sau rănit, o ia razna. Uneori țipă, iar alteori amuțește. De data asta, urlă. Este furios mai ales pe mama și pe mine.

— Ați fi nebuni să renunțați la USC pentru un apartament de doi bani și studiu la o facultate de stat. O să înțeleagă și el asta, spuse Lexi.

Mia o luă de mână și porniră pe alee. În adâncul pădurii, găsiră o cabană mică din bușteni, una din gospodăriile originale ale insulei. Pe plajă, flăcările unui foc de tabără imens dansau în aer. Lângă el erau două butoaie argintii cu bere. În stânga, cineva frigea pe un grătar niște cârnați.

Mia și Lexi rămaseră pe marginea petrecerii, de vorbă. În jurul lor, tinerii râdeau, dansau, beau. Pe apă, câteva jet-schiuri se întreceau cu un bâzâit zgomotos. Muzica urla dintr-o boxă de pe veranda cabanei. Aerul mirosea a pini, fum de lemne și marijuana.

Tyler trecu pe lângă ele. Alaina Smith era lipită toată de el, atârnată de gâtul lui. El își ținea mâna pe fesele ei.

Mia inspiră adânc. Își șterse ochii, se duse la butoi și își turnă o bere, dând-o pe gât cât putu de repede.

— Ești bine? întrebă Lexi.

— Te rog, rămâi cu mine, spuse Mia cu voce tremurătoare. Nu mă lăsa singură… S-ar putea să mă fac de panaramă.

— Nu te-aș lăsa niciodată singură, promise Lexi.

Își luă o bere, și deși nu-i plăcea deloc gustul, o mai relaxă puțin, la fel ca și pe Mia, așa că nu trecu mult și începură amândouă să zâmbească din nou și să glumească.

— Avem nevoie de Zach, spuse Mia, după ce își termină a doua bere. Am o surpriză pentru voi doi. Am ceva să vă spun. Ne întâlnim pe plajă.

Se pierdu în mulțime înainte ca Lexi să o poată opri, și era bine așa, pentru că nici nu ar fi vrut s-o oprească. Oricât de mult i-ar fi plăcut să fie cu prietena ei cea mai bună, ar fi vrut să fie și Zach acolo. Era petrecerea lor de absolvire, ultima de dinaintea zilei celei mari, iar ei trei ar fi trebuit să fie împreună.

Lexi se duse pe plajă și se așeză pe nisip, așteptând.

— Aici erai, spuse Zach câteva minute mai târziu, așezându-se lângă ea. Te-am căutat peste tot.

— Unde e Mia? S-a dus să te caute.

Zach ridică din umeri și îi întinse o sticlă de rom.

— Poftim.

— Hei, n-ar trebui să bei, spuse Lexi.

— Ultima, promit. Poftim.

Ei nu-i plăcea să bea alcool așa, dar nu voia să-l supere, așa că luă o gură.

— Ea nu dă doi bani pe ce vreau eu, spuse el și duse din nou sticla la gură.

Lexi nu știa dacă vorbea despre mama sau despre sora lui, dar oricum nu conta.

— Ba da.

El mai luă o dușcă serioasă, apoi îi întinse sticla.

— Poate că eu nu dau doi bani pe ce vrea ea.

Lexi oftă.

— Ba da.

El se uită la ea, cu ochi sălbatici.

— Te iubesc așa de mult.

Știa exact ce simțea el: era universul propriilor ei emoții. Se temea să îl vadă plecând; el se temea să o lase în urmă.

— Știu. Atât reuși ea să spună. Acum îl credea, credea în dragostea lui, și asta era totul.

Trebuia să devină puternici unul pentru celălalt, iar ea trebuia să fie prima.

— Am să te iubesc întotdeauna, Zach.

— Vino aici, spuse el cu voce încordată. O luă de mână și o duse în inima pădurii.

Acolo, se sărutară, se dezbrăcară și făcură dragoste într-un fel cu totul nou; trist, poate, și puțin mai dur, cu trupurile comunicându-și toate cuvintele dificile pe care ei nu le puteau rosti. După ce terminară și rămaseră întinși unul lângă celălalt, istoviți, privind bolta înstelată, Lexi luă sticla de rom și bău până când viitorul lor nu mai păru atât de clar, o negură plăcută estompându-i contururile.

Într-un final, nesiguri pe picioare, părăsiră dumbrava și se întoarseră la petrecere, care scăpase acum complet de sub control. Erau acolo peste o sută de tineri care vorbeau, râdeau, dansau. Băieții aruncau o minge de la unul la altul; un grup era strâns în jurul butoaielor de bere; cei mai mulți se adunaseră în jurul focului. Pe cabană era un banner pe care scria: *Promoția 2004 – La revedere și mult noroc.*

Mia începu să chiuie când îi văzu și veni împleticindu-se spre ei.

— Unde ați fost, măi? spuse ea, întinzându-i lui Lexi o sticlă de rom pe jumătate goală. Asta este noaptea *noastră.* A tuturor trei. Bine?

Rămaseră acolo, puțin amețiți, privindu-se, o insulă într-o mare de liceeni de anul patru. Mia îl luă pe Zach de mână, apoi și pe Lexi, și astfel legătura dintre ei fu restabilită. Erau din nou *un tot.*

— Să petrecem, spuse Zach, zâmbindu-i surorii lui.

Lexi putea *vedea* dragostea dintre cei doi frați, și oricât de tare o durea gândul că vor pleca, se bucura că se sfârșise conflictul. Aveau nevoie de această ultimă vară împreună.

Se alăturară petrecerii, contopindu-se cu ea, râzând, bând, dansând, până când luna răsări pe cerul întunecat și aerul se răci. La ora două dimineața, petrecerea începu să se mai domolească. Tinerii erau împrăștiați pe pământ, pe iarbă, pe prispă.

Mia vru să zică ceva, dar se opri.

— Ce naiba spuneam?

Zach râse amețit de băutură.

— Ai zis că ai o surpriză pentru noi. Ai zis asta toată noaptea. Despre ce e vorba?

— Ha, corrrect, spuse Mia și căzu pe o parte. Se lovi cu capul de o piatră și gemu. Pastele mă-sii, ce doare…

Lexi o ajută pe Mia să revină în fund.

— Sângerează, Zach.

La asta, toți izbucniră în râs.

Lexi încercă să șteargă cu mâneca sângele de pe fruntea Miei, dar se dezechilibră și o tot lovi pe Mia în ochi, iar Mia râse și mai tare.

Mia sări deodată în picioare și rămase așa, legănându-se.

— Maaamăăă…

Își lipi palma de gură pentru o secundă, apoi se clătină într-o parte, căzu în genunchi în nisip și vomită. Icnetele scoase și duhoarea îi întoarseră lui Lexi stomacul pe dos, dar se duse totuși la Mia și îi ținu părul la spate.

— Sunt mangă, spuse până la urmă Mia, ștergându-se la gură cu mâneca și așezându-se pe călcâie.

Zach veni la ele. I se împleticeau picioarele așa de rău, că se împiedică de o piatră și căzu.

— E bine?

— Tre’ să plecăm, spuse Mia. Ne omoară mama dacă întârziem. Cât e ceasul?

— Două și zece, spuse Lexi, uitându-se sașiu la ceas.

Crezu că e ora corectă. Cifrele erau neclare și păreau că dansează.

— Băga-mi-aș spuse Zach, chinuindu-se să se ridice în picioare. Tre' să plecăm.

Urcară pe șapte cărări malul și traversară pajiștea verde, pășind peste trupurile colegilor leșinați peste tot. Mia călcă pe brațul cuiva și pufni în râs.

— Ups! Scuze, strigă ea.

Ajunși cu greu la mașină, Lexi își dădu seama că Zach era beat. Se întoarse spre el. Îl văzu stând acolo, legănându-se pe picioare ca un palmier în bătaia vântului, cu ochii închiși.

Apoi se uită la Mia, care vomita iar. Pe obraz i se scurgea un fir de sânge.

— Nu poți conduce, îi spuse Lexi lui Zach.

Mia se apropie de mașină și se aplecă în față ca o păpușă de cârpă, lipindu-se cu obrazul de plafon.

— Sun-o pe mama, spuse ea.

Scotoci în buzunar după telefon și îl scăpă din mână.

Lexi ridică telefonul.

— Nici gând, spuse Zach. Data trecută practic ne-a pedepsit.

— Are dreptate, spuse Mia. Hai să mergem, și gata.

Lexi încercă să se concentreze, dar nu reuși. Nu se putea gândi decât că trebuia să o sune pe Jude, dar ce avea să creadă Jude despre Lexi? Dacă afla Eva despre asta? Lexi promisese să fie cuminte, iar ea era din nou la o petrecere.

Mia începu să tremure violent.

— Mi-e frig de mor, Zach 'tack. Unde mi-e haina? Și mă doare capul rău. De ce mă doare capul?

— Ar trebui să dormim aici, spuse Lexi.

— Ne omoară maică-mea, spuse Zach, înaintând împiedicat, izbindu-se de mașină. Deschise portiera din dreapta și se prăbuși pe scaun. Cheile erau în compartimentul dintre scaune; căută împrejur, înjurând, pe urmă râse. Le-am găsit.

— Coboară din mașină, Zach, spuse Lexi. Ești prea beat ca să conduci. Ocoli mașina până în dreptul șoferului, încercând să nu se împiedice sau să cadă. Mia, ajută-mă, spuse Lexi. Spune-i lui Zach că e prea beat ca să conducă.

— Sunt doar doi kilometri… spuse Mia. Și mamei i-a sărit țandăra rău data trecută când am sunat.

— Pot s-o fac, spuse Zach, zâmbind strâmb.

— Haide, mormăi Mia, ștergându-și sângele de pe frunte. Deschise portiera și căzu pe bancheta din spate. Au, făcu ea, râzând, apoi se chirci ca un fetus pe banchetă.

Zach băgă cheia în contact și porni motorul, care începu să turuie trezit la viață în liniștea nopții.

— Haide, Lex. Nu-i mare scofală. Să mergem.

— Nu știu, spuse Lexi, scuturând din cap. Mișcarea o făcu să-și piardă echilibrul și să cadă în față; se lovi de marginea mașinii. Așteaptă. Trebuie *să gândesc.* Nu e o idee bună…

Capitolul 11

Biiip.

Biiip.

Biiip.

Jude se ridică în fund cu ochii împăienjeniți.

Era pe sofaua modulară din camera de zi. Telefonul mobil bipuia pe perna de lângă ea. Pe ecranul televizorului rula o reclamă.

Încercă să focalizeze cadranul mic al ceasului de mână. 3:37. Pe urmă deschise clapeta telefonului. Era un mesaj de la Mia.

Scze k întârziem. Venim. Te iubesc. Textul intrase la 2:11.

Oh, stai să vezi ce le fac. Veniseră târziu, n-o anunțaseră înainte și uitaseră și să stingă luminile de afară. O să fie ultima petrecere la care vor mai avea voie să meargă o bună bucată de vreme. Se

ridică de pe sofa, stinse televizorul și luminile de afară și încuie ușa de la intrare. Urcând scările, încercă să decidă dacă să-i trezească acum sau să îi muștruluiască a doua zi.

Deschise ușa camerei Miei și aprinse lumina. Patul era gol.

Simți un fior rece de spaimă, ca o picătură de acid direct pe piele, și se duse la dormitorul lui Zach.

Și patul lui era gol.

Respiră, Jude. Nu au respectat ora de întoarcere; atâta tot. Au vrut să plece de la petrecere și pe urmă ceva i-a reținut.

O sună pe Mia pe mobil. Sună, sună, sună, apoi intră căsuța vocală.

La fel se întâmplă și cu telefonul lui Zach.

Fugi jos, în camera ei. Miles adormise cu o carte deschisă pe piept și televizorul pornit.

— E târziu, Miles, și ei nu s-au întors.

— Sună-i, bâigui el.

— I-am sunat. Nu răspunde niciunul.

Miles se ridică în fund, încruntat, și se uită la ceas.

— E aproape patru dimineața.

— Nu au întârziat niciodată atât, spuse ea.

Miles își trecu o mână prin păr.

— Hai să nu ne panicăm. Probabil au pierdut noțiunea timpului.

— Am putea merge până acolo cu mașina, spuse Jude.

Miles dădu din cap.

— Cred că…

Se auzi soneria de la intrare.

— Slavă Domnului. Jude simți o imensă ușurare, apoi fu cuprinsă de un acces de furie. Îi pedepsesc de nu se văd, bombăni ea și ieși din cameră.

Ieși pe holul lung și întunecos. Totul era negru… apoi roșu… apoi galben. Luminile spintecau întunericul, licărind orbitoare.

Luminile mașinii de poliție.

Se împiedică, aproape căzu. Apoi Miles fu lângă ea, o prinse.

Simți că înaintează, dar părea că fără să meargă cu adevărat. Era o bucată dintr-o epavă prinsă în mișcarea soțului ei.

Doi polițiști stăteau în fața ușii. Ploua torențial; de ce observă ea asta? Îi cunoștea pe bărbații aceia, pe ei, pe soțiile lor, pe copiii lor, dar nu aveau ce căuta acolo acum, acasă la ea, în miez de noapte, cu chipurile luminate când roșu, când galben.

Ofițerul Avery intră, cu chipiul în mână.

Ea vedea totul fragmentat, neclar, de parcă ar fi privit printr-un binoclu reglat pentru ochii altcuiva; explozii sacadate de culoare, o noapte macabră, o ploaie ce părea din fragmente de funingine căzând din cer.

— Îmi pare rău. A avut loc un accident.

Cuvinte. Sunete. Buze mișcându-se și sunetul respirației greoaie. Ploaia turnând.

Mia… Zach… Alexa Baill…

Ea nu reușea să proceseze informația, nu reușea să-i găsească logica. *Copilașii mei… voi vorbiți despre copilașii mei.*

— Au fost duși cu elicopterul la Harborview, toți trei.

— Sunt bine? își auzi soțul întrebând, iar asta o șocă atât de rău că aproape se smulse din mâinile lui.

Cum de putea să aibă glas în aceste clipe? Să pună întrebări?

Polițistul a răspuns? Ce a spus? Jude nu putea auzi nimic din cauza ploii sau a bătăilor inimii ei. Plângea? De-aia nu putea vedea nimic?

Miles se uită la ea, iar ea văzu în ochii lui cât de fragili erau amândoi, cât de firavi. Se întâmplase într-o clipă, fragilitatea aceasta nouă; în timpul cât parcurseseră drumul din dormitorul lor la ușa de la intrare, deveniseră mărunți, cu oase slăbite. Acum

simțea că atingerea lui ar fi învinețit-o, ar fi lăsat urme.

— Haide să ne îmbrăcăm, spuse el și o prinse de braț. Trebuie să mergem.

∵

Drumul până la spital păru să dureze o veșnicie. La ora aceea, nu circula niciun feribot, așa că trebuiră să o ia pe podul către Kitsap County și să ocolească Seattle-ul.

În mașină, nu-și vorbiră. Tăcerii îi puteau face față; nu și cuvintelor. Era nevoie de concentrare pentru a inspira și expira fără a izbucni în lacrimi.

Jude își dori să fi fost o femeie credincioasă. Toată acea spiritualitate pe care o cultivase nu era de niciun ajutor acum; avea nevoie de credință, un antidot pentru această spaimă crescândă. După ce parcară, Jude se întoarse către soțul ei. Arăta sfârșit și pustiit, cu o privire înspăimântată.

Vru să-l aline, așa cum făcea adesea când el venea acasă de la muncă, împotmolit încă în sentimentul pierderii. Vru să îi spună să nu se gândească la ce putea fi mai rău, dar era prea fragilă ca să-i poată oferi măcar un braț de sprijin.

Înăuntrul spitalului alb strălucitor, Jude își îndreptă umerii și înaintă cu pas hotărât, încercând să își controleze spaima controlând tot ce o înconjura. Dar întrebările ei rămaseră fără răspuns, strigătele ei de ajutor, ignorate.

— Oprește-te, spuse Miles până la urmă, trăgând-o deoparte în holul aglomerat. Lasă-i să-și facă treaba. Nu putem decât să așteptăm.

Ea nu voia să stea fără să facă nimic, dar nu avu de ales. Așa că rămase acolo, copleșită de neajutorare, încercând să nu plângă. Așteptând.

Într-un final, la puțin după șase și jumătate dimineața, primiră un răspuns. Părea că erau acolo de decenii, dar trecuse de fapt mai puțin de o oră.

— Mia este în operație, spuse bărbatul din fața ei. Era un bărbat masiv, negru, cu bicepși tatuați și cu cei mai blânzi ochi căprui pe care îi văzuse ea

vreodată. Halatul lui portocaliu semăna mai degrabă cu hainele pușcăriașilor decât cu uniforma unui medic. A suferit leziuni interne destul de grave. Atâta știu deocamdată, adăugă el când Miles începu să-i pună întrebări.

— Dar se va face bine, spuse Jude.

Totul părea răvășit în capul ei, sunetele păreau înăbușite. De ce își putea auzi propria inimă bătând în tot vacarmul acela?

— Chirurgul va veni și va sta de vorbă cu dumneavoastră după ce va termina, dar va mai dura. Abia au intrat, spuse asistenta.

— Și Zach? întrebă Miles.

— Vă conduc la el, spuse asistenta. A suferit arsuri chimice pe față și la ochi, așa că este bandajat. Înainte să mă întrebați, dr. Farraday, mai mult de atât nu știu. Mai are și câteva coaste rupte. Fata, Alexa, este consultată de un doctor acum, dar cred că rănile ei sunt mai puțin severe. Un braț rupt, o lacerație la frunte.

— Arsuri? spuse Jude. Cât de grav? L-a văzut un specialist? E doctorul acela de la WU – cum îl cheamă, Miles?

Miles o luă de mână.

— Mai târziu, Jude, spuse el ferm, iar ea simți neajutorarea aceea cuprinzând-o din nou.

O urmară pe asistentă într-o rezervă privată, unde fiul ei, băiatul despre care, nu mai departe de săptămâna trecută, i se păruse că arată din ce în ce mai mult a bărbat, zăcea pe patul de spital, singur, înconjurat de aparate. Avea obrazul drept julit și tumefiat, deformat cumva. Avea capul bandajat, cu două gâlme pe urechi. Un tifon dreptunghiular îi acoperea partea inferioară a obrazului drept și maxilarul.

Miles o strânse de mână, și de data aceasta, ea se prinse bine de el.

— Suntem aici, spuse Miles.

— Te țin de mână, Zach, spuse Jude, încercând să nu plângă privind chipul julit, ars al fiului ei și

ochii bandajați. Celălalt braț era bandajat până mai sus de încheietura mâinii. Așa cum făceam odată, mai ții minte? Te țineam de mână până ajungeam în clasă când erai la grădiniță. Din clasa a opta, nu m-ai mai lăsat – pe urmă, te-am mai putut ține de mână doar în mașină, și doar câteva minute. Mă întindeam după tine până pe bancheta din spate, mai știi? Iar tu mă țineai de mână câteva minute, doar ca să…

— Mamă?

O clipă crezu că își imaginează vocea lui.

— Slavă Domnului, murmură ea, strângându-l de mână.

Zach încercă să se ridice în fund.

— Unde sunt?

— Stai liniștit, băiete. Ești la spital, spuse Miles.

— Nu… nu văd… Ce s-a întâmplat?

— Un accident de mașină, spuse Miles.

— Am orbit?

Bineînțeles că nu, vru Jude să spună. Nu putea fi adevărat, nu pentru fiul ei, care se temuse de întuneric.

— Ai ochii bandajați, atâta tot.

— Nu știm cât de grave sunt rănile încă, spuse Miles fără intonație. Odihnește-te acum, Zach. Important este că trăiești.

— Ce face Mia? întrebă Zach încet, tot în capul oaselor. Privi împrejur, orb în spatele straturilor de pansament. Și Lex?

— Mia este în operație chiar acum. Așteptăm vești, răspunse Jude. Sunt sigură că o să fie bine. Acesta este un spital foarte bun.

— Și Lexi? întrebă Zach.

— Asistenta ne-a spus că o să fie bine. Vom afla mai multe cât de curând, spuse Miles.

— Odihnește-te, puiule, spuse Jude, alinându-l cu vocea ei blândă, așa cum o făcuse adesea când Zach era mic. Ne întoarcem imediat.

Ședea lângă patul lui, așa cum o făcuse de multe ori în viață. Câteva clipe mai târziu, Miles plecă să

verifice starea Miei. Era îngrozitoare această așteptare a veștilor, dar Jude trebuia să fie tare. Ce alternativă avea? Credea în străfundurile sufletului ei că Mia va fi bine. Trebuia să creadă asta.

În spatele ei, ușa se deschise din nou.

— Nicio veste încă, spuse Miles.

Jude se uită iar la Zach, neștiind ce să-i spună. Cuvintele erau greu de găsit, stângace, și nu-și putea domoli îndeajuns spaima ca să *gândească,* așa că scormoni în trecut, se întoarse la zilele când avea doi bebeluși ghemuiți ca doi cățeluși în poala ei, și îi spuse povestea lui preferată. Nu și-o amintea cuvânt cu cuvânt, dar își aminti îndeajuns cât să înceapă.

— În noaptea în care Max își puse haina de lup ca să facă rele, mama lui l-a numit Sălbăticiune și l-a trimis la culcare flămând…

Amintindu-și cuvintele – era ceva despre scrâșnetul dinților lui cumpliți –, încercă să se distanțeze de amintirile pe care acestea le evocau. Dar cum ar fi fost posibil? Povestea îi amintea de un băiețel care plângea când ea stingea luminile din camera lui, un băiețel care era îngrozit de monștrii din dulap și de sub pat. Doar prezența surorii lui reușea să îl calmeze. Jude ignorase toate manualele despre cum să fii un părinte bun și îi lăsase pe gemeni să doarmă în pat cu ea și Miles.

Iar acum, băiatul ei avea ochii bandajați; era cufundat în beznă.

— Mamă?

Ea își șterse ochii.

— Ce e, puiule?

— Ai văzut-o pe Lexi?

— Încă nu.

— Du-te la ea. Spune-i… spune-i că sunt bine, da?

Ea îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul.

— Desigur. Se ridică, tremurând pe picioare, și se întoarse spre Miles. Îl ții tu de mână până mă întorc?

— Desigur.

Se prefăcu a nu observa că nu se mai puteau privi în ochi.

— Atunci, bine.

Mai rămase o clipă, incapabilă să își părăsească fiul; apoi ieși din cameră și o luă pe coridorul puternic luminat. Se opri ca să se adune, apoi se duse la cabinetul asistentelor.

— Aș putea obține niște informații despre Alexa Baill? întrebă ea.

— Sunteți rudă?

— Nu.

— Este în camera 613, aripa de vest. Asta-i tot ce vă pot spune.

Jude dădu din cap și plecă din cabinetul asistentelor.

La 613-vest, se opri o clipă, apoi deschise ușa.

În cameră erau două paturi. Cel de lângă fereastră era liber. În celălalt era întinsă Lexi. Deși spătarul patului era ridicat, ea dormea. Chipul ei frumos, cu forma aceea ovală, era julit, ochiul stâng era acoperit de un bandaj, probabil din cauza unei lacerații, iar brațul stâng era în ghips. Eva Lange stătea într-un scaun de plastic, lângă pat. Femeia arăta mai bătrână decât și-o amintea Jude, și mai măruntă. Ținea mâinile încleștate strâns în poală.

Jude auzise atâtea povești despre femeia aceasta de-a lungul anilor, cum o acceptase pe Lexi fără să o știe și îi oferise un acoperiș. Eva nu era câtuși de puțin avută, doar o rulotă închiriată și o mașină la mâna a doua figurau pe numele ei, dar o primise la ea pe Lexi cu brațele deschise.

— Bună, Eva, spuse Jude. Pot să intru?

Eva ridică privirea. Ochii ei negri erau plini de lacrimi, iar ridurile de pe obraji erau și mai adânci.

— Sigur.

— Cum e? întrebă Jude.

— De unde să știu? Să dai de un doctor care să îți spună ceva este ca și cum ai trage un loz

norocos.

— O să-l pun pe Miles să obțină niște informații. Dar nu e așa ușor. Și noi așteptăm vești despre… Mia.

Jude se uită la Eva, și deși nu aveau aproape nimic în comun, avură o clipă în care îngrijorarea maternă le uni.

— Nu pricep, spuse Eva încet, cu ochii umezi. Mi-a spus că rămâne peste noapte la voi. Cu Mia.

— Da. Așa era planul.

— Dar nu erau acasă la 3:30?

Deodată, Jude își dădu seama înfiorată că responsabili de toată această dramă erau doar copiii ei, că ei conduseseră… și că ea îi lăsase să plece.

— Nu au respectat ora de întoarcere acasă.

— Aha.

Jude veni mai aproape de pat, privind-o pe acea fată de care fiul ei era îndrăgostit. Totul părea atât de lipsit de importanță acum, cearta pe care o avuseseră din cauza acelei iubiri. Problema cu facultățile. Jude voia să facă lucrurile altfel pe viitor. *Jur, Doamne. Voi fi mai bună. Te rog doar să îi faci bine pe Mia, Zach și Lexi.*

— E ca un membru al familiei noastre.

— Știu cât de mult vă iubește pe toți.

— Și noi o iubim pe ea. Bine. Păi, mai bine plec acum, spuse ea până la urmă, pășind înapoi. Poate aflăm ceva despre Mia.

— Am să mă rog pentru toți trei, spuse Eva.

Jude dădu din cap, dorindu-și să fi știut și ea cum să se roage.

Capitolul 12

— Jude, iubito, avem vești.

Jude se trezi tresărind. Era prăbușită pe un scaun lângă patul lui Zach. Reușise cumva să adoarmă.

Clipi și își frecă ochii. Soarele care năvălea pe ferestre nu avea sens. Își dădu seama că fiul ei dormea după respirația regulată.

Miles o ajută să se ridice în picioare și ieși cu ea pe coridor, unde un bărbat în halat albastru îi aștepta.

Ea se prinse de mâna lui Miles.

— Sunt dr. Adams, spuse chirurgul, scoțându-și boneta multicoloră de pe cap.

Avea o claie de păr alb grizonant și o față cu fălci căzute, ca de câine Basset Hound.

— Îmi pare tare rău…

Lui Jude i se înmuiară genunchii. Se prinse de brațul puternic al lui Miles, dar deodată începu și el să tremure.

— Rănile prea grave… nu a avut centură… a fost aruncată din mașină…

Chirurgul continuă să vorbească, dar Jude nu-l mai auzea.

Un capelan al spitalului intră în raza ei vizuală, îmbrăcat în negru, un corb venind să ciugulească oase.

Auzi pe cineva țipând, iar sunetul acesta blocă totul. Îl împinse pe capelan.

Ea era. Ea era cea care țipa *nu,* plângând.

Când oamenii încercară să o țină – poate Miles, poate capelanul, nu știa cine o prinsese ea se smulse și se eliberă, fugind într-o parte, urlând numele fiicei sale.

Îl auzi pe Miles în spatele ei, bombardându-l cu întrebări pe chirurg, primind răspunsuri, ceva despre hemoragie cerebrală și pentobarbital. Când îl auzi spunând *moarte cerebrală,* vomită și se prăbuși în genunchi în propria-i vomă.

Apoi Miles veni lângă ea, tratând-o cu genul de blândețe cu care îi trata de obicei pe pacienții mai vârstnici. O cuprinse cu un braț, o trase în picioare și o sprijini; ea continuă să se prăbușească pe interior.

Se strânsese lume în jurul lor, holbându-se la ei. *Plecați de-aici,* gândi ea, privind împrejur.

Te rog, Doamne.

Te rog.

Se dădea în spectacol, se făcea de râs.

Miles o duse într-o cameră goală, unde ea se prăbuși pe un scaun de plastic, aplecându-se în față. *Nu este real. Nu poate fi.*

— Am fost cu ea adineaori, îi spuse ea lui Miles, privindu-l printre lacrimile fierbinți.

El căzu în genunchi în fața ei, fără să zică nimic. O simți secând pe dinăuntru, golindu-se. Atunci ciocăni cineva la ușă.

De când stăteau așa acolo? Un minut? O oră?

Capelanul intră în cameră. Lângă el, o femeie într-un costum albastru ieftin, cu o mapă în mână.

— Ați vrea să o vedeți pe Mia? spuse capelanul.

Jude privi în ochii lui albaștri și văzu lacrimi; străinul acela plângea pentru ea, iar crudul adevăr se strecură adânc, foarte adânc în ea.

— Da, spuse Miles, și atunci fu prima oară când ea se gândi măcar la el, la durerea lui.

Când se uită la el, văzu că și el plângea.

Erau atât de fragili. Cine știuse asta? Ea nu, cu siguranță. Până acum, când își luă soțul de mână, crezuse că era o femeie puternică. Redutabilă, chiar. Norocoasă.

Se ridicară amândoi în picioare și merseră pe un coridor, apoi pe altul, până când ajunseră la ultima ușă pe dreapta. Departe de toți ceilalți pacienți. Desigur.

Miles avu puterea să deschidă ușa, deși Jude nu știa cum.

Camera era puternic luminată, ceea ce o surprinse pe Jude; aproape totul din acea cameră era din inox. Și se auzeau zgomote, zgomote de aparate care pompau și fâsâiau. Un monitor de calculator indica bătăi regulate ale inimii pe un fundal negru.

— Slavă Domnului, murmură Jude. Se înșelase. După oribilul *Îmi pare foarte rău,* înțelesese totul greșit. Mia nu murise. Era acolo, frumoasă ca întotdeauna, cu pieptul urcând și coborând regulat. Este bine.

Femeia cu mapa făcu un pas în față.

— De fapt, nu e. Îmi pare rău. Se numește moarte cerebrală și pot…

— Nu, spuse Miles, atât de aspru că biata femeie păli. Știu de ce sunteți aici și cât timp avem la dispoziție. Am discutat cu dr. Adams. Ne vom da consimțământul. Acum lăsați-ne în pace.

Femeia încuviință din cap.

— Consimțământul pentru ce? Jude se uită la Miles. Arată perfect. Puțin julită, dar… uite cum respiră. Și culoarea e bună.

Ochii lui Miles se umplură de lacrimi.

— Sunt aparatele, spuse el blând. Corpul ei este ținut în viață, dar mintea… Mia a noastră… nu mai este acolo.

— Dar arată…

— Crede-mă, Jude. Știi cât de mult m-aș lupta pentru ea dacă… fata noastră ar mai fi acolo ca să am pentru ce mă lupta.

Ea nu știu cum să îl creadă. În ea totul urla că nu era cinstit, că nu era corect, că se făcuse o greșeală. Începu să se tragă înapoi, scuturând din cap, dar Miles nu-i dădu drumul. O trase cu forță la pieptul lui și o strânse atât de tare că ea nu se mai putu mișca.

— S-a dus, șopti el la urechea ei.

Ea scoase un urlet asurzitor, zbătându-se în brațele lui, repetând *nu, nu, nu,* dar el continuă să o țină strâns lipită de el. Ea plânse până când tot trupul i se înmuie ca o cârpă, golit, și atunci el o eliberă.

Ea se mișcă mecanic către patul fiicei sale.

Mia era înconjurată de aparate și cabluri, de ace și de perfuzii. Arăta sănătoasă, ca și cum ar fi fost

gata să se ridice de acolo în orice secundă și să spună *Hola, madre.*

— Bună, păpușica mea, spuse Jude, urându-și vocea gâtuită care rosti răgușit porecla aceea atât de familiară. Are nevoie de Daisy Doggy al ei. De ce nu i-l aduce cineva?

Miles veni lângă ea.

— Bună, iubita tatei, spuse el și se înecă de plâns.

Jude vru să-l liniștească, dar nu putu.

— Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost că nu o iert. Of, Doamne, Miles…

— Nu, spuse el simplu.

Dacă Miles nu ar fi fost lângă ea, s-o țină, s-ar fi prăbușit lângă fata aceea care părea că doarme atât de liniștită. Jude își aminti cum o ținuse în brațe cândva, cum și-o imaginase și o iubise dinainte chiar să o vadă, cum obișnuia să vorbească cu ei, cu gemenii ei nenăscuți, care înotau în pântecul ei generos ca doi peștișori, îmbrățișați, nedespărțiți…

Zach avea să fie singur de acum încolo. Copil singur la părinți.

Cum aveau să-i dea o asemenea veste?

∵

Lumea părea înfășurată într-o folie imensă cu bule de aer și foarte, foarte îndepărtată. Jude nu se concentra la nimic altceva în afară de fiica ei. În ora care urmă, fură sunați prietenii și familia. Miles vorbi cu toți. Cuvintele ajungeau la Jude, cuvinte care nu avuseseră sens până atunci. *Organe. Inimă. Cornee. Piele. Salvează vieți omenești.* Dădea din cap și semna, fără să privească pe nimeni, fără să scoată o vorbă. Oamenii o împingeau, o îmbrânceau, în timp ce îi făceau Miei tot felul de analize. Jude se răsti de mai multe ori la unii, spunându-le să fie mai atenți cu fiica ei. Acum, atât mai putea face. Le aminti că Mia se gâdila, că nu avea ureche muzicală și că fredona tot timpul, că nu-i plăcea să fie răcită.

Nimeni nu părea să o bage în seamă. Păreau imposibil de triști și vorbeau numai în șoaptă. La un moment dat, capelanul veni la ea, o trase de lângă pat și încercă să o consoleze cu vorbe de lemn. Ea îl înghionti puternic cu cotul și se duse degrabă înapoi la căpătâiul Miei.

— Sunt aici, păpușica mea, spuse ea. Nu ești singură.

Rămase acolo atât cât o lăsară, absolut nemișcată, șoptind cuvinte drăgăstoase, spunând povești și încercând să își amintească fiecare amănunt despre Mia.

Într-un final – iar ea habar nu avea când anume, sau cât timp stătuse acolo –, Miles veni la ea.

— Jude? spuse, iar ea avu impresia că o chemase de mai multe ori, poate chiar o strigase.

Își întoarse cu greu privirea de la Mia către soțul ei.

În spatele Miei stătea o echipă de oameni în uniforme de chirurgi. Unul dintre ei avea o ladă frigorifică în roșu și alb.

— Acum trebuie să o ia, Jude, spuse el, descleștându-i degetele de pe bara patului.

Ea îl privi printre lacrimi.

— Nu sunt pregătită.

El nu spuse nimic. Ce era de spus? Cine ar fi putut fi vreodată pregătit pentru așa ceva?

— Mergi și tu cu ea? întrebă ea și, lipindu-și palma de pieptul lui, în dreptul inimii, îi simți bătăile.

— Am să fiu sus, voi urmări totul. Vocea i se gâtui. Nu va fi singură.

— Vreau să stau în fața sălii de operație, spuse ea, deși ar fi vrut mai degrabă să fugă undeva departe.

— Bine.

Ea se întoarse iar, se aplecă și sărută obrajii roz, bucălați, ai fiicei sale.

— Te iubesc, păpușica mea.

Trase pătura până sub bărbia Miei. Era un gest instinctiv, o mângâiere maternă. În cele din urmă, se dădu înapoi, tremurând, și îl lăsă pe Miles să o ia de lângă pat. Într-o clipă, Mia avea să plece de tot…

Împinseră patul fiicei sale afară din cameră când Jude își aminti ce uitaseră. Cum de uitaseră?

— Stați! țipă ea.

Miles se uită la ea.

— Ce e?

— Zach.

Atât reuși să spună.

∵

Lexi o poate auzi pe Mia vorbind, râzând… spunând ceva despre lumea voastră…

— Ce? o întrebă ea poticnit pe cea mai bună prietenă și întinse mâna spre Mia, dar lângă ea nu era nimeni.

Lexi se trezi agale, clipind. Ceva nu era în regulă. Unde era ea?

Încercă să se ridice în fund și simți o durere ascuțită în piept. O duru așa de tare că țipă.

— Alexa?

Eva sări în picioare. Stătuse în scaunul de lângă geam, citind.

— Unde sunt? întrebă Lexi, încruntându-se.

Eva veni mai aproape.

— În spital.

Cele două cuvinte opriră timpul în loc. Lexi își aminti totul într-o avalanșă de imagini: plafonul alb al mașinii sărind cât colo; copacul, albit de luminile puternice ale farurilor; țipătul Miei; fum; zgomot de sticlă spartă…

— Ne-am lovit… șopti ea, întorcându-se să se uite la mătușa ei.

O singură privire în ochii plini de jale ai Evei, și știu că era grav. Lexi dădu păturile la o parte și încercă să se dea jos din pat.

Eva o prinse de mâna sănătoasă și o ținu ferm.

— Lexi, nu. Ai o coastă ruptă și un braț fracturat. Stai liniștită.

— Trebuie să îi văd pe Zach și pe Mia.

— Mia nu mai e, Lexi.

Lexi se relaxă, ușurată.

— Slavă Domnului. Când a plecat? Și cum e Zach?

— Mia a murit, Lexi. Îmi pare rău.

A murit.

Nu mai e.

Lexi încercă să priceapă aceste cuvinte. Cum așa? O simți pe Mia lângă ea, aplecându-se și șoptindu-i *Nu mă lăsa singură. S-ar putea să fac o prostie.* Se întâmplase acum o secundă. *Pot să stau lângă tine*?

— Nu, șopti ea. Nu spune asta…

Eva scutură din cap, și atunci îl văzu, învăluit în tăcere ca un șarpe adormit care tocmai a fost înghiontit cu un băț. Adevărul își iți capul.

Mașina. Accidentul. Moarte.

Nu. *Nu.*

— Nu poate fi adevărat, șopti Lexi. Mia era o parte din ea; cum putea supraviețui doar una dintre ele? Aș *simți,* nu-i așa? Nu poate fi adevărat.

— Îmi pare rău.

Lexi căzu înapoi. Se uită la ușă, așteptându-se să o vadă pe Mia acolo, îmbrăcată cu ceva ciudat, cu brațele încrucișate, cu părul împletit asimetric, zâmbind cu zâmbetul ăla al ei și spunând *hola, amiga, ce facem?*

Apoi se ridică în fund.

— Zach?

— Nu știu, spuse Eva. A fost ars. Atât știu.

Ars.

— O, Doamne! Nu-mi amintesc de vreun foc.

Ars.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, întrebă Eva cu blândețe, luând-o pe Lexi de mână.

Lexi se întinse pe spate, simțindu-se de parcă sufletul i-ar fi fost smuls din piept cu un cuțit cu

lamă boantă. *Dă, Doamne, să fie bine Zach.* Altfel, ea cum ar mai putea trăi?

Cum ar mai fi putut trăi fără Mia?

∵

Jude stătea lângă targă, ținând mâna Miei. Știa că lumea se agita peste tot în jurul ei: oameni intrau și ieșeau, membrii echipei discutau despre „recoltare", ca și cum Jude ar fi fost surdă. Era un băiat care avea nevoie disperată de inima puternică și iubitoare a Miei, doar cu un an mai mic decât fiica ei, și un alt băiat care visa să joace baseball… o mamă a patru copii care murea de blocaj renal și voia pur și simplu să fie destul de puternică pentru a-și duce la școală copiii. Poveștile erau toate extrem de impresionante și ar fi trebuit să o consoleze pe Jude. Îi păsase mereu de astfel de lucruri. Dar nu și acum.

Să se consoleze Miles cu aceste donații. Ea nu putea. Nici nu o necăjeau, nici nu o ofensau. Pur și simplu nu-i păsa.

Nu mai simțea nimic altceva decât durere sufletească; o ținea blocată în ea, îndărătul buzelor strânse. Doamne, nu ar fi vrut nimeni să înceapă să urle.

Auzi în spatele ei ușa deschizându-se și știu cine ea. Miles îl adusese pe Zach să își ia rămas-bun de la sora lui geamănă. Ușa se închise încet în urma lor.

Acum erau doar ei patru acolo, familia. Doctorii și specialiștii erau afară, așteptând.

— Se întâmplă ceva cu Mia, spuse Zach. Nu o simt.

Miles păli auzindu-l.

— Da, spuse el. Mia… nu a supraviețuit, Zach, spuse până la urmă Miles.

Jude știa că trebuia să se ducă lângă fiul ei, să îi fie alături, dar nu se putea urni, nu putea da drumul mâinii Miei. Dacă i-ar fi dat drumul, Mia ar fi fost dusă, și ideea acelei pierderi era copleșitoare, așa că nu-i dădu drumul.

— A-a murit? spuse Zach.

— S-a făcut tot posibilul. Rănile ei au fost prea grave.

Zach începu să-și smulgă bandajele de la ochi.

— Trebuie să o văd…

Mile își trase fiul în brațe.

— Nu face asta, spuse el, iar când își recăpătă respirația, plângeau deja amândoi. Este chiar aici. Am știut că vrei să-ți iei rămas-bun.

Își conduse fiul ars, bandajat, lângă targă, unde sora lui zăcea întinsă, cu trupul acoperit de un cearșaf alb, ținută în viață de aparate.

Zach bâjbâi după mâna surorii lui și o ținu strâns. Ca de obicei, se îmbinară perfect, ca două piese de puzzle. El se aplecă în față și își așeză capul bandajat pe pieptul surorii lui. Îi șopti porecla din copilărie.

— Me-my…

Apoi mai spuse ceva ce Jude nu înțelese; probabil un cuvânt de demult, uitat până acum, un cuvânt din limba gemenilor, a lor și numai a lor. Pe atunci, Zach era singurul care vorbea ca o moară stricată, și pentru sora lui… iar acum era din nou așa.

Cineva bătu la ușa din spatele lor.

Miles își prinse fiul de umeri și îl trase ușor de lângă targă.

— Acum trebuie să o ia, fiule.

— N-o cufundați în beznă, spuse Zach cu voce răgușită. Nu mie îmi era frică. Ei îi era frică de întuneric. Vocea i se frânse. Nu voia să afle nimeni.

Auzind acel ultim detaliu despre cine erau ei doi, despre cine fuseseră – gemenii –, Jude simți cum și ultima fărâmă de curaj se spulberă.

N-o cufundați în beznă.

Jude strânse tare mâna Miei, agățându-se de fiica ei cât de mult posibil.

Miles și Zach veniră lângă ea și se îmbrățișară toți trei, sprijinindu-se ca să rămână în picioare.

Doar trei, atât mai rămăsese din familia lor.

Cineva ciocăni din nou la ușă.

— Jude, spuse Miles, cu fața scăldată de lacrimi. E momentul. S-a dus.

Jude știa ce trebuia să facă, ce așteptau cu toții. Ar fi preferat să își smulgă din piept propria-i inimă. Dar nu avea de ales.

Dădu drumul mâinii fiicei sale și se dădu înapoi.

Capitolul 13

Jude se ghemui pe podea lângă ușa sălii de operație. La un moment dat, i se înmuiaseră picioarele și căzuse pe podeaua de linoleum rece. Rămăsese acolo, cu fața lipită de perete. Auzea oamenii venind și plecând în jurul ei, grăbindu-se de la o traumă la alta. Uneori se opreau și vorbeau cu ea. Ea se uita la chipurile lor – încruntate, compătimitoare și puțin tulburate – și încerca să înțeleagă ce spuneau, dar nu putea. Pur și simplu nu putea. Îi tremura tot corpul de frig și privirea îi era împăienjenită și nu putea auzi nimic, cu excepția bătăii șovăitoare a inimii ei.

Nu. Nu te iert.

Vorbim mâine.

Acestea erau cuvintele care se derulau în buclă nesfârșită în mintea ei.

— Judith?

Se întoarse ușor și își văzu mama stând acolo, înaltă, dreaptă, cu părul ei alb perfect coafat, cu hainele călcate. Știa că mama ei era acolo de multe ore; încercase în mod repetat să stea de vorbă cu Jude, dar ce rost aveau acum cuvintele între niște străini?

— Lasă-mă să te ajut, Judith, spuse mama ei. Nu poți rămâne aici, pe coridor. Hai să-ți aduc o cafea. Ți-ar prinde bine și ceva de mâncare.

— Ba nu mi-ar prinde bine.

— Nu trebuie să țipi, Judith. Mama se uită în susul și în josul coridorului, ca să vadă dacă auzise cineva răbufnirea fiicei sale. Vino cu mine, mai spuse, aplecându-se spre ea.

Jude se smulse și se ghemui mai mult în colț.

— Sunt bine, mamă. Lasă-mă în pace, bine? Caută-l pe Miles. Sau du-te să-l vezi pe Zach. Eu sunt bine.

— Mai mult ca sigur, nu ești bine. Cred că ar trebui să mănânci ceva. Ești aici de șapte ore.

Jude se săturase deja să-i spună oamenii asta. De parcă mâncarea din stomac i-ar fi reparat gaura din inimă.

— Pleacă, mamă. Apreciez că ai venit, bine? Dar vreau să fiu singură. Tu nu ai cum să înțelegi.

— Oare? Mama ei scoase un sunet încet, apoi spuse: în regulă.

Se lăsă în genunchi lângă Jude.

— Ce faci?

Mama ei se lăsă să cadă ultimii centimetri direct pe linoleum.

— Stau lângă fiica mea.

Jude se simți cuprinsă de vină – fără îndoială că acela era unul dintre gesturile interesate ale mamei ei, un fel de a o forța pe Jude să se supună voinței sale. Oricând altcândva, ar fi funcționat, Jude ar fi oftat înfrântă și s-ar fi ridicat în picioare, făcând ce i-ar fi cerut mama ei. Acum, nu-i păsa. Nu avea de gând să plece din locul acela până când nu venea Miles să o ia.

— Nu ar trebui să stai aici, mamă. E frig.

Mama ei o privi, și pentru o fracțiune de secundă, observă în privirea ei o tristețe apăsătoare.

— Mi-a mai fost frig, Judith Anne. Nu plec.

Jude ridică din umeri. Era prea mult pentru ea. Nu se putea gândi la nimic acum, și sigur, nu la mama ei.

— Mi-e egal, spuse istovită, și imediat ce rosti aceste cuvinte, le regretă.

Cum de reușeau câteva cuvinte să readucă în prezent o eră întreagă, până în cel mai mic detaliu? O văzu pe Mia la treisprezece ani, cu aparat dentar și acnee, nesigură pe ea, spunând „mi-e egal” ca răspuns la orice întrebare…

Închise ochii și își aminti…

— Jude?

Ridică privirea, derutată de sunetul propriului nume. Cât timp stătuse acolo? Privi într-o parte; mama ei adormise lângă ea.

Miles era în fața sălii de operații.

— Gata, spuse el, întinzându-i mâna.

Jude încercă să se ridice și căzu la loc. El se repezi imediat să o prindă. Când Jude reuși să stea singură pe picioare, el o ajută pe Caroline să se ridice.

— Mulțumesc, spuse Caroline rigid, dându-și părul din ochi, deși nicio șuviță nu se deplasase de la locul ei. Mă duc în sala de așteptare, spuse ea.

O privi pe Jude o clipă, intenționând aproape să spună ceva; apoi se întoarse și plecă.

Jude se prinse de brațul soțului ei și îl lăsă să o conducă în sala de operații, unde Mia era întinsă pe masă, înfășurată în alb. Părul blond argintiu era acoperit cu o cască albăstruie. Jude o scoase, lăsând părul fiicei sale să cadă liber. Îl mângâie așa cum o făcuse de atâtea ori până atunci.

Mia tot frumoasă era, dar obrajii îi erau albi ca varul, buzele, fără culoare.

Jude luă mâna Miei într-a ei, iar Miles o luă de mână pe Jude. Rămaseră toți trei uniți, fără o vorbă, doar plângând, până când o asistentă intră în sală.

Jude strânse mai tare mâna rece a Miei.

— Nu sunt pregătită.

Miles se întoarse către ea și îi dădu părul după o ureche.

— Trebuie să fim alături de Zach acum.

— Ea n-o să mai fie aici după ce terminăm.

— Nu e nici acum aici, Jude.

Jude începu să simtă durere și o respinse, lăsând amorțeala să o cuprindă din nou. Nu-și putea permite să simtă ceva. Se aplecă și sărută obrazul Miei, simțind cât de rece era și el.

— Te iubesc, păpușica mea, șopti. Apoi se retrase și îl lăsă pe Miles să facă același lucru. Nu înțelese ce îi spuse el; nu putea auzi decât propriul sânge, pulsându-i prin inimă. La început fu ametită, dar după ce traversă coridorul aglomerat și intră în lift, coborând până la etajul șase, pierdu până și acea firavă senzație.

∵

— Doamnă Farraday?

— Jude?

De undeva din ceață, îl auzi pe Miles rostindu-i numele. Tonul nerăbdător îi dădu de înțeles că o strigase de mai multe ori.

— El e dr. Lyman, spuse Miles.

Erau pe un alt hol, în fața camerei lui Zach. Jude nici măcar nu mai știa cum ajunsese acolo.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse dr. Lyman.

Ea dădu din cap, fără să vorbească.

Dr. Lyman îi conduse în camera fiului ei. Zach era prăbușit pe pat, cu brațele încrucișate.

— Cine-i acolo? întrebă el.

— Noi suntem, Zach, spuse Jude, încercând să pară puternică pentru fiul ei.

Dr. Lyman își drese glasul și se duse lângă patul lui Zach.

— Cum te simți?

Zach ridică din umeri, ca și cum nici nu ar fi contat.

— Mă doare ca dracu' fața.

— Este o arsură, spuse dr. Lyman.

— Sunt *ars*? spuse Zach încet. Pe față? Cum?

— Este ceva rar, spuse dr. Lyman. Majoritatea oamenilor nici măcar nu știu că este posibil, dar pernele de aer ale mașinilor au un fel de combustibil în ele, un agent de propulsie. În mod

normal, ele se umflă fără probleme, dar uneori, și asta s-a întâmplat cu tine, Zachary, se întâmplă că pot provoca arsuri chimice. Asta s-a întâmplat și cu ochii tăi.

— Cum arăt?

— Arsurile nu sunt grave, spuse doctorul. Ai o zonă arsă pe conturul maxilarului, pe care o vom ține sub observație atentă, dar cicatricile vor fi minore sau complet absente. Nu preconizăm că ar fi nevoie de grefe de piele. Pot să scot bandajele acum?

Zach încuviință din cap.

Dr. Lyman se duse la lavoar și se spălă pe mâini, apoi desfășură cu grijă bandajele lui Zach. Părul fusese ras pe o parte și lăsat lung pe partea cealaltă, dându-i un aspect asimetric, strâmb.

După ce toate bandajele fură scoase, Jude văzu toată arsura bășicată, supurândă, pe conturul rădăcinii părului, pe obraz și pe maxilar.

Dr. Lyman scoase cu grijă bandajele de pe ochii lui Zach și protecțiile metalice, alveolare, de pe fiecare ochi. Înclină capul lui Zach pe spate și îi puse câteva picături în fiecare ochi.

— În regulă, spuse el într-un final. Deschide ochii.

Genele lui Zach erau lipite, cu aspect țepos. Își umezi buzele și își mușcă buza inferioară.

— Hai că poți, Zach, spuse Miles, aplecându-se spre el.

Genele lui Zach ezitară ca niște aripioare firave de pui de pasăre ridicându-și-le pentru prima oară, apoi, încet, încet, deschise ochii.

— Ce vezi? întrebă dr. Lyman.

Zach își lăsă răgaz, întoarse capul în toate părțile.

— Este neclar, dar pot vedea. Mama. Tata. Un tip nou cu părul alb.

Miles se aplecă în față.

— Slavă Domnului!

— Vederea neclară este temporară. Ar trebui să se limpezească în scurt timp. Ești norocos, tinere.

— Da. Norocos.

∵

Jude îl auzi pe Zach plângând și asta îi declanșă o nouă durere, în egală măsură pentru că se întâmpla și pentru că nu știa cum să îl facă să se simtă mai bine. Nu era nimic ce ar fi putut face pentru a-i ajuta pe el, pe ea însăși sau pe Mia.

— Liniștește-te, Zach, spuse Miles după ce doctorul plecă.

— Este vina mea, tată, spuse Zach. Cum am să trăiesc cu asta?

— Mia nu te-ar fi învinovățit, spuse Miles, și deși cuvintele lui erau raționale, vocea îi trăda profunzimea durerii.

Jude își dădea seama cât de mult se străduia soțul ei să își jelească un copil și în același timp să îl consoleze pe celălalt. Știa asta pentru că și ea se chinuia la fel.

— Mai bine orbeam, spuse Zach, și pentru prima oară păru bărbat. Sigur. Nu vreau să merg acasă și să văd camera Miei. Sau fotografia ei.

Chiar atunci, ofițerul Avery intră în cameră. Ținea în mână o sacoșă de hârtie maro mototolită, frământând hârtia boțită cu degetele lui boante.

— Dr. Farraday? Jude? spuse el, dregându-și glasul. Îmi cer scuze că vă deranjez într-un moment așa de dificil. Își drese iar glasul. Dar trebuie să îi pun lui Zach niște întrebări.

— Desigur, spuse Miles, venind mai aproape de pat. Zach? Poți răspunde câtorva întrebări?

— Mi-e egal, spuse Zach.

Polițistul își drese glasul, apoi păși încurcat către Jude, întinzându-i punga de hârtie.

— Poftim, spuse. Îmi pare rău.

Ea se simțea de parcă ar fi fost sub apă, întinzând mâna după ceva ce era aproape, dar părea foarte departe. Fu ușor surprinsă când simți hârtia brună aspră. O deschise și văzu înăuntru

ceva roz matlasat – poșeta Miei – și închise imediat punga, strângând-o cu mâinile tremurând.

Polițistul se dădu înapoi la o distanță respectuoasă și deschise un mic carnețel.

— Te numești Zachary Farraday?

— Știți bine cine sunt. Ați fost Ofițerul Prietenos în clasa a patra.

Ofițerul Avery zâmbi scurt auzind asta.

— Și al tău era Mustang-ul alb care a făcut accidentul grav pe Night Road noaptea trecută?

— Da, era mașina mea.

— Și ai fost la o petrecere la Casa Kastner sâmbătă seara, cu sora ta și cu Alexa Baill?

— Și cu încă vreo alte o sută de persoane.

— Și ai consumat alcool, spuse ofițerul, uitându-se pe o hârtie. Am rezultatele testelor aici, care arată că nivelul de alcool din sânge a fost la 0,28%, spuse ofițerul. Este de aproape patru ori mai mult decât limita legală.

— Da, spuse Zach încet.

Eu nu am să conduc după ce am băut, *madre… nu știi că poți avea încredere în mine*? De câte ori îl auzise Jude făcând această promisiune?

Jude închise ochii, ca și cum în întuneric s-ar fi putut refugia de toate astea.

Ofițerul dădu pagina.

— Îți amintești când ai plecat de la petrecere?

— Da. Era vreo două. Mia se înfuriase că întârziasem.

— Și ați decis cu toții să vă suiți în mașină și să plecați acasă, spuse ofițerul.

Cuvintele erau ca un berbece. Jude îl simțea pe fiecare izbindu-i șira spinării, reverberând.

— Lexi a vrut să sune acasă, spuse Zack încet. I-am spus să nu fie proastă. Făcusem asta o dată și mama s-a supărat pe noi. Nu am vrut să mai ratăm vreo petrecere.

— Of, Zach, spuse Miles, clătinând din cap.

Jude simți că i se face rău din nou.

Uitase complet acest episod, când ei îi crezuseră vorbele și sunaseră după ajutor. Și ea ce făcuse – îi pedepsise pentru asta, făcându-i să rateze câteva evenimente de la acel sfârșit de săptămână.

Oh, Doamne.

— Ați fost în regulă, până ați ajuns pe Night Road, continuă ofițerul Avery.

— Nu era nimeni pe drum. Mia… Mia era pe bancheta din spate, cântând după radio. Era Kelly Clarkson. I-am spus să tacă, iar ea mi-a dat o palmă pe ceafă și atunci… Zach inspiră adânc. Nici măcar nu aveam viteză mare, dar era întuneric și a apărut din senin o curbă, știți? Curba aceea în ac de păr de după cutia poștală a familiei Smithsons. Ca din senin. Am auzit-o pe Mia țipând, iar eu am urlat la Lexi să apese pe frână și am încercat să apuc volanul… și atunci…

Jude ridică brusc capul.

— I-ai spus lui *Lexi* să apese pe frână?

— Ea conducea, spuse Zach. Ea nu a vrut. Ar fi trebuit să conduc eu. Eu eram șoferul de serviciu. Este vina mea.

— Nivelul de alcool din sângele domnișoarei Baill a fost de 0,09%. Limita legală este de 0,08%. Desigur, are sub douăzeci și unu de ani, așa că, legal, nu are voie să bea deloc, spuse ofițerul.

Lexi conducea, nu Zach.

Zach nu-și omorâse sora.

Lexi o omorâse.

∵

— Trebuie să îl văd pe Zach.

— Of, Lexi, spuse mătușa ei, cu trăsăturile marcate de durere. Sigur…

— *Trebuie* să îl văd, mătușă Eva.

Mătușa ei vru să o împiedice, dar Lexi nici nu vru să audă. Se puse numaidecât pe plâns, o împinse în lături și plecă șchiopătând pe hol. Îl văzu prin ușa întredeschisă de la capătul holului.

Era singur în cameră.

— Zach, spuse ea din ușă, venind spre el.

— S-a dus, spuse el, abia mișcându-și buzele.

Lexi simți cum cuvintele o izbiră cu putere. Se poticni.

— Știu…

— O *simțeam,* știi? Îmi zumzăia mereu în creier. Acum… acum… Ridică privirea. Când o văzu, ochii i se umplură de lacrimi. E liniște.

Ea se apropie șchiopătând de pat și îl luă în brațe cum putu mai bine cu un braț și o coastă ruptă. Fiecare respirație durea, dar o merita.

— Îmi pare așa de rău, Zach.

El își întoarse privirea, ca și cum nu ar fi îndurat să îi mai vadă chipul.

— Pleacă, Lexi.

— Îmi pare rău, Zach, spuse ea din nou, auzind micimea acelor cuvinte. Le ținuse în palme ca pe o floare fragilă, crezând că vor înflori cumva când i le va oferi; cât de naivă fusese.

Jude intră în cameră, ținând poșeta Miei și o doză de cola.

— Îmi pare rău, se bâlbâi Lexi, încercând să pună stavilă lacrimilor ei stupide, zadarnice.

Fără izbândă.

Atunci veni mătușa ei lângă ea și o luă de mână.

— Să plecăm, Alexa. Nu e momentul.

— Îți pare rău? spuse Jude monoton, ca și cum tocmai procesase scuzele lui Lexi. Ai omorât-o pe Mia. Vocea i se frânse. Și scuzele tale ar trebui să mă ajute?

Lexi o simți pe mătușa ei încordându-se, îndreptându-se.

— Spune asta o femeie care știa că fiul și fiica ei vor bea și totuși le-a dat cheile mașinii. Îmi cer scuze, dar Lexi nu este singura vinovată aici.

Jude se dădu înapoi de parcă ar fi fost pălmuită.

— Îmi pare rău, spuse Lexi din nou, lăsându-și mătușa să o scoată din cameră.

Când îndrăzni, în sfârșit, să se întoarcă, Jude stătea tot acolo, lângă patul lui Zach, strângând în brațe poșeta fiicei sale.

— Oh, nu, spuse Eva, oprindu-se brusc.

Lexi plângea cu atâta jale, că nici nu-și dădea seama ce se petrecea în jurul ei. Simți cum Eva o strânse mai tare de braț.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea, fără să-i pese neapărat.

Se uită de-a lungul holului. Ușa lui era închisă acum.

— Privește, spuse Eva.

Lexi se întoarse, își șterse ochii.

Un ofițer de poliție stătea în fața ușii camerei sale.

Eva o luă pe Lexi de mână și se duseră spre cameră. Când se apropiară, ofițerul se îndreptă. Scoase un mic carnețel din buzunarul cămășii.

— Ești Alexa Baill?

— Da, spuse Lexi.

— Aș avea câteva întrebări. Despre accident, spuse el, scoțând capacul pixului.

Eva se uită la el.

— Oi lucra eu la Walmart, domnule, dar mă uit la *Lege și ordine* în fiecare săptămână. Alexa își va lua un avocat. Îi va spune el la ce întrebări poate răspunde.

∵

Jude închise ușa. Tremura atât de tare că îi trebui mult efort ca să prindă clanța ușii și s-o tragă.

— Mamă?

Auzi vocea fiului ei, durerea din ea, și se duse mecanic lângă patul lui.

Acolo trebuia să fie, acolo era locul ei. Așa că se duse acolo, cu poșeta Miei în brațe, prefăcându-se că este în regulă. Dar de câte ori se uita la pielea roz a poșetei din mâna ei, se gândea la cățelușul de pluș pe care Mia îl adorase, Daisy Doggy, la pijămăluța-salopetă pe care o purtase copil fiind și la culoarea obrajilor fiicei sale până mai ieri…

— Este vina mea, nu a lui Lexi, spuse Zach cu jale.

— Ba nu…

Vocea lui Jude se frânse ca o ramură uscată, amuțind brusc. Se întrebă dacă avea să mai poată vreodată să se uite la Zach din nou fără să îi vină să plângă. Totul era atât de încâlcit – amintirile cu Mia erau inextricabil legate de imaginile cu Zach. Bebelușii ei. Gemenii ei. Dar acum nu mai era decât unul, iar când se uita la el, nu vedea decât locul gol de lângă el unde ar fi trebuit să fie Mia.

Vru să îi spună ceva înțelept, dar nu mai știa ce anume, și era atât de istovită. Nu-și putea pune cuvintele într-o moară din care să iasă altele mai mici, mai frumoase. Îi trebuia tot curajul din lume doar ca să stea acolo, lângă el, și să pretindă că el nu făcuse nimic cumplit și că toată lumea va fi bine.

— Cum? spuse el, privind-o cu ochii lui verzi plini de lacrimi.

Ochii Miei.

— Cum ce?

— Eram șoferul de serviciu și am băut. Este vina *mea.* Cum am să trec peste asta?

Jude nu avea niciun răspuns pentru el.

— Spune-mi, plânse el. Tu îmi spui mereu ce să fac.

— Dar tu nu asculți mereu, nu-i așa?

Cuvintele ieșiră înainte ca ea să le poată împiedica. Ar fi trebuit să și le retragă, cel puțin și-ar fi dorit asta, dar acum era prea distrusă ca să îi mai pese.

— Nu, spuse el trist.

Îi luă mâna, o strânse într-a lui. Ea îi simți atingerea ca pe niște aburi îndepărtați, vremelnici, ridicându-se de pe o șosea fierbinte.

— Ea te-ar ierta, Zach, spuse Jude.

Era adevărat, și doar la asta se putu gândi.

Jude privi sfârșită pe fereastră. *Nu te iert.* Ultimele cuvinte pe care i le spusese Miei.

— De ce nu i-am spus pur și simplu că vreau să se ducă la USC?

Jude se gândi să îi spună despre ultima decizie a Miei de a merge la SCC cu Lexi și Zach, dar ce rost avea? L-ar fi făcut doar să sufere și mai mult dacă ar fi aflat cât de mult îl iubise Mia.

— Mamă? Poate mă duc eu. Pentru amândoi.

Jude văzu cu câtă disperare aștepta Zach aprobarea ei, și i se rupse sufletul. Ca și cum decizia pentru o facultate ar fi putut repara această tragedie cumva și le-ar fi putut reda familia. Era vina ei că el simțea astfel. Dăduse nenorocitei de facultăți atâta importanță, iar el dorea dragostea ei la fel de mult pe cât avea nevoie de Mia. Știa că trebuia să vorbească despre asta cu el, să îi spună că era o idee proastă; dar îi dispăruse glasul. Nu se gândea decât la femeia care fusese până atunci. Mama pentru care USC fusese atât de importantă.

Nu te iert.

Tresări amintindu-și acele cumplite cuvinte.

— Nimic din toate astea nu mai contează acum, Zach. Mai bine dormi acum.

Știa că trebuia să mai spună ceva, să îl ajute cu această suferință sufletească, dar la ce le mai foloseau acum cuvintele? Își luă privirea de la ochii foarte triști ai fiului ei și privi pe fereastră la ziua aceea luminoasă, strălucitoare.

Capitolul 14

Era de parcă ar fi stat în spital zile întregi, dar fuseseră mai puțin de treisprezece ore. Cât timp Jude stătuse la căpătâiul lui Zach, vestea accidentului se răspândi pe Pine Island. Pe înserat, începuseră telefoanele. Jude le răspunse primelor, dornică să facă ceva, să nu se mai gândească la pierderea suferită, dar în câteva secunde își dădu seama că fusese o teribilă greșeală. Ascultând cuvintele de susținere murmurate, auzi ușurarea din vocile celorlalți, imensa recunoștință că nu copilul lor murise. Auzi cuvintele *îmi pare așa de rău* până ajunse să le urască așa cum nu mai urâse

nimic în viața ei, descoperind o furie în suflet care era complet nouă. Toxică.

În cele din urmă, închise telefonul și îl aruncă în geantă, lăsându-l pe Miles să primească toate condoleanțele. Bău atât de multă cafea că tremura toată, ca un cal de curse pregătit de start, dar fără vreo cursă în care să alerge. O mamă de gemeni rămasă cu un singur copil.

Străbătuse dus-întors coridoarele puternic luminate de mai multe ori, fără să vadă nimic. Nu mai putea sta lângă Zach, nu mai putea vorbi cu Miles, nu putea merge să o vadă pe Mia. Existența ei era acum definită prin lucrurile pe care nu le putea face ori avea. Așa că nu se opri din mișcare, suspinând când și când, frământând în mâini teancuri de șervețele care se transformau în cocoloașe ude, cenușii în palmele ei.

— Jude?

Își auzi numele ca strigat din depărtare și ridică privirea, dezorientată. Unde se afla?

În fața ei era Molly, strângând la piept o geantă de voiaj. Nemachiată, îmbrăcată cu un pantalon de trening roz și un cardigan alb, cu părul alb răvășit, arăta la fel de distrusă pe cât se simțea Jude în interior.

Molly se apropie stângaci de ea, își lăsă geanta să cadă pe podea, între ele. O împinse într-o parte cu piciorul și o luă pe Jude în brațe. Când Molly începu să plângă, Jude simți că plutește departe, că dispare, doar îmbrățișarea prietenei ei ținând-o pe coridorul acela.

— Îmi pare…

— N-o spune, zise Jude, eliberându-se din brațele lui Molly. Te rog.

Își simțea ochii dureros de uscați, ca de glaspapir, și totuși vederea îi era încețoșată. Văzu acum unde se afla – aproape de intrarea în sala de așteptare.

Molly încercă să zâmbească curajoasă, dar nu reuși.

— Ți-am adus niște haine. Periuța de dinți. Ce mi-a trecut prin minte.

Jude dădu din cap. Ultimul lucru de pe lume pe care îl dorea era să fie acolo, prefăcându-se că nu era țăndări pe dinăuntru, dar nici nu se putu urni din loc.

La capătul holului, în sala de așteptare, văzu grupul de femei care se uitau la ea de la distanță. Erau femei pe care le cunoștea de pe insulă, colege în diferite comitete, femei cu care jucase tenis, cu care se întâlnise la masa de prânz. Femei de care o legau prietenia și rolul de mamă. Vecine, prietene, cunoștințe. Auziseră de accident și veniseră să ajute cum puteau, echivalentul modern al șezătorii. În momente grele, femeile acestea se strângeau ca să se ajute între ele. Jude știa asta pentru că era una dintre ele. Dacă ar fi fost ucis copilul oricăreia dintre ele, Jude ar fi lăsat totul deoparte și ar fi venit să ajute.

Trebuiau să o susțină. Jude putea vedea asta, dar părea că nu îi pasă.

Cum le-ar fi putut face să priceapă că femeia pe care o știau ele nu mai era? Ea nu mai era femeia cu care se împrieteniseră ele.

Nu era femeia rezistentă care crezuse dintotdeauna că este. Nu era curajoasă. Dacă ar fi fost un soldat în vreme de război, nu ea ar fi condus asalturile. Nu ea s-ar fi aruncat deasupra unei grenade.

Ea ar fi înghețat de frică.

Nu se putea o descriere mai nimerită. Toată puterea pe care o avea – și era ceva alunecos puterea asta a ei, mică precum un peștișor, greu de ținut în palmă – o folosea pentru a-și controla emoțiile. Nu știa cum ar fi putut accepta condoleanțe, cum i-ar fi putut face pe ceilalți oameni să se simtă părtași la durerea ei. Era nevoie de tot ce avea ea pe dinăuntru pentru a da impresia că „face față” situației.

— Am venit toate pentru tine, Jude, spuse Molly. Cum putem fi de ajutor?

Ajutor. Asta făceau femeile, se ajutau între ele, chiar când nu aveau cum să obțină rezultate.

Inspiră adânc și încercă să-și îndrepte umerii. Încercarea eșuă și se gârbovi la loc, o femeie care se chircea precum o fâșie subțire de lemn. Dar o prinse strâns de mână pe Molly și începu să meargă, pas după pas.

Femeile din sala de așteptare se ridicară toate odată, ca publicul dintr-o sală de spectacol.

Jude veni în mijlocul lor, le lăsă să facă cerc în jurul ei, să o îmbrățișeze. Și-ar fi dorit foarte mult ca ele să nu plângă, dar plângeau, iar lacrimile lor le stăvileau pe ale ei.

Jude stătu cât putu de mult în grupul de femei care o definise ani de-a rândul, simțindu-se disperat de singură. Imediat ce fu posibil, se ridică din nou în picioare, tremurând acum, mai vulnerabilă decât înainte, și se retrase degrabă în camera liniștită a lui Zach.

Următoarele douăzeci și patru de ore, nu mai ieși pe hol decât rareori. Știa că oamenii erau acolo, pândind, mișunând, șușotind – Molly și soțul ei, Tim, și câțiva dintre vecinii de pe insulă, mama ei de asemenea, dar lui Jude nu-i păsa.

Stătea împreună cu Zach, privind amândoi în gol la televizorul atârnând din tavan, abia vorbind. Absența Miei umplea aerul cu miros de antiseptic, și niciunul nu voia să vorbească despre altceva decât despre pierderea ei, dar niciunul nu avea puterea să articuleze astfel de cuvinte dureroase, așa că tăceau. Singurul moment când schimbară postul fu când începură știrile. Media preluase știrea accidentului și nici Jude, nici Zach nu putură îndura să privească relatarea. Din fericire, Miles prelua multitudinea de apeluri cu un calm „fără comentarii”.

În cele din urmă, marți dimineața, Zach fu externat.

Pe drumul spre casă, Miles întreținu o conversație constantă. El încerca să „meargă mai departe”, să se adapteze noii lor existențe, dar nici Jude, nici Zach nu îl puteau însoți. Fiecare încercare a lui Miles sfârșea pe locul gol de pe bancheta din spate a mașinii. În cele din urmă, renunță și porni radioul.

„… adolescentă din Pine Island moartă…”

Jude închise radioul cu o mișcare bruscă și tăcerea reveni. Ea se chirci în scaunul de piele, cu căldura pornită la maximum pentru a-i încălzi trupul înghețat, privind în gol prin parbriz când feribotul trase în port. Era atât de cufundată în jale că nici nu văzu peisajul familiar de pe insulă până când se trezi brusc că recunoaște totul împrejur.

Miles coti pe Night Road.

Ea gemu când recunoscu locul.

— Miles.

— Fir-ar spuse el. Obișnuința.

Copacii uriași ce străjuiau drumul împiedicau pătrunderea soarelui de iunie. Umbre negre erau grupate de-o parte și de alta. În vârful unuia dintre copaci, un vultur singuratic stătea mândru, scrutând zările.

Ajunseră la curba în ac de păr și văzură locul accidentului. Urme paralele de frânare arse în asfaltul cenușiu. Un copac rupt, prăbușit într-o parte de la jumătate. La baza lui, lumânări aprinse.

— Of, Doamne, spuse Zach de pe bancheta din spate.

Jude vru să se uite în altă parte, dar nu putu. Râpa dintre drum și copacul rupt era presărată cu buchete de flori, animale de pluș, fanioane ale liceului și fotografii ale Miei. Pe marginea drumului era parcat un microbuz cu o antenă satelit deschisă deasupra: microbuzul unui post local de televiziune. Jude știa ce urma să vadă la știrile de seară: imagini cu adolescenți, copii pe care îi știa de când erau știrbi, cu chipuri buimăcite și descompuse de durere, acum mai maturi,

plângând moartea Miei, aducând amintiri ale scurtei sale vieți și așezându-le pe pământul rece, ținând mici lumânări aprinse în borcane de sticlă.

Și ce urma să se întâmple cu toate acele animăluțe de pluș puse acolo? Venea toamna și ploaia urma să șteargă toate culorile, iar locul acela urma să devină încă o amintire zdrențuită a pierderii lor.

Mai puțin de doi kilometri, își zise ea când Miles intră pe aleea lor pietruită.

Mia murise la mai puțin de doi kilometri de casă. Ar fi putut merge pe jos…

În fața ușii de la intrare era un nou altar. Prietenii și vecinii depuseseră straturi de flori acolo. Când Jude coborî din mașină, simți parfumul dulce, îmbătător, dar unele dintre ele se ofiliseră deja, petalele începuseră să li se chircească și să-și schimbe culoarea.

— Aruncă-le pe toate, îi spuse lui Miles.

El se uită la ea.

— Sunt frumoase, Jude. Înseamnă…

— Știu ce înseamnă, spuse ea încordat. Oamenii au iubit-o pe fiica noastră – o fată care nu mai vine niciodată acasă. Vocea i se tăie brusc, iar ea urî sentimentul acela copleșitor resimțit privind acele flori. Ea ar fi făcut același lucru pentru copilul unui vecin și ar fi plâns când ar fi adus flori și le-ar fi lăsat aici. Ar fi avut un incredibil sentiment de pierdere și o puternică, dulce ușurare la gândul că, în timpul ăsta, *copiii ei* erau bine. Vor muri până la urmă, adăugă ea într-un final.

Miles o luă în brațe.

Zach veni lângă ei și se sprijini de Jude. Ea vru să îl cuprindă cu brațul, dar se simțea paralizată. Avea nevoie de toată concentrarea posibilă doar ca să respire cu tot acel parfum amețitor al florilor.

— Îi plăceau trandafirii albi, spuse Zach.

Brusc, jalea o copleși din nou pe Jude. Cum de nu știuse asta despre Mia? Toate orele acelea petrecute în grădină și nu plantase niciodată nici

măcar un trandafir alb. Se uită la florile de la intrare. Erau acolo dalii, cârciumărese și trandafiri de toate culorile, doar albi nu.

Într-un acces de furie, luă cu brațele toate florile și le căra în pădurica din spatele garajului, unde le azvârli printre copaci.

Tocmai când fu pe cale să se întoarcă, observă ceva alb.

Un boboc nedeschis de trandafir alb deasupra maldărului de flori, cu petalele de un alb imaculat.

Jude își croi cu greu drum prin tufiș, simțind țepii ascuțiți zgâriindu-i fața și mâinile, arzându-i pielea, dar ei nu-i pasă. Luă bobocul solitar de trandafir, strângându-l în mâna tremurătoare și simți ghimpii străpungându-i carnea.

— Jude?

Auzi vocea lui Miles venind spre ea. Strângând în mână firul de floare, se întoarse spre el.

În lumina arzătoare a soarelui, Miles i se păru deodată plăpând, fragil. Îi văzu obrajii supți și degetele împânzite de riduri fine când întinse mâna spre ea. O luă de mână și o ajută să se ridice în picioare. Ea se uită în ochii lui cenușii care îi fuseseră singurul adăpost adevărat și în care nu mai vedea acum decât un pustiu nesfârșit.

Intrară în casa lor, care era inundată de lumină și în care era o căldură toridă.

Primul lucru pe care Jude îl văzu fu hanoracul verzuliu atârnat în cuierul pom antic de lângă ușă. De câte ori nu o rugase pe Mia să și-l ducă în cameră?

O *să-l duc, madre. Zău. Mâine…*

Dădu drumul brațului soțului ei. Întinse mâna după hanorac când auzi vocea mamei sale.

— Judith?

Mama ei stătea în ușă, îmbrăcată într-o elegantă bluză gri pe corp și un pantalon negru. Întinse mâna și o trase pe Jude în brațele ei. Jude ar fi vrut să găsească alinare în îmbrățișarea ei, dar era la fel de rece și de falsă ca tot ce era între ele.

Se retrase cât putu de repede și își încrucișă brațele. I se făcu brusc cumplit de frig, deși în casă era cald.

— Am pus mâncarea în frigider, spuse mama ei. Prietenele tale au fost atât de săritoare. Nu am văzut în viața mea atâtea caserole ambalate în folie de aluminiu. Am pus totul în congelator, cu etichete datate. Am făcut de asemenea toate aranjamentele de înmormântare.

Jude ridică brusc privirea.

— Cum îndrăznești?

Mama ei o privi nedumerită.

— Am încercat să ajut.

— N-o să fie nicio înmormântare, spuse Jude.

— Fără înmormântare? spuse Miles.

— Mai ții minte înmormântarea părinților tăi? Eu îmi amintesc de a tatălui meu. Nici gând să trec prin așa ceva cu Mia. Noi nu suntem religioși. Nu am de gând să…

— Nu trebuie să fii religios pentru o înmormântare, Judith, spuse mama ei. Dumnezeu o să…

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești mie de Dumnezeu. Mi-a lăsat copilul să moară.

Văzu chipul palid al mamei sale, se dădu înapoi și, ca din senin, furia i se spulberă. Fără ea, se simți atât de istovită că abia mai putea sta în picioare.

— Trebuie să dorm, spuse ea.

Strânse poșeta Miei și singurul trandafir alb în mâini, întoarse spatele familiei și porni cu pași nesiguri pe hol, spre dormitor, unde se prăbuși pe pat.

Poșeta Miei căzu și se deschise; tot conținutul se împrăștie pe cearșafurile scumpe.

Jude se întoarse pe o parte și se chirci pe perna ei, uitându-se la lucrurile Miei.

Portofelul roz Juicy Couture pe care îl primise în dar la Crăciunul trecut. Un tub de luciu de buze, un tampon îndoit și deformat, o bancnotă de

douăzeci de dolari mototolită, un pachet de gumă pe jumătate gol și cotorul unui bilet de film. În portofel era o fotografie cu Zach, Mia și Lexi făcută la balul absolvenților.

Mă ierți?

Ce bine ar fi fost dacă ar fi luat-o în brațe pe Mia atunci și i-ar fi spus că o iubește. Sau dacă nu i-ar fi lăsat la petrecere. Sau dacă și-ar fi învățat copiii că alcoolul era periculos chiar dacă petrecerile erau distractive. Sau dacă ar fi insistat să îi ducă ea. Sau dacă nu le-ar fi cumpărat deloc copiilor o mașină…

Lista regretelor ei devenea prea apăsătoare, o strivea; închise ochii.

Auzi în spatele ei ușa dormitorului deschizându-se și închizându-se la loc.

Miles veni spre pat – își dădu seama că era el, dar nu putu să se întoarcă cu fața către el și nici să deschidă ochii. Se strecură în pat și o trase lângă el. Îl simți mângâindu-i părul, iar ea se înfioră la atingerea lui, înghețând iar.

— Mama ta a plecat. A spus că știe când nu este bine-venită, lucru, desigur, total fals.

— Și Zach?

— Este pentru prima oară când întrebi de el.

— Nu-mi spune cum să jelesc, Miles. Mă străduiesc cât pot.

— Știu.

— Nu am plantat niciodată un trandafir alb, spuse ea încet. De ce nu am întrebat-o pe Mia ce floare îi place? De ce nu am știut?

El îi mângâie părul.

— Nu putem face asta, spuse el. Să ne analizăm toată viața, să o răscolim, căutând greșeli. Ne-ar ucide.

Ea dădu din cap, simțind cum îi dau iar lacrimile.

Doamne, era deja obosită de atâta plâns, și nici măcar nu începuse. Era fără fiica ei de mai puțin

de trei zile. Avea tot restul vieții înainte, o întindere aridă, precum Deșertul Gobi.

— Trebuie să organizăm o înmormântare, spuse Miles încet.

— Pentru că așa se cade?

— Pentru că eu și Zach avem nevoie de asta.

Jude își îngropă fața în pernă, ștergându-și lacrimile.

— Bine, spuse ea, copleșită din nou de adevăr. Vreau să dorm acum, spuse ea închizând ochii.

Miles ieși din cameră și închise ușa în urma lui.

SEATTLE TIMES

Adolescentă localnică moartă în accident de mașină, pe fondul consumului de alcool

O adolescentă de optsprezece ani din Pine Island a murit în zorii zilei de ieri într-un accident de mașină petrecut pe Night Road. Nicio altă mașină nu a fost implicată în accident.

Conform autorităților, Mia Farraday, elevă în ultimul an la liceul din Pine Island, a fost azvârlită din mașina Ford Mustang care s-a izbit violent de un copac.

Șoferul, tânăra de optsprezece ani Alexa Baill, din Port George, se pare că se urcase la volan după ce consumase alcool. Un alt pasager, Zachary Farraday, a fost de asemenea rănit în accident.

Ofițerul de poliție Roy Avery, de la poliția din Pine Island, a spus că nici nu mai știe „numărul veștilor proaste duse părinților adolescenților de pe insulă”. El a subliniat că, înaintea acestui recent accident fatal, o altă adolescentă de șaisprezece ani din Woodside și-a pierdut viața într-un accident de mașină.

„Ambele accidente s-au petrecut pe drumuri cu două benzi, întunecoase și pline de curbe, și ambele tinere șoferițe consumaseră alcool”, a afirmat ofițerul Avery.

„Trebuie să îi împiedicăm pe acești adolescenți să mai organizeze petreceri. Atât pot spune. Consecințele sunt tragice. An de an, se întâmplă câte un accident grav după o petrecere de absolvire. Anul acesta, cineva a murit”.

Filiala locală a organizației MADD[7] s-a arătat foarte interesată de incident. Președintele Norma Alice Davidson a cerut public ca tânăra șoferiță să fie pusă sub acuzație. „Doar pedepsele aspre îi vor determina pe adolescenți să ia în seamă pericolul”, a spus dumneaei.

Procurorul Uslan a refuzat să comenteze referitor la punerea sau nu sub acuzație a domnișoarei Baill pentru conducere sub influența alcoolului și ucidere din culpă. Înmormântarea Miei Farraday va avea loc miercuri la Grace Church, Pine Island, la ora 4:00 P.M.

∵

Peste tot pe Pine Island, ceva amintea de moartea Miei: la avizierul liceului, NE LIPSEȘTI, MIA; pe frontonul cinematografului, ÎN MEMORIA MIEI. Erau plăcuțe la intrarea magazinelor și lipite de lunetele mașinilor.

Dar ăsta nu era cel mai rău lucru dintre toate. Acum, când pășea pe Main Street, Lexi era bombardată de amintiri. Ea și Mia pictaseră farfurii de ceramică aici, la Dancing Brush… cumpăraseră jeleuri de la magazinul de dulciuri și cărți de la librărie.

Cărți.

Asta le adusese împreună, două fete singure care, înainte de a fi împreună, au făcut cunoștință cu lumea de la distanță, prin intermediul cuvintelor.

Pot să stau și eu aici?

Sinucidere socială.

Eva îi întinse lui Lexi niște hârtie igienică.

— Plângi.

— Da?

Își șterse ochii, surprinsă să constate cât de rău plângea.

Eva îi atinse ușor brațul.

— Am ajuns.

Biroul avocatului era imediat la ieșirea de pe Main Street, ascuns chiar într-o piațetă mărginită de copaci unde se mai aflau un magazin de pasmanterii, unul de antichități și o galerie de artă.

Clădirea mică, joasă, de cărămidă avea ferestre mari și o ușă lată, albastră, pe care scria: Scot Jacobs, Avocat.

Lexi intră după Eva în birou. În încăperea principală se afla o masă de lucru mare din stejar, trei scaune de plastic și o fotografie alb-negru înrămată cu un buștean eșuat pe o plajă. O femeie în vârstă cu față obosită și ochelari de vedere cu ramă neagră de os ședea în spatele mesei de lucru.

— Dumneata trebuie să fii Alexa, spuse secretara. Eu sunt Bea.

— Bună, Bea. Ea este mătușa mea, Eva.

— Puteți intra amândouă acum.

— Ești pregătită? îi șopti Eva lui Lexi.

Lexi clătină din cap.

— Nici eu.

O luară pe un hol îngust și trecură pe lângă un fel de sală de conferințe.

La biroul din fund, un bărbat relativ tânăr ședea la o masă de lucru mare, din sticlă. Când le văzu apropiindu-se, se ridică în picioare. Era îmbrăcat cu un costum albastru boțit și o cămașă roz foarte decolorată, arătând exact ca un avocat pe care și-l puteau permite, dar pe care, desigur, nu și-l permiteau. Avea părul lung, puțin lățos, și avea nevoie de un bărbierit, dar ochii lui căprui erau blânzi și plini de compasiune.

— Bună, spuse Lexi, apropiindu-se ca să îi strângă mâna grăsuță și un pic umedă.

Lexi se așeză pe unul din cele două scaune capitonate așezate în fața mesei de lucru. Eva își lăsă geanta pe podea și se așeză pe celălalt scaun.

— Mulțumim că ați fost de acord să ne primiți, spuse mătușa ei.

Domnul Jacobs își uni vârfurile degetelor, studiind-o atent pe Lexi.

— Nu stai prea bine, domnișoară Baill. Accidentul dumitale a declanșat un adevărat incendiu pe aici. Organizația locală MADD clocotește. Vor să te dea drept exemplu.

— Ce înseamnă asta? întrebă Lexi.

— Ele cred că dacă dumneata mergi la închisoare, ceilalți copii vor primi o lecție. Și mulți oameni vor această lecție pentru copiii lor.

— Închisoare? Închisoare? spuse Lexi, simțind cum i se cască podeaua sub picioare.

— Dar este doar un copil, spuse Eva.

— De fapt, are optsprezece ani. Asta o face adult, și, din punct de vedere legal, era beată la momentul accidentului. Desigur, la vârsta ei, limita este zero virgulă zero.

— Se trimit fete la închisoare pentru un astfel de accident? întrebă Eva.

— Când e vorba de alcool, se poate. Există, desigur, și varianta cauțiunii sau a muncii în folosul comunității. Există multe variante și multe potențiale rezolvări pe parcurs. Ăsta este rolul meu: să o îndrum și să o apăr pe Lexi.

— Deci, eu ce ar trebui să fac? întrebă Lexi încet.

Era zguduită până în măduva oaselor de toată această situație. Ea interpretase ceea ce se întâmplase drept un accident. Și totuși, era o crimă. Acum vedea ce o aștepta în continuare, și asta o îngrozea.

— Ne luptăm.

— Ne luptăm? Dar eu sunt vinovată. Eu am condus beată.

— Nu era mașina ta și erai cea mai puțin beată dintre toți trei, spuse Scot. Nu trebuie să fii un geniu ca să pricepi ce s-a întâmplat. Ai crezut că cea mai sigură variantă a fost să urci tu la volan.

Iar jurații beau și ei. Vor ști că așa ceva se poate întâmpla oricui. Va trebui să angajez un anchetator, dar în mod cert vei pleda nevinovat. Anul trecut am apărat un bărbat care omorâse două persoane în condiții similare și a fost achitat. Nu e nimic pierdut până nu se termină.

Achitat. Nevinovat. Cum ar fi putut Lexi să dea ochii cu Zach în sala de judecată și să spună că nu era vinovată? Cum ar fi putut da ochii cu oricine de pe insulă și să spună asta?

— Dar ea a *murit.* Nu pot pretinde că nu am greșit cu nimic.

— Închisoarea nu este răspunsul, Lexi. Crede-mă. Adună niște hârtii de pe birou și le aranjă frumos una peste alta. Uite care-i planul. Le vei vorbi colegilor de liceu și le vei spune povestea ta. Aranjez eu ceva pentru tine. Va da bine dacă îți asumi responsabilitatea pentru fapta comisă. Arată comunității și presei că le poți transmite un mesaj celorlalți adolescenți fără să faci închisoare. Îi zâmbi trist. Eu îți cunosc povestea, Lexi. Oamenii vor empatiza cu suferința ta.

— Ce vreți să spuneți?

El deschise un dosar și se uită la el.

— Mama ta, Lorena Baill, a fost arestată prima oară în 1986, când tu aveai doar trei luni. Ai locuit la șapte familii adoptive în primii paisprezece ani de viață. De fiecare dată când mama ta a ieșit de la dezintoxicare sau închisoare, s-a întors după tine. Instanțele i-au tot oferit șanse. Ridică privirea. Ai avut o viață grea, Lexi. Și erai cu mama ta când a luat o supradoză.

Lexi înghiți în sec. Era o amintire pe care încerca să o uite definitiv.

— Da.

— Jurații vor empatiza cu tine. Ai încredere în mine că voi avea grijă de tine. Bine?

— Care este onorariul dumneavoastră? întrebă mătușa Eva.

— Eu lucrez singur, Eva. Nu-mi pot permite să iau cazul acesta pro-bono și n-am să te mint. Voi fi scump. Dar voi economisi cât voi putea de mult.

Lexi simți că i se face rău. Mătușa ei muncea deja cincizeci de ore pe săptămână ca să plătească facturile curente. Cum avea să plătească și toate acestea?

— Am niște economii, spuse Eva. Asigurarea de viață a soțului meu.

— Nu, spuse Lexi. Aia e pensia ta.

— Nu mă contrazice, Alexa, spuse Eva. Sunt banii mei; îi cheltuiesc cum vreau eu.

Avocatul scoase câteva cărți de vizită și le întinse peste birou.

— Dacă poliția sau procurorul sau orice alt avocat vă contactează, nu spuneți nimic, dați-le doar numărul meu. *Nimic.* Vreau să fie foarte clar, m-ați înțeles? Le voi spune că eu vă reprezint și voi afla ce pot. Dacă avem noroc, vor decide să nu te acuze. Dacă nu…

Ridică din umeri.

Eva se ridică în picioare.

— Vă mulțumim, domnule Jacobs.

— Spuneți-mi Scott. Vă rog. Și nu-ți face griji, Lexi. Nu te lăsăm să intri la închisoare.

∵

— Ești sigură că vrei să mergi azi? spuse Eva.

Lexi stătea la fereastră, privind afară.

— Cum aș putea să nu merg la înmormântarea celei mai bune prietene?

— Nu va fi ușor.

— Eu am omorât-o, spuse Lexi încet. Nu mă aștept să fie ușor.

Nu credea că va mai fi ceva ușor în viitor. Dar trebuia să facă asta. Trebuia să fie acolo, rușinată, iar prietenii ei să vadă consecințele condusului sub influența alcoolului. Și trebuia să îl vadă pe Zach încă o dată – și pe părinții lui – și să le spună cât de rău îi părea.

Intră în baie și se așeză pe marginea bej din fibră de sticlă a căzii de baie. Închise ochii și o simți pe Mia alături. *Vrei să vii la mine după școală? Ne întâlnim la catarg… a venit direct la mine, madre, și m-a întrebat dacă se poate așeza… dă-te mai încolo, Zack Attack, îmi acaparezi complet prietena cea mai bună…*

Lexi plânse până simți un mare gol în interior. Apoi, trăgând aer în piept, expiră lent și se ridică în picioare.

Secătuită și slăbită, îmbrăcă un pantalon negru, balerini negri și un pulover albastru de angora pe care i-l dăruise Mia.

În camera de zi, o găsi pe Eva stând lângă masa din bucătărie, îmbrăcată toată în negru, îngrijorată. Bea cafea cu înghițituri mari – așa făcea când era agitată; era unul dintre lucrurile pe care Lexi le aflase despre Eva. Când îi venea să fumeze, Eva sorbea cafea cu nesaț, până trecea pofta.

— Este o idee proastă. Dacă vor fi reporteri?

— Va trebui să dau ochii cu ei mai devreme sau mai târziu.

Eva o mai privi o dată îngrijorată, vru să spună ceva, dar se răzgândi. Cu buzele strânse de acele cuvinte nerostite, ieși din rulotă și se duse la bătrânul Ford Fairlane.

Se îndreptară spre insulă în tăcere.

Când trecură pe lângă liceu, Lexi observă avizierul. Acum anunța: Slujbă pentru Mia Farraday. Grace Church. 4:00 P.M. azi/SÂMBĂTA ABSOLVIRII @ 1:00

Parcarea din fața bisericii era plină.

Lexi expiră.

Eva găsi un loc gol și parcă.

Lexi coborî din mașină. Înaintând, brațul rupt începu să o doară și toți nervii din adâncul stomacului i se activară.

— Poți s-o faci, spuse Eva, luând-o pe Lexi de brațul sănătos.

Biserica era plină de adolescenți, părinți și profesori. Lângă altar, era o fotografie a Miei în costumația din piesa *A fost odată o saltea.* Cu corsajul albastru cu mărgele, cu machiajul de scenă ce-i evidenția ochii verzi, arăta radiantă și frumoasă, o tânără femeie cu un viitor strălucit.

Lexi se opri; Eva o forță să meargă mai departe.

Lexi auzi oamenii șușotind când trecu pe lângă ei.

— … Lexi Baill… surpriză…

— … dacă ar fi fost o prietenă mai bună…

— … biata de ea…

— … cât tupeu…

— Bună, Lexi, vrei să stai aici? *Lexi.*

Se întoarse încet și o văzu pe fosta iubită a lui Zach, Amanda Martin, în strana din dreapta ei.

Amanda se trase într-o parte, înghesuindu-i pe părinții ei ca să-i facă loc.

Lexi se așeză lângă Amanda. Se uită în ochii triști ai fetei și începură brusc să plângă amândouă. Ele nu fuseseră prietene în liceu, dar asta nu mai conta acum; nimic nu mai conta.

— Nu a fost deloc vina ta, spuse Amanda. Nu-mi pasă ce spune lumea.

Pe Lexi o surprinse cât de mult însemnă asta pentru ea.

— Mulțumesc.

Înainte ca Amanda să mai spună ceva, începu slujba.

Preotul rosti numele Miei și toate fetele din biserică izbucniră în lacrimi, în plus, câțiva băieți li se alăturară. Vorbele preotului zugrăviră un tablou al unei fete fericite de optsprezece ani care era aproape Mia și totuși nu tocmai. Nu spuse că sforăia când dormea pe spate sau că își mișca buzele când citea, nici că îi plăcea să își țină de mână cea mai bună prietenă când colindau magazinele.

Putea face față cuvintelor lui. Diapozitivele cu imagini din viață o răvășiră. Mia în tutu roz, cu

brațele unite deasupra capului… Mia cu o păpușă Căpitanul Hook, rânjind malefic… de mână cu Zach cu picioarele în apa rece a oceanului, cu zâmbete crispate. Ultima imagine fu cu Mia singură, îmbrăcată cu un tricou tâmpit cu o cravată imprimată pe el, cu abdomenul la vedere, zâmbind fotografului, și făcând cu degetele mari cunoscutul semn al aprobării.

Lexi închise ochii, plângând acum în hohote. Începu să cânte muzica: nu era muzica adecvată. Miei nu i-ar fi plăcut acordurile tărăgănate și solemne. Și cumva asta duru cel mai tare. Cine alesese muzica nu se gândise la Mia. Ar fi trebuit să fie o melodie Disney, ceva care ar fi sculat-o pe Mia din morți și ar fi făcut-o să cânte și ea, cu coada periei de păr pe post de microfon…

Cântă cu mine, Lexster. Am putea face o formație… și Zach, râzând, spunând: *Ajunge, Mia, au început câinii să urle…*

Lexi vru să își acopere urechile cu palmele, dar cuvintele izvorau din ea, amintiri care renășteau și se revărsau.

— Trebuie să plecăm, Lexi, spuse Amanda blând.

Lexi deschise ochii.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să stau cu tine.

— Vii la absolvire?

Lexi ridică din umeri. Cât trecuse, șase zile, de când ea, Mia și Zach fuseseră împreună în sala de sport, repetând pentru serbarea de absolvire?

— Nu știu…

Oamenii ieșiră pe interval, îndreptându-se spre ușa dublă de la ieșire. Lexi îi simțea privind-o. Chipurile se încruntau când o recunoșteau. Părinții o judecau din priviri; copiii erau triști și compătimitori.

Văzu, în sfârșit, familia. Stăteau în prima strană, tăcuți și țepeni, îmbrăcați în negru. Oamenii se opreau și transmiteau condoleanțe.

Lexi se duse spre ei, incapabilă să se oprească. Mergea împotriva curentului de oameni; îndoliații se holbau la ea, încruntați, dându-se la o parte.

Familia Farraday se ridică în picioare la unison și se întoarse.

Nici Jude, nici Zach nu o observară. Priveau în gol, cu ochi inexpresivi, cu fețele scăldate de lacrimi.

Lexi repetase de o sută de ori ce avea să le spună, dar acum, pusă în fața magnitudinii pierderii lor și a vinei ei, nici măcar nu putu deschide gura. Toată familia se întoarse cu spatele la ea și ieși din biserică prin ușa laterală.

Lexi o simți pe Eva lângă ea. Se ghemui lângă mătușa ei, renunțând la puterea de care avusese nevoie ca să vină aici.

— Nimeni nu îl învinuiește pe el, spuse Eva cu amărăciune. Nu e corect.

— Nu el conducea.

— Ar fi trebuit, spuse Eva. Ce rost are să faci o promisiune și pe urmă să nu te ții de ea? Ar trebui acuzat și el.

Lexi își aminti cum o privise el în spital; ochii aceia verzi pe care îi iubise așa de mult fuseseră adumbriți de mai mult decât jale. Recunoscuse și vinovăție în ei, la fel de adâncă precum a ei.

— Se învinuiește singur.

— Nu e de ajuns, spuse Eva ferm. Hai să mergem.

O luă pe Lexi de braț și o conduse afară din biserică. Lexi îi auzi pe oameni șușotind despre ea, acuzând-o. Dacă ar fi fost mai puțin culpabilă, ar fi fost de acord cu Eva, ar fi fost poate supărată pe Zach, dar orice altă vină era mai mică decât a ei. Asta era tot. Zach nu reușise să își respecte o promisiune. Dar decizia mortală o luase ea. Era peste poate de încărcată de vinovăție și remușcare; nu mai era loc nici măcar pentru furie. Zach o dăduse în bară; fapta lui Lexi era cu mult, cu mult mai gravă.

— Cineva trebuia să îmi fi spus că a fost o idee proastă să vin la înmormântare, spuse Lexi când ieșiră din parcare.

— Dacă cineva ar fi făcut-o, sunt sigură că ai fi ascultat, spuse Eva.

Lexi își șterse ochii.

— Bineînțeles.

∵

Jude stătea chircită în interiorul întunecos al limuzinei. Afară, începu să plouă; picăturile cădeau pe acoperișul mașinii asemenea bătăilor inimii unui nou-născut.

Era atât de cufundată în durerea ei, că atunci când se deschise portiera, lăsând să intre o puternică lumină galben-cenușie, simți că o ard ochii iritați de lacrimi și privi împrejur, dezorientată.

— Am ajuns, spuse șoferul, rămânând lângă portiera deschisă.

Era ca o crestătură și mai neagră în ploaie, o umbră gârbovită sub o umbrelă. Molly și Tim stăteau înghesuiți în spatele lui, împreună cu copiii lor mari.

— Haide, Zachary, spuse mama ei, îndemnându-l să coboare din limuzină.

Miles se strecură pe lângă Jude și coborî din mașină. Apoi îi întinse mâna.

— Jude.

— Luați-o înainte, spuse ea, bucuroasă că el nu-i putea vedea ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare cu lentile negre.

— Vă ajung din urmă, îi spuse Miles Carolinei care încuviință din cap și plecă cu pași repezi, asigurându-se că Zach își ținea spatele drept și nu plângea.

Asta își amintea Jude de la moartea tatălui ei: neplânsul. Nimeni nu plânsese pentru el. Mama ei pur și simplu nu le permisese. Considerase jelitul un fel de boală – câteva tăieturi ici, câteva copci colo, și erai ca nou.

— Nu poți să nu vii, spuse Miles, lăsându-se pe vine lângă mașină.

Ploaia îi șiroia pe față, îndreptându-i părul.

— Ia să vezi.

— Jude.

Oftă. Acesta era sunetul familiei lor acum; înainte fusese râsul. Acum era oftatul.

— Tu nu crezi că vreau să fiu destul de puternică pentru asta? spuse ea. Mi-e rușine de mine însămi, și *vreau* să fiu acolo. Doar că… nu pot. Nu sunt pregătită să îi văd coborând-o în mormânt. Și sunt al dracului de nepregătită să stau lângă tine când vei lăsa să zboare un mănunchi de baloane roz. Vocea i se frânse aici. Ca și cum ea ar aștepta undeva, în ceruri, să le prindă.

— Jude, spuse el istovit, iar ea înțelese.

El voia ca ea să creadă că Mia era într-un loc mai bun, dar Jude nu putea face asta.

Știa ce preț avea pentru ea această incapacitate de a fi puternică, dar n-o putea face. Pur și simplu nu mai rămăsese nimic din ea. Oricât de mult s-ar fi străduit (și sincer, o epuiza doar simpla încercare), părea că nu putea fi *prezentă,* nici măcar ca mamă.

Zach știa că nu mai era ea însăși. O trata de parcă ar fi fost făcută din vată de zahăr. O aborda cu precauție, având grijă să nu spună niciodată ceva despre Mia. Dar uneori, când ea îi spunea noapte bună, vedea nevoia din ochii lui, durerea nedisimulată, și o durea până în măduva oaselor. Îl mângâiase în acele clipe, dar el nu era vreun prost. Știa că nu era mângâierea *ei,* că ea, cumva, nu era acolo. Iar când pleca de lângă el, vedea că el părea și mai distrus după ce îl alina decât înainte.

— Îl faci pe Zach să sufere foarte tare, spuse Miles. Știu că știi asta. Are nevoie de tine azi.

Jude înghiți nodul din gât.

— Știu. Dar n-o pot face. Nu pot sta acolo. Ai văzut cum s-au uitat toți la noi la slujbă? Nu mă puteam gândi decât la cât de tare îi urăsc pe toți, cu

copiii lor sănătoși și întregi. Mă uit la toți oamenii din jurul nostru și îi urăsc. Și mă uit la Zach și nu văd decât locul gol de lângă el. Este jumătate de om acum, și știm cu toții asta… iar uneori nu mă pot abține să nu îl învinovățesc. Dacă nu s-ar fi îmbătat… Inspiră adânc. Sau dacă nu i-aș fi lăsat să plece în seara aceea…

— Nu poți continua cu…

— A trecut mai puțin de o săptămână, se răsti ea. Și dacă îmi spui că timpul va vindeca totul, jur pe Dumnezeu că am să te omor în somn.

Miles se uită la ea mult timp, apoi o luă în brațe.

— Te iubesc, Jude, îi șopti el la ureche, și contrar celor mai bune intenții, ea începu să plângă.

Și ea îl iubea pe el. Și îl iubea pe Zach. Era undeva în ea sentimentul acela. Doar că nu putea ajunge la el.

— Îi spun eu rămas-bun pentru tine.

Auzi portiera închizându-se cu un clic, apoi rămase din nou singură. Recunoscătoare. Rămase mult timp așa, în întuneric, ascultând ploaia ropotind pe acoperișul mașinii, încercând să nu se gândească la nimic, dar prezența fiicei sale era peste tot, în fiecare respirație, în fiecare suspin, în fiecare clipire a ochilor. Într-un final, strecură pe furiș mâna în mica ei poșetă neagră și scoase mobilul Miei. Privi scurt împrejur, apoi îi ridică clapeta, îl deschise și ascultă mesajul Miei din căsuța vocală.

Bună! Aici Mia. Sunt mult prea ocupată ca să vorbesc acum, dar dacă-mi lași un mesaj, promit că te sun înapoi.

Jude îl ascultă iar și iar, vorbind uneori cu fiica ei, plângând alteori, ascultând pur și simplu de cele mai multe ori. Era atât de cufundată în *comunicarea* cu Mia, că tresări icnind când portiera se deschise. Închise iute telefonul și îl aruncă în poșetă când Zach urcă în limuzină. Avea ochii roșii.

Jude se apropie de el și îl prinse de mână. Nu-i plăcu felul cum o privi – surprins de atingerea ei – și vru să îi adreseze cuvinte de alinare, dar nu găsi niciunul.

Miles, Zach și ea rămaseră lipiți unul de altul tot drumul spre casă.

Mama ei stătea pe bancheta din fața lor, cu mâinile încleștate în poală, cu ochii ei frumoși licărind de lacrimi care nu se prelingeau deloc. Jude fu surprinsă de acel semn de emoție, de pierdere. Cu doar o săptămână în urmă, imaginea lacrimilor neverosimile ale mamei sale ar fi uimit-o pe Jude, ar fi făcut-o să se apropie de ea. Acum nu-i păsa. Propria-i suferință nu lăsa loc alteia, a altcuiva. Era un adevăr jalnic, umilitor, și totuși, un adevăr.

Acasă, Jude coborî din mașină și porni singură spre intrare. Acum nu mai dorea decât să doarmă. O spuse probabil cu voce tare, pentru că o auzi pe mama ei spunându-i ceva.

— Bună idee. Somnul ajută.

Jude simți că se trezește auzind-o.

— Oare, mamă? Serios?

Mama ei o bătu ușor pe încheietura mâinii. Era o atingere ușoară, încheiată aproape înainte de-a începe.

— Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce. Ești mai puternică de atât, Judith.

Furia o orbi pe Jude. Era una dintre noile ei emoții. Nu mai fusese furioasă până atunci, nu cu adevărat, dar emoția asta își făcea simțită prezența tot mai des acum, parte din ea la fel precum forma feței și culoarea pielii. Era nevoie de un efort uriaș să nu și-o arate permanent. Îi întoarse spatele mamei și plecă înainte să spună ceva ce ar fi regretat. Intră în casă.

În vestibul, se opri brusc.

— Unde e hanoracul Miei?

— Ce? spuse Zach, venind lângă ea.

— Hanoracul verde al Miei. Era agățat chiar aici.

Furia lui Jude se transformă în panică.

— E la spălat, spuse mama ei. Aveam de gând să îl spăl împreună cu…

Jude alergă în spălătorie și începu să scotocească prin maldărul de rufe murdare până găsi hanoracul Miei. Îl apropie de față și presă lâna moale de nas, inhalând mirosul Miei. Lacrimile umeziră țesătura, dar ei nu-i păsă. Ignorând privirile familiei, se duse cu pași împleticiți în dormitor și trânti ușa în urma ei, prăbușindu-se pe pat.

Într-un final, după un timp ce păru de câteva ore, auzi ușa dormitorului deschizându-se.

— Hei, spuse Molly din prag. Stătea acolo, tristă și nesigură, într-o rochie neagră șic cu centură elastică în talie, frământându-și mâinile. Părul alb îi era răvășit, dat pe spate și fixat cu o cordeluță subțire; fruntea îi era străbătută de o cută neagră adâncă. Pot să intru?

— Pot să te împiedic?

— Nu.

Jude se ridică în fund cu greu și se sprijini cu spatele de tăblia capitonată cu mătase galbenă a patului.

Molly se urcă în patul mare și o luă pe Jude în brațe, ținând-o ca pe un copil. Jude nu vru să înceapă iar să plângă, dar nu reuși.

— Credeam că sunt puternică, șopti Jude.

— *Ești* puternică, spuse Molly, dând o șuviță udă din părul lui Jude după ureche.

— Nu, spuse ea, trăgându-se înapoi. Habar nu mai am cine sunt.

Așa era. Toate acestea îi arătaseră adevărul despre sufletul ei: era slabă, fragilă. Nu era deloc femeia care își imaginase ea a fi.

Sau poate că nu era adevărat. Poate că știa acum ceea ce nu știuse înainte: nu era bună, grijulie, compătimitoare, nici măcar calmă nu era. Era

furioasă și slabă, ba chiar și un pic răzbunătoare. Și mai presus de orice, era o mamă proastă.

În ultima vreme, totul o enerva. Soarele. Copiii sănătoși. Părinții care se plângeau de copiii lor. Lexi.

Brusc, Jude nu mai dori să fie atinsă. Se trase din brațele lui Molly și se chirci cu spinarea lipită de tăblia patului.

— Nu avea centura de siguranță prinsă.

O spuse încet, cu teamă; trecuseră doar câteva zile și Jude înțelesese deja că oamenii nu mai voiau să audă despre Mia. Dar cum putea ea să nu mai vorbească despre fiica ei? Însă simpla menționare a numelui ei îi putea face pe oameni să iasă fugind pe ușă.

— Povestește-mi, spuse Molly, luând-o de mână, așezându-se lângă ea.

— Mulțumesc, spuse Jude. Nimeni nu vrea să audă despre ea.

— Eu am să ascult orice vrei să spui.

Jude se întoarse spre ea.

— Ea purta *mereu* centura.

Inspiră tremurând și întinse mâna după șervețelele de pe noptieră.

O greșeală; înțelese asta numaidecât.

În sertar, văzu o cutioară de catifea albastră lângă o pereche de ochelari de citit. Știind că nu ar fi trebuit să o atingă, o scoase totuși și o deschise.

— Ce-i asta? întrebă Molly.

— Cadoul de absolvire pentru Mia.

Molly tăcu o clipă.

— Este frumos.

— Voiam să mergem împreună să alegem piatra. Ca fetele. Poate și o mani-pedi după.

Atunci, curajul lui Jude cedă și izbucni în plâns.

— Of, Jude, spuse Molly, strângând-o iar în brațe.

Jude ar fi trebuit să se simtă învăluită de dragostea prietenei sale, dar nu putea simți absolut nimic. Nu atunci când se uita fix la acel frumos

inel neterminat, cu locașurile goale, așteptându-și nestematele…

Capitolul 15

Parcarea liceului era plină de mașini în această după-amiază însorită de sâmbătă.

Lexi ședea pe scaunul din dreapta din mașina Ford Fairlane a mătușii ei, privind fix prin parbrizul murdar la mulțimea care se aduna în jurul catargului.

— Locul tău e aici, Alexa, spuse mătușa ei. Ai muncit pentru ziua asta la fel de mult ca ceilalți.

— Mi-e frică, spuse ea încet.

— Știu, spuse mătușa ei. De aceea sunt aici.

Lexi inspiră adânc și se prinse de clanța ușii. Portiera bătrână se deschise cu un scârțâit, sărind la capătul arcului.

Străbătu împreună cu Eva mulțimea de părinți, rude și prieteni guralivi, care veniseră să vadă absolvenții promoției 2004. Ținu privirea în pământ, fără să se uite la reporterii adunați la catarg. Când trecu pe lângă ei, îl auzi pe unul dintre ei vorbind.

— Două sute șaptezeci și doi de elevi de anul patru, Phil. Ar fi trebuit să fie două sute șaptezeci și trei.

La marginea terenului de fotbal, Lexi se opri.

— Ar trebui să te grăbești, spuse Eva. Ai întârziat.

Lexi dădu din cap, dar când se uită la șirurile de scaune pliante aranjate pe iarba terenului de fotbal, i se făcu rău de la stomac.

— Sunt mândră de tine, Alexa, spuse mătușa ei. Ești o fată bună. Și să nu îndrăznești să crezi altceva.

Eva îi zâmbi larg, apoi dispăru în mulțimea de părinți mândri care umpleau tribunele.

Lexi îi văzu acolo pe cei din familia Farraday. Jude și Miles ședeau în rândul doi, alături de Molly, Tim și Caroline. Chiar și de unde era ea, Lexi putu vedea cât de palidă și slabă era Jude. Ochelarii de soare cu lentile negre pe care îi purta îi accentuau paloarea pielii și ascuțimea pometilor. Nu avea ruj pe buze și ținea la piept poșeta roz a Miei.

Lexi știu atunci că n-o putea face. Nu putea străbate acea mulțime și intra în sala de sport, unde toți prietenii ei erau în robe și cu toci pe cap, așteptând să pășească triumfători către scaunele de pe teren. Nu-l putea vedea pe Zach, nu în această zi, când absența Miei ar fi fost simțită atât de acut.

Își dădu toca jos de pe cap și deschise fermoarul robei și le înghesui pe ambele în geanta ei mare din petice. Tocmai voia să plece când promoția 2004 ieși pe teren, un șuvoi albastru-auriu de robe pe fundalul cerului fără pic de nor.

Se retrase pe unul din intervalele goale de sub tribune. Pe terenul de jos, colegii ei își ocupau locurile desemnate.

Zach mergea singur. Cu ochelari de soare la ochi (probabil pentru a-i proteja ochii arși în accident de lumina puternică a soarelui), cu capul ras și cu maxilarul ars, nu mai semăna deloc cu el. Asemenea lui Jude, avea scobituri noi pe chip și nu zâmbea.

După ce și ultimul elev își ocupă locul, publicul izbucni în aplauze.

În mijlocul acelui vacarm, directorul Yates păși pe scenă și urcă pe podium. Vorbi elocvent despre Pine Island și spuse ce însemna să crești pe un tărâm înconjurat de ape, cum întărea acest lucru spiritul comunității. La finalul discursului, spuse:

— Aceasta este o promoție care a fost marcată de o tragedie subită, teribilă, iar acești elevi care se aflau pe drumul către maturitate au devenit mai maturi în doar o săptămână. Sperăm ca pe măsură ce vor înainta în viață și se vor confrunta cu

provocările ei, mici și mari, să își amintească ce au învățat despre consecințe în anul 2004. Zâmbi audienței trist, cu subînțeles. Și acum, Amanda Martin va interpreta un cântec în memoria unei fete deosebite, care ar fi trebuit să fie cu noi azi.

Lexi încercă să fie tare, dar când muzica începu, simți o durere cumplită în piept. Iar apoi, răsună vocea Amandei, pură și suavă: „*Îți pot arăta lumea… luminoasă, strălucitoare, splendidă…*”

Cântecul o readuse brusc la viață pe Mia, făcând piruete pe ringul de dans, cântând fals. Iubise atât de mult filmele Disney. *Eu sunt Ariel,* obișnuia să spună mereu. *Tu ești Belle. Fără Albă-ca-Zăpada sau Cenușăreasa; noi suntem fete Disney de școală nouă… noi știm ce vrem și obținem…*

Lexi nu era singura cu ochii în lacrimi când Amanda termină cântecul. Cel puțin jumătate din promoția 2004 plângea.

Aplauzele fură furtunoase, iar când încetară iar, începu festivitatea. Numele prietenilor ei fură strigate pe rând, iar fetele și băieții în robe albastre urcară pe scenă pentru a-și primi diplomele și a saluta mulțimea.

— Alexa Baill.

Publicul amuți. Oamenii începură să privească împrejur.

Pe scenă, directorul își drese glasul și continuă.

— Andrew Clark…

Inima lui Lexi bătea cu putere. Era sigură că cineva avea să o arate cu degetul și să strige: „Uitați-o; fata care a ucis-o pe Mia este aici”.

— Zachary Farraday.

Zach păși mecanic pe interval și urcă pe scenă. Își luă diploma de la director și se uită spre tribune. Ridică încet o fotografie înrămată a Miei, apoi se apropie de microfon.

— Intenționa să facă roata azi…

Am să fac roata, Lexster… asta o să le atragă atenția.

Lexi se sprijini de peretele de beton încălzit de soare și închise ochii. Ceremonia continuă, nume fură strigate, diplome fură înmânate, dar ea nu mai fu atentă la nimic. Nu auzea decât amintiri, lucruri pe care Mia i le spusese de-a lungul anilor…

— Lexi?

Inspiră adânc și deschise ochii. Zach stătea în fața ei. În spatele lor, pe teren, era zgomot, culoare, agitație, dar aici era liniște, tăcere. Erau singuri într-o nișă de sub tribune.

— C-cum m-ai găsit?

— Am știut că vei fi aici.

Ea sperase la acest moment, îl visase, căutase modalități prin care să-l facă să înțeleagă cât de mult regreta, dar nu credea că el va ști, că va înțelege.

— Te iubesc, spuse ea încet.

Era singurul lucru care nu se schimbase.

— Și eu pe tine, dar…

— Dar ce?

El clătină din cap, ridică din umeri. Ea înțelese perfect gestul: însemna că nimic nu mai conta acum, dragostea lor mai puțin decât orice. Privirea lui era cel mai trist lucru pe care îl văzuse ea vreodată.

— Nu mă vei ierta niciodată, nu-i așa? spuse ea.

— Pe mine nu mă pot ierta, spuse el, iar vocea i se întrerupse și el privi în altă parte. Trebuie să plec.

— Stai. Ea băgă mâna în geantă, scotoci pe lângă roba din poliester și scoase exemplarul uzat, cu pagini îndoite, din *Jane Eyre.* Era un dar stupid pe care i-l putea oferi o fată unui băiat, dar era tot ce avea ea mai de preț. Vreau să ți-l dau ție, spuse ea.

— Este cartea ta preferată. N-o pot lua…

— Te rog. Are un final fericit.

El întinse mâna; preț de o secundă, atinseră amândoi cartea.

— Trebuie să plec.

— Știu. Rămâi cu bine, Zach, șopti ea, privindu-l cum pleacă de lângă ea.

Se dezlipi de zid și ieși de sub tribune. Nu se mai sinchisi să-și gârbovească umerii și să evite privirile. Nu-i mai păsa dacă oamenii se holbau la ea.

În parcare, urcă în mașina veche a Evei și așteptă.

— N-ai putut s-o faci, așa-i? spuse Eva mai târziu, când se urcă la volan.

Lexi ridică din umeri.

— Cui îi pasă? Este doar o ceremonie idioată.

— Ție ți-a păsat.

— Înainte, spuse Lexi, dându-și seama în timp ce rostea cuvintele că toată viața ei avea să fie de acum încolo împărțită în două: înainte să își ucidă cea mai bună prietenă și după.

∵

Absolvirea fu mai mult decât putea Jude îndura. Ziua fu plină de fantome, chipuri lipsă, fetele nepotrivite…

Când ceremonia se termină, în sfârșit, se simți de parcă mai avea puțin și se prăbușea grămadă. Încercase să îl convingă pe Zach să se ducă la balul de absolvire cu prietenii lui. *N-ai să-l uiți niciodată,* spusese ea istovită, deși știau amândoi că era o minciună. Pe plan rațional, știa că ar fi trebuit să îl determine să meargă, să pretindă că viața lui își vedea de cursul ei, pe același drum, dar nu putea *simți* cu adevărat asta.

Așa că se duseră acasă fără să vorbească pe drum. Ea stătu ghemuită, cu capul lipit de geamul mașinii, înfrigurată până în măduva oaselor, deși încălzirea din scaun era reglată la maximum. În scaunul din spatele ei, Zach bătea darabana cu degetele pe cotieră, iar când ajunseră acasă, el țâșni din mașină și fugi sus. Fără îndoială, voia să se piardă în lumea virtuală a jocurilor video.

— Lexi a fost acolo, spuse Miles mai târziu, când el și Jude rămaseră singuri în bucătărie.

Jude simți cum o năpădește furia. Lexi cea întreagă, sănătoasă, cu doar un ghips alb pe braț ca semn al accidentului din noaptea aceea.

— Cât tupeu! Sper că Zach n-a văzut-o.

— Ba da, spuse Miles, privind-o. Nu face asta, Jude. Ai să înrăutățești lucrurile.

— Să le înrăutățesc? Faci mișto de mine? Cum ar putea fi mai rău de atât?

— Nu-l face pe Zach să aleagă între tine și Lexi. Te iubește; știi asta. A făcut întotdeauna tot ce a putut ca să fii mândră de el. Nu folosi asta împotriva lui acum. El și Lexi trebuie să pună la punct unele lucruri.

Jude oftă adânc, plecă în dormitor și închise ușa în urma ei.

Următoarele douăzeci și patru de ore, nu făcu decât să zacă în pat, uneori dormind, alteori plângând. Stătu întinsă acolo ore în șir, cu ochii închiși, chemându-și fiica, vorbind cu ea, dar nimic nu se întâmplă. Nicio adiere peste chipul ei care să semene cu o respirație, nicio licărire a veiozei de pe noptieră. Nimic. Și nici nu crezu cu adevărat că Mia o putea auzi.

Când, în sfârșit, se târî jos din pat, arăta ca o femeie de nouăzeci de ani fără adăpost, care găsise pe străzi o rochie de firmă și o purtase câteva săptămâni la rând. Știa că Miles nu înțelegea. Noaptea trecută scosese sunetul acela – oftatul ăla de disperare sau deznădejde – când ea nu se putu schimba în cămașă de noapte. El nu înțelegea cât de fragilă se simțea. Dacă ar fi ridicat brațele, acestea i s-ar fi putut frânge.

Se schimbă într-un trening vechi. Nu făcu duș, nu se spălă pe dinți, ieși din dormitor, atrasă de mirosul de cafea.

Miles era în bucătărie, lângă blatul de granit, bând cafea. Când intră, el își îndreptă spatele, îi zâmbi ușurat, ceea ce ar fi trebuit să îi încălzească inima zdrobită.

Televizorul era aprins. Până să apuce Jude să spună ceva, auzi crainica vorbind: „… și-a ucis cea mai bună prietenă urcându-se băută la volan și provocând un accident cu doar o săptămână înainte de absolvire”.

Jude nu ar fi trebuit să se uite la ecran, dar o făcu. Epava contorsionată a Mustang-ului, cu parbrizul țăndări, îi provocă aproape instantaneu o criză violentă. Nu mai văzuse până atunci acea imagine… apoi, chipul lui Lexi apăru pe ecran, zâmbind larg. „Președintele filialei locale a MADD, Norma…”

Miles apăsă butonul telecomenzii și ecranul se înnegri.

Jude simți din nou cum o năpădește furia aceea nouă; inundă totul în jurul ei. Îl văzu pe Miles vorbindu-i, dar nu putu auzi nimic din ce-i spunea, auzea doar acel zgomot alb asurzitor din capul ei. Își turnă o cană de cafea și ieși din bucătărie.

Cum avea să supraviețuiască? Cum ar fi putut-o vedea pe Lexi din nou pe stradă, într-o zi, fără să se prăbușească în genunchi?

Lexi, care își putea trăi mai departe viața…

Jude rămase în picioare în mijlocul camerei de zi, tremurând, neștiind ce să facă. Să se întoarcă în pat?

Închise ochii, încercând să-și alunge din minte imaginea pe care tocmai o văzuse cu mașina lui Zach…

La început, i se păru că își aude inima bătând și se gândi: *Ce ciudat.* Pe urmă își dădu seama că cineva ciocănea la ușa de la intrare, își șterse lacrimile și se duse la ușă, așteptându-se să dea cu ochii de o prietenă cu ceva de mâncare, spunând: *Îmi pare așa de rău.* Dar se trezi față în față cu un străin, un bărbat înalt, elegant, cu părul alb, într-un costum albastru cu dungulițe.

— Bună ziua, doamnă Farraday. Nu știu dacă vă amintiți de mine. Sunt Dennis Uslan. Sunt procurorul desemnat pentru cazul dumneavoastră.

Nepoata mea, Helen, a fost colegă de an cu Zachary.

Jude expiră abrupt. Nici măcar nu își dăduse seama că își ținuse respirația.

— Da, Dennis. Desigur că îmi amintesc de dumneata. Ai ajutat la construirea noului teren de sport din Rotary Park.

— Da, exact. Scuzați-mă că am venit pur și simplu, dar se pare că aveți telefonul închis.

— Reporterii, spuse ea, dându-se înapoi. Sună constant după „comentarii despre tragedie". Intră.

Îl conduse în camera de zi, unde soarele pătrundea prin ferestrele uriașe. Vederea către Sound era spectaculoasă în această zi limpede ca cristalul.

Dennis tocmai luase loc când Miles intră în încăpere, îmbrăcat în șort, gata să iasă la alergare.

— Miles, spuse Jude. El este Dennis Uslan. Este procurorul de caz.

Miles îl privi pe Dennis.

— Nu am știut că avem un caz.

Dennis se ridică de la locul lui.

— Despre asta am vrut să vorbesc cu dumneavoastră. Sunt foarte presat de MADD și de comunitate să o acuz pe Alexa Baill de conducere sub influența alcoolului și ucidere din culpă. Desigur că un proces poate fi o acțiune de durată și dureroasă, așa că am vrut să știu care este poziția dumneavoastră în acest sens.

— Ce s-ar întâmpla cu Lexi? întrebă Miles.

— Dacă va fi condamnată, ar putea face peste cincisprezece ani de închisoare, deși, firește, acesta ar fi un rezultat extrem. S-ar putea, de asemenea, să fie găsită nevinovată sau să pledeze pentru o pedeapsă mai ușoară. Indiferent de situație, însă, nu e ușor pentru familia victimei.

Jude tresări la auzul cuvântului *victimă.*

— Nu cred că ar ajuta cuiva dacă Lexi ar merge la închisoare, spuse Miles. Trebuie să o iertăm, nu

să o pedepsim. Poate alți copii ar putea învăța din greșeala ei? Ar putea…

— Să o iertăm?

Lui Jude nu-i veni a crede că soțul ei tocmai spusese așa ceva.

— Doamnă Farraday, dumneavoastră ce doriți? întrebă Dennis.

Jude știa răspunsul corect, știa ce ar fi spus înainte de toate astea, ce ar fi crezut: că Miles avea dreptate. Doar iertarea ar fi putut alina durerea lui Jude.

Dar ea nu mai era aceeași.

— Dreptate, spuse ea în cele din urmă, văzându-l pe Miles dezamăgit de ea. Ce mamă nu ar vrea asta?

∵

În cele nouă zile care trecură de la absolvire, Lexi devenise un suflet rătăcit. Luni dimineața, se prezentase în zori de zi la muncă, la gelaterie, dar i se spusese (amabil, ce-i drept) că fusese concediată. *Încearcă să înțelegi,* îi spusese doamna Solter, *tot orașul este furios pe tine acum. Ar fi rău pentru afacere să te las să lucrezi aici.*

După aceea, Lexi rămase acasă, citind carte după carte. Pentru prima oară după mulți ani, se întoarse la *Jane Eyre* pentru consolare. O citea din nou când cineva ciocăni la ușă.

— Lexi?

— Da?

— A venit avocatul tău.

Lexi puse jos cartea și se duse în camera de zi.

— Au depus plângere împotriva ta, spuse Scot înainte chiar ca Lexi să se așeze. Ucidere din culpă prin conducerea unui autovehicul sub influența alcoolului și vătămare corporală. Vei fi pusă sub acuzare miercuri. Vom pleda nevinovat și vom obține o dată pentru înfățișare în instanță.

— Nevinovat? spuse Lexi, încercând să proceseze totul.

Nici măcar nu mai știa ce anume simțea acum.

— Problema nu se mai pune dacă tu conduceai sau dacă Mia a murit. Este vorba despre responsabilitate legală. Ai provocat un accident. Nu ai comis o crimă. Așa că planul nostru este…

Lexi nu mai auzi nimic după „responsabilitate”. Deodată, deveni propria-i mamă, încercând să fugă de faptele sale.

— Nu, spuse ea tăios.

El se uită la ea.

— Nu, ce, Lexi?

— Am să pledez vinovat, spuse ea.

— Ba să fii sigură că n-ai să faci asta, spuse Eva.

Lexi o adoră pe mătușa ei pentru asta.

— Haide, Eva. Ar trebui să scap nepedepsită după ce mi-am omorât cea mai bună prietenă? Am făcut-o, și nu ne putem permite…

— Nu vei pleda vinovat, repetă Eva. Am banii din fondul de pensionare.

— Dai frâu liber emoțiilor, spuse Scot. Îmi dau seama că ești un om bun și că vrei să faci ce este corect, dar să pledezi vinovat nu este lucrul corect. Ucidere din culpă în urma conducerii sub influența alcoolului este o infracțiune de clasă A, pedepsită chiar și cu închisoare pe viață. Crede-mă, n-ai vrea să fii la închisoare, Lexi. Și cu tot valul de emoții din jurul nostru… trebuie să ne luptăm pentru libertatea ta.

Putea să stea ea în sala de judecată și să spună că nu era vinovată când toată lumea știa că era?

— Știm toți ce se cuvine aici. Nu vrei să fac ce se cuvine, mătușă Eva?

— Ești prea tânără ca să știi ce se cuvine aici, Lexi. Ai făcut un lucru groaznic. Dar este închisoarea rezolvarea? Nu. Ai fost acolo; ai vizitat-o pe mama ta. Eva veni mai aproape. Cuprinse în mâinile-i uscate, crăpate, chipul lui Lexi. Știu că îți faci griji pentru mine, dar nu trebuie. Ne permitem să facem ce trebuie să facem.

— Chiar dacă ai pleda vinovat și am pleda pentru reducerea sentinței, judecătorul va trebui să dea curs plângerii, spuse Scot. El poate impune ce pedeapsă vrea, care se încadrează în regulament. Și cu toată presa cu ochii pe noi, ar putea să vrea să te dea drept exemplu. Ți-ai putea petrece toată viața în spatele gratiilor.

— Eu *sunt* un exemplu, spuse Lexi încet. Sunt cel mai urât lucru care se poate întâmpla, iar copiii ar trebui să știe asta. Cum pot să apar în fața instanței și să spun că nu sunt vinovată?

— Nu s-a provocat deja destul rău în noaptea aceea? întrebă Eva.

— Discuția asta s-a încheiat. Mă veți plăti pentru consultație, și cu asta, basta: vei pleda nevinovat, spuse ferm Scot.

Lexi oftă. Ei discutau despre lege și despre viitorul ei. Nu asta era ideea, dar ei încercau din răsputeri să o salveze. Ea nu voia să-i dezamăgească. Mai ales pe Eva.

— Bine.

∵

Jude ședea în sala de judecată între soțul și fiul ei. Zach stătea perfect drept, așa cum îl implorase ea de multe ori să stea. Copilul care mergea adus de spate, copilul acela plin de voioșie, dispăruse. Acum purta pantalonii ridicați până în talie, cu curea, și își făcuse curat în cameră fără să fie rugat. Ea știa de ce: încerca din răsputeri să o facă fericită. Trăia cu teama de a spune sau a face ceva greșit în preajma ei, de-a o face să plângă. Mai ales aici, în fața tuturor cunoscuților.

Băncile din sală se ocupară rapid. Cum se duse vestea arestării și trimiterii în judecată a lui Lexi, accesul în această sală devenise cel mai de preț lucru din oraș. Oamenii se așezaseră la coadă încă din zori în speranța că vor obține un loc. Fiecare avea o părere despre caz: unii credeau că Lexi era o victimă; alții o considerau un pericol pentru societate. Unii îi condamnau pe Jude și pe Miles

pentru supraveghere deficitară și proastă creștere și educare a copiilor; aceștia erau părinții care jurau că propriii copii nu beau alcool. Unii nebuni dădeau vina chiar pe vârsta de la care se permitea consumul de alcool, spunând că dacă ar fi fost optsprezece ani, așa ceva nu s-ar fi întâmplat.

Reporterii locali, și poate unul sau doi jurnaliști naționali, se plimbau de colo până colo pe holuri. Jude nu privi împrejur, nu vru să vadă prietenele pe care și le făcuse de-a lungul anilor aici, pe Pine Island, femeile cu care stătuse de vorbă la petrecerile clasei, sau când își așteptau copiii să iasă de la școală, ori la coadă la supermarket. Multe dintre ele o sunau regulat, iar ea le răspundea, dar convorbirile erau de obicei scurte. Jude pur și simplu nu mai știa ce să spună. Nici nu-i păsa de reprezentantele MADD, care susținuseră o conferință de presă chiar în dimineața aceea, cerând închisoare pe viață pentru Lexi.

Lexi.

Numele ei era de ajuns ca să o trimită pe Jude în vârtejul furiei și disperării. Făcea tot posibilul să nu se gândească niciodată la fata care provocase totul, care îi omorâse fiica. Fata pe care o iubise fiul ei. Fata pe care *ea* o iubise.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse mama ei, așezându-se de partea cealaltă a lui Zach.

Judecătorul lovi cu ciocanul și ceru liniște în sală.

Publicul tăcu.

— Domnișoară Baill, spuse judecătorul, cunoașteți delictele de care ați fost acuzată?

La masa apărării, Lexi și avocatul ei se ridicară în picioare. Ea arăta incredibil de fragilă și mică stând acolo. Avea părul nepieptănat și zburlit, rebel. Pantalonul negru ieftin nu era călcat și era un pic prea scurt.

— Da, onorată instanță, spuse Lexi.

— În cazul acuzației de omucidere prin conducerea unui autovehicul sub influența alcoolului, cum pledați?

Lexi făcu o pauză.

— Vinovată, onorată instanță.

Urmă un moment de uluire în sală, apoi se dezlănțui iadul. Ambii avocați săriră în picioare, urlând unul mai tare decât celălalt, ca să se facă auziți.

— În biroul meu, spuse judecătorul cu asprime. Acum. Și dumneata, domnișoară Baill.

Lexi ieși după avocatul ei din sală. În urma lor, galeria începu să șoptească furioasă.

Zach se întoarse la Jude.

— Nu pricep. Ce face?

Jude stătea foarte tăcută, respirând cum putea mai bine, încercând să nu simtă nimic. Era un fel de stratagemă, un mod de a strânge simpatie. Nu i-ar fi putut răspunde lui Zach dacă ar fi știut ce să spună, într-un final, avocații reintrară în sală. Mulțimea se liniști.

Judecătorul se așeză și se uită la Lexi.

— În cazul acuzației de omor din culpă într-un accident auto?

— Vinovată, onorată instanță, spuse Lexi.

Judecătorul dădu din cap.

— Domnișoară Baill, este datoria mea să vă reamintesc că aveți dreptul la un proces în acest caz, prin care faptele dumneavoastră vor fi judecate de un juriu ales dintre concetățenii dumneavoastră. Înțelegeți că, pledând vinovată, renunțați la acest drept?

— Da, onorată instanță.

— Și înțelegeți că recunoașterea vinovăției înseamnă că veți fi condamnată pentru această infracțiune fără un proces și că ați putea primi sentința pe loc?

— Da, onorată instanță, spuse ea din nou, mai apăsat de data asta.

— Deși este neobișnuit, date fiind consecințele grave ale acestui caz asupra comunității, această instanță este pregătită să pună capăt acestei spețe. Domnișoară Baill, aveți de făcut vreo declarație?

Lexi dădu scurt din cap.

— Am, onorată instanță.

— Puteți merge pe podium, o îndrumă el.

Lexi se duse pe podium și privi spre public. Privirea i se opri la Zach.

— Am băut alcool, m-am urcat la volan și mi-am omorât cea mai bună prietenă. Avocatul meu îmi spune că vinovăția sau nevinovăția reprezintă o chestiune de încadrare legală, dar se înșală. Cum mi-aș putea ispăși fapta? Aceasta este adevărata întrebare. Nu pot. Nu pot. M-aș putea căi și aș putea spune că îmi pare nespus, nespus de rău. Îl iubesc pe… Zach, îi iubesc pe doamna și domnul Farraday și o iubesc pe Mia. Îi voi iubi mereu, și mă rog ca într-o zi să audă aceste cuvinte de la mine și ele să nu-i facă să sufere. Vă mulțumesc.

Se întoarse la locul ei de la masa apărării și se așeză.

Judecătorul se uită peste niște hârtii răsfirate în fața lui.

— Am un *amicus brief*[18] de la organizația MADD, prin care se solicită o pedeapsă care să facă din domnișoara Baill un exemplu, astfel încât ceilalți adolescenți să înțeleagă ce i-ar putea aștepta în circumstanțe similare. Și acum, mă adresez familiei. Ridică privirea și zâmbi cu blândețe. Știu că vă iau prin surprindere, dar ar dori vreunul dintre dumneavoastră să facă o declarație în fața acestei instanțe?

Miles se uită la Jude. Procurorul le spusese că li se va permite să vorbească după proces, așa că se gândiseră la ce ar fi putut spune, dar asta nu ar fi trebuit să se întâmple decât peste câteva săptămâni.

Jude ridică din umeri, nesigură.

Miles se ridică în picioare și rămase așa o clipă. Doar o imperceptibilă încordare a maxilarului trăda profunzimea emoțiilor sale. Privindu-l acum, nimeni din acea încăpere nu și-ar fi imaginat că începuse să plângă în somn.

Își netezi cravata roz pal de la gât și se duse spre podiumul din fața sălii, uitându-se la prietenii și vecinii lor.

— Așa cum sunt sigur că știe fiecare persoană din această sală, a fost o perioadă incredibil de dificilă pentru familia mea. Nu există cuvinte care să exprime dimensiunile imense ale pierderii noastre. Și totuși, sunt surprins de felul în care a pledat Lexi. Sunt sigur că a fost sfătuită de către avocatul ei să nu procedeze astfel.

O cunosc pe Lexi. A fost ca un membru al familiei noastre în ultimii ani. Știu că ar repara tot acest rău dacă ar putea, dar nu sunt atât de naiv încât să cred că este singura vinovată, iar copiii mei sunt lipsiți de orice vină. Ar fi trebuit să le interzic copiilor mei să bea alcool în loc să îmi amintesc de propriii ani de liceu. Ar fi trebuit să fiu mai exigent cu ei, poate să le dau o lecție mai utilă despre alcool. Tragedia noastră este imensă, vina este multă și a multora. Nu exclusiv a lui Lexi.

Se uită la Lexi.

— Eu te iert, Lexi, fie că mă crezi sau nu, și îți admir decizia de a pleda vinovată. Nu sunt sigur că mi-aș fi putut sfătui vreunul din copii să facă la fel. Vă mulțumesc, domnule judecător, pentru ocazia de a lua cuvântul, mai spuse Miles, privind spre judecător. Vă rog doar să o tratați pe Lexi ca pe o fată care a făcut o greșeală gravă, pe care și-a asumat-o, și nu ca pe un criminal cu sânge-rece. Închisoarea nu este soluția. Este doar o nouă tragedie, și am avut parte deja din plin de tragedie.

Plecă de pe podium și se duse la locul lui.

Jude nu luă o decizie conștientă de a vorbi. Se ridică în picioare ca o marionetă atârnată de sforile

ei. Tremurând, mișcându-se bizar. Nici măcar nu știa ce va spune până să ajungă pe podium și să se uite fix la oamenii aceia pe care îi știa de atâția ani. Le văzuse copiii crescând odată cu ai ei, mersese la aniversările lor. Unii dintre ei aveau copii mai mici, pe care îi aștepta liceul și petrecerile cu alcool care veneau la pachet.

— Îmi doresc din tot sufletul că nu-mi fi lăsat copiii să meargă la petrecere în seara aceea, spuse ea încet, simțind cum se rupe ceva în ea. Îmi doresc să nu se fi îmbătat. Îmi doresc ca Mia să își fi pus centura de siguranță. Îmi doresc să mă fi sunat ca să vin să-i iau eu. Făcu o pauză. Nu-mi voi mai ține niciodată fiica în brațe. N-am să-i pieptăn părul în ziua nunții și nici n-am să-i țin în brațe primul copil. Băgă mâna în buzunar și scoase inelul pe care îl cumpărase pentru absolvirea Miei. Aurul străluci puternic în lumina fluorescentă, ghearele lungi ce ar fi trebuit să fixeze o nestemată se înălțau ca niște degete. Acesta este inelul pe care i l-aș fi dăruit Miei la absolvire. Mă gândisem că o perlă roz ar fi fost foarte frumoasă aici, dar aveam de gând să o las pe Mia să aleagă. Vocea îi slăbi aici, tăria i se evaporă. Se uită la Lexi, stând acolo și plângând. Lacrimile acelea ar fi trebuit să însemne ceva pentru Jude; știa asta, dar nu însemnau nimic. Regretele nu o aduceau pe Mia înapoi. N-o pot ierta pe Lexi Baill. Îmi doresc să fi putut. Poate justiția mă va ajuta. Măcar să trimită un mesaj următorului copil care crede că este în regulă să se întoarcă acasă de la o petrecere cu mașina.

Se întoarse la locul ei și se așeză, încercând să nu bage în seamă dezamăgirea evidentă a lui Miles.

— Doamnă Lange? spuse judecătorul.

Mătușa lui Lexi se apropie încet de podium. Nu se uită la public, se uită la judecător.

— Eu nu sunt o femeie educată, onorate judecător, dar știu că justiția și răzbunarea sunt

două lucruri diferite. Lexi este o fată bună care a luat o decizie greșită. Sunt mândră de ea că se află aici și admite acest lucru. Vă implor să aveți milă când veți da sentința. Mai poate face multe lucruri bune în viața asta. Și mă tem de ce i-ar putea face închisoarea.

Eva se adună, apoi se întoarse la locul ei.

Judecătorul ridică privirea.

— Altcineva?

Jude îl simți pe Zach foindu-se în scaun, apoi, ridicându-se încet.

Un murmur străbătu mulțimea. Jude știa ce vedeau toți când se uitau la Zach: arsurile lui, capul proaspăt ras, pielea pătată din jurul ochilor, dar cei care îl cunoșteau puteau vedea mai ales tristețea lui. Băiatul care zâmbea mereu cândva dispăruse. În locul lui, stătea versiunea aceasta mai palidă, rănită, a lui.

— Zachary? spuse judecătorul.

— Nu este în întregime vina ei, spuse el fără să mai meargă la podium. Eu eram șoferul de serviciu pentru acea noapte. Eu am fost cel care a promis că nu va bea. Și totuși am băut. Dacă ea nu ar fi condus, aș fi condus eu. Eu ar trebui să merg la închisoare, nu ea.

Se așeză la loc.

— Domnișoară Baill, te rog să te ridici în picioare, spuse judecătorul. Adolescenții care consumă alcool și se urcă la volan sunt o epidemie în țara asta. Rapoartele toxicologice confirmă că aveai alcool în sânge când ai decis să te urci la volanul acelei mașini. La capătul acelei seri, o fată a murit, iar o întreagă comunitate și familia fetei sunt îndoliate și îi plâng moartea. Se uită la Zach. Alții ar putea avea o parte din responsabilitatea pentru această tragedie, dar responsabilitatea legală pentru această crimă este numai a dumitale. Evident, timpul petrecut în închisoare, oricât de mult ar fi, nu poate compensa dispariția Miei și nici nu poate aduce consolare familiei Farraday.

Dar pot să mă asigur că alți adolescenți văd acest caz și înțeleg riscul căruia i se supun atunci când se urcă la volan după ce au consumat alcool. Te condamn la șaizeci și cinci de luni în închisoarea corecțională pentru femei din Purdy.

Și ciocănelul căzu.

∵

Lexi își auzi mătușa scoțând un țipăt.

Gardienii veniră spre Lexi; unul îi trase brațele la spate și îi puse cătușe. Simți brațele mătușii cuprinzând-o. Lexi n-o putu îmbrățișa și ea și, după toate câte se întâmplaseră în ultimele săptămâni, acesta fu momentul care o lovi în plin.

Pentru prima oară, îi era cu adevărat foarte frică. Ea nu se gândise la altceva decât la sufletul și la ispășirea ei, dar cum rămânea cu trupul ei? Cum avea să fie să petreacă mai bine de cinci ani în spatele gratiilor?

— Of, Lexi, spuse Eva, lăcrimând. De ce?

— Tu m-ai primit la tine, spuse Lexi. Chiar și acum, cu tot ce se întâmpla, fraza aceasta însemna atât de mult. Lexi continuă cu greu. Nu te-am putut lăsa să îți irosești agoniseala pe mine.

— Să irosesc?

— N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

Eva începu să plângă serios.

— Să fii puternică, spuse ea. Am să te vizitez cât de des voi putea. Am să-ți scriu.

— Ajunge, spuse gardianul, iar Lexi simți cum e trasă de acolo, scoasă din sală și dusă pe un hol lung după care urcară două etaje.

În cele din urmă, o lăsară într-o încăpere de trei metri pătrați, cu ziduri de ciment; fără vreo fereastră; un vas de toaletă din metal, fără colac; și o bancă de metal. Camera mirosea a urină, a transpirație și a vomă uscată.

Nu vru să se așeze, așa că rămase în picioare, așteptând.

Nu aşteptă mult. Curând, gardienii se întoarseră după ea, continuând să discute între ei despre ceva ce se întâmplase la prânz, în timp ce o scoteau din clădire printr-o uşă din dos şi o duceau la o maşină de poliţie care aştepta.

— Te ducem direct la Purdy, spuse unul dintre gardieni.

Purdy. Centrul de corecţie pentru femei din statul Washington.

Lexi dădu din cap, fără să spună nimic.

Gardianul îi încătuşă gleznele şi îi prinse cătuşele de la mâini de lanţul din jurul taliei.

— Să mergem.

Ea îl urmă cu mers împiedicat, cu capul plecat. În maşina de poliţie, fu pusă pe bancheta din spate şi i se prinse centura de siguranţă. Lanţul din jurul taliei o jena la spate, aşa că trebui să stea aplecată în faţă, cu nasul aproape lipit de grilajul care îi proteja pe poliţiştii ce stăteau pe locurile din faţă. Cotiră şi se opriră la un semafor.

În faţa lor, familia Farraday traversa strada; arătau ca nişte versiuni de hârtie ale lor, subţiri, fragili, şifonaţi. Zach în urma lor, singur, cu umerii gârboviţi, cu bărbia în piept. De unde se afla ea, capul lui ras şi maxilarul ars îl transformau într-o persoană greu de recunoscut.

Pe urmă se făcu verde şi maşina porni la drum.

∵

Închisoarea Purdy era un bloc monolitic de beton cenuşiu aşezat în spatele unui zid din sârmă ghimpată. De jur-împrejur, copaci verzi şi văzduh albastru. Frumuseţea înconjurătoare făcea ca închisoarea să pară şi mai sumbră, şi mai ameninţătoare.

Îndreptându-se spre această viaţă pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată, Lexi îşi dori brusc, cu ardoare, să fi pledat nevinovat, aşa cum o sfătuise avocatul ei.

În interiorul închisorii, o puseră într-o celulă mare. Se chirci înăuntru, ca un animal. Putea

vedea de acolo o parte din închisoare. Drugi de oțel, pereți de Plexiglas și femei în kaki, adunate în grupuri.

Lexi închise ochii și încercă să facă totul să dispară.

Într-un final, un gardian veni să o ia, descuie celula și o îndemnă să iasă. Rămase amorțită lângă el când el îi apăsă degetele pe o tușieră și îi puse amprentele pe o hârtie. O poziționară în fața aparatului de fotografiat și îi făcură o fotografie. Apoi cineva strigă *următorul!* și ea se puse din nou în mișcare, înaintând înspre centrul gălăgios, animat, zornăitor al închisorii.

Gardianul o conduse într-o încăpere.

— Ea voastră acum.

Două gardience veniră spre ea.

— Dezbracă-te, îi spuse una, punând o mână grăsuță pe aparatul de emisie-recepție de la brâu.

— A-aici?

— O putem face noi…

— Mă dezbrac singură.

Lui Lexi îi tremurau mâinile când își descheie cureaua și o trase din găicile pantalonilor.

Gardianca îi luă cureaua, pliind-o în mână de parcă ar fi fost o armă.

Înghițind în sec, Lexi își descheie pantalonii și și-i scoase. Apoi își descălță balerinii negri și își descheie cămașa albă. Îi trebui tot curajul pe care îl avea pentru a-și duce mâinile la spate și a-și desface sutienul.

Când rămase goală, cea mai masivă dintre gardience înaintă.

— Deschide gura.

Lexi se supuse pe rând tuturor comenzilor umilitoare. Deschise gura, scoase limba, își ridică sânii, tuși, își mișcă degetele, se întoarse și se aplecă.

— Depărtează-ți fesele.

Duse mâinile la spate și își depărtă fesele.

— În regulă, deținută Baill, spuse gardianca.

Lexi se îndreptă încet și se întoarse din nou cu fața la gardieni. N-o putu privi pe femeie în ochi, așa că rămase cu ochii lipiți de podeaua împuțită.

Gardianca îi întinse un teanc de haine: o pereche de tenișI albi uzați, pantaloni de doc și tricou, un sutien uzat și două perechi de chiloți iziniți.

Lexi se îmbrăcă foarte repede. Sutienul nu i se potrivea bine, chilotul o zgâria și avea nevoie de șosete, dar desigur că nu suflă o vorbă.

— Ai grijă cu cine te întovărășești pe aici, Baill, spuse gardianca, iar vocea ei nu se potrivea cu aspectul exterior aspru.

Lexi habar n-avu ce să spună.

— Să mergem, spuse gardianca, indicând ușa,

Lexi o urmă pe femeie, ieși din zona de recepție și intră din nou în închisoare, unde zgomotul și vuietul huiduielilor și fluierăturilor păreau asurzitoare. Rămase cu ochii în pământ și continuă să meargă, simțind literalmente cum i se zguduia podeaua sub tălpi de la sutele de femei care tropăiau în celulele din fața ei.

Într-un final, ajunseră la celula ei, un spațiu de doi metri pe trei, mărginit pe trei laturi de pereți de beton și pe a patra de o ușă solidă de metal care avea o ferestruică, probabil pentru a se putea uita înăuntru gardienii. Celula avea două paturi cu saltele subțiri, un vas de toaletă, un lavoar și o mică masă. Pe patul de jos stătea o fată albă sfrijită cu o cruce tatuată pe gât. Când Lexi intră, ridică privirea dintr-o revistă.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui Lexi, dar ea auzea încă tropăitul și huiduielile de dincolo din blocul de celule. Își încrucișa brațele la piept și rămase acolo, tremurând.

— Patul de jos e al meu, spuse fata; avea dinții maro și cariați.

— Bine.

— Eu sunt Cassandra.

Lexi văzu acum cât de tânără era colega ei de celulă. Ridurile de pe chipul ei și cearcănele o

îmbătrâneau, dar Cassandra nu avea probabil mult peste douăzeci și trei de ani.

— Eu sunt Lexi.

— Asta-i provizoriu. N-o să fim colege de celulă mult timp. Știi asta, nu?

Lexi nu știa nimic. Mai rămase acolo un minut, apoi se urcă în patul rahitic care mirosea a transpirația femeii de dinainte. Se întinse pe pătura gri aspră și rămase cu ochii în tavanul cenușiu murdar, neputând să nu se gândească la mama ei, la acea unică și îngrozitoare vizită pe care i-o făcuse.

Iată-mă, mamă. Exact ca tine, până la urmă.

Capitolul 16

Înainte de accident, Jude ar fi spus că poate face față oricărei situații, dar jalea o copleșise. Din punct de vedere intelectual, știa că trebuia să o rezolve cumva, și totuși nu-și putea imagina cum să ducă la bun sfârșit o asemenea sarcină. Era ca un înotător în ape adânci care vedea un rechin alb apropiindu-se. Conștiința îi striga *înoată!* dar trupul stătea suspendat în loc, paralizat.

Pentru toți ceilalți, așa-zisul proces fusese sfârșitul poveștii. *S-a făcut dreptate; acum, întoarceți-vă la programul vostru obișnuit.* Jude simțise din toate părțile constrângerea de a se vindeca.

Dar ea se vestejise. Era singurul mod în care putea fi descrisă viața ei. O depresie care nu semăna cu nimic din ce trăise sau își imaginase până acum. Nu putea găsi nimic ce să aștepte cu nerăbdare, nu putea găsi nimic de făcut.

În ultimele șase săptămâni, oamenii o abandonaseră unul câte unul. Știa că își dezamăgise prietenii și familia, dar nu-i păsa. Sentimentele ei fie dispăruseră, fie se ascunseseră într-o negură atât de deasă că nu le mai simțea. Uneori era normală – se ducea la magazin sau ducea ceva la poștă, dar risca mereu să se trezească stând undeva, în fața unei grămezi de vinete grase și sănătoase, sau ținând o scrisoare în mână, fără să-și aducă aminte cum ajunsese acolo sau de ce. Se dusese de două ori la magazin în pijama, iar o dată încălțase pantofi diferiți. Sarcinile cele mai simple păreau insurmontabile precum muntele Everest. Pregătirea cinei o depășea.

O apuca plânsul când își scăpa pălăria și urla după fiica ei în somn.

Miles se întorsese la muncă, ca și cum ar fi fost absolut normal să își ducă traiul cu o inimă împietrită. Știa cât de mult suferea el încă, și i se rupea sufletul. El, însă, începuse să-și piardă răbdarea cu ea. Zach ieșea rareori din camera lui. Își petrecuse vara în noul lui scaun pentru jocuri video, cu căștile pe urechi, ucigând inamici animați.

Zach și Miles făceau tot ce le stătea în putință și nu înțelegeau de ce Jude nu se putea preface, de ce nu putea să iasă la prânz cu prietenele ei sau să lucreze în grădină. Orice. Ea vedea cum o privea Miles seara, în fața mâncării pe care o aducea el în recipiente de polistiren. Spunea lucruri de genul: „Cum îți mai merge azi, iubito?”, vrând de fapt să spună „Când ai de gând să treci peste asta și să te întorci la mine?”

El ajunsese deja în etapa finală. Amintirea fiicei lor devenea deja o moștenire de familie foarte prețioasă, pe care o pui pe raftul cel mai de sus, protejată într-o cutie de sticlă, și pe care o dai jos o dată sau de două ori pe an, la aniversări și de Crăciun. Nu puteai umbla cu ea prea brutal sau prea des de teamă să nu se spargă.

Lucrurile nu stăteau la fel pentru ea. Ea vedea locuri goale peste tot – pe un scaun nefolosit de la masă, în revistele pentru adolescenți care veneau pe numele Mia Farraday, în hainele lăsate în coș. Cel mai mult o vedea pe Mia în Zach, și era insuportabil. În zilele bune, îi putea zâmbi fiului ei, dar zilele bune erau atât de rare; iar în zilele sumbre, când nu se putea da jos din pat, stătea întinsă acolo gândindu-se ce mamă de rahat devenise.

La mijlocul lui august, încetase să mai facă aproape absolut orice. Trebuie să își amintească să facă duș sau să se spele pe cap. Singurul moment când se mai dădea jos din pat era când îi venea soțul acasă și se ducea să îl întâmpine, văzând tristețea din ochii lui Miles când o privea.

Știa că era deprimată. Miles îi tot sugera: „Du-te și vorbește cu cineva”. El nu înțelegea cât de adâncă era această nouă beznă din ea și cât de fricăîi era să renunțe la ea. Nu voia să se facă bine. Sincer, nu dorea decât să fie lăsată în pace. În rarele ocazii când doar se gândea să încerce, își spunea că Zach avea nevoie de ea, că Miles avea nevoie de ea, că se gândise mereu că era o femeie puternică, dar cuvintele erau ca niște instantanee găsite într-un sertar care surprindeau viața cuiva străin. Imposibil să te emoționeze în vreun fel.

Acum, ea și Miles erau afară, pe terasa din spatele casei, prefăcându-se a fi cuplul care fuseseră înainte.

Miles era în șezlongul de lângă ea, cu picioarele întinse în față. Avea un ziar deschis în poală, dar ea știa că nu citea. Încercau toți să evite știrile; în presă era mereu câte un articol despre cineva care se urcase băut la volan pe undeva. Îl simți privind-o, dar nu întoarse capul să îl privească.

Număra în schimb minutele până putea să găsească o scuză și să se întoarcă în pat. Ținea în palmă inelul incomplet al Miei. Făcea deseori asta în ultimul timp, îl ținea pur și simplu în palmă.

— Ar trebui să-l pui undeva, spuse Miles.

Era o urmă de iritare în vocea lui, care devenise obișnuită în ultima vreme.

— Și să merg mai departe, spuse Jude. Da. Știu.

— Lucrurile nu pot continua așa, spuse el, ridicând glasul.

Ea fu speriată de volumul vocii lui.

— Păstrează-ți vocea de chirurg pentru subalternii tăi.

— Chestia asta îți face rău. Ne face rău.

— Chestia asta. Acum întoarse capul spre el. *Moartea* fiicei noastre. Și ce vrei să spui, că exagerez? Cât de regretabil pentru tine.

Miles își încordă maxilarul.

— Ajunge. N-am să te las să mă transformi în personajul rău care nu a iubit-o pe Mia îndeajuns

pentru că încă mai pot cumva să îmi iubesc fiul și soția. Ai nevoie de ajutor. Trebuie să începi.

— Să încep ce? Să o uit?

— Să te detașezi. Nu este sănătos să continui să te agăți de ea. Zach are nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine.

— Și iată adevăratul motiv. Ți-e dor de soția ta, deci aș face bine să-mi îndeplinesc obligațiile.

— La naiba, Jude, știi bine că nu asta vreau să zic. Mă tem că ne vom înstrăina.

Ea simți undeva în adâncul sufletului un imbold, simți adevărul acestor cuvinte. Avu deodată rara dorință de a explica, de a încerca să îl facă să înțeleagă.

— M-am dus la supermarket azi-noapte. În miezul nopții. Am crezut că n-o să fie nimeni acolo. Și am avut dreptate. M-am plimbat printre rafturi, uitându-mă pur și simplu la mărfuri. Când am terminat și m-am dus la casă, aveam în coș patru roșii și zece cutii de cereale pentru micul dejun. Casiera a spus: „Uau, cred că aveți mulți copii”. Eu m-am holbat la ea și m-am întrebat în gând: *Câți copii am?* Ce să le spun oamenilor? Unul, doi. Unul acum? Am fugit fără să plătesc. Ai dreptate. Am nevoie de ajutor. Ce-ar fi dacă m-ai ajuta tu lăsându-mă în pace?

— Nu știu cum să te las în pace. Mi-e al dracului de teamă că ai să-ți umpli buzunarele cu pietre și ai să intri în apă într-o zi, ca în filmul ăla idiot pe care l-am văzut.

— Aș vrea eu.

— Vezi? Vezi? Se ridică în picioare. Bine, Jude. Vrei ajutorul meu? Am să ți-l ofer. Am să încep pentru amândoi.

Se duse la ușa glisantă și intră în casă.

Ea răsuflă ușurată și se cufundă la loc în scaun. Așa păreau să decurgă toate conversațiile lor în ultima vreme. Miles plecând furios, abandonând-o, sau încercând să o împace cu o îmbrățișare. Nimic

din toate acestea nu însemnau mare lucru pentru ea.

Se uită la inelul fără piatră al Miei, văzând cum se reflecta lumina soarelui în gheruțele ascuțite.

Atunci își dădu seama de ceva.

Știa ce avea de gând să facă Miles ca să o „ajute”. Era ceva ce menționase de multe ori. *Nu poți continua la nesfârșit să amâni,* spusese. Ca și cum jalea era un tren care trebuia să își respecte orarul.

Scoase un țipăt, se ridică din scaun și urcă în fugă scara.

Ușa camerei Miei era deschisă.

Se opri brusc, încremenită. Ea nu fusese în stare să atingă clanța ușii din acea cumplită noapte. Ținuse ușa închisă, ca și cum dacă nu ar fi văzut camera roz, durerea i-ar fi fost cumva mai puțină.

Dar acum Miles era acolo, punând probabil în cutii lucrurile Miei.

— Ca să le dăm altor copii, Jude. Copii nevoiași. Mia și-ar dori asta.

Îi strigă numele și o luă la fugă spre ușa deschisă, pregătită să urle la el, să îl înșface, să îl sfâșie.

El era în genunchi pe mocheta crem, cu capul plecat, strângând în mâini cățelușul roz de pluș care fusese cândva al doilea cel mai bun prieten al fiicei lor, după fratele ei.

— Daisy Doggy, spuse el cu glas grav.

Jude își aminti cu o limpezime uluitoare cât de mult îl iubea pe bărbatul acela și cât de mare nevoie avea de el. Încercă să găsească ceva ce i-ar fi putut spune, dar înainte să capete glas, Zach veni lângă ea.

— Ce-i cu toată…

Își văzu tatăl ținând-o pe Daisy Doggy în mâini și plângând, și începu să dea înapoi.

— Zach, spuse Miles, ștergându-și ochii, dar Zach plecase deja.

La capătul holului se auzi o ușă trântindu-se.

— Îl pierdem, spuse Miles încet.

Puse jos cățelul de pluș, lent, ca și cum brațele nu i-ar fi funcționat normal.

Jude auzi dezaprobarea care îi revenise în voce, vina pe care o punea în cârca ei, și se simți împovărată de ea.

— Suntem cu toții pierduți, Miles, spuse ea. Tu ești singurul care nu pricepe asta.

Înainte să poată da o replică, ea se duse înapoi jos și se băgă în pat.

∵

Lexi înțelese acum de ce avocatul ei voise ca ea să pledeze nevinovată. Închisoarea era un loc în care femeile se luau la bătaie pentru o țigară. Trebuia să fii cu ochii în patru în orice clipă. O singură privire greșită aruncată unei femei, și puteai, efectiv, să fii omorâtă.

Îi era frică tot timpul, iar când nu-i era frică, era iritată. Colega provizorie de celulă, Cassandra, se dovedise a fi dependentă de metamfetamină; ar fi făcut orice pentru droguri și gemea noapte de noapte în somn. Lexi petrecuse primele patru săptămâni evitând-o pe femeia masivă și rea care trafica droguri. Nu vorbi cu nimeni.

Azi, însă, era nerăbdătoare.

Era zi de vizită. Lexi știa că nu era bine să o pună pe Eva să bată atâta drum, și și-ar fi dorit să aibă puterea să îi spună să nu mai vină, dar nu putea. Se simțea al naibii de singură acolo. Vizitele Evei erau singurul lucru bun care-i mai rămăsese, singura oră din toată săptămâna pe care o aștepta cu nerăbdare.

Toată dimineața și-o petrecuse numărând minutele, ascultând-o pe Cassandra vomitând în vasul lor de toaletă fără colac. Când gardianca veni să o ia pe Lexi să o ducă la vorbitor, sări în picioare. Urmând instrucțiunile cu precizie, trecu prin diferite uși, de inspecție, apoi intră în sala mare, cu perete de sticlă, unde veneau rudele și prietenii în vizită.

Eva intră, în sfârșit, pe ușă. Părea mai mică și mai bătrână, cu părul cenușiu și zburlit încadrându-i fața ridată. Ca de obicei, nu se simțea în largul ei acolo.

— Aici, mătușă Eva! spuse Lexi, ridicând mâna de parcă ar fi fost din nou o elevă de liceu.

Eva înaintă cu pași târșâiți. La masă, se opri brusc și se lăsă să cadă pe scaun.

— Doamne, ajută-mă, spuse ea, apăsându-și o mână pe piept. Zici că *eu* sunt criminala.

— Ce vrei să zici?

— Of. Nu am vrut să zic asta. Doar că a fost un calvar să intru aici azi. Cred că se întâmplă ceva. Asta-i tot. Ce mai faci? Întinse brațul peste masă și o bătu ușor pe Lexi pe mână, zâmbind larg. Ce ai mai făcut săptămâna asta?

Lexi nu vru să apuce mâinile mătușii ei, dar nu se putu abține. Era un sentiment atât de plăcut să atingi pe cineva. Profunzimea nevoii ei o surprinse. Era atât de dornică de conversație, de interacțiune, că se porni să îi povestească o carte pe care tocmai o citise săptămâna aceea și îi povesti Evei totul despre slujba de la spălătorie. La rândul ei, Eva îi povesti despre promoțiile estivale de la Walmart și vremea din Port George.

Abia după ce Lexi isprăvi cu toate noutățile o privi cu adevărat pe mătușa ei, și atunci văzu schimbările. Trecuseră doar două luni de la încarcerarea lui Lexi, dar aceste vizite își lăsaseră deja amprenta pe chipul Evei. Ridurile ei erau mai adânci, buzele mai subțiri. Își dregea întruna glasul, de parcă vorbitul ar fi durut-o.

Odată ce Lexi văzu toate astea, îi fu greu să le mai treacă cu vederea. Înțelese deodată cât de egoistă fusese cu această femeie care fusese întotdeauna bună cu ea.

— Ai început deja să frecventezi cursurile facultății? întrebă Eva, dându-și părul zburlit din ochi.

— Nu.

— Ți-ai putea obține diploma aici. Așa cum ți-ai propus.

— Cred că foștii condamnați nu prea sunt admiși la drept.

Lexi se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se înfrântă acum, singură. Mai trecuse prin așa ceva, pe vremea când fusese în grija unor străini. Așteptase și iar așteptase să își vadă mama, doar pentru a fi iar și iar dezamăgită și rănită în suflet. Uneori, singura cale de supraviețuire era să nu mai spere. Să nu mai aștepte.

Eva îi fusese alături lui Lexi într-un fel în care nu mai fusese nimeni altcineva. *Suntem o familie,* îi spusese Eva în ziua aceea, cu atât de mult timp în urmă, când se întâlniseră prima oară, și se adeverise.

Acum era rândul lui Lexi. Dacă nu o elibera pe Eva acum, mătușa ei ar fi rămas acolo, legată de locul acela îngrozitor printr-un șir de zile de vizită absolut incomode.

— Ar trebui să pleci în Florida, spuse ea încet.

Eva se opri. Spusese ceva greșit?

— Adică? Nu te pot părăsi.

Lexi se aplecă în față și prinse mâinile Evei într-ale ei deasupra mesei.

— Eu am să fiu aici mai bine de cinci ani. Și știu cât de mult vrei să te muți cu Barbara – vremea asta ploioasă nu-ți priește deloc la genunchi. Meriți să fii fericită, Eva. Zău așa.

— Nu spune asta, Lexi.

Lexi înghiți în sec. Știa ce avea de făcut. Eva trebuia forțată să o abandoneze.

— Nu vreau să ne mai vedem, Eva. Nu are rost să mai vii aici.

— Of, Alexa…

În numele ei rostit cu atâta blândețe era totul – regretul, dezamăgirea, pierderea – și auzul lui durea atât de rău; cel mai mult durea că știa că îndepărta singura persoană din toată lumea care o iubea. Dar era spre binele Evei.

Și nu asta ar fi trebuit să fie iubirea?

— Când am să ies, am să vin și eu în Florida, spuse Lexi.

— N-am să te las să faci asta, spuse Eva, cu ochii în lacrimi.

— Nu. N-am să te las eu pe tine să faci asta, spuse Lexi. Îngăduie-mi asta, Eva. Te rog. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Este tot ce pot face.

Eva rămase așa mult timp. Apoi, într-un final, își șterse ochii.

— Am să-ți scriu în fiecare săptămână.

Lexi nu putu decât să dea din cap.

— Și am să-ți trimit poze.

Continuară să vorbească, ambele încercând să spună tot ce era necesar, clădind o rezervă de cuvinte care să le țină cald în iarna ce avea să vină. Dar în cele din urmă, timpul expiră, iar Eva se ridică în picioare. Acum părea parcă și mai bătrână, și mai obosită. Iar Lexi știu că făcuse lucrul cuvenit.

— La revedere, Alexa, spuse Eva.

Lexi rămase în picioare, dând din cap.

— Mulțumesc pentru…

Vocea i se frânse.

Eva o luă în brațe și o strânse tare.

— Te iubesc, Alexa, spuse ea.

Lexi tremura când se trase înapoi.

— Și eu te iubesc pe tine, Eva.

Eva o privi printre lacrimi.

— Și nu uita un lucru: eu am cunoscut-o pe mama ta. Nu îi semeni *deloc,* m-auzi? Și să nu lași locul ăsta să schimbe lucrurile.

Apoi plecă.

Lexi rămase pe loc până când n-o mai văzu pe mătușa ei. Într-un final, ieși de la vorbitor și se întoarse în celula ei. După nici patruzeci și cinci de minute, gardianca veni și se postă în fața ușii deschise.

— Baill. Ia-ți lucrurile.

Lexi își strânse cele câteva lucruri – obiecte de toaletă, scrisori, fotografii – și le puse într-o cutie de pantofi îndoită, apoi o urmă pe gardiancă în sectorul principal al închisorii.

De jur-împrejurul ei, femeile tropăiau din picioare și urlau la ea. În închisoarea de beton și oțel, zgomotul era tunător. Lexi nu ridică privirea, își strânse lucrurile personale la piept și ținu ochii în pământ.

Gardianca se opri brusc.

Ușa celulei din fața lor bâzâi tare, scoase un clic, apoi se deschise.

Gardianca păși într-o parte.

— Intră, Baill. Asta e celula ta permanentă.

Lexi ocoli trupul îndesat al gardiencei și se uită în celula care avea să fie probabil casa ei în următoarele șaizeci și trei de luni.

Pereții de ciment erau tapetați cu fotografii, desene și reclame din reviste. O femeie masivă ședea pe patul de jos, cu umerii lați lăsați în față, cu brațele groase, pline de tatuaje, sprijinite pe genunchii îndoiți. Avea plete lungi, sârmoase, de păr negru înspicat cu alb și piele închisă. Obrajii îi erau punctați de negi, iar pe gât avea încolăcite alte tatuaje.

Ușa se închise cu zgomot în urma ei.

— Eu sunt Lexi, spuse ea, apoi își drese glasul ca să aibă destul curaj să adauge: Baill.

— Tamica, spuse femeia, iar Lexi fu surprinsă de sunetul frumos al vocii femeii. Hernandez.

— Aha.

— Copilul meu are cam vârsta ta, spuse Tamica, ridicându-și masa corporală considerabilă de pe patul îngust. Era din beton și oțel; niciun arc nu se auzi pocnind la mișcarea ei. Înaintă și arătă cu degetul o fotografie șifonată, ferfenițită, lipită pe zidul de beton. Rosie. Eram gravidă cu ea când am intrat aici. Dar nu știam. Tamica se chirci lângă vasul de toaletă și își rulă o țigară. Începu să

fumeze, suflând fumul prin ventilatorul din perete. Tu ai vreo fotografie?

Lexi își puse jos cutia cu lucrurile personale și se așeză lângă Tamica pe podeaua rece. Alese câteva fotografii din teanc.

— Ea este mătușa mea, Eva. Iar el e Zach. Se uită la fotografia lui din liceu. O mângâia tot timpul. Părea deja că începea să îl uite, iar asta o îngrozea. Și ea e Mia. Fata pe care am… omorât-o.

Tamica luă fotografia Miei și o studie.

— Frumoasă fată. Bogată?

Lexi se încruntă.

— De unde îți dai seama?

— Tu ești aici, nu?

Lexi nu fu prea sigură ce replică ar fi putut da. Întrebarea părea să sugereze lucruri care nu erau adevărate sau pe care ea nu le văzuse până atunci.

— Eu mi-am omorât bărbatul, spuse Tamica, arătând cu degetul o poză de pe perete.

— Autoapărare, spuse Lexi.

Era ceva ce auzeai frecvent acolo. Ea părea să fi fost singura persoană vinovată din toată închisoarea.

— Nu. L-am omorât pe nenorocit în somn.

— Oh.

— Sunt de atâta timp aici că nici nu prea îmi mai amintesc nenorocirea de rahat pe care am făcut-o. Tamica își stinse țigara și ascunse jumătatea nefumată în saltea. Păi, eu zic că am putea să stăm de vorbă. Să ne cunoaștem. Se uită la Lexi, și în ochii aceia negri era o tristețe care o făcu pe Lexi să se simtă încurcată. Timp avem, noi două. Și mi-ar prinde bine o prietenă.

— Când ieși?

— Eu? zâmbi ușor Tamica. Niciodată.

∵

Într-o zi de miercuri de la sfârșitul lui august, Zach ieși din dormitorul lui arătând neîngrijit și puțin dezorientat. Părul lui scurt era murdar și țepos; tricoul avea o pată mare pe piept.

Jude și Miles erau în camera de zi, cu ochii la televizor, deși niciunul nu vedea nimic. Nu mai vorbiseră de mai bine de o oră. Când Zach intră în încăpere, Jude simți un junghi în inimă văzându-l. Dacă nu ar fi fost atât de istovită, s-ar fi dus la el, poate l-ar fi întrebat cum îi mergea, dar nu mai dormise de săptămâni și până și cele mai simple mișcări erau prea mult pentru ea. Slăbise șapte kilograme vara asta și se transformase într-un schelet umblător gălbejit.

— Eu plec la USC, spuse el fără introducere.

Miles se ridică lent.

— Am discutat despre asta, Zach. Nu cred că este o idee bună. Este prea devreme.

— Asta și-ar fi dorit ea, spuse Zach, și cu asta, camera păru brusc vidată, lăsându-i pe toți fără aer.

Miles se prăbuși din nou pe sofa.

— Ești sigur?

— Sigur? spuse Zach monoton. Asta fac, da?

Jude se uită fix la fiul ei, văzând peticul de piele nouă rozalie de pe conturul maxilarului. Vinișoarele albăstrui de pe obraz arătau ca niște crăpături de pe un vas antic de porțelan. Era un tânăr înalt, subțire, cu umeri lați, pe care îl împuținase mâhnirea. Cum i-ar fi putut spune să rămână acolo, în locul acela mort, lipsit de aer?

— Bine, spuse ea în cele din urmă.

∵

Următoarele zile, Jude făcu un efort herculean să se comporte ca pe vremea când era ea însăși. Nu mai era femeia aceea, desigur, dar dorea – măcar de data asta – să se gândească la fiul ei și nu la fiica ei. Odinioară – doar cu câteva luni în urmă, ce păreau acum o viață – ar fi organizat o imensă petrecere de „baftă la facultate/drum bun” pentru copiii ei. Acum, fu nevoie de tot ce mai avea în ea pentru a invita câțiva prieteni care să își ia rămas-bun de la Zach. Sincer, nici măcar asta nu dorise să facă, dar Miles insistase.

În ziua cea mare, făcu un duș și își spălă părul. Când se privi în oglindă, fu surprinsă de cât de slabă și de fragilă arăta fața care privea la ea. Prea multe nopți nedormite lăsaseră cearcăne negre sub ochi, și chiar și în această ultimă săptămână a lui august, după o lungă vară fierbinte, ea era albă ca varul.

Își scoase trusa de machiaj și se puse pe treabă, iar la ora trei, când sună la ușă, arăta aproape ca ea, cea de odinioară.

— Au sosit, spuse Miles, venind în spatele ei. O cuprinse cu brațele de talie și o sărută pe ceafă. Ești pregătită?

— Sigur, spuse ea, chinuindu-se să zâmbească.

În realitate, se simțea cuprinsă de panică. Gândul prezenței oamenilor în preajma ei, al nevoii de a se preface că *era în regulă, că trecea peste, că mergea mai departe,* o făcea să nu poată respira.

Miles o luă de mână și o conduse pe hol, până la ușă.

Molly și Tim așteptau pe veranda din fața casei; zâmbeau amândoi un pic cam prea larg. Veniseră cu mâncare și cu copiii grupați în spatele lor. Congelatorul era deja plin de mâncare în recipiente ambalate în folie, pe care oamenii o aduseseră după accident. Jude nu se putea uita la ea, nu putea mânca nici măcar un dumicat din ea. Simpla vedere a foliei îi provoca greață.

— Salut, oameni buni, spuse Miles, dându-se la o parte ca să-i lase să intre. Ne bucurăm să vă vedem.

În loc să spună ceva, Jude își încrucișă brațele și se uită afară, la grădina ei.

Buruieni urâte, spinoase creșteau peste tot. Plantele ei cândva mult-iubite păreau a crește de-a valma, chinuindu-se, parcă, să scape de detenție.

— Jude?

Jude clipi și o văzu pe Molly stând lângă ea. Îi spusese ceva?

— Scuze, spuse. Scleroza. Ce ai spus?

Molly și Miles schimbară priviri îngrijorate.

— Vino, iubito, spuse Miles, cuprinzând-o cu brațul.

Jude își lăsă prietenii să o ia cu ei ca un val călduț și să o poarte în camera din față, unde, deasupra șemineului, atârna un banner pe care scria *Baftă, Zach.* Miles puse niște muzică, dar la prima melodie – Sheryl Crow cântând „The First Cut Is the Deepest”[9] – o opri imediat și porni televizorul. Echipa de fotbal Seahawks avea meci.

Prietenii lui Zach sosiră pe rând. Umplură spațiul, toți acei tineri, fete și băieți, pe care ea îi știa de atâta vreme. Pe majoritatea îi cunoștea încă de la grădiniță. Le dăduse de mâncare și îi dusese cu mașina la sau de la evenimente, le dăduse chiar și sfaturi uneori. Acum, asemenea lui Zach, se pregăteau cu toții să lase siguranța insulei și să plece la facultăți.

Mai puțin unul.

Miles veni lângă Jude și îi atinse brațul.

— El nu coboară?

Ea se uită la el și văzu în ochii lui același gând care o măcina și pe ea: vechiul Zach nu ar fi întârziat niciodată la propria-i petrecere.

— A spus că da. Mă duc să-l aduc, spuse ea.

Dădu din cap și plecă, dându-și seama prea târziu că tocmai plecase de lângă Molly fără să se scuze.

Sincer, era greu să ții cont de astfel de lucruri acum.

În fața ușii închise a camerei lui Zach, băgă mâna în buzunar – mereu plin cu aspirină – și puse una în gură. Gustul groaznic o ajută de fapt.

Apoi ciocăni.

Nu răspunse nimeni, așa că mai ciocăni o dată, mai tare.

— Intru, strigă.

El era tolănit în scaunul pentru joc, cu căștile pe urechi și mânuind un controller ca un pilot de

avion de vânătoare. Pe ecranul televizorului din fața lui, un tanc ce arăta impresionant de real cobora o pantă pleșuvă a unui deal, în timp ce tunul trăgea focuri în rafală.

Îl atinse pe cap, scărpinându-l ușor.

El își lăsă capul în palma ei, iar ea se întrebă cât trecuse oare de când nu-l mai atinsese. Iar gândul acela o făcu să conștientizeze din nou pierderea, jalea, vina.

— Ce faci?

— Încerc să trec de nivelul ăsta.

— Ți-au sosit prietenii… să-și ia rămas-bun, spuse ea în cele din urmă.

— Da, spuse el, oftând.

— Haide, spuse ea.

Coborâră împreună, fără să vorbească.

În camera de zi, se făcu liniște la intrarea lor, o liniște ciudată, incomodă. Sincer, cum ar fi putut fi acea adunare o sărbătoare? Pe urmă, prietenii lui Zach veniră la el, zâmbind încurcați și vorbind încet.

Jude rămase deoparte. Încerca din răsputeri să rămână prezentă, să trăiască acel moment care conta pentru fiul ei, dar durerea era atât de mare. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, să știe că nu putea celebra plecarea lui Zach la facultate – la *USC* – fără a plânge în același timp faptul că pleca singur.

Rămase cât de mult putu, zâmbi mai mult decât crezuse posibil; tăie chiar și tortul și îl rugă pe Miles să toasteze, dar până să se lase înserarea, se strecură pe hol și se ascunse în biroul ei cufundat în întuneric.

Cum putea merge la USC, să-și ia rămas-bun de la fiul ei și să nu fie copleșită de jale? USC era școala de vis a Miei – toată lumea știa asta. Pereții dormitorului ei erau plini cu tot felul de nimicuri roșii-aurii cu USC. Cel mai rău era că își dorea ca el să plece (dar nu ar fi recunoscut asta în fața nimănui). De câte ori se uita la el, se prăbușea iar

și iar. Fără el, ar fi putut pur și simplu să nu facă nimic. Să fie nimic.

Se duse tremurând la sofa și se așeză. Deodată, simți că nu poate respira.

— Poți fugi, dar nu te poți ascunde, spuse cineva, și lumina se aprinse.

În fața ei stătea Molly cu o farfurie cu prăjituri cu cremă de lămâie. O privi pe Jude, apoi veni degrabă lângă sofa și se așeză lângă ea.

— Respiră, scumpo. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

— Mersi, spuse Jude după ce panica cedă.

— Nu vreau să te supăr iar, dar te caută mama ta.

— Un motiv întemeiat ca să mă ascund.

— Nu știu ce ți-aș mai putea spune, Jude. Sunt aici. Știi asta, nu?

— Știu.

Privirea lui Molly era neclintită, îngrijorată.

— Mă poți suna oricând… Știu cât de greu îți va fi după ce Zach va pleca.

— Va pleca.

Cuvintele se simțiră ca niște împunsături de cuțit. Zach pleca. Mia *se dusese.*

Se chinui să zâmbească. Singurul mod prin care putea pune capăt unei astfel de conversații era să se prefacă în regulă.

— Da. Păi, mă duc să văd ce vrea mama până nu se apucă să redecoreze casa.

Luă o prăjitură, pe care nu intenționa să o mănânce, dar așa i se păru politicos. Normal.

∵

A doua zi, ea, Miles și Zach porniră spre aeroport.

Ar fi trebuit să fie o ocazie fericită. Fiecare dintre ei încerca să se prefacă. Miles vorbi fără noimă și făcu glume stupide tot drumul până la Sea-Tac.

În avion, se prefăcură că nu observă locul gol de lângă Miles. Înainte, stătuseră mereu doi câte doi.

Acum, ocupau doar trei scaune.

La facultate, se plimbară prin soarele arzător al Californiei, remarcând frumusețea și eleganța campusului.

Pe parcursul întregului sfârșit de săptămână, mâhnirea se întinse mereu la maxim ca un elastic, apoi îi plesni în plin, surprinzându-i cu forța ei în cele mai ciudate momente. La vederea unei fete blonde cu un veston negru… la vederea unei fete în pulover roz făcând roata pe iarbă, la auzul colegului de cameră al lui Zach întrebându-l dacă mai are frați sau surori…

Dar reușiră să treacă peste toate cu bine. Duminică seara, merseră la o ultimă cină în familie la Mastro's Steak House din Beverly Hills, apoi îl conduseră pe Zach până la internat. Acolo, Jude văzu cum era decorat peretele de pe partea colegului de cameră al lui Zach – postere, fotografii de familie și o pătură din petice făcută de mama copilului. Atunci își dădu seama, prea târziu, că ar fi trebuit să facă și ea cumpărături pentru Zach, să fi umplut camera aceea cu tot ce ar fi avut el nevoie ca să-i meargă bine la școală. Vechea Jude ar fi adus cutii peste cutii…

— O să ne fie dor de tine, spuse Jude, încercând să nu plângă.

— Să o suni pe mama, spuse Miles ursuz. Ținem legătura.

Zach dădu din cap și își îmbrățișă tatăl. Când se trase înapoi și se uită la Jude, aceasta văzu incertitudinea și jena din ochii lui.

— Am să mă descurc, mamă. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Jude îl luă în brațe și îl strânse cât de tare putu. Rușinea și vinovăția ei erau aproape insuportabile. Vru să îi spună cât de mult îl iubea, dar cuvintele care veniseră cândva atât de ușor erau imposibil de articulat acum.

El o ținu în brațe mult timp, apoi se depărtară încet.

— La revedere, spuse Zach încet.

Totul se reducea la acele două cuvinte. La revedere. Odată ce le rosteai cu voce tare, totul era real.

— La revedere, spuse Jude aproape șoptit.

Ieși cu Miles din dormitorul lui, pe holul aglomerat. În urma lor, ușa camerei se închise fără zgomot.

Capitolul 17

În toamna aceea, timpul uneori zbura, uneori se târa agale. Cu Zach plecat, casa era cufundată într-o liniște mormântală. Miles lucra mai mult decât oricând peste program. Jude știa că îi era teamă să vină acasă, la ea. Nu-i plăcea cât de mult se mohorâse.

Dar acum era noiembrie, sfârșitul de săptămână cu Ziua Recunoștinței, iar Zach era acasă. Îi promisese lui Miles, și ei înseși, că va face un real efort pentru fiul ei. *Dorea* acest lucru. Cel puțin conștiința ei dorea asta, și ea era hotărâtă de data asta să se comporte ca o mamă.

Așa că venise aici, în podul de deasupra garajului. Rămase în fața cutiilor roșii și verzi cu decorațiunile de Crăciun.

Unde-i fusese mintea?

Cum ar fi putut să agațe trei șosete de polița șemineului? Sau să atârne toate ornamentele făcute de Mia la grădiniță? Cum?

Se întoarse cu spatele la toate și se duse spre ușă. Când ajunse înapoi în casă, mâinile îi tremurau și îi era frig.

Nu ar fi trebuit niciodată să-i spună lui Miles că va decora casă, dar tristețea din ochii lui Zach o umpluse de un sentiment apăsător de vină. Se gândise că decorarea casei l-ar fi înveseli. Fusese atât de deprimat toată săptămâna. Spuse că totul

mergea bine la școală, că avea note foarte bune – jură chiar că tot medicina ar fi dorit să studieze în viitor, dar era atât de liniștit că uneori ea uita că e acasă. Nu răspundea niciodată la telefon, care, după un timp, nici nu mai sună.

Jude se duse în camera de zi. Soarele strălucea prin ferestrele mari, aurind podelele de lemn. Zach și Miles ședeau alături pe sofaua mare și moale, fiecare cu câte o telecomandă, în timp ce doi luptători ninja se băteau pe ecranul mare și plat al televizorului.

— Ai găsit podoabele? întrebă Miles, fără să se uite la ea.

— Nu.

Miles oftă; ofta mereu în ultima vreme. La fel și ea, de altfel.

Toată relația lor părea făcută din aer, goală. Ea dorea să îl facă fericit, dar nu reușea în niciun fel să spună ce i-ar fi plăcut lui să audă.

Cineva sună la ușă și ea fu ușurată. Ura musafirii, dar orice era mai bine decât această conversație bătătorită despre cine fusese ea cândva.

— Așteptăm pe cineva?

— Nu. Oamenii nu mai vin pe la noi, spuse Miles.

— Poate e Drew sau Greg, spuse Jude, pregătindu-se să dea ochii cu unul dintre prietenii lui Zach.

Se duse la ușă și deschise.

Dădu cu ochii de un străin cu un plic brun în mână.

Nu. Nu neapărat un străin, dar nu reușea să își amintească unde îl mai văzuse.

— Bună ziua!

— Sunt Scot Jacobs. Avocatul Alexei – Lexi – Baill.

— Intrați, domnule Jacobs, spuse Miles, apărând în spatele lui Jude.

Simți cum e împinsă în lături. Auzi ușa închizându-se. Amețită, îi urmă pe cei doi bărbați în camera de zi.

— Am venit să stau de vorbă cu Zachary, spuse avocatul. Auzindu-și numele, Zach lăsă jos telecomanda și se ridică în picioare. Am hârtiile acestea de la Lexi. M-a rugat să ți le aduc personal. S-a gândit că vei fi acasă la acest sfârșit de săptămână. Nu se uită la Jude – doar la Zach – și îi întinse plicul. Este gravidă, spuse el încet.

∵

Cât timp rămase neclintită locului, holbându-se? Își simțea sângele mișcându-i-se prin vene, izbindu-i-se de pereții inimii. Un țipăt ascuțit îi invadă capul.

Nu. *Ea* scotea acel sunet. Era chiar ea? Furia pe care și-o înnăbușise lună de lună ieși la suprafață răcnind. Zach vorbea, spunea ceva, dar Jude nu auzea cuvintele; oricum nu-i păsa.

— Ieși imediat din casa asta, spuse brusc.

Răcni.

— Mă scuzați… spuse Scot.

— Scuze? *Scuze?* Clienta dumitale mi-a omorât fiica, dar nu se mulțumește cu atât, nu-i așa? N-a terminat cu noi. Acum vrea să distrugă și viața fiului meu. Cum știm măcar că Zach este tatăl? În ce lună este?

— Mamă! se răsti Zach.

Miles era tulburat și palid, dar furia pe care Jude o simțea nu se regăsea în ochii lui. Asta o enervă și mai tare. În ultima vreme, era singură în suferința ei, greșind de fiecare dată.

— Este gravidă în cinci luni și jumătate, răspunse Scot.

— Ce convenabil! Ce este în plic? Ce vrea de la Zach?

— Sunt documente de adopție, doamnă Farraday, și vă mărturisesc că Lexi nu a luat ușor această decizie. Dacă… Zach nu dorește copilul, ea este pregătită să treacă singură prin procesul de

adopție. Va găsi o familie bună. Nu vrea să-i ajungă copilul la orfelinat.

— Dacă Zach nu vrea copilul? spuse Jude, nevenindu-i să creadă. Are doar optsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. El nu-și aduce aminte nici să-și spele hainele.

— Ei nu i-a plăcut la orfelinat, spuse Zach încet.

Scot dădu din cap.

— Nu vrea asta pentru copilul ei.

Jude nu pricepea nimic; simțea că un curent de adâncime o trage la fund, rotindu-se în jurul ei, dar nu vedea nicio undă.

— Dați-mi un pix! spuse Jude rigid.

— Judith, spuse Miles, cu vocea lui rezonabilă, cea care însemna că ea era o scorpie, o hienă sau orice altceva fără suflet. Ei nu-i păsă câtuși de puțin. Se săturase până peste cap de toată rațiunea asta. Durerea din sufletul ei o măcina, era insuportabilă. Îi trebuia și ultima fărâmiță de control pe care o mai avea ca să nu urle ca o nebună. Aici este vorba de nepotul nostru. Nu putem fi nesăbuiți.

— Ție ți se pare că sunt nesăbuită? spuse Jude, holbându-se la soțul ei, urându-l mai mult decât urâse pe oricine până atunci. Tu crezi că nu mi se sfâșie sufletul? Tu crezi că eu nu am visat la primul nostru nepot? Dar nu așa, Miles. Un copil de la fata care a omorât-o pe Mia a noastră? Nu, nu am să…

— Gata! strigă Zach tare.

Jude uitase că era și el de față.

— Iartă-mă, Zach. Știu că este groaznic, tragic, dar trebuie să mă asculți.

— Când am făcut altceva *decât* să te ascult? spuse el.

Ea simți furia din vocea lui și se dădu înapoi.

— Ce… Ce vrei să spui, Zach?

— Este copilul meu, spuse Zach ferm. Al meu și al lui Lexi. Nu pot să întorc pur și simplu spatele. Cum vrei să fac așa ceva?

Jude simți cum se cască podeaua sub picioarele ei și cum cade deodată în gol. Îi văzu tot tristul viitor într-o clipită: fără diplomă de facultate, fără o slujbă decentă, fără fata potrivită de care să se îndrăgostească și să o ia de la capăt. Ultima ei speranță disperată că el va ieși cândva din genunea asta și va învăța să fie din nou fericit se spulberă.

— Voi fi tată, spuse Zach. Voi renunța la facultate și voi veni acasă.

Jude simți că se sufocă. Cum era posibil să se întâmple așa ceva?

— Zach, îl imploră ea. Gândește-te la viitorul tău…

— Am hotărât, mamă, spuse el. Aveți de gând să mă ajutați?

— Bineînțeles că te vom ajuta, spuse Miles. Îți poți continua școala. Găsim noi o soluție.

Scot își drese glasul și toți trei se uitară la el.

— Lexi s-a gândit că Zach va lua această decizie… sau cel puțin a sperat. În orice caz, m-a rugat să întocmesc și actele de custodie. Este pregătită să îi acorde lui Zach custodie deplină. A solicitat doar două lucruri de la dumneavoastră. Nu vrea să afle copilul ei că este la închisoare. Niciodată. De fapt, a sugerat să îi spuneți copilului că ea… a murit. Făcu o pauză și se uită la Zach. Și dorește să îți dea copilul ea însăși, Zach. Ție și numai ție. Așa că va trebui să fii la spital când va naște.

Jude se întoarse brusc pe călcâie și ieși din cameră. Sus, luă trei – nu, patru – somnifere și se băgă în pat. Stând acolo, tremurând, rugându-se ca somniferele să își facă efectul, încercă să se gândească la copil, la acest copil, nepotul ei; încercă să-și imagineze o versiune micuță a Miei, cu părul ca mătasea porumbului și ochi verzi.

Cum s-ar fi putut uita la un astfel de copil fără să simtă altceva în afară de pierderea suferită?

∵

Lexi era în cantina închisorii când o apucară primele dureri ale facerii. O prinse pe Tamica de încheietura mâinii și o strânse tare.

— Oh, Doamne, spuse Lexi când se termină. Așa o să fie?

— Mai rău. Tamica o conduse prin cantina aglomerată până la una dintre gardiencele de la ușă. Copila a intrat în travaliu.

Gardianca dădu din cap, transmise informația prin stație altcuiva, apoi le spuse să se întoarcă în celula lor.

— O să vină cineva să te ia, Baill.

Lexi se lăsă dusă în celulă. Acolo, se chirci pe patul de jos al Taminei și încercă să facă față durerilor tot mai mari. Lexi încercă să asculte și să fie politicoasă, dar durerile erau tot mai acute și mai dese.

— Nu… nu pot… să rezist. Cum suportă femeile asta?

— Baill?

Își auzi numele prin negura durerii; când crampa se termină, ridică privirea ametită.

Miriam Yungoh, medicul închisorii, era acolo.

— Am auzit de un copilaș care vrea să iasă la joacă.

— Calmante, spuse Lexi. Dați-mi calmante.

Dr. Yungoh zâmbi.

— Ce-ar fi să te consult mai întâi?

— Da, spuse Lexi. Cum vreți.

Lexi aproape că nici nu fu atentă la ce se petrecu după aceea. Fu probabil mai bine așa. Avu loc mai întâi o examinare pelviană, pe care o putu vedea orice prizonieră care trecu prin fața celulei, controlul la pielea goală din zona de admitere (ca nu cumva să fi ascuns ceva în vagin – ha! – ca să scoată afară din închisoare) și din nou prinderea cătușelor la glezne și la mâini.

Nu se relaxă până nu ajunse să se întindă pe o targă, într-o ambulanță, prinsă cu cătușe de balustradele metalice ale patului.

— Poate să vină și Tamica? Vă rog? Vreau să fie cu mine la spital, spuse Lexi între reprizele de durere.

Nu-i răspunse nimeni, iar când începură următoarele dureri, uită orice altceva. Când ajunse la spital, durerile se succedau atât de rapid de parcă ar fi fost în ring cu un boxer profesionist. Era într-o rezervă de spital, cu gardieni și înăuntru, și în fața ușii. Vru să se întoarcă pe o parte, să meargă sau pur și simplu să stea în fund, dar nu putu face nimic din toate acestea. Era prinsă cu cătușe de barele patului de pe partea stângă. O gleznă și o încheietură a mâinii. Și nu îi dădură calmante pentru că era prea târziu pentru asta. Ce dracu' o mai fi însemnând și *asta.*

Începu o nouă repriză de dureri. Cea mai rea de până acum. Urlă cât o ținură plămânii, abdomenul încordându-i-se atât de tare încât crezu că o să moară.

Când durerea cedă, încercă să se ridice în capul oaselor și vorbi cu gardianca.

— Chemați o asistentă sau un doctor, vă rog. Ceva nu este în regulă. Simt asta. Mă doare prea tare. Vă rog.

Acum gâfâia, încercând să nu plângă.

— Datoria mea nu este să…

— Vă rog, imploră Lexi. Vă rog.

Gardianca se uită la Lexi; miji ochii. Lexi se întrebă ce anume văzu femeia: o criminală legată de pat sau o fată de optsprezece ani, dând naștere unui copil pe care probabil că nu avea să-l cunoască niciodată.

— Verific, spuse gardianca și ieși din cameră.

Lexi se lăsă să cadă pe perne. Încercă să fie puternică, dar nu se simțise niciodată atât de singură. Avea nevoie de mătușa Eva, de Tamica, de Zach sau de Mia.

Încă o rundă de dureri o sfâșie pe Lexi; se încordă și se lipi de barele patului; simți metalul

rece săpându-i în încheietura mâinii și în gleznă. Pe urmă durerea încetă.

Se lăsă din nou pe spate în perne și expiră. Își simțea tot corpul contorsionat acum.

Își atinse abdomenul. Își simțea copilul înăuntru, agitându-se, încercând probabil să găsească o cale de ieșire din acea durere.

— E în regulă, fetițo. O să fie bine.

Strânse ochii, încercând să-și imagineze bebelușul din pântecul ei. De luni de zile visa la acest bebeluș întinsă pe patul din celula ei singuratică, iar în visele ei, era mereu o fetiță.

Când durerile începură iar, urlă, sigură că de data asta abdomenul o să-i crape ca în scena aceea din *Alien.* Urla încă în clipa în care medicul intră în cameră, cu o asistentă după el.

— Legată cu cătușe de pat? Unde suntem, în Franța Evului Mediu? Eliberați-o imediat. Acum.

— Îmi cer scuze, domnule doctor, dar nu pot face asta, spuse gardianca.

Și, spre cinstea ei, *chiar* se vedea că îi părea rău.

— Bună, Lexi. Eu sunt dr. Farst, spuse el, venind lângă patul ei.

— Bu-bună ziua, spuse ea. Cred că mor. Se întâmplă să crape în două femeile?

El zâmbi.

— E doar o senzație. Am să te consult.

— Bine.

Îi dădu halatul la o parte și se poziționă între picioarele ei.

— O vedeți deja? Aaah…

Lexi se arcui de durere din nou.

— În regulă, Alexa, se pare că cineva este pregătit să vină pe lume. Când îți spun să împingi, te opintești cât poți tu de tare.

Lexi era atât de obosită, că abia se mai putea mișca.

— Cum adică, să mă opintesc?

— Ca și cum ai fi constipată și te-ai forța să ieși afară.

— Aha.

— În regulă, Alexa. Împinge.

Lexi se forță, împinse, urlă. Pierdu șirul îndemnurilor doctorului de a se opri, de a împinge și de a se opri iar. O durea atât de tare că nu mai suporta și își dorea atât de mult să fi fost cineva lângă ea, să-i spună că o să fie bine, că se descurca de minune. Așa se întâmpla în filme.

În cele din urmă, bebelușul țipă.

— E fetiță, spuse doctorul, zâmbind.

Lexi nu știuse până atunci că o inimă poate prinde aripi, dar așa se simți deodată; durerea dispăru – o și uită –, iar îngerii o ridicau parcă tot mai sus. Îl văzu pe doctor dând bebelușul – bebelușul ei – asistentei, și nu se putu abține să întindă brațele ca să o strângă la piept. Un braț ridicat, celălalt, prins în cătușe de balustrada patului.

— Scoateți-i cătușele, spuse doctorul gardiencei, scoțându-și boneta albastră de pe cap. Acum.

— Dar…

Dr. Farst se întoarse către gardiancă.

— În această încăpere, eu sunt Dumnezeu. Scoateți-i cătușele. Lăsați-i glezna prinsă, dacă trebuie. În felul ăsta, societatea nu va fi amenințată de această adolescentă. Se duse lângă pat. Ești tânără, spuse el.

Asta însemna că era de părere că avea tot timpul înainte, că într-o zi va fi într-o încăpere ca aceea, dând naștere unui copil pe care să îl ducă acasă și să îl iubească. Că într-o zi, își va îngriji propriul copil.

Ea i-ar fi putut spune că se înșela, că nu mai era tânără și că visurile erau lucruri efemere, ca baloanele care, odată scăpate, dispăreau în înaltul cerului. Dar era mult prea amabil, iar ea era istovită și nu-și dorea să privească adevărul în față chiar în acele clipe.

Asistenta veni lângă Lexi și îi întinse ghemotocul de om înfășat în păturică roz.

Fiica ei.

— Vă las împreună câteva momente. Știu… că sunt oameni care așteaptă.

Fu un moment stânjenitor când adevărul își făcu prezența cu brutalitate în încăpere, apoi asistenta și doctorul ieșiră.

Lexi își privi bebelușul fascinată, fermecată de fețișoara-i mică și rozalie și de buzișoarele frumos arcuite, de ochii ei albaștri tulburi care păreau a cunoaște secrete pe care Lexi nu le aflase încă. Lexi atinse cu mâna pumnișorul mic cât un bob de strugure.

— Am atâtea să-ți spun, micuța mea, dar n-ai să ții minte nimic. Nici pe mine n-ai să mă ții minte. Dar eu îmi voi aminti de tine.

Lexi își strânse fiica în brațe, dându-i toată dragostea pe care o purta în suflet, sperând să lase asupra ei o amprentă care să dureze.

— Ca gâștele, șopti ea la urechiușa mititică, precum o scoică roz. Puii lor își imprimă în minte mamele de cum le văd și nu le uită niciodată.

Se auzi un ciocănit la ușă. Gardianca răspunse, vorbi cu cineva de pe hol, apoi deschise ușa. Intră Scot. Era la fel de dezordonat ca de obicei, într-un costum ieftin de lână și cu o cravată demodată, dar avea în ochi o privire atât de tandră și de plină de compasiune că ea simți că o cuprinde panica. Își strânse instinctiv bebelușul la piept.

— Bună, Lexi, spuse el. Văzând urma roșie de la încheietura mâinii ei, se încruntă. Te-au încătușat? Javrele dra…

— E în regulă, spuse ea. Uite.

Scot se aplecă.

— E frumoasă, Lexi. Chipul i se adumbri rostind aceste cuvinte. E timpul, spuse el blând.

— E aici? întrebă ea, și în ciuda durerii care știa că va urma, simți cum îi stă inima în loc de emoție.

— E chiar afară.

— Ajută-mă să mă ridic în fund, te rog, Scot.

El o ajută să se așeze bine, apoi se dădu înapoi.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Ce altă variantă am?

— Nu trebuie să renunți pe deplin la custodie, asta-i sigur. Când vei ieși…

— Uită-te la ea, spuse Lexi, uitându-se la fetița aceea frumoasă. Va fi iubită de ei. Se va *simți* iubită. Se va simți în siguranță. Va avea toate lucrurile pe care eu nu i le pot oferi. Crede-mă, Scot, nu are nevoie de o mamă ca mine.

— Nu sunt de acord, dar e alegerea ta, spuse Scot. Îl trimit înăuntru.

Lexi își îndreptă spatele, apoi *el* apăru în cadrul ușii.

Durea mai mult decât se așteptase, mai mult decât travaliul prin care tocmai trecuse. Era înalt, mai mare decât și-l amintea, cu umeri mai lați. Păr blond ca paiul, ce-i cădea în ochi, iar ea își aminti cât de tare îl enerva asta, cum ea obișnuia să râdă când i-l dădea la o parte ca să-i vadă ochii când el se apleca să o sărute.

Îl iubea atât de mult. Nu era doar ceva în sângele ei felul în care îl iubea; era *sângele* însuși. Nu știa dacă toți ceilalți aveau dreptate, iar dragostea pentru el avea să pălească într-o zi ca o fotografie veche; cum ar fi putut ști asta? Ea știa doar că dragostea pentru el era tot ce avea ea mai bun și că fără ea inima i-ar fi fost pustie.

El se apropie, nesigur.

Ea se bucură că își ținea fiica în brațe, pentru că așa l-ar fi putut atinge. Nu s-ar fi putut stăpâni.

De aproape, văzu cicatricea de pe conturul maxilarului; pielea ridată avea aceeași nuanță de roz ca a chipului fetiței lor. Curând, poate, avea să dispară complet sau să fie prea discretă ca să se mai vadă, dar acum era acolo, o amintire vizibilă a crimei ei.

— Bună, Zach, spuse ea, auzindu-și tremurul din voce.

El trase aer în piept și îi rosti numele încet, iar durerea din suflet reînvie. Vocea lui îi aminti de nopțile de pe plajă, de săruturile care nu încetau toată noaptea. De visuri și planuri de viitor.

— Seamănă leit cu Mia, spuse el, și astfel, trecutul era din nou acolo, cu ei, ghemuit lângă ghemotocul acela mic de viitor.

Lexi vru să se scuze, dar se abținu. Nu mai avea rost; zilele acelea trecuseră. Acum era vorba despre altceva. Despre altcineva.

— I-aș da numele Grace, spuse Lexi, ștergându-și ochii. Dacă ar fi după mine.

— Tu ești mama ei, spuse Zach.

Mama ei. Lexi nu știu ce să zică, așa că tăcu.

— Am crezut că vrei s-o numești… Am crezut că îți place numele Katya.

Ea trase aer în piept: deci nu uitase. Părea că trecuse o veșnicie de la acea conversație plină de speranță dintre doi copii care credeau că dragostea este ceva simplu. Stătuseră pe plaja lor, urzind pânza diafană a visurilor de viitor.

— Prietena mea… Tamica este catolică. Ea spune că atunci când Dumnezeu te iartă, îți acordă grația divină. Se uită la fiica ei. Gracie? Tu ești?

Bebelușul scoase un scâncet subțirel, iar Lexi începu să plângă.

— Nu plânge, iubito, spuse ea, sărutând buzele mici și roz.

Pe urmă se uită la Zach.

— Să-i spui că am iubit-o îndeajuns de mult pentru a face ce a fost mai bine pentru ea.

— Am s-o aduc în vizită…

— Nu. Își sărută fiica o ultimă dată, apoi i-o întinse lui Zach încet, încet. Nu vreau să crească așa cum am crescut eu. Ține-o la distanță de mine.

El luă ghemotocul de om în brațe.

— Grace, spuse el. Grace Mia Farraday.

Lexi simți un junghi auzindu-l.

— Te iubesc, Gracie, murmură ea, dorindu-și să-și fi sărutat fiica încă o dată înainte să o fi dat.

Și Zach, eu…

Se auzi ciocănind la ușă. Fu atât de tare, că ea tresări.

— Probabil e mama, spuse Zach. Ce voiai să spui?

Lexi clătină din cap.

— Nu contează.

El făcu o pauză, privind când la copil, când la Lexi.

— Am stricat tot, spuse el încet.

Ea nu-și putu găsi glasul, nici măcar pentru a-și lua rămas-bun de la fiica ei sau de la băiatul pe care îl iubea.

∵

Jude încercase să se pregătească pentru această zi. Își spuse că acesta va fi începutul pentru noua Jude, astfel încât, când Zach ieși din rezerva de spital a lui Lexi, ținând în brațe un nou-născut înfășat în păturică roz, cu ochii înlăcrimați de emoție, Jude se simți cuprinsă de speranță, de o speranță crescândă.

— Grace Mia Farraday, spuse Zach.

— Este superbă, spuse Miles, venind lângă fiul lui, cuprinzând căpșorul micuț al bebelușului în palma lui mare de chirurg.

Jude privi chipul mic al nepoatei sale, iar timpul păru să dispară. Pentru o fracțiune de secundă, fu ea însăși o tânără mamă, cu câte un bebeluș în fiecare braț și cu Miles lângă ea.

Grace arăta exact ca Mia.

Aceleași buze perfect arcuite și ochi albaștri tulburi care urmau să devină verzi, aceeași bărbie ascuțită și gene blond-albe. Jude se trase instinctiv înapoi.

— Mamă? spuse Zach, uitându-se la ea. Vrei s-o ții în brațe?

Jude începu să tremure. Răceala din inima ei i se propagă până în vârfurile degetelor și își dori să-și fi luat o haină pe ea.

— Desigur.

Se forță să zâmbească și o luă pe Mia – nu, pe *Grace* – în brațe, strângând-o la piept.

Iubește-o, își spuse disperată, începând să se panicheze. *Simte ceva.*

Dar nu se întâmplă nimic. Jude se uită fix la propria-i nepoată, la bebelușul acela care semăna așa de mult cu Mia cât să păcălească pe oricine, și nu simți nimic.

*

Lexi se vindecă fizic foarte repede. Sânii îi reveniră la forma și dimensiunea normale, iar laptele îi secă. Într-o lună, câteva dungi alb-sidefii de la baza abdomenului rămaseră singura dovadă că avusese un copil.

Ea se simțea la fel de ștearsă precum acele linii. Sarcina o transformase. O fată pe nume Alexa Baill se dusese la spital, prinsă de pat cu cătușe, și dăduse naștere celui mai frumos bebeluș din lume. Îl văzuse pentru ultima oară pe băiatul pe care îl iubea. Pe urmă, totul se sfârșise și o Lexi mai matură, mai înțeleaptă, se întorsese la Purdy.

Înainte, era fragilă, dar plină de speranță; acum privea asta ca atunci când constați că lipsește o ulucă din gard. Lipsa ieșea în evidență. Ea fusese afectată, distrusă de răul cumplit pe care îl făcuse, dar crezuse în mântuire, în puterea justiției. Crezuse că închisoarea va fi o ispășire și că prin această ispășire putea fi iertată.

Ce prostie.

Avocatul ei avusese dreptate. Ar fi trebuit să se împotrivească acuzațiilor, să spună că regretă, că era tânără și proastă.

Și ea ce făcuse? Făcuse ceea ce se cuvine și fusese zdrobită. Pierduse tot ce conta pentru ea, dar nimic nu durea mai tare decât pierderea copilului.

În cele două luni de la nașterea lui Grace, Lexi încercase să rămână ea însăși, dar tot ce avea ea mai bun începea să se năruie. Zi după zi, intenționa să îi scrie fiicei sale, dar fiecare nouă

renunțare smulgea încă o bucată din ea, până când ajunsese să mai rămână atât de puțin încât se simțea translucidă. Mai ales azi.

Era în curte, pe o bancă, sub cerul siniliu. În stânga ei, femei îmbrăcate în salopete de doc jucau baschet. Copacii din preajma închisorii erau în plină floare. Din când în când, petale rozalii pluteau duse de vânt peste structura scheletică de sârmă ghimpată și aterizau pe sol ca o promisiune imposibil de păstrat.

— Pari a avea nevoie de un impuls de energie.

Lexi ridică privirea. Femeia din fața ei avea păr roșcat tuns milităreșteși o bandană albastră pe frunte. Un tatuaj cu un șarpe se vedea de sub guler. Era o femeie îndesată, cu mâini puternice și un ten care arăta de parcă i-ar fi frecat cineva obrajii cu un burete de sârmă.

Lexi știa cine era femeia aceea. Toată lumea știa. Porecla ei, Smardoaica, spunea totul.

Lexi se ridică încet în picioare. De când se afla acolo, nu vorbise niciodată cu Smardoaica. Femeile se împrieteneau cu ea dintr-un singur motiv, și odată ce începeai să vorbești cu ea, nu te mai opreai.

— Pot să-ți fac durerea să dispară, spuse Smardoaica.

Lexi știa că era greșit, periculos, să plece urechea la acea promisiune, dar nu se putu abține. Durerea ei era insuportabilă, mai ales azi.

— Cât?

Smardoaica zâmbi leneș, dezvelind niște dinți înnegriți, urâți. Foc[10]. Guri ca a ei erau acolo ceva comun.

— Prima dată? O dulceață ca tine? Eu cred…

— Las-o dracului în pace, Smardoaico.

Lexi o văzu pe Tamica croindu-și drum spre ea ca o ursoaică grizzly. Își puse palma mare cât o labă pe pieptul lui Lexi și o împinse într-o parte cu forță. Lexi se dezechilibra, aproape căzu. Își recăpătă echilibrul repede și se repezi înainte.

— Asta este treaba *mea,* Tamica. Nu-mi poți spune ce să fac.

Tamica se postă față în față cu Smardoaica.

— Fă pași, sau te fac țăndări ca pe o mobilă de doi bani.

Lexi se băgă între cele două femei.

— Am *nevoie* de asta, îi spuse Tamicăi, aproape implorând. Nu mai suport. Vreau să nu mai simt nimic.

— Întinde mâna, șopti Smardoaica.

— Nu, spuse Tamica. N-am să te las să faci asta, *hermana*[(1)].

Lexi scoase un urlet tânguitor de durere pură, sinceră, și îi dădu Tamicăi un pumn în nas.

Se auzi un fluier.

Smardoaica strecură două pastile în palma lui Lexi, apoi fugi atât de repede de parcă nici nu fusese acolo.

— Ai înnebunit? spuse Tamica, căzând în fund. Nici nu știu de ce îmi pasă de tine.

— Nici eu. Nu ți-am cerut-o niciodată.

— *Hermana,* spuse Tamica, oftând. Știu cât de tare doare.

— Oare? Acum exact un an mi-am omorât cea mai bună prietenă.

Două gardience se postară între ele și o împinseră pe Lexi de lângă Tamica.

— Înapoi, Baill.

— Am căzut, spuse Tamica.

— Bună încercare, Hernandez, spuse una dintre gardience. Am văzut tot. Vino, Baill.

Lexi știa unde o duceau, știa și nu-i păsa. Cu o zi înainte ar fi spus că nimic nu o speria mai mult decât să fie dusă în Groapă, dar acum, când se împlinea un an de la moartea Miei, într-o lume în care Lexi făcuse un copil și îl pierduse, nu se mai sinchisea.

Străbătură coridor după coridor, ajungând în cele din urmă la o încăpere mică, fără ferestre. Când ușa se deschise, Lexi simți duhoarea de urină

și împuțiciune și fu cuprinsă de panică, vru să fugă.

— Prea târziu, spuse gardianca de lângă ea și o împinse înăuntru.

Pe un pat metalic era o pătură aspră gri. Salteaua și perna erau făcute din cauciuc vechi, deformat. Singura deschizătură din ușă era de dimensiunea unei telecomenzi de televizor. Prin fanta aceea era adusă probabil mâncarea de trei ori pe zi.

Lexi rămase în picioare în întuneric, tremurând brusc, deși nu era frig. Putoarea din carceră îi făcea ochii să lăcrimeze.

— Ești aici, spuse una dintre gardience, ca să-ți fie învățătură de minte.

Ușa se închise cu zgomot și ea rămase în beznă.

Rămase în picioare. Era deja înghețată. Deschise palma. Era prea întuneric să vadă pastilele, dar le simțea. Le puse în gură și le înghiți fără apă. Dură până își făcură efectul, dar în cele din urmă o cuprinse o stare de calm. Închise ochii și uită totul despre cântatul fals al Miei, promisiunile de iubire ale lui Zach și gânguritul lui Grace. Se așeză pe salteaua cauciucată din celulă, privind în gol, fără niciun gând, fără niciun sentiment, traversând doar timpul ce părea interminabil.

PARTEA A DOUA

Acum, nimic nu-mi poate-aduce înapoi
Splendoarea-n iarbă trăită de noi doi.
Nu vom jeli a florii măreție,
Putere vom găsi în amintirea-i vie.

William Wordsworth,
Oda semnelor nemuririi,
Din volumul *Amintiri din copilărie*

Capitolul 18

2010

De la depărtare, familia Farraday părea să se fi vindecat. Miles, renumitul chirurg, se întorsese la ce știa să facă cel mai bine, iar dacă petrecea prea multe ore în sala de operație, părea normal să salveze cât mai multe vieți cu putință. Zach îi surprinsese pe toți cei care îl cunoșteau remarcându-se atât la colegiu, cât și la Universitatea din Washington; absolvise colegiul în trei ani și începuse cursurile de medicină cu un an mai devreme. Acum era în anul doi și avea note foarte mari. Se mutase într-o casă închiriată de pe insulă și știa doar două lucruri în viață: școală și paternitate. Nu părea să-i pese că nu avea timp pentru viață socială. Insularii vorbeau cu mândrie de el, spunând cum îl modelase tragedia și cât de bine făcea față provocărilor cu care se confrunta ca tată.

Și pe urmă mai era și Jude.

Încercase ani la rând să redevină femeia care fusese înainte de moartea fiicei sale. Făcuse ce i se ceruse, ce așteptaseră toți de la ea. Mersese în grupuri de susținere și la psihoterapeuți. Luase Xanax, Zoloft, Prozac în diferite perioade.

Dormise prea mult și apoi prea puțin. Slăbise prea mult. Cel mai mult, învățase că existau dureri care pur și simplu nu puteau fi nici tratate, nici ignorate și nici vindecate.

Timpul nu îi vindecase rănile. Ce minciună sfruntată era clișeul acesta! Genul de chestie pe care o spuneau cei norocoși celor care erau mai puțin băftoși. Aceiași oameni norocoși credeau că ajută să vorbești despre mâhnirea ta și considerau normal să spună că trebuia „să încerci să îți continui viața”.

Într-un final, a încetat să mai spere că se va simți vreodată mai bine, și abia atunci a găsit un mod de a trăi. Nu-și putea controla mâhnirea sau viața și, de fapt, mai nimic (asta știa bine acum), dar își putea controla emoțiile.

Era atentă. Prevăzătoare.

Fragilă.

Mai ales asta. Era ca un vas antic de porțelan care fusese spart și reparat cu mare migală. Fiecare cicatrice era vizibilă de aproape și nu puteai umbla cu acest obiect decât cu mare delicatețe. Dar de la distanță, de la celălalt capăt al camerei, în lumina potrivită, arăta întreg.

Urma un program foarte strict; învățase că programul o putea salva. O listă cu lucruri de făcut putea fi cadrul unei vieți. Trezire. Duș. Cafea. Plată facturi. Cumpărături alimente… Poștă… Spălătorie. Alimentare mașină.

Așa parcurgea orele fiecărei zile. Se tundea și se coafa, deși nu-i păsa cum arată; se farda; se îmbrăca atent. Altfel, oamenii s-ar fi încruntat la ea, ar fi venit mai aproape și ar fi spus; *Cum te simți, de fapt?*

Era mai bine să arate sănătoasă și să nu se oprească. În majoritatea zilelor, asta funcționa. Se trezea și traversa cu bine interminabila zi-lumină. În timpul săptămânii, îi dădea nepoatei să mănânce de dimineață și o ducea la grădiniță. Câteva ore mai târziu, o lua pe Grace de la grădiniță și o

ducea la after-school, pentru ca Zach să își petreacă zilele la școală.

Jude învățase că dacă se concentra pe detaliile precise ale vieții, putea ține mâhnirea la distanță. În cele mai multe dintre zile, în orice caz. Azi, însă, oricât s-ar fi prefăcut, nu reuși să se protejeze.

A doua zi se împlineau șase ani de moartea Miei.

Jude era în bucătăria ei de firmă, holbându-se la aragazul cu șase ochiuri. Lumina soarelui după-amiezii pătrundea prin fereastră, făcând micii pistrui arămii din granitul hiatului de lucru să sclipească.

Miles veni lângă ea și o sărută pe obraz. Stătuse toată ziua prin preajma lui Jude.

— Zach și Grace vin la cină, îi aminti el.

Ea dădu din cap. Se gândi prea târziu că s-ar fi putut întoarce în brațele lui, ca să-l sărute și ea, dar așa cum se întâmpla cu multe lucruri, ratase sincronizarea. Se uită cum pleacă de lângă ea, văzu distanța dintre ei lărgindu-se. Era o abilitate pe care ea o dobândise; acum reușea să vadă spațiul gol.

Știa că era dezamăgit de ea, de căsnicia lor, la fel cum știa că încă o mai iubea. Cel puțin dorea să o iubească, iar pentru Miles dorința și realitatea erau același lucru pentru că așa făcea el să fie. El mai credea în ei. Se trezea în fiecare zi și își spunea: *astăzi*; astăzi va fi ziua în care ea își va aminti cum să îl iubească din nou.

Se duse la frigider ca să ia carnea tocată de vită și porc și se apucă să prepare chifteluțe, activitate care o liniști. Următoarea oră, se pierdu în rutină: tocă legumele, modelă chifteluțele, le prăji. În timp ce sosul fierbea, casa mirosea a sos de roșii aromat cu vin roșu și chifteluțe parfumate cu mult tarhon. O dulceață jilavă plutea în aer de la apa care fierbea pe aragaz. Reduse focul ca să fiarbă sosul

în clocote mici și făcu o salată. Tocmai închidea ușa frigiderului când auzi o mașină apropiindu-se.

Își dădu părul după ureche, simțind firele noi, aspre, de păr alb dintre șuvițele de păr blond – consecințe palpabile ale pierderii ei. Când se apropie de camera de zi, Miles o văzu venind și îi ieși în întâmpinare, cuprinzând-o cu brațul de talie.

Grace intră pe ușa scăldată în lumina soarelui. Cu bermudele ei imprimate cu fluturași și cu bluzița roz perlată, cu părul blond ca mătasea porumbului ieșindu-i dintr-o codiță prinsă într-o parte, arăta ca un spiriduș al pădurii. Abia după ce îi studiai micul chipul oval, bărbia ascuțită și nasul drept, îți dădeai seama că acel copil serios din fața ta nu avea, de fapt, nimic ghiduș în ea. La fel ca toți ceilalți, zâmbea rareori și râdea încetișor, acoperindu-și gurița cu mâna, de parcă sunetul ar fi fost respingător.

Miles o lăsă pe Jude și se duse la nepoata lui, ridicând-o în brațe și rotind-o în aer.

— Ce mai face păpușica mea?

Jude tresări când auzi dezmierdarea. Încercase să-l facă pe soțul ei să n-o mai folosească, dar el spuse că nu avea cum, că se uita la Grace și o vedea pe Mia, iar dezmierdarea îi scăpa pur și simplu.

Jude o vedea și ea pe Mia în Grace. Asta era problema. De fiecare dată când Jude se uita la copilul acela, rana i se redeschidea.

— Bine, Papa, spuse ea. Am găsit un vârf de săgeată pe plajă la reflux.

— Nu-i adevărat, spuse Zach, închizând ușa cu piciorul în urma lui.

— Dar aș fi *putut,* spuse Grace.

— Dar nu l-ai găsit tu. Jacob Moore l-a găsit, iar tu i-ai tras un pumn în nas pentru că n-a vrut să ți-l dea.

— Jacob Moore? spuse Miles, privindu-și nepoata prin lentilele fără ramă ale ochelarilor de vedere. Nu e băiatul ăla care arată ca Bigfoot?

Grace chicoti și își acoperi gura cu palma, încuviințând din cap.

— Are șapte ani, șopti ea solemn. Și e la grădiniță.

— N-o încuraja, tată, spuse Zach, aruncându-și cheile pe măsuța de lângă ușă. A bifat deja ca unică variantă de carieră lupta în cușcă.

Își agăță rucsacul, făcând o pauză când văzu hanoracul verde agățat încă în cuierul pom. Atinse cu degetele-i lungi țesătura. Cu toții făceau asta, atingeau hanoracul ca pe un talisman de fiecare dată când intrau în casă. Pe urmă se întoarse cu spatele și se duse în salon.

Jude era atât de detașată de propria-i viață că își vedea fiul de la distanță chiar și atunci când el era chiar în fața ei. Părul lui blond crescuse iar; era prea lung, vâlvoi, nepieptănat. Avea o barbă scurtă, țepoasă, ce-i acoperea conturul maxilarului – barba îi creștea în unele locuri și deloc în altele din cauza arsurilor; îmbrăcase cămașa pe dos și probabil o purtase așa toată ziua; iar când își scoase pantofii de sport din picioare, Jude văzu că avea șosete de două feluri. Mai rea decât toate astea era oboseala din ochii lui. Nu încăpea îndoială că petrecuse noaptea trecută studiind și se trezise totuși în zori de zi ca să pregătească micul dejun pentru Grace. Într-o zi avea să cadă din picioare.

— Vrei o bere? își întrebă Miles fiul și sărută obrăjorul roz al lui Grace.

— Eu nu am voie să beau bere, spuse ea voioasă.

— Foarte nostim, domnișorico. L-am întrebat pe tatăl tău.

— Sigur, spuse Zach.

Jude scoase două beri din frigider și își turnă un pahar de vin alb; apoi ieși cu băieții ei pe terasă.

Se așeză în șezlongul de lângă grătar. Miles era în stânga ei, iar Zach se așeză la masa de afară, într-un fotoliu, și își urcă picioarele încălțate în șosete pe masă. Grace trecu pe lângă ei și se așeză

singură la marginea pajiștii, unde începu să stea de vorbă cu propria-i încheietură a mâinii.

— Văd că încă mai are prietenul acela invizibil, spuse Miles.

— Copiii obișnuiți au prieteni imaginari, spuse Zach. Grace are un prieten invizibil *extraterestru,* care este o prințesă prizonieră într-un borcan pe planeta ei. Iar asta este cea mai mică dintre problemele noastre. Luă o gură de bere și puse sticla deoparte. Educatoarea ei spune că nu prea își face prieteni. Minte despre orice și… a început să întrebe de mama ei. Vrea să știe de ce ea nu locuiește cu noi și unde este.

Jude se îndreptă în scaun.

— Are nevoie mai multă de noi, spuse Miles.

— Poate că ar trebui să întrerup școala o vreme, spuse Zach, și fu evident din glasul lui și din limbajul trupului că se gândea la asta de ceva vreme. Se zice că anul trei este al dracului de greu și, sincer, eu sunt și așa suprasolicitat. Fiecare secundă din viața mea fie învăț, fie alerg să fiu cu Grace. Când sunt cu ea, sunt atât de obosit că nu sunt în stare de nimic. Știți ce mi-a zis aseară? „Tati, eu pot să-mi port singură de grijă dacă tu ești prea obosit ca să pregătești cina”. Își trecu o mână prin păr. Are cinci ani, pentru numele lui Dumnezeu. Și își face griji pentru mine.

— Iar tu ai douăzeci și patru, spuse Miles. Faci o treabă grozavă, Zach. Suntem mândri de tine, nu-i așa, Jude? Nu poți renunța la medicină acum. Mai ai puțin și termini.

— Mâine-seară am studiu în grup. Dacă nu mă duc, ratez finalul. Știu asta.

— O iau eu de la grădiniță și îi dau să mănânce, spuse Jude. Asta se aștepta de la ea; știa bine. Tu rămâi și învață cât e nevoie.

Zach se uită la ea.

Nu avea încredere să o lase pe Grace cu ea; bineînțeles că nu avea. Nu uitase încă începuturile, când Jude încercase să fie bunică și o dăduse în

bară. Mâhnirea ei era tăioasă ca un cuțit pe atunci, lovea în cele mai bizare momente și o anihila. De aceea, obișnuia să adoarmă și să uite să o ia pe Grace de la creșă. Odată – atunci a fost cel mai rău – Miles venise acasă noaptea și o găsise pe Grace întinsă în patul Miei, abandonată, cu scutecul murdar, în timp ce Jude stătea chircită în poziția copilului în propriul ei pat, suspinând cu fotografia Miei în brațe.

Știau cu toții că Jude nu se putea uita la Grace fără să fie copleșită de tristețe. Tot ce făcea Grace îi amintea lui Jude de pierderea Miei, așa că se ținea la distanță de nepoata ei. Lui Jude îi era rușine, se simțea stânjenită de această slăbiciune, dar nu reușea să o repare. Încercase. Dar în ultimii doi ani, lucrurile se mai redresaseră. O lua regulat pe Grace și de la grădiniță, și de la after-school. Doar în cele mai rele dintre zile, când se cufunda iar în lumea aceea nebuloasă cenușie, se băga în pat și uita tot ce avea de făcut și de toți din jurul ei. Mai ales de nepoata ei.

— Sunt mai bine acum, îi spuse ea lui Zach. Poți avea încredere în mine.

— Mâine e…

— Știu ce este mâine, îl întrerupse Jude înainte ca el să poată spune ceea ce știau deja cu toții: a doua zi avea să fie o zi proastă pentru toți. Dar poți avea încredere în mine de data asta.

∵

Ar fi trebuit să plouă. Peisajul de la fereastra ei ar fi trebuit să fie sinistru și cernit, ca o cerneală cursă, cu ceruri bulbucate plumburii și frunze înnegrite de pânze de păianjen căzute pe trotuarele murdare, și ciori adunate pe firele de telefon. O scenă apocaliptică. Și totuși, în cel de-al șaselea an de la moartea fiicei sale, zorii se iviră strălucitori și însoriți, cu cerul acela de cicoare care transforma Seattle-ul în cel mai frumos oraș din lume. Apele Soundului sclipeau; muntele Rainier se întrezărea

jucăuș, cu piscul lui alb orbitor splendid de luminos peste umerii orașului.

Și totuși, lui Jude îi era frig. Era congelată. În jurul ei, turiștii se plimbau prin Pike Place Market, îmbrăcați în pantaloni scurți și tricouri, cu aparate foto după ei, mâncând tot felul de gustări pe băț sau din pungi albe unsuroase. Muzicanți cu plete se postaseră în cele mai bune zone, cântând înfocați la acordeoane, chitare sau tobe. Unul avea chiar un pian.

Jude își strânse fularul gros de cașmir în jurul gâtului și își rearanjă poșeta pe umăr. La marginea pieței, un petic triunghiular de iarbă era un loc preferat de odihnă pentru oamenii străzii. Un totem uriaș îi veghea.

Traversă strada aglomerată și urcă un deal abrupt până la o clădire zveltă ce țâșnea spre cerul albastru senin.

— Doamnă Farraday, spuse portarul, ridicându-și chipiul ridicol când o văzu.

Incapabilă să zâmbească azi, dădu doar din cap și trecu pe lângă el. Așteptă liftul, bătând din picior și mușcându-și buzele. Își scoase fularul, pe urmă și-l puse iar la gât. Când ajunse în cabinetul auster cu pereți de sticlă al doctoriței Bloom, i se făcu așa de frig că se așteptă să îi iasă aburi din gură.

— Puteți intra, doamnă Farraday, spuse recepționera când o văzu sosind.

Jude nu putu răspunde. Trecu prin zona de așteptare și intră în cabinetul elegant decorat al doctoriței Bloom.

— Pornește căldura, spuse ea fără preambul, prăbușindu-se pe fotoliul de pluș de lângă ea.

— Ai un pled lângă tine, spuse doctorița.

Jude întinse mâna după pătura de mohair bej și se înveli cu ea, tremurând.

— Ce? spuse ea când își dădu seama că doctorița o privea.

Dr. Harriet Bloom se așeză în fața lui Jude. Era la fel de austeră precum cabinetul – păr argintiu,

față ascuțită și ochi negri care observau totul. Azi era îmbrăcată într-o rochie pepit pe corp, cu dresuri negre și escarpeni negri la modă.

Când Jude cedase la insistențele lui Miles de a „căuta ajutor” și de a „merge la un psiholog”, fusese la o grămadă de psihiatri, psihoterapeuți și experți. La început, unicul ei criteriu fusese abilitatea lor de a-i da rețete pentru calmante. Cu timpul, îi îndepărtase pe vânzătorii de speranțe prea emotivi și lingușitori și pe idioții care îi promiteau cu obrăznicie că va zâmbi din nou într-o zi. Imediat ce îi spunea cineva că timpul vindecă toate rănile, se ridică și pleca.

În 2005, mai rămăsese doar Harriet Bloom – Harriet, care zâmbea rareori și a cărei atitudine indica o percepție personală a tragediei. Și putea elibera și rețete.

— Ce? spuse Jude din nou, tremurând.

— Știm amândouă ce zi e azi.

Jude vru să dea o replică usturătoare, dar nu reuși. Nu putu decât să dea din cap.

— Ai dormit azi-noapte?

Ea clătină din cap.

— Miles m-a luat în brațe, dar eu l-am respins.

— Nu ai vrut consolare.

— La ce bun?

— Ai de gând să marchezi cumva evenimentul?

Întrebarea o înfurie pe Jude, iar furia era bună, mai bună decât căderea asta disperată în gol.

— Cum ar fi să îi trimit baloane în ceruri? Sau să stau lângă piatra aia de granit din iarbă, unde este trupul ei? Sau poate ar trebui să invit oaspeți la mine și să îi celebrăm viața… care s-a sfârșit.

— Uneori, oamenii găsesc consolare în așa ceva.

— Mda. Ei bine, eu nu.

— Așa cum am mai zis, tu nu vrei consolare. Harriet notă ceva în agenda ei. De ce mai vii la mine? Îți controlezi sentimentele atât de bine că nu mai avem cum să facem progrese.

— Vin la tine pentru medicamente. Știi asta.

— Sincer, cum îți mai merge?

— Astă-seară am să fiu… rea. Am să-ncep să-mi amintesc de ea și nu mă voi putea opri. Am să cred că Miles s-a înșelat. Că ea s-ar fi putut face bine, sau că dacă aș fi sărutat-o, poate s-ar fi trezit, ca prințesa din desenul Disney. Îmi voi imagina că ar fi trebuit să încerc o resuscitare prin respirație gură-la-gură sau printr-un pumn în piept. Nebunii din astea. Jude ridică privirea. Lacrimile începeau imaginea chipului doctoriței Bloom, făcându-l mai blând. Voi lua niște somnifere, și pe urmă se va face mâine și eu voi fi în regulă până la Ziua Recunoștinței, și pe urmă până la Crăciun, și pe urmă… până la ziua ei.

— Ziua lui Zach.

Ea tresări la asta.

— Da. Nici el nu și-o mai sărbătorește.

— Când a fost ultima oară când ai sărbătorit ceva cu familia ta?

— Știi deja răspunsul. Noi suntem foarte uniți, ca boabele dintr-o păstaie. Noi suntem de pe altă planetă, ca în filmele alea patetice științifico-fantastice. Noi doar ne prefacem că suntem adevărați. De ce rediscutăm despre asta? Eu vreau doar să știu cum să fac față zilei de azi.

— Tu nu mă întrebi niciodată de ziua de mâine. De ce?

— Adică?

— Majoritatea pacienților vor să afle cum să *trăiască.* Vor să le fac eu o hartă după care să se orienteze ca să ajungă într-un viitor mai sănătos. Tu vrei pur și simplu să supraviețuiești în fiecare zi.

— *A-lo.* Eu nu sunt bipolară sau schizofrenică și nu sufăr de tulburarea de personalitate borderline. Eu sunt tristă. Fiica mea a murit, iar eu sunt distrusă. Nu am cum să mă fac bine.

— Asta vrei tu să crezi?

— Așa stau lucrurile. Jude își încrucișă brațele. Uite, m-ai ajutat, dacă despre asta e vorba. Poate crezi că ar trebui să îmi fie deja mai bine, poate crezi că șase ani reprezintă o perioadă lungă de timp. Dar nu este, nu când îți moare copilul. Iar eu mă simt mai bine. Merg la cumpărături. Gătesc. Ies cu prietenele. Fac dragoste cu soțul meu. Votez.

— Nu ai spus nimic nici de fiul tău, nici de nepoata ta.

— Nu am vrut să fie o listă prea lungă, spuse Jude.

— O mai urmărești pe furiș pe Grace?

Jude își scoase fularul. Îi era cald acum, transpira, de fapt, și fularul o sufoca.

— N-o urmăresc.

— Stai ascunsă printre copaci și o urmărești când e la after-school, dar nu vrei să o ții în brațe și nici să te joci cu ea. Cum se numește asta?

Jude începu să-și descheie haina.

— Doamne, ce cald e!

— Când ai ținut-o în brațe ultima oară pe Grace? Sau ai sărutat-o?

— Pe bune, e ca în cuptor aici…

— Nu e deloc cald.

— A naibii menopauză.

— Jude, spuse Harriet cu un calm iritat. Refuzi să îți iubești nepoata.

— Ba nu, spuse Jude cu fermitate, ridicând, în sfârșit, privirea. N-o *pot* iubi. Este o diferență. Am încercat. Tu chiar crezi că nu am încercat? Dar când mă uit la ea… nu simt nimic.

— Nu este adevărat, Jude.

— Uite… Jude oftă. Înțeleg ce faci. Facem jocul ăsta de ani de zile. Eu îți spun că nu pot simți, și tu îmi spui că nu vreau. Creierul meu este șeful. Pricep. Chiar pricep. Vechea eu ar fi fost sigură că ai dreptate.

— Și noua tu?

— Noua eu trăiește. E de ajuns. Nu mai izbucnesc în lacrimi când văd ceva roz; îmi pot

porni mașina fără să plâng; mă pot uita la fiul meu fără să mai fiu mânioasă pe el. Uneori mă pot uita în ochii lui fără ca măcar să mă gândesc la Mia. Pot să-mi iau nepoata de la școală, să-i fac baie și să-i citesc o poveste la culcare, toate astea, fără să plâng. Tu știi ce mare progres este ăsta. Așa că, deocamdată, putem să uităm de următorul pas și să mă ajuți să trec cu bine de ziua asta?

— Am putea vorbi despre Mia.

— Nu, spuse Jude tăios.

Învățase cu mult timp în urmă că vorbitul despre Mia nu făcea decât să-i acutizeze durerea.

— Trebuie să vorbești despre ea. Trebuie să îți amintești de ea și să jelești.

— Eu nu fac decât să jelesc.

— Ba nu. Jalea ta este o arteră colmatată. Dacă nu îndepărtezi blocajul și n-o lași să curgă din nou, n-ai să te vindeci niciodată.

— Și ce? N-am să mă vindec, spuse Jude plictisită, lăsându-se pe spate în sofa. Mare surpriză. Ce-ar fi, mai bine, să discutăm despre Miles? Am făcut dragoste săptămâna trecută. Ăsta e un semn bun, nu crezi?

Harriet oftă și notă ceva în carnet.

— Da, Jude. Este un semn bun.

∵

În fiecare zi după grădiniță, Grace se ducea la Silly Bear, un after-school, până când tati ajungea acasă de la școala pentru oameni mari.

În zilele frumoase, ca cea de azi, copiii ieșeau să se joace afară, dar doamna Skitter îi punea să meargă pe jos de la after-school pe plajă ținându-se de o funie galbenă aspră. De parcă ar fi fost bebeluși.

Ca de obicei, Grace era prima din șir, chiar în spatele educatoarei. Îi auzea pe ceilalți copii râzând, vorbind și zbenguindu-se. Ea nu li se alătura; mergea cuminte în urma educatoarei, cu ochii la fesele ei mari ca două perne.

Când ajungeau în parcul de pe plajă, doamna Skitter îi aduna pe toți zece într-un cerc în fața ei.

— Știți regulile. Nu intră nimeni în apă. Nu vă bateți. Astăzi vom juca șotronul pe nisip. Cine vrea să mă ajute să desenez pătratele?

Copiii ridicară mâinile, începând să țipe și să țopăie.

— Eu, eu, eu!

Asta îi aminti lui Grace de puișorii de pasăre pe care îi văzuse cu tatăl ei. *Cip-cirip, cip-cirip.*

Se duse la locul ei obișnuit. Toată lumea știa că îi place aici. Se așeza pe un buștean de pe nisip, foarte departe de linia apei. Uneori, dacă avea noroc, vedea un crab sau un dolar de nisip[12]. De cele mai multe ori, vorbea doar cu prietena ei cea mai bună.

Se uită la curelușa roz de la încheietura mâinii. În centru, unde fusese cândva un cesuleț cu Minnie Mouse, tatăl ei lipise o mică oglinjoară rotundă, cam de mărimea pălmuței ei. Era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Îi dăduse ocazia să iasă din dormitorul ei. Înainte de oglinjoara de la mână, petrecuse ore în șir în fața oglinzii din dormitorul ei, vorbind cu prietena ei, Ariel, care era o prințesă de pe altă planetă.

Grace nu era proastă. Știa că unii dintre ceilalți copii râdeau de ea pentru că avea o prietenă invizibilă, dar ei nu-i păsa. Copiii din clasa ei erau oricum cam netoți.

Niciunul dintre ei nu știa cât de liniștită era această planetă, așa că nu învățaseră să asculte așa ca ea. Ea era obișnuită cu liniștea. Casa bunicilor ei era uneori ca o bibliotecă.

Ceva nu era în regulă cu Grace. Ea știuse asta toată viața ei, chiar dacă nu știa ce anume. Oamenii nu o plăceau, nici măcar bunica ei. Grace încerca să fie plăcută, drăguță și liniștită, chiar încerca, dar nimic nu funcționa, iar lucrurile mergeau prost pentru ea, indiferent cât de tare se

străduia. Spărgea lucruri, se împiedica mereu și nu reușea să învețe literele.

Bună, Gracerina, spuse Ariel.

Grace se uită la cercul de sticlă. Nu putea să o *vadă* cu adevărat pe Ariel. Nu așa funcționa. Știa doar că prietena ei era acum acolo și îi putea auzi glasul în mintea ei.

Adulții o întrebau mereu pe Grace de unde știa când Ariel era prin preajmă sau cum arăta prietena ei cea mai bună. Grace le spunea că Ariel arăta exact ca Cenușăreasa.

Era oarecum adevărat.

Ea nu o putea *vedea* pe Ariel, dar știa când era prezentă în oglindă prietena ei cea mai bună și când nu. Și *chiar* arăta ca Cenușăreasa. Grace putea să jure.

Își amintea și acum prima dată când Ariel apăruse.

Grace era bebeluș pe atunci, purta scutece încă. Era acasă cu Nana, care mai stătea cu ea uneori când tati era ocupat la școală. Grace își amintea din acele zile doar plânsul Nanei. Nana se întrista din orice: muzica de la radio, culoarea roz, hanoracul acela prostesc verde agățat la intrare, ușa închisă de sus. Și Grace.

Ajungea doar să se uite la ea, și Nana se punea pe plâns.

Într-o zi, Grace făcuse o trăsnaie. Nu mai știa ce anume. Știa doar că acum era acolo cu un cățeluș roz de pluș în brațe pe care îl găsise în camera bunicilor ei, iar în clipa următoare Nana îi smulse cățelușul din mâini atât de brutal, că Grace se dezechilibră și căzu într-o parte, direct în fund.

Nana izbucni în lacrimi și la fel și Grace. Îl așteptă pe tati, dar nu veni nimeni să o ia, iar într-un final rămase acolo singurică, sugându-și degetul.

Apoi auzise pe cineva strigând-o pe nume.

Grade, vino aici… urmează-mă…

Își șterse nasul mucios și se ridică în picioare. Își strânse păturica galbenă în brațe și se luă după voce, urcă scările și ajunse la ușa care era mereu închisă. Nu se juca nimeni niciodată în camera aceea.

Înăuntru, totul arăta ca în povești, roz, galben, perfect.

Lângă masa de toaletă era o oglindă mare ovală, cu un steag roșu-auriu înfipt în balama. De jur-împrejurul oglinzii erau tot felul de chestii aurii strălucitoare – brățări, flori metalice, curcubeie sclipitoare.

Gracerina?

Îmi amintea că se uitase în oglindă, văzând o străfulgerare gălbuie cu pete rozalii.

Ești bine?

Grace se încruntă, se uită mai atentă și văzu… ceva. O fată, poate, puțin mai mare decât ea. *Ești bine?* întrebă fata.

— Nu, sunt supărată, spuse Grace, simțind cum îi dau iar lacrimile. Grace rea.

Ba nu ești rea.

— Cine ești?

Eu sunt Ariel. Voi fi prietena ta atâta vreme cât vei avea nevoie de mine. Vino, Gracerina. Întinde-te pe covor, fă nani. Ți-aș putea spune o poveste.

Grace era atât de obosită. Se chirci pe covorul moale și se acoperi cu păturica. Adormi sugându-și degetul pe sunetul plăcut al glasului noii ei prietene. De atunci, Ariel fusese cea mai bună – singura – prietenă a ei.

De ce nu te duci să te joci cu ceilalți copii?

Grace se uită la încheietura mâinii.

— Sunt proști.

Lovi cu un băț în nisipul de la picioarele ei.

Atenție, băiat la orizont.

Grace își îndreptă spatele și privi împrejur. Era clar, Austin Klimes venea spre ea. Avea o față mare și grasă, de parcă l-ar fi lovit cineva cu o tigaie.

— Vrei să vii să joci șotronul cu noi? spuse el, gâfâind.

Avea obrajii aprinși.

Educatoarea îl pusese să vină la ea. Grace îi văzu pe ceilalți copii grupați la celălalt capăt al plajei, privind-o și chicotind. Li se părea amuzant că nu o plăcea nimeni.

— Ariel nu are voie să joace șotronul.

Austin se încruntă.

— Oricine are voie să joace șotronul.

— Nu și o prințesă.

— Prietena ta falsă nu e prințesă.

— Nu știi nimic.

— Ești o mare mincinoasă.

— Ba nu.

— Ba da.

Își încrucișă brațele alea grase la piept.

Calmează-te, Gracerina. Este doar un băiat agresiv.

— *Singura* ta prietenă este invizibilă, râse Austin.

Grace sări în picioare înainte să se poată opri.

— Retrage-ți cuvintele, grasule.

— Și cine mă poate obliga, tu? Sau prietena ta invizibilă?

Grace îi dădu un pumn direct în nasul lui ca un rât. El începu să zbiere ca un țânc și dădu fuga la educatoare.

Aoleu.

Grace îi văzu pe copii îngrămădindu-se în jurul lui Austin. Se întoarseră să o arate cu degetul, pe urmă se îngrămădiră iar. Doamna Skitter îl conduse pe Austin la cutia frigorifică în care ținea toate chestiile utile unei educatoare. Cât ai clipi, Austin probabil își reveni, pentru că dădu fuga să sară șotronul.

Vine.

Grace nu trebuia prevenită de Ariel ca să știe că o băgase pe mânecă. Se aplecă în față și își sprijini brațele pe picioare.

— Grace?

Ea își înălță capul. Părul blond diafan îi veni în față.

— Da?

— Pot să mă așez?

Grace ridică din umeri.

— Cred că da.

— Știi că nu ar fi trebuit să îl lovești pe Austin în nas.

— Știu. Și va trebui să le spuneți părinților lui.

— Și tatălui tău.

Grace suspină.

— Da.

— Nu ar fi trebuit să îl trimit la tine.

— Ei nu vor să se joace cu mine. Iar mie nu-mi pasă.

— Oricine dorește prieteni.

— Eu o am pe Ariel.

— Ți-a fost o prietenă bună.

— *Ea* nu râde niciodată de mine.

Doamna Skitter dădu din cap.

— Eu locuiesc pe insula asta de multă vreme, Grace, și am văzut mulți copii venind și plecând. L-am cunoscut pe tăticul tău, ți-am spus asta vreodată? Lucram la cantină pe vremea când era el la liceu, în orice caz, ideea este că oricine își face prieteni mai devreme sau mai târziu.

Grace clătină din cap.

— Eu nu. Nimeni nu mă place. Și nici nu-mi pasă.

— Lucrurile se schimbă, Gracie. Vei vedea. Doamna Skitter oftă, își puse mâinile pe picioare. Ei bine, voiam să culeg niște pietricele de pe plajă. Din acelea frumoase. Vrei să mă ajuți?

— S-ar putea să nu găsesc niciuna.

— Sau s-ar putea să găsești.

Doamna Skitter se ridică și întinse o mână.

Grace se uită la mâna albă a educatoarei. O verighetă simplă de aur pe un deget însemna că era măritată.

— Tatăl meu nu este însurat, spuse ea brusc.

— Știu.

— Asta pentru că mama mea este o super-spioană.

Doamna Skitter se încruntă de-a binelea.

— Zău? Ce interesant! Cred că ți-e dor de ea.

— Da. Dar nu ar trebui.

Următoarele două ore, nu se dezlipi de doamna Skitter, aplecându-se din când în când și uitându-se la pietrele de la picioarele ei. Ceilalți copii plecară pe rând acasă, până când nu mai rămaseră decât Grace și educatoarea ei pe plajă. Doamna Skitter se tot uita la ceas, țâțâind din buze. Grace știa ce însemna asta.

Se întuneca deja când apăru Papa.

— Bună, Gracie, spuse bunicul ei, zâmbindu-i.

— Bunica iar m-a uitat, spuse Grace, lăsând pietrele strânse în pumni să-i cadă.

— Nu se simte bine. Dar eu sunt aici și mă gândeam să o duc pe fetița mea grozavă la o înghețată.

Se aplecă și o ridică pe Grace în brațe. Ea se agăță de el, încolăcindu-și picioarele în jurul taliei lui, ca o maimuțică.

Merseră la doamna Skitter și își luară rămas-bun. Apoi bunicul o puse pe Grace în scaunul de mașină din spatele mașinii mari și negre a bunicii.

— Ai ceva să-mi spui, zise el, pornind motorul.

— Da?

Ea ridică privirea și îl văzu pe bunicul privind-o prin oglinda retrovizoare.

— Bătaia cu Austin Klimes.

— Ah, spuse Grace, oftând. Aia.

— Știi că nu ar trebui să îi lovești pe ceilalți copii, Gracie.

— El a început.

— Așa? Cum?

— Mi-a aruncat cu nisip în ochi. Și m-a făcut proastă.

— Chiar așa?

— Și a spus și un cuvânt urât.

— Totuși, Grace, nu ar trebui să bați copiii.

— Am crezut că ai spus că nu pot să bat fetele.

— Doar nu crezi asta?

— Bine, spuse ea, ghemuindu-se în scaun. N-am să-l mai lovesc pe Austin Klimes, chiar dacă este un nasol.

— Ai spus asta și despre Jacob Moore.

— Dar nu l-am lovit pe Jake.

Își dădu seama că bunicul se forța să nu zâmbească.

— N-o să-i luăm acum pe rând pe toți copiii de la after-school. Nu ai voie să îl lovești pe *niciunul* dintre ei. Și înainte să găsești o chichiță, nu ai voie să îi lovești nici pe copiii de la grădiniță. Bine?

— Ce-i aia o chichiță? E ceva ca o cheiță?

— Gracie!

— Bine. Ai să mă spui lui tati?

— Trebuie.

Pentru prima oară, Grace își regretă sincer fapta. Acum tati avea să îi arunce privirea aceea dezamăgită, iar ea se va speria și se va ghemui lângă el, sperând să nu o părăsească. Ea nu avea o mami. Ce s-ar fi făcut fără tati?

Capitolul 19

— Speriată? Cum adică, ești speriată?

Lexi stătea sprijinită de peretele cenușiu al celulei. După șaptezeci și una de luni și jumătate în închisoare, urma, în sfârșit, să iasă. Își executase toată pedeapsa – și ceva în plus, grație unei decizii proaste –, așa că nu se punea problema eliberării condiționate. Avea un avocat alocat de serviciile sociale care să o ajute cu „tranziția”, dar adevărul era că în câteva minute avea să fie doar încă un cetățean oarecare, liber să meargă unde poftea. Știa clar că va pleca în Florida, la Eva; după aceea,

viața se întindea înaintea ei ca o autostradă pustie, fără vreun capăt sau vreo posibilitate de întoarcere.

Era ciudat, dar, acum că ziua eliberării sosise, îi era frică să plece. Acea celulă îngustă devenise lumea ei, simțea un soi de siguranță în atmosfera ei familiară. Erau opt pași de la pat la vasul de toaletă; doi de la lavoar la perete; trei de la pat la ușă. Pereții erau acoperiți cu fotografiile de familie ale Tamicăi – fotografii cu oameni care deveniseră un fel de familie a lui Lexi. Fotografiile ei, cu mătușa Eva, Zach și Mia, fuseseră date jos cu mai mulți ani în urmă. Era prea dureros să privească înapoi, și pe deasupra, și o mare pierdere de timp. Nu putea uita niciodată zâmbetul Miei, cu sau fără o fotografie.

— Lexi? Tamica lăsă jos revista mondenă pe care o citea. Cum adică, ți-e frică?

— Știu cine sunt aici înăuntru.

— Nu prea vrei să te gândești la cine oi fi devenit aici, *hermana.* Mai ales nu tu. Tu mai ai atâta viață în fața ta.

Lexi se uită la cele câteva lucrușoare ale ei. La capătul patului erau prețioasele ei bunuri, tot ce păstrase cu grijă și adunase în ultimii ani: o cutie de pantofi plină cu scrisori – de la mătușa Eva și către Grace; fotografiile din liceu cu Zach și Mia și o fotografie cu ei trei la un bal școlar; și un exemplar cartonat uzat, citit și răscitit, din *La răscruce de vânturi.* Renunțase la *Jane Eyre;* de ce să citească despre finalul fericit al poveștii altcuiva?

O gardiancă apăru la ușă.

— E timpul să pleci, Baill.

Tamica se ridică încet din pat. În ultimii ani, în vreme ce Lexi slăbise și avea o musculatură de alergător, Tamica pusese pe ea multe kilograme. Ea spunea că din cauza menopauzei, dar mâncarea din închisoare nu ajuta nici ea.

Lexi privi chipul negricios, trist al femeii care o protejase aici. Îi fusese prietenă când avusese

nevoie cu disperare; dacă Lexi ar mai fi știut cum să plângă, ar fi plâns.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Lexi, cuprinzând în brațe trupul mare al Tamicăi. Am să-ți scriu, promise Lexi.

— Trimite-mi o fotografie cu tine și Grace.

— Tamica… am renunțat la acest drept, spuse ea. Știi asta.

Tamica o prinse de umeri și o zgâlțâi.

— Știi ce aș da ca să ies de aici cu tine? Să nu îndrăznești să fii mămăligă. Ai făcut o greșeală și ai plătit pentru ea. Punct. O trase pe Lexi într-o nouă îmbrățișare și o strânse tare. Măcar du-te să-ți vezi fiica.

— Haide, Baill, spuse gardianca.

Lexi îi dădu drumul Tamicăi și se duse la pat, unde își strânse cele câteva lucruri. Vru doar să iasă, să fie cât se putea de indiferentă, dar nu putu. La ușă, se opri și se întoarse.

Tamica plângea.

— Să nu te întorci, spuse ea, că te rup în bătaie.

— N-am să mă întorc, promise Lexi.

Merse prin închisoare cu acea cutie de pantofi jalnică în brațe, în timp ce femeile celelalte o fluierau și strigau la ea. Își aminti cum o speriaseră la început femeile acelea. Era una dintre ele acum, și știa că oricât de mult ar fi trăit sau oricât de mult s-ar fi schimbat, o parte din ea avea să rămână acolo, în spatele gratiilor. Poate o parte din ea fusese mereu. O fată fără mamă era altfel de pușcăriașă.

La recepție, o altă gardiancă în uniformă îi întinse niște acte, o pungă cu hainele ei și un mic plic maroniu.

— Te poți schimba acolo, spuse gardianca, arătând către o ușă de la capătul holului.

În pungă, găsi hainele ei șifonate, pantalonii negri și bluza albă pe care le purtase la tribunal în ziua aceea, cu mult timp în urmă, alături de sutienul ei bej, un chilot negru și o poșetă turtită

din petice de blugi. Ciorapi negri trei sferturi și o pereche de balerini ieftini completau ținuta lui Lexi. Sau a lui Lexi cea tânără.

Se îmbrăcă încet, savurând senzația bumbacului moale pe pielea ei uscată. Pantalonii îi erau largi acum; atârnau pe oasele bazinului ieșite în evidență. Larg era și sutienul. În strădуința ei de a-și umple timpul și de a rămâne puternică, petrecuse multe ore în sala de sport, iar trupul ei devenise aproape anormal de musculos. Aproape că nu mai avea sâni deloc.

Își încheie pantalonii negri și își băgă cămașa în interiorul beteliei lăbărțate, apoi se întoarse cu fața la oglindă. Ani la rând își imaginase bucuria acestei zile, și-o zugrăvise în minte. Dar acum, când se uita la acea imagine a ei, nu vedea decât o versiune obosită și foarte slabă a ei, cea de odinioară.

Arăta ca un adult. Ba chiar mai mult de atât, arăta cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât era, cu pielea aceea albă, cu pomeții proeminenți și buzele decolorate. Își tunsese pletele negre în urmă cu câțiva ani la frizerul închisorii, căruia nu-i trebuiră mai mult de șapte minute ca să taie treizeci de centimetri de păr. Părul scurt mai crescuse între timp în niște bucle lejere ce-i încadrau chipul ascuțit.

Deschise plicul maroniu și găsi în el un carnet de conducere expirat cu fotografia unei copile pe el, un pachet de gumă pe jumătate gol, un ceas ieftin de la drogherie și inelul promisiunii de la Zach.

Un ciocănit în ușă o dezmetici.

— Baill, ești bine?

Puse totul, inclusiv inelul, în poșetă, aruncă punga și plicul la coș și ieși din cameră.

La secretariatul închisorii, semnă mai multe documente și luă două sute de dolari, banii primiți la eliberare din partea statului. Nu pricepea cum ar

fi putut cineva să înceapă o nouă viață cu doar două sute de dolari și fără un buletin valabil.

Urmă instrucțiunile și făcu ce i se spuse, până auzi o ușă trântindu-se în urma ei și se trezi afară, sub cerul senin al după-amiezii târzii.

În libertate.

Își ridică fața spre cer, simțind căldura zilei pe obraji. Știa că microbuzul o aștepta pe ea – o ducea până la prima stație de autobuz –, dar nu se putea urni din loc. Era un sentiment uimitor de plăcut să stea acolo, fără gratii sau sârmă ghimpată care să îi delimiteze spațiul și fără amenințarea vreunei femei. Nu…

— Lexi?

Scot Jacobs veni spre ea, zâmbind. Era mai în vârstă – avea părul scurt acum, aspect conservator, și purta ochelari – dar în afară de asta, arăta la fel. Probabil că avea și același costum pe el.

— Am vrut să fii așteptată de cineva.

Nu știa cum să prelucreze recunoștința pe care o simțea. După atâția ani de emoții înăbușite, nu era simplu să le dea frâu liber.

— Mulțumesc.

El o fixă cu privirea o clipă, iar ea privi în altă parte.

— Păi, să mergem, spuse el și o luă spre mașină.

Ea porni automat în urma lui. El se opri, așteptând-o să îl ajungă din urmă.

— Scuze, îngăimă ea. Nu mai era pușcăriașă. Obișnuința, presupun.

De data asta păși alături de el spre breakul albastru din parcare.

— Iartă-mă pentru rabla asta de mașină, spuse el și deschise portiera din dreapta. Este a soției mele, care spune că nu știe niciodată ce i-ar putea trebui, așa că nu scoate niciodată nimic din mașină.

Lexi urcă pe scaunul din dreapta și se uită la cenușiul copleșitor al închisorii.

Își prinse centura de siguranță.

— Este foarte drăguț din partea dumneavoastră că ați venit să mă luați, domnule Jacobs.

— Spune-mi Scot. Te rog, spuse el, intrând pe șosea și îndepărtându-se de închisoare.

Ea deschise geamul și scoase capul afară, inhalând aerul dulce, curat. Peisajul era exact așa cum și-l amintea: copaci înalți, cer albastru de vară, munți în depărtare. Aici, afară, viața continuase și fără ea.

— Am fost șocat să aflu că ți-au prelungit perioada de detenție pentru comportament inadecvat. Mă așteptam să vin să te iau acum ceva timp.

— Da. Păi, 2005 n-a fost un an bun. După ce am pierdut-o pe Gracie…

Nici măcar nu putu termina fraza. Oricum, toate acelea aparțineau acum trecutului.

— Ești mai bine acum?

— Atât de bine pe cât îi poate fi unei ex-condamnate. Nu iau droguri, nu beau, dacă la asta vă gândeați.

— Am auzit că ți-ai luat diploma. Mătușa ta a fost atât de mândră.

— Sociologie, spuse Lexi, întorcând capul ca să se uite pe geam.

— Tot mai visezi să faci dreptul?

— Nu.

— Ești încă tânără, Lexi, spuse el.

— Așa am auzit.

Se instală mai confortabil în scaun, urmărind kilometrii parcurși. Curând, ajunseră în Port George, parcurseră teritoriul amerindienilor, trecură pe lângă chioșcurile de artificii ce mărgineau drumul la începutul verii. Apoi ajunseră pe pod și traversară Pasul Shallow.

Bine ați venit pe Pine Island, pop. 7.120.

Își simți pieptul încordându-i-se. Trecu prin fața intrării în LaRiviere Park… liceul… Night Road. Când Scot opri în fața biroului, pe Lexi o durea deja maxilarul de atâta încleștare.

— Ești bine? întrebă Scot, deschizându-i portiera.

Coboară, Lexi. Zâmbește. Dacă este un lucru pe care știi cum să-l faci acum, acela este să zâmbești fals.

Reuși.

— Mulțumesc, Scot.

El îi întinse o sută de dolari.

— De la mătușa ta. Și poftim și un bilet de autobuz pentru Pompano Beach. Autobuzul pleacă mâine după-amiază la 3:30.

— Mâine?

Cum ar fi putut să stea la distanță când se afla *aici,* la scena crimei și în singurul loc pe care îl considerase vreodată acasă?

— Jenny te-a invitat să rămâi la noi peste noapte și să iei cina cu noi, dacă vrei, spuse Scot.

— Nu. Rosti refuzul prea repede și își dădu seama de greșeală. Scuze. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, doar că nu prea am mai fost în preajma oamenilor de mult timp. Două mii o sută patruzeci și patru de zile și jumătate.

Zâmbi ostenită și privi împrejur, nerăbdătoare să rămână singură.

— Nu ai de gând să mă întrebi? spuse Scot.

Lexi vru să clatine din cap, poate chiar să spună, *la naiba, nu,* dar nu făcu decât să rămână neclintită.

— Locuiește cu tatăl ei în vechea cabană Tamarind de pe Cove Road. O văd din când în când prin oraș cu tatăl ei.

Lexi nu reacționă. În închisoare, învățase să mascheze totul, mai ales durerea.

— Pare fericită?

— Pare sănătoasă.

Lexi dădu din cap.

— Asta e bine. Păi, Scot…

— Ne-am putea lupta pentru ea, Lexi. Custodie parțială sau măcar dreptul de vizită.

Lexi își aminti de „vizitele” mamei: doar ele două într-o încăpere, în timp ce angajata de la servicii sociale le supraveghea. Lexi își amintea din acele zile cât de speriată era de femeia care o născuse.

— Sunt o fostă pușcăriașă de douăzeci și patru de ani, a cărei ultimă slujbă adevărată a fost una cu program redus la o gelaterie. Nu am unde să locuiesc și mă îndoiesc ca dracul că voi fi angajată pe vreun post decent. Dar ar trebui să dau năvală și să-mi văd fiica, să mă strecor din nou în familia Farraday și să reactivez toată acea durere… ca să fiu eu mai fericită. Nu-i așa?

— Lexi…

— N-am să fiu ca mama mea. Nu am să iau nicio decizie care să nu fie în cel mai bun interes al fiicei mele. De aceea plec în Florida mâine. Grace merită ceva mai bun decât mine, iar dacă sunt prin preajmă, ea oricum mă va iubi. Asta fac copiii: își iubesc părinții ratați, iar asta le frânge inimile.

— Tu nu ești o ratată. Și ce-i greșit în faptul că te iubește?

— Nu face asta.

Scot își țuguie buzele. Băgă mâna în buzunar și scoase un mănunchi de chei, alegând una dintre ele.

— Este cheia de la biroul meu. În sala de conferințe este o sofa, iar lângă ușa de la intrare este o bicicletă. Cifrul este 1321. Am închis devreme azi, așa că locul îți aparține.

Ea luă cheia și o puse în buzunar.

— Mulțumesc, Scot.

— N-ai pentru ce. Eu cred în tine, Lexi.

Ar fi trebuit să plece atunci, să nu mai spună nimic. Asta intenționă; în schimb, se trezi că se uită la el și îi spune:

— Zach s-a însurat?

— Nu. Încă studiază, cred. N-are soție. A locuit cu părinții lui câțiva ani, apoi s-a mutat în cabana de care ți-am spus.

— Aha.

— Nu ți-a scris niciodată?

— De câteva ori. I-am trimis toate scrisorile înapoi nedeschise.

— Of, Lexi, spuse Scot, oftând. De ce?

Ea își încrucișă brațele, încercând să nu-și amintească senzația acelor scrisori în mâinile ei, imaginea lor pe lâna aspră și gri a păturii ei. Dar se simțise atât de furioasă atunci, atât de rănită. Reacționase în cele mai cumplite moduri posibile. După ce a trecut peste toate astea, devenind mai puternică, a fost prea târziu. El nu i-a mai scris niciodată, iar ea nu avusese curajul să îi scrie lui.

— Ar fi trebuit să îți urmez sfatul, spuse Lexi în cele din urmă, neputându-se uita la Scot când spuse asta.

— Da.

— Păi, mulțumesc din nou. Cred că am să fac o plimbare cu bicicleta. Este o zi frumoasă.

Scot se duse la ușa biroului, luă bicicleta și i-o aduse lui Lexi.

Ea vru să îi spună cât de mult însemnase pentru ea prezența lui de azi. Ani întregi se pregătise să fie singură în ziua eliberării din închisoare și își dădea seama acum cât de dureros ar fi fost.

— Cu plăcere, spuse el încet.

Ea dădu din cap încă o dată, luă bicicleta de la el și plecă.

Curând, se trezi că zâmbește fără să vrea. Era un sentiment atât de plăcut *libertatea,* să cotească oricând poftea și să meargă oriunde poftea. Nu avea să disprețuiască niciodată acest dar.

Trecu pe lângă teatru – văzu că îi mai adăugaseră ceva –, pe lângă bancă și salonul cosmetic unde se tundea mătușa Eva. Acolo, văzu un telefon public. Semnaliză scurt și intră în parcare. O sună pe mătușa Eva cu taxă inversă.

Nu răspunse nimeni.

Dezamăgită, urcă din nou pe bicicletă și începu să pedaleze.

Gelateria era tot acolo; lângă ea era o cafenea nouă și un atelier de reparat calculatoare.

Când ajunse la liceu, încetini. O sală nouă și mare de sport domina campusul. Nu arăta deloc așa cum își amintea ea, doar catargul era tot acolo și asta fu de ajuns.

Ne vedem la catargul de lângă clădirea administrativă…

Pedală în viteză, coborând drumul asfaltat denivelat și urcând apoi Raspberry Hill. Acolo, erau doar niște poteci ici și colo și niște cutii poștale ciudate, dar locul era în general nelocuit. Se apropia asfințitul, iar cerul avea un albastru intens, ca de miez de noapte, și fără să-și dea seama, ajunse pe Night Road. Nici măcar nu intenționase să cotească acolo.

Dar acum era acolo, la curba în ac de păr. Urmele de frâne dispăruseră de mult, dar copacul rupt era tot acolo, miezul rozaliu al trunchiului fiind acum aproape negru. Pe moarte.

Se opri și se împiedică de bicicletă când o lăsă să cadă cu zgomot pe pavaj, în spatele ei. De-o parte și de alta, copacii împiedicau pătrunderea soarelui.

Altarul în memoria Miei era distrus acum, vizibil doar dacă știai după ce să te uiți. Crucea mică albă fusese înnegrită de succesiunea anotimpurilor și stătea într-o rână. Ici și colo, vaze goale zăceau prin tufișuri. Un balon vechi, dezumflat, atârna flasc pe o cracă de sus.

Expiră cu un oftat prelung, tremurat.

În închisoare, petrecuse mulți ani la terapie de grup, discutând despre durere și remușcare. Consiliera ei îi spusese adesea că timpul și stăruința aveau să o vindece. Că va fi întreagă atunci când va reuși să se ierte pe ea însăși.

Vezi să nu.

Chiar dacă se putea ierta, lucru de neconceput, asta tot nu ar fi adus-o pe Mia înapoi. Asta nu înțelegeau toți aceștia care te îndemnau să gândești

pozitiv: unele lucruri nu puteau fi reparate niciodată. Dacă Lexi ar fi devenit Maica Tereza, Mia tot moartă ar fi rămas și tot din vina lui Lexi. Trecuseră șase ani și Lexi tot se mai ruga la Mia noapte de noapte. În fiecare dimineață se trezea într-o stare veselă, pentru o fracțiune de secundă, după care realitatea crudă i-o spulbera. Sentimentul acela al pierderii o făcuse să apeleze la Valium timp de câțiva ani, dar descoperise în cele din urmă că puteai fugi de suferința ta, dar nu te puteai ascunde de ea. Era ceva ce ar fi trebuit deja să știe, o lecție pe care ar fi trebuit să o fi învățat de la mama ei. Când realiză hâdul adevăr – că se transforma în mama ei renunță la Valium. Era atât de cuminte acum că nici măcar aspirină nu lua. Singurul adevăr real stătea în curajul de a vedea lucrurile limpede și a încerca să le faci cât mai bine. Să fii mai bun.

Rămase așa, în genunchi, mult timp, pe marginea rece și dură a drumului, știind că era periculos să se oprească în acea curbă fără să-i pese. Dacă o vedea cineva acolo…

Într-un final, se urcă din nou pe bicicletă și începu să pedaleze. Fu cât pe ce să treacă în viteză pe lângă casa familiei Farraday, dar se opri în ultima secundă. Chiar și cu înserarea care se lăsase putu vedea cât de diferit arăta locul. Grădina era neîngrijită, jardinierele erau goale.

Văzu cutia poștală: numele lor era încă pe ea.

Când văzu o pereche de faruri luminând în direcția ei, sări pe bicicletă și plecă. De la o distanță sigură, urmări un Porsche argintiu intrând pe aleea din spatele ei.

Miles.

Oftă și porni spre oraș, unde își cumpără ceva de mâncare de la un fast-food. Ajunsă la biroul lui Scot, blocă bicicleta și intră pe ușa din spate. În sala de conferințe, găsi o sofa roșie înflorată, cu un teanc ordonat de cearșafuri albe așezate pe o pernă. Lângă cearșafuri era un plic maroniu.

Luă plicul. Sub el, lipit de pernă, era un bilețel.

Lexi – Fata este la grădiniță. De dimineață. Doar ca să știi. S

Deschise plicul și găsi în el o singură fotografie. Din ea îi zâmbea un spiriduș de fetiță cu păr blond, într-o bluză roz.

Fiica ei.

∵

Planurile mele. Dumnezeu se prăpădește de râs.

Lexi înțelese acea frază pentru prima oară.

Își plănuise până în cel mai mic detaliu eliberarea din închisoare. Discutase despre planurile ei la terapia de grup și îi spusese Tamicăi totul. Intenționase să plece în Florida, să se mute cu Eva și Barbara și să înceapă să-și caute de lucru. Visase chiar să facă și un masterat. Putea fi un bun lucrător social; le-ar fi putut ajuta pe fetele la ananghie. Nu îi dăduse prin cap că după ce avea să lase în urmă zidurile cu sârmă ghimpată se va reîntoarce într-o lume în care se întâmplau lucruri neașteptate.

Cine s-ar fi gândit că va ajunge aici, pe Pine Island? Singurul loc din lume unde nu voia să fie.

Așternu patul și apoi se băgă în cele mai moi cearșafuri pe care le simțise vreodată. O lumină pală de la un stâlp stradal intra pe fereastră, iluminând camera întunecoasă. Închise ochii și încercă să își impună să adoarmă, dar era prea liniște și ar fi putut jura că fotografia lui Grace respira.

Ani la rând își suprimase orice gând despre fiica ei. Pleca atunci când Tamica începea să vorbească despre Grace și se întorcea cu spatele la televizor când erau imagini cu fetițe alergând în brațele mamelor lor. Își spusese că Grace merita o viață așa cum Lexi nu-i putea oferi niciodată.

Dar acum, în întuneric, cu fotografia lângă ea, simți cum acea determinare slăbește.

Dormi cu intermitențe, având vise pe care ar fi făcut mai bine să le uite. Într-un final, la ora șase, dădu păturile la o parte. Se duse în picioarele goale la baie, surprinsă să găsească un duș. Făcu primul duș singură după mulți ani și se șterse cu un prosop moale, alb.

Se uită în oglindă și văzu un chip ascuțit și slab, ca de șobolan înecat, încadrat de bucle negre lățoase. Își uscă părul cu prosopul, se îmbrăcă în hainele de la tribunal, singurele pe care le avea, și porni să găsească un loc pentru micul dejun.

Fotografia din geanta ei continua să respire. Uneori auzea câte un chicotit, și, în mod absurd, credea că vine din poșeta ei.

După micul dejun, porni pe Main Street și găsi un magazin local cu mărfuri la preț redus, care tocmai deschidea. Cu șapte dolari, își cumpără o pereche de bermude la mâna a doua, un tricou albastru cu o libelulă imprimată pe piept și un hanorac bleu de bumbac cu glugă. Își dădu balerinii la schimb pentru o pereche de șlapi și aruncă șosetele trei sferturi.

Ieși din magazin, zâmbind și se simți cu adevărat liberă pentru prima oară. Avea un bilet de autobuz pentru Florida în buzunar. În foarte scurt timp – doar șapte ore și jumătate – avea să părăsească acest loc…

Văzu ceva galben mișcându-se într-un nor de fum negru de eșapament. Un autobuz școlar. Niște fețișoare mici priveau pe geamuri.

Lexi nu luă o decizie conștientă să urmărească acel autobuz; mai degrabă, nu se opri din mers. Pe Turnagin Way, o luă la stânga și urcă dealul. Când ajunse la intersecție, văzu copii peste tot, râzând, vorbind, târând după ei ghiozdane ridicol de mari. Erau și mame peste tot, supraveghind traversările, conversațiile, mișcarea.

Un șir de autobuze erau parcate în fața școlii elementare. Zona pentru autoturisme trecea printr-

un șir de mașini parcate, cu părinți debarcându-și copiii în fața școlii.

O mașină de teren neagră trecu pe lângă ea și opri.

Lexi rămase fără aer. De lângă copacul unde stătea, o văzu pe Jude coborând din mașină și ducându-se la portiera din spate, pe care o deschise larg.

Și acolo, într-un scaun mare de mașină, stătea o versiune miniaturală a Miei, cu un păr ciufulit, blond ca mătasea porumbului, și o fețișoară ovală.

Lexi se mișcă puțin într-o parte, ca să vadă mai bine, asigurându-se că rămâne parțial ascunsă în mijlocul iureșului de școlari.

Jude o ajută pe Grace să coboare din mașină și se dădu într-o parte.

Grace nu zâmbi, iar Jude nu o sărută, apoi Grace plecă singură spre școală.

Lexi se încruntă. Nu putu să nu-și amintească zilele când Jude le aducea pe Mia și pe Lexi la școală. Pupicii, îmbrățișările, nesfârșitele fluturări de brațe în semn de rămas-bun.

Poate Jude avea o zi proastă. Sau poate Grace tocmai vorbise urât și dăduse de belea. Sau poate că Grace ceruse să nu fie pupată în public și Jude o dezmierdase înainte să coboare din mașină.

Lexi nici nu observă mașina de teren punându-se din nou în mișcare. Când ajunse la intersecție, aceasta era în coloana de mașini care ieșeau de pe teritoriul școlii, dar Lexi nu se uita într-acolo. Toată atenția ei era concentrată la fetița mică în tricou galben și cu un ridicol de mare ghiozdan cu Hannah Montana. Avea umerii gârboviți și se îndrepta fără tragere de inimă către școală, târându-și picioarele.

Nimeni nu vorbi cu Grace când intră în școală.

Câteva momente mai târziu, sună clopoțelul, iar cei câțiva elevi care mai erau pe afară fugiră către intrarea în școală.

Lexi rămase pe peticul de iarbă dintre banda pentru autobuze și aleea pentru autoturisme, holbându-se la clădirea de cărămidă a școlii, cufundată acum în liniște. *Fata este la grădiniță. De dimineață.*

Ea intrase singură în prea multe școli, fără să îi facă nimeni cu mâna, fără să vină nimeni să o ia. Își amintea cât de singură se simțea în pauza de prânz.

Singură.

Asta își amintea Lexi cel mai mult din primii ani ai copilăriei. Se simțise mereu singură, o străină în familia altcuiva, o nepoftită într-o școală nouă. Chiar și după Eva, Lexi nu se simțise niciodată pe deplin *integrată* în familie… până îi cunoscuse pe cei din familia Farraday. Din acea primă zi din clasa a noua, când o cunoscuse pe Mia și venise acasă cu ea, Lexi se simțise bine-venită în mijlocul lor.

De aceea le acordase custodia lui Grace, pentru ca fiica ei să simtă cum e să fii iubit.

Lexi se uită la ceas. Nu era încă ora nouă. Cât dura programul de dimineață la grădiniță? Două ore? Trei?

Autobuzul pentru Florida pleca abia la 3:30 după-amiază. Asta însemna că avea câteva ore fără nimic de făcut.

Putea merge cu bicicleta prin oraș, putea să-și cumpere ceva de mâncare sau să se ducă la bibliotecă și să citească. Dar chiar parcurgând lista de lucruri pe care le-ar fi putut face, știu că era un singur lucru pe care dorea să-l facă.

N-o face. Ai decis deja. Gândește-te la Grace.

Argumentele îi alergau printre gânduri, dar ea nici nu le băga în seamă. Nu putea, nu de data asta. Fiecare zi a vieții fiicei sale Lexi și-o imaginase fericită și adaptată. Iubită și adorată. *Acelei* Grace îi putea întoarce spatele.

Dar fetița aceea, cu umeri gârboviți și pași târșâiți… fetița aceea nu părea fericită.

— Dar este, spuse Lexi cu glas tare. Oricine poate avea o zi proastă.

Și totuși, ocoli școala, trecu de sălile de clasă și ajunse la terenul mare de joacă din spate. Aici, înconjurată de un gard de plasă, era curtea școlii elementare: coșuri de baschet, alei pavate, zone cu iarbă și teren de baseball. Găsi un tufiș mare care umbrea un petic de iarbă. Acolo se așeză în așteptare.

Minutele treceau, iar ea continua să își spună că interpretase greșit ceea ce văzuse, suprapusese propria-i poveste tristă din timpul școlii peste cea a lui Grace. Fiica ei era fericită – trebuia să fie așa. Nimeni nu putea să trăiască în casa familiei Farraday și să se simtă singur sau lipsit de iubire. Urma să își dovedească asta, după care, pleca.

Pe la zece și jumătate, se auzi un clopoțel. Ușile duble se deschiseră larg și o puzderie de copilași ieșiră în fugă în curte.

Recreație. Fără îndoială. Erau doar vreo treizeci de copii, și erau atât de mici. O femeie brunetă, frumoasă, în blugi și cu o bluză roșie le supraveghea joaca.

Lexi se ridică în picioare, înaintând pe lângă gardul de plasă.

Grace fu ultima care ieși din școală. Se retrase într-o parte, singură. Părea că vorbește singură. De fapt, cu propria-i mână. Ceilalți copii râdeau, se jucau, alergau. Grace stătea pur și simplu acolo, vorbind cu ceasul de la mână.

Zâmbește, își zise Lexi. *Te rog.*

Dar Grace nu zâmbi deloc, nici măcar o dată, în cele zece minute de pauză. Niciun copil nu vorbi cu ea, iar ea nu se alătură nici unui joc.

Nu o place nimeni, își zise Lexi, simțind un junghi în inimă.

— Gracie, murmură ea, scuturând din cap.

La celălalt capăt al terenului, Grace ridică privirea, deși nu avea cum să își fi auzit numele

rostit de mama ei. Atunci sună clopoțelul și ea fugi în școală.

Lexi s-ar fi putut minți atunci, ar fi putut inventa povești sau ar fi putut încerca să nu se sinchisească, dar ignoră toate acestea. Nu voi să se grăbească să judece, nu voi să facă o cumplită greșeală – din nou –, dar nici nu putu trece cu vederea ce văzuse cu câteva secunde în urmă.

Grace nu era fericită.

Nu.

Era posibil ca Grace să fi fost nefericită, iar asta schimba totul.

În autobuzul de Florida din acea după-amiază, locul ei avea să fie gol.

Capitolul 20

Grace ședea pe bancheta din spate a mașinii, simțindu-se foarte mică.

— Cum a fost la școală azi? întrebă Nana fără să se uite în oglinda retrovizoare.

— Bine, cred.

— Ți-ai făcut prieteni noi?

Grace ura întrebarea asta. Bunica ei o întreba asta tot timpul.

— Eu sunt regina grădiniței. Allison Shunt îmi face o coroană.

— Chiar așa? Asta e grozav.

— Presupun.

Grace oftă. *Era* grozav pentru Stephanie, care era de fapt regina grădiniței. Se uită la micuța oglinjoară fermecată de la mânuța ei, dorindu-și să vină Ariel s-o viziteze, dar oglinda rămase netulburată.

Ariel, rosti ea fără glas. *Sunt singură.*

Nimic.

Grace își lăsă capul pe marginea moale a scaunului de mașină și se uită pe geam, urmărind

copacii mari și verzi trecând în viteză. O luară pe o stradă, apoi pe alta, o curbă largă și pe urmă, acasă.

Nana înainta cu grijă pe drumul neasfaltat ce ducea spre cabană.

Grace așteptă răbdătoare să poată coborî din scaunul de mașină și, odată eliberată, își luă ghiozdanul și o urmă pe Nana pe aleea pietruită, până la intrarea în casă.

Înăuntru, o auzi pe Nana mormăind ceva în barbă când începu să adune lucrurile. Nanei nu-i plăcea că tati își lăsa hainele împrăștiate peste tot și ura jucăriile lui Grace.

Grace porni televizorul și se urcă pe sofa, așteptându-l pe tati. Când Nana nu se uita, își sugea degetul. Știa că era un gest de bebeluș, dar Nana o cam speria, așa că suptul degetului o ajuta.

— Grace? spuse Nana.

Grace scoase degetul din gură.

— Nu-mi sugeam degetul. Îmi rodeam o unghie. Și asta e rău?

Nana se încruntă, iar Grace simți cum îi bate inimioara mai repede și cum i se face rău de la stomac.

Nana veni mai aproape.

— Nu e nicio problemă că îți sugi degetul, Grace.

Vocea ei era dulce și mătăsoasă, ca mierea, iar Grace simți că începe să zâmbească.

— Chiar?

— Poate ar trebui să încerc și eu.

Grace chicoti.

— Pe mine mă face să mă simt mai bine.

— Dumnezeule, și ce lucru bun e ăsta!

— Tu ai spus că nu există Dumnezeu. Asta i-ai spus lui tati când am vrut să merg la cimitir.

Zâmbetul Nanei dispăru.

— Am să pregătesc ceva de mâncare acum.

Grace știu imediat că iar făcuse ceva rău. Vru să-și sugă degetul, dar preferă doar să-și tragă

păturica în brațe și să stea așa, privind-o pe Nana cum gătește. Nimeni nu mai spuse nimic mult timp. Grace se tot uită la brățara ei cu oglinjoară, șoptind numele lui Ariel, dar prietena ei nu apăru.

Grace rămase cu bunica ei următoarele două ore, singure în acea căsuță, aproape fără să-și vorbească.

Apoi, într-un final, tati se întoarse acasă. Grace îi auzi mașina oprindu-se afară și văzu luminile farurilor pătrunzând în casă. Sări de pe sofa și fugi la ușă.

— Tati! strigă ea când el intră în casă.

El își lăsă din mână rucsacul și o ridică în brațe. Și uite-așa, lumea ei reveni din nou la normal. El o sărută pe obraz.

— Ce face fetița mea?

— Bine, tati.

El zâmbi, dar ea văzu cât de obosit era. Avea pleoapele ușor umflate și uitase să se pieptene.

— Bună, mamă, spuse el. Ceva miroase bine.

Nana intră în cameră. Își ștergea mâinile cu un prosop, dar asta era o prostie, căci ea nu făcea niciodată mizerie și nici nu se murdărea.

— Ruladă de carne tocată și cartofi gratinați. Salata este în frigider.

— Nu trebuia să faci asta, spuse el, slăbind-o pe Grace din îmbrățișare.

Ea se agăță de el ca o iederă.

— Te iubesc, tati, spuse ea.

— Și eu te iubesc pe tine, prințeso.

Nana veni mai aproape. Se uită la tati și chipul ei frumos se încruntă iar.

— Nu dormi.

— Examenele finale, spuse el.

Grace nu înțelese. Bineînțeles că nu dormea. Abia ajunsese acasă.

— Jucăm rodeo în seara asta, tati?

Era jocul ei preferat. Se cocoța în spinarea lui, iar el își arcuia spinarea și o ridica sus de tot.

— Poate Grace ar trebui să stea la noi în noaptea asta, spuse Nana. Grace se prinse și mai strâns de tatăl ei.

— N-am să te deranjez, tati, promit. Am să te las să înveți.

— Mersi, mamă, spuse tati, dar ne descurcăm.

Nana îl privi lung și fix, apoi ridică din umeri.

— Bine. Sunt aici înainte de opt ca s-o iau. Nu stați până târziu. Grace se simți ușurată când Nana plecă. Nu prea știa de ce, dar bunica ei o speria. Era ca atunci când te joci cu jucăria extraspecială a cuiva și ți-e frică să nu o strici din greșeală.

Se uită la tatăl ei și la cât de obosit era. Nu-i plăcea când era așa de tăcut.

— M-au făcut regina grădiniței, spuse ea, sperând să-l facă mândru.

— Chiar și după ce l-ai bătut pe Austin?

— Nimeni nu îl place, tati. S-au bucurat că l-am bătut.

— Ce e acolo, Grădinița Împăratul muștelor?

— Ce?

El o duse în brațe până la sofa și se așeză. Ea se ghemui la pieptul lui. Era locul ei preferat din toată lumea. Singurul moment când se simțea în siguranță era atunci când el o ținea în brațe.

— De ce te-au făcut regină?

Ea se încruntă gânditoare. Apoi își aminti de *Charlie și fabrica de ciocolată.* Charlie trebuia să fie câștigătorul pentru că era cel mai bun dintre băieți.

— Am salvat-o pe Brittany de la înec. S-a dus prea departe, așa că eu am salvat-o.

— Ai salvat-o pe Brittany de la înec, spuse el, uitându-se la ea.

Ea simți cum i se încing obrajii. Cum se făcea că minciunile îi ieșeau pur și simplu pe gură ca baloanele de săpun? Nu se putea abține. Nu era de mirare că n-o plăcea nimeni.

Tati o mângâie pe obraz.

— Știi, Grace, când eram eu mic, credeam că trebuie să fac totul bine. Să merg la școala cea mai bună, să iau notele cele mai mari, să respect regulile. Voiam să le fac pe mama… și pe sora mea… mândre de mine. Se uită în altă parte. Tăcu mult timp, iar liniștea îi provocă o durere în inimă lui Grace. Iar spusese ceva greșit? În cele din urmă, el își drese glasul și continuă. Ideea este: eu sunt mândru de tine așa cum ești. Te iubesc orice-ar fi, Gracie. Poți conta pe asta.

Ea nu știa ce însemna asta, dar știa că tot restul nu era adevărat. Îl auzise ea odată pe tati spunându-i lui Papa că Grace avea probleme la școală. *Probleme comportamentale* și *nu-și face prieteni* erau cuvintele pe care le auzise prin ușă. Tatăl ei rostise un cuvânt foarte urât și la întrebat pe Papa când aveau de gând să fie cu toții fericiți din nou.

El *voia* ca ea să aibă prieteni. Era important pentru el.

— Sunt populară, tati. Nici nu pot mânca în liniște pentru că toată lumea vorbește numai cu mine.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

— Bine, prințeso, spuse el cu un oftat. Bine. Acum hai să mâncăm ceva până nu leșin.

— Am făcut ruladă de carne, spuse Grace, zâmbindu-i mândră. Zâmbetul lui tati fu unul trist, iar asta o sperie atât de tare, că adăugă: Și cartofiori.

El o sărută iar și se ridică.

— Haide, Gracie, să mâncăm.

Ea veni repede după el, străduindu-se să țină pasul.

∵

Jude se trezise iar prea devreme. Nu pătrundea deloc lumină prin roletele coborâte din dormitor, dar simțea zorile adunându-se la orizont ca o armată înainte de atac.

Lângă ea, îl simți pe Miles mișcându-se în somn; se întoarse spre ea, o luă în brațe, respirația lui ca o mângâiere caldă peste ceafa ei.

Ea se întoarse și se lipi mai strâns de el, își strecură piciorul gol între ale lui. El deschise ochii lent, leneș, și zâmbi.

Veni mai aproape, o sărută ușor mai întâi, apoi mai pasional. Mâinile îi alunecară pe cămașa ei de mătase și găsi tivul de dantelă, îl strânse în palmă, îl trase în sus, până când ea rămase goală. Își scoase boxerii și îi aruncă într-o parte.

Ea se lăsă în voia dorinței lui, îl mângâie așa cum îi plăcea lui, arcuindu-se în mâna lui până când trebui să îl lase să o penetreze. Când avu orgasm, se simți ca o explozie de senzații izvorâte de undeva, din străfundurile ei. Strigă atât de tare că se rușină, iar când se prăbuși lângă el, tremura.

Nu vorbeau niciodată de această nouă pasiune a lor; ea știa că el, ca și ea, se temea ca vorbele să nu fi fost o piază rea. Timp de atâția ani după pierderea lor, nu mai făcuseră sex, așa cum nici nu mai zâmbiseră și nu mai râseră. Revenirea sexului în relația lor îi surprinsese pe amândoi. Învățaseră cumva să se conecteze prin atingere, să-și comunice dragostea aproape exclusiv fără cuvinte. Nu era cea mai bună soluție, nu era îndeajuns pentru Miles, pe care încă îl surprindea uitându-se la ea cu o infinită tristețe mai tot timpul, dar era tot ce aveau acum, iar ea știa cât de norocoși erau pentru asta.

Ea îl sărută ușor și se retrase. Își luă cămașa de noapte, o puse din nou pe ea și coborî din pat. Se opri la fereastră și ridică jaluzelele, lăsând să pătrundă lumina. În stânga ei era grădina pe care o abandonase. Era un talmeș-balmeș de flori, crăci, frunze, fără noimă, neîngrijite. Urâte.

Miles veni lângă ea și o sărută pe umăr.

— Mergem la Grace azi?

Jude încuviință din cap.

— Zach are studiu în grup pentru sesiune în dimineața asta. Pare stresat.

— Și eu am fost stresat în anul doi și nu eram un tată singur de douăzeci și patru de ani. El o strânse de braț. Ce-ar fi s-o aducem pe Grace aici? Zach poate veni și el când termină. Putem juca ceva. Mai avem *Candy Land* pe undeva, prin casă, nu?

Jude văzu reflexia lor în geam: tulbure, forme parcă trasate în creion. Cuvintele *Candy Land* o transportară înapoi în timp; era din nou o tânără mamă, ghemuită pe podea cu gemenii ei, întinzându-se după o carte, râzând…

Se trase din brațele lui Miles și se duse la baie. Se dezbrăcă de cămașa de noapte și intră la duș înainte ca el să ajungă la ea.

— Am uitat, spuse el, stând în ușă, uitându-se din nou la ea cu privirea aceea dezamăgită. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu te prosti. E doar un joc.

Vocea îi fu aproape normală, dar ea știu că o trădase, totuși.

— Mă duc să alerg și ne întâlnim acasă la Zach, spuse el după o pauză.

— Alergi prea mult, spuse ea.

El ridică din umeri. Așa făcea el față pierderii. Alerga; muncea.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea în cele din urmă.

Rămase în duș până îl auzi plecând, apoi ieși și își uscă părul. După ce îmbrăcă o pereche de bermude bej și un tricou moale de bumbac, simți că își putea controla din nou emoțiile.

Așa era mâhnirea în ultima vreme: un bombardier strategic. Își vedea de treburi, simțindu-se foarte bine, și deodată exploda ceva pe neașteptate. Cu câțiva ani în urmă, când totul era încă proaspăt, petrecea zile întregi în derivă, într-o lume mohorâtă în care nimic nu era stabil. Acum, reușea mai tot timpul să țină drumul drept.

Era un progres.

Vru să iasă din baie, dar își aminti la mijlocul drumului că nu se spălase pe dinți și nici nu se fardase.

Se întoarse și se spălă pe dinți, dar decise să nu se fardeze. Ar fi trebuit să se demachieze în seara aceea, și nimic nu o storcea mai mult de energie decât o zi cu Grace și Zach. Era nevoie de foarte mult efort doar pentru a fi prezentă în viețile lor fără a fi cu adevărat *prezentă,* așa încât venea acasă istovită.

Se duse la mașină, un SUV hibrid negru, mai mic decât vechiul Escalade, și porni motorul. Ieși cu spatele din garaj, întoarse scurt din trei mișcări și porni pe aleea pietruită, observând dezordinea de pe terenul lor. Totul crescuse în ultimii ani; tufele de muri cotropiseră totul cu obrăznicie.

Coti pe drumul principal și se îndreptă spre casa lui Zach.

Ca de obicei, Jude simți că se întoarce în timp când intră în cabana lui. Sofaua albastră era cea pe care o cumpărase Miles pentru primul lor apartament; fotoliile erau din anul în care veniseră pe lume gemenii. Depozitaseră tot mobilierul vechi și toate flecușteţele pentru copiii lor. Obișnuiau să spună în glumă: *Cu doi copii care se vor muta la casele lor, trebuie să păstrăm tot.*

Zach își creștea fiica și mergea la facultatea de medicină locuind într-o casă care semăna cu cea în care ea și Miles făcuseră aceleași lucruri.

— E cineva? strigă ea.

Zach veni de după colț, din bucătărie, cu o cană de cafea într-o mână și ținând-o în brațe pe Grace, care atârna de el adormită.

— Nu spune nimic, zise Zach, frecând-o pe Grace pe spinare. Știu că arăt ca dracu'. Am stat treaz până la patru. Mai puteți să stați cu Gracie azi? Am studiu în grup.

— Desigur.

— Mersi. Pot să ajung la șapte acasă.

Jude dădu din cap și se duse în bucătărie, unde începu să pregătească micul dejun. Pentru că ea făcea aprovizionarea cu alimente pentru Zach, știa că putea găsi tot ce avea nevoie pentru gofre, omletă și un platou cu fructe.

Când Miles ajunse și el, cu părul încă ud de la duș și zâmbind așa cum numai el, dintre toți, o putea face, Jude simți că i se ia o povară de pe umeri. Miles era liantul care le ținea viețile laolaltă. În preajma lui, Jude și Zach respirau mai ușor.

— Uite-o pe fetița mea, spuse Miles, deschizând larg brațele.

Zach o puse pe Grace jos și ea fugi la bunicul ei, aruncându-și în brațele lui trupul micuț îmbrăcat în pijămăluță de finet roz cu buline.

Miles o ridică în brațe și îi șopti ceva la ureche, iar ea chicoti.

Jude simți un spasm în piept. Erau astfel de momente când amintirea a tot ce pierduse o izbea atât de puternic că abia stătea în picioare.

— Haideți să mâncăm cât e fierbinte, spuse ea încordată.

— Mmmmm! făcu Grace, coborând iute din brațele lui Miles și alergând la masă.

Se așeză, ca de obicei, lângă un scaun gol și un set suplimentar de tacâmuri. Acela era locul pentru „prietena ei invizibilă”.

Prințesa extraterestră blocată într-un borcan.

— Și, cum merge studiul clinic? îl întrebă Miles pe Zach după ce se așeză.

— Îmi place studiul clinic. Partea de diagnostic este fantastică, însă farmacocinetica? Chestia asta mă dă gata, răspunse Zach, punând niște omletă pe farfuria fiicei lui.

Miles întinse mâna și înfipse furculița într-o gofră.

— Pe mine patologia m-a dărâmat în anul doi. Nu știu de ce. Trebuie să parcurgi totul doar tocind. Abia în anul trei o înțelegi cu adevărat.

Jude se uită la fiul ei cum unge cu unt o gofră pentru fiica lui în timp ce stătea de vorbă cu tatăl lui, cum o taie în bucățele mici pe care ea să le poată pune în șervețelul din poală, și se simți atât de mândră de el că își zise: O *să fim bine cu toții. Într-o zi, vom râde din nou.*

Se trezi că zâmbi la surprinzătorul gând al fericirii, al unui viitor împreună. Îl ascultă pe Zach povestind ceva despre diagnosticarea unor boli cumplite, lucru la care o dăduse în bară, și râse laolaltă cu soțul și fiul ei.

După micul dejun, neașteptatul sentiment al ușurării dăinui. Jude îl trimise pe Zach la școală dându-i un sărut pe obraz și îmbrățișându-l atât de strâns, că el se încruntă nedumerit.

— Hai, du-te. Noi o să ne distrăm azi, spuse ea.

— Mersi, mamă, spuse Zach.

— No problema, răspunse ea fără să gândească.

Amintirea subită a felului cum fuseseră odinioară o reduse la tăcere.

Pe urmă el își luă rucsacul și se duse spre ușă.

— Papa, pot să mă duc la căsuța mea de jucărie? întrebă Grace după plecarea tatălui ei.

— Mai întâi te schimbi și te speli pe dinți, spuse Miles absent.

Căuta telecomanda televizorului. Când o găsi, ecranul se trezi la viață și un joc de baseball umplu ecranul. Miles se trânti pe vechea lor sofa și își puse picioarele pe măsuța de cafea.

Jude observă o licărire galbenă trecând pe lângă ea în timp ce spăla vasele.

— Să nu te apropii de apă, Gracie.

— Ariel și eu ne jucăm cu păpușile Barbie în căsuța de jucărie, răspunse Grace, chinuindu-se să deschidă ușa glisantă de sticlă.

— Ariel și cu mine, spuse Jude mecanic. Miles, regulile gramaticale obișnuite se aplică și în cazul prietenilor imaginari?

— Hă? Ce-ai spus, iubito? întrebă el.

Jude se întoarse la vasele ei. Auzi ușa glisantă închizându-se cu o bufnitură și se uită în stânga ei.

Afară, Grace alergă sprintenă către căsuța de jucărie colorată în roșu și galben pe care i-o adusese Moș Crăciun cu un an în urmă. Era plasată imediat după terasă, pe un petic de iarbă care dădea înspre plaja cu nisip cenușiu.

— Haide, grăbește-te, o striga Grace pe prietena ei imaginară.

Jude șterse vasele și le puse la locul lor. După ce termină, se uită din nou afară, la Grace. O văzu pe nepoata ei prin fereastra deschisă a castelului de plastic. Vorbea singură în timp ce o mișca pe Barbie ca într-un dans.

— Te duci și tu afară, în regatul magic? îl întrebă Jude pe Miles.

— Într-o secundă. Vreau să văd jocul ăsta.

— Bine. Eu am să pregătesc tocăniță de pui pentru prânz, decise Jude pe loc.

Nu voia ca Zach să rămână flămând la întoarcerea de la facultate.

Începu să pregătească cunoscuta rețetă de familie aproape fără efort. La fiecare câteva minute se uita afară ca să se asigure că Grace era în regulă, pe urmă se întorcea la treburile ei.

După ce puse tocănița în frigider, cu un bilețel cu indicații despre gătirea ei, spălă din nou vasele și curăță bucătăria, apoi se duse în camera de zi. Tocmai vru să-i spună ceva lui Miles când o licărire în mișcare îi atrase atenția.

Deschise ușa glisantă de sticlă și ieși pe terasa decolorată de vreme. Era o zi frumoasă de iunie, cu cer albastru intens, fără pic de nor. În dreapta proprietății era un șir de tufe sempervirescente dese care blocau vederea către casa vecinilor.

Grace stătea lângă copaci.

Lângă ea stătea o fată în pantaloni scurți spălăciți și un tricou albastru. Să fi fost fiica lui Mildred, vecina de alături? Se întorsese de la facultate?

Fata se întoarse și Jude îi văzu chipul.

Jude se sprijini de ușa glisantă de sticlă ca să nu cadă și tocmai vru să își strige soțul când simți o durere explodându-i în piept. O durea atât de tare că nici nu putea gândi limpede, nici nu se putea mișca, nu putea face nimic. Cu mâna lipită de piept, căzu în genunchi.

∵

Lexi veni cu bicicleta spre LaRiviere Park.

Când coborî de pe bicicletă și privi spre plaja cu nisip cenușiu, cu maldărele de trunchiuri de copaci argintate aduse de valuri mărginind țărmul, fu năpădită de amintiri.

Își prinse bicicleta de stativ, apoi se duse la trunchiurile de copaci, amintindu-și prima dată când Zach îi spusese că o iubea. Chiar acolo stătuseră…

Se duse pe plaja cu pietriș. Aici, pietrele erau lustruite la perfecție de valuri. Numără casele și știu când ajunse la destinație.

Acolo era: vechea cabană Tamarind. Cândva, acolo avusese loc o petrecere, în clasa a noua de liceu. Jude nu aflase niciodată de ea.

Cedri înalți și deși mărgineau proprietatea. În dreapta lor, pe terenul de alături, văzu un castel colorat de plastic, o căsuță de jucărie, cu turlă ascuțită gri și o flamură roz aprins în vârf. Alături, cocoțată ca un pui de pasăre pe marginea terasei înnegrite de intemperii, ședea o fetiță îmbrăcată în galben. Vorbea iar cu mânuța ei.

Lexi se apropie încet de fiica ei, având grijă să rămână ascunsă îndărătul copacilor. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost să se năpustească Zach din casă ca un cavaler întunecat și să-i spună să se care de lângă fiica lui.

De fapt, Lexi nu dorea decât să se asigure că Grace era fericită. Totul putea continua conform planului atâta vreme cât Grace era fericită.

Începu să spună „bună”, dar vocea i se blocă. Își drese glasul și mai încercă o dată.

— Bună, Grace.

— Nu am voie să vorbesc cu străini.

— Eu nu sunt o străină, Gracie. Te cunosc de când te-ai născut.

— Oh. Grace își ridică fața spre dreapta, studiind-o pe Lexi. Își țuguie buzele. Te-am văzut la școală.

— Da.

Lui Lexi îi trebui o stăpânire de sine imensă ca să stea locului. Îi veni să se repeadă la Grace și să o strângă în brațe, să implore iertare. Dar avu grijă să rămână în umbra copacilor, ca să nu fie văzută de cei din casă.

— Mi-ai făcut cu mâna. De ce?

Lexi se mai apropie un pas. Inima îi bătea să-i sară din piept.

— Te știu de când erai bebeluș.

— Îl cunoști pe tati?

Ea dădu din cap.

Grace se încruntă.

— Dovedește-o.

— Îi mai place și acum înghețata de mentă cu bucățele de ciocolată și urăște tot ce seamănă cu un pieptăn?

Grace chicoti și își acoperi imediat gura cu mâna, ca să înăbușe zgomotul.

— Nana spune că părul lui arată ca un gândac, ceea ce e nostim, căci gândacii sunt oribili. Mai ales cei care trăiesc pe caca.

Lexi se chinui să nu zâmbească.

— Pot să vin lângă tine?

— Sigur.

Lexi veni mai aproape, rămase lângă un copac uriaș.

— Cum de ești aici singură?

Chipul lui Grace se posomorî.

— Tata e plecat. *Din nou.* Nana e în bucătărie.

— Bunica ta mai dansează când gătește?

Grace se încruntă la ea.

— Mă urăște.

— Bunica Jude te urăște?

— Eu semăn cu *ea.*

Lexi simți un fior pe șira spinării.

— Ea?

— Sora moartă a lui tati. De-aia Nana nu se uită niciodată la mine. Ei nu știu că eu știu asta, dar eu știu.

— Chiar așa?

— Ea a fost ucisă de pirați. De-aia nu vorbește nimeni despre asta. Grace oftă. Tati plânge și el uneori când se uită la mine.

— Chiar semeni cu Mia, spuse Lexi încet.

— Ai cunoscut-o pe sora lui tati?

— Da, spuse Lexi încet. A fost…

— Hei, tu ai câine?

Lexi tresări la schimbarea de subiect.

— Nu. Nu am avut niciodată.

— Eu vreau un câine. Sau poate o veveriță canadiană.

— I-ai cerut tatălui tău un animal de companie?

— Am mâncat șarpe cu clopoței aseară la cină. Cu arahide.

Ceva nu era în regulă aici; Grace îi spunea niște lucruri, dar de ce? Să fi speriat-o discuția despre emoțiile lui Zach?

— Eu am mâncat struț odată.

Atât îi veni în minte să spună.

— Uau.

— Deci, tatăl tău nu este aici?

— Nu. Sunt fată mare. Stau singură acasă tot timpul. Pot să fac baie singură și orice altceva. Aseară, am pregătit cina singură.

— El pleacă des?

Grace dădu din cap.

Lexi studie chipul frumos al fiicei sale, cu ochii aceia verzi triști și tenul alb, și se întrebă dacă ea își lăsase câtuși de puțin amprenta asupra acelui copil.

— Ai vreun prieten la școală?

— P-prieteni? spuse Grace, apoi zâmbi larg. Tone. Sunt cea mai populară fată din clasă.

— Ești o norocoasă. Eu eram singură uneori la școală, spuse Lexi, privindu-și fiica de aproape.

Nu se putu abține și se mai apropie un pas.

Lui Grace îi tremurau ușor buzele.

— De fapt, nu am…

— Grace! se auzi cineva strigând tare. Treci aici. *Acum.*

Lexi sări înapoi după copaci. Trase cu ochiul de după o ramură verde stufoasă și văzu cabana. Ușa glisantă de sticlă era deschisă și Miles stătea acolo, încruntat. Nu o văzuse pe Lexi, era sigură de asta. Și atunci, de ce era așa nervos?

— Grace, la naiba, strigă el din nou. Treci aici. *Acum.*

— Tre' să plec.

Grace sări în picioare.

— Țipă mereu la tine așa?

Grace vru să se întoarcă, dar Lexi îndrăzni să întindă mâna și să o prindă de mânuță.

— Aș vrea să fiu prietena ta, spuse ea blând.

Fu greu să se oprească aici. Vru deodată să îi spună mult mai multe. Fusese o proastă să creadă că ar fi putut să își abandoneze fiica pur și simplu.

Chipul lui Grace se lumină de un zâmbet, bucuria lui încălzindu-i inima lui Lexi.

— Bine. Pa, spuse Grace, făcând cu mâna.

Apoi se întoarse și o luă la fugă spre casă.

Lexi se trezi încet. Înțelese în sfârșit cum era să nu mai fugă.

Se întoarse la bicicletă, o încălecă și porni spre oraș.

O ambulanță trecu pe lângă ea, cu sirena pornită și luminile aprinse, dar ea nici n-o băgă în seamă.

Se ducea să se vadă cu Scot Jacobs.

Capitolul 21

Jude era la urgență la spitalul Seattle Hope. Era întinsă pe un pat îngust, conectată la tot felul de monitoare, aparate și alarme, toate inutile. Nu suferise un infarct.

Se uită la soțul ei, simțindu-se prostesc de fragilă. Se năruise atât de ușor, din nou.

— Am crezut că toate acestea au rămas în trecut.

El îi mângâie părul ud de sudoare și i-l dădu din ochi.

— Și eu la fel.

— Un atac de panică.

Aproape scuipă aceste cuvinte.

Grace se cocoță pe barele de metal ale patului. Alunecă și căzu înapoi pe podea, apoi se cocoță iar. Zornăitul barelor reverbera prin trupul tensionat al lui Jude, făcând o durere de cap să prindă contur undeva, la ceafă.

— Ce e aia panică? întrebă Grace, lovindu-se cu bărbia de balustrada patului.

— Înseamnă că ești speriat, spuse Miles.

— Eu am văzut odată un șobolan pe plajă, spuse Grace. Și păianjenii ăia mari și păroși sunt înfricoșători. Ți s-a suit vreodată unul pe picior?

— Nana e foarte obosită, Gracie, spuse Miles. Ce-ar fi să te duci să mai citești puțin din cărticica ta, vrei?

— Dar vreau să știu ce a speriat-o pe Nana.

— Nu acum, Gracie. Bine? spuse el cu blândețe.

— Este ca atunci când am avut vărsat și nu-mi doream decât să dorm?

— Exact.

— Bine, Papa.

Grace alunecă de pe marginea patului, se duse la un scaun din colț și se așeză. Deschise un exemplar ferfenițos din *Pisica* a lui Dr. Seuss, încercând să rostească tare sunetele.

Jude se simțea prost – fără vlagă, cu o durere de cap, cu greață de la stomac.

— O iau razna, Miles.

— Adică?

Îi plăcea mișcarea uniformă, puternică a mâinii lui prin părul ei. O calma mai mult decât orice medicament.

— Mi s-a părut că o văd.

— Pe Mia? șopti el.

— Nu.

Jude se simți dezamăgită de întrebare. Încercase să o vadă pe Mia. Nici ședințele de spiritism, nici rugăciunile nu funcționaseră. Și sigur că dacă i s-ar fi părut că o vede pe Mia, Jude nu ar fi crezut că face infarct. Dimpotrivă: o astfel de viziune i-ar fi repornit inima.

Se uită într-o parte și o văzu pe Grace absorbită de provocarea cititului.

— Pe Lexi, șopti Jude. Era pentru prima oară când rostea numele ei cu voce tare după mulți ani. Stătea de vorbă cu Gracie.

Miles îi luă mâna într-a lui. Nu părea deloc răvășit de mărturisirea ei, iar calmul lui o alina.

— Este normal să ai senzații ca de vis sau distorsiuni perceptive în timpul unui atac de panică. Știi asta. Mai ții minte când ți s-a părut că o mașină o s-o lovească pe Grace? Dacă nu aș fi fost acolo, te-ai fi omorât aruncându-te în trafic.

— Asta nu a fost la fel, spuse Jude, dar nici nu termină bine și se îndoi de propriile-i spuse. I se întâmplaseră atâtea lucruri ciudate de la moartea Miei. Avea părul scurt și ondulat. Și era foarte slabă.

— Nu era Lexi, spuse Miles uniform.

Ei îi plăcea mult siguranța cu care vorbea. Siguranța lui Miles o făcea uneori pe Jude să îi scoată ochii, nu alta, dar acum voia să-i împărtășească acest calm.

— Cum de poți fi așa de sigur?

— Sentința i s-a încheiat în noiembrie. Știi cât am fost de încordați cu toții, așteptându-ne să o vedem apărând aici?

Încordați era puțin spus. Jude fusese mai tensionată decât un fir-capcană tot sfârșitul anului

trecut. Abia pe la mijlocul lui ianuarie începuse să se mai relaxeze. Miles voise să sune și să se intereseze unde era Lexi, dar Jude fusese fermă, nedorind să țină în niciun fel legătura. Nu voise nici măcar ca vreun membru al familiei să rostească tare numele lui Lexi, cu atât mai puțin să afle pe unde umbla.

— Nu a apărut. Nu a sunat, nu a trimis nicio scrisoare. Și a trimis înapoi nedeschise scrisorile lui Zach, spuse Miles ca s-o liniștească. Lexi a luat o decizie. Ea crede că lui G-R-A-C-E îi e mai bine fără ea.

— Mi se pare că nu ai fi de acord.

— Nu am fost niciodată de acord. Știi asta.

Grace ridică privirea.

— Tocmai mi-ai spus numele pe litere, așa-i, Papa?

Miles zâmbi crispat spre nepoata lui.

— Te verificam. Bravo, păpușica mea.

Grace radie de bucurie.

— Sunt cea mai bună la silabisit din toată clasa. Voi primi un premiu pentru asta.

— Nu se întoarce, Jude, spuse Miles blând, aplecându-se să o sărute pe frunte. Toate astea au trecut.

∵

Lui Grace îi plăceau spitalele. Erau locuri de adulți, în plus, Papa era un „ghirurg” – sau ceva de genul ăsta –, oamenii îi aduceau cărți și sucuri și îi dădeau hârtie și creioane colorate. Uneori, când un doctor voia să fie singur cu Nana și Papa, una dintre asistente o ducea chiar la o plimbare pe holurile aglomerate. Cel mai mult îi plăceau bebelușii nou-născuți din cutiile de plastic transparente. Îi plăceau mult căciulițele lor minuscule roz și albastre.

Chiar și așa, după câteva ore, se plictisi. Ariel se ascundea; nu mai venise în oglinjoara de la brățara lui Grace de când se jucaseră în castelul de plastic, iar pe Grace o durea mâna de cât colorase.

Tocmai voia să se plângă – iar – când ușa de la camera Nanei se dădu de perete. Tati dădu năvală înăuntru, cu un teanc gros de cărți la subsuoară.

— Cum e? îl întrebă pe Papa.

— Sunt bine, spuse Nana. Zâmbi, dar era un zâmbet cam șters. De parcă ar fi fost obosită. Nu trebuie să începeți să vorbiți ca între doctori. Am avut un atac de panică, al naibii de asemănător cu un infarct. Mă externează acum. Mi-e jenă, zău așa.

Tata își lăsă cărțile pe scaun, lângă Grace. Îi ciufuli părul, trecu pe lângă ea și se duse la patul Nanei.

— Atac de panică? Nu ai mai avut un atac de panică de ani întregi. De când…

Nana ridică o mână tremurătoare.

— Știm cu toții povestea.

— I s-a părut că o vede pe Lexi, spuse Papa.

Tati inspiră adânc.

Asta da veste. Nana avea un motiv, iar motivul avea un nume. Grace se cocoță iar pe barele de metal ale patului și rămase atârnată acolo.

— Cine este Lexi?

Nu-i răspunse nimeni. Se priviră doar între ei.

— O iluzie? întrebă repede tati.

— Tatăl tău așa crede, spuse Nana. Să sperăm.

— Ea și-a exprimat foarte clar sentimentele, spuse tati. De Lexi vorbesc. Este probabil în Florida, cu Eva.

Grace întinse mâna și și-o strecură în buzunarul lui de la spate. Așa se simțea aproape de el, chiar dacă el abia observă.

— Cine este Lexi? întrebă ea iar.

— Nepoata lui Mildred s-a întors de la școală, spuse tati. Are păr castaniu închis.

— Sunt sigură că asta a fost, spuse Nana.

Grace șovăi puțin pe balustrada patului. Metalul zăngăni. O enerva că n-o băga nimeni în seamă.

— Eu am văzut un bebeluș cu patru brațe, spuse ea. Este la maternitate.

— Nu vrei s-o duci pe Gracie acasă, Zach? spuse Nana. A fost foarte cuminte.

Grace lunecă jos de pe balustradă și se duse la măsuță, unde își adună toate desenele și creioanele colorate. Luă un desen cu un fluture pe o floare și i-l întinse Nanei.

— Ăsta e pentru tine.

Nana se uită la desen.

— Mulțumesc, Gracie. Mă simt deja mai bine.

— Astea sunt culori fermecate. Fac bine pe oricine. De-aia le au aici, la spital, spuse Gracie serioasă. Cele galbene pot zbura.

— Haide, Gracie, spuse tati.

Strânse toate lucrurile lor și plecă împreună cu Grace la mașină.

Ea urcă în scaunul de mașină de pe bancheta din spate și își prinse centura.

Grace vorbi cu tatăl ei tot drumul spre casă.

Tăcuse *ore,* și avea atât de multe de povestit. Îi povesti despre jocul nou învățat de la Ariel și despre dolarul de nisip găsit lângă căsuța de joacă, despre noua prietenă pe care și-o făcuse azi și despre pescărușii care aterizase chiar în fața ei.

— Tati, privește, spuse Grace, înălțându-se în scaun când trecură prin oraș. Uite-o. Ea e noua mea prietenă. Bună! Grace strigă prin geamul închis, făcând cu mâna disperată. Ai văzut-o, tati? Are o bicicletă tare mișto. E fermecată. Cred că e vedetă de cinema. Mi-a spus că a mâncat odată un struț.

Tati nu se opri. Câteva minute mai târziu, coti pe aleea lor și parcă.

— Mă crezi despre doamna cu struțul, nu-i așa? Ea zice că…

— Ajunge, Gracie. Gata cu poveștile inventate astă-seară, bine? Tati a avut o zi grea.

— Dar nu am inventat nimic, spuse Grace, rănită de acuzație.

Își trase păturica de pe scaunul de lângă ea și și-o înfășură în jurul gâtului. Tatăl ei era într-una din

stările acelea când nu o asculta; chiar și când se uita la ea, avea sentimentul că nu era atent. De parcă ar fi văzut pe altcineva în mintea lui. Și părea trist.

Grace crescuse cu tristețe în jurul ei. Știa că cel mai bine era să tacă și să stea ghemuită într-un colțișor când tatăl ei era așa. Dar tăcuse toată ziua și era înnebunită să stea de vorbă cu cineva. Cu el.

În casă, Grace se duse direct la frigider și scoase vasul greu cu tocăniță pregătită de Nana. Se strădui din răsputeri să nu îl scape.

— Asta trebuie pusă în cuptor, tati, spuse ea, ținând mândră vasul.

El i-l luă din mână și îl puse în cuptor.

— Eu mă duc să fac un duș. Am să-ți pun un DVD.

Ea vru să spună că nu avea chef să vadă un film, dar el plecase deja în camera de zi.

Ea se urcă pe sofa cu păturica și începu să-și sugă degetul. Oricum n-o băga nimeni în seamă. I se păru că tati făcu dușul cel mai lung din lume, iar când termină și reveni în pantalonii lui largi de trening, cu părul ud picurându-i pe tricoul cu USC, ea începu să se țină după el, vorbind despre tot ce-i trecea prin minte.

— Pe drum spre spital, am avut voie să stau pe scaunul din față în mașina lui Papa. El s-a luat după ambulanță. Și m-a lăsat să conduc… doar cât am urcat pe feribot. Am mers foarte încet. Sunt un șofer bun. Am văzut o balenă ucigașă mâncând o focă. A fost oribil.

Nimic nu-l făcea să fie atent. Nici măcar nu se uita la ea, iar chipul îi devenea din ce în ce mai trist, atât de trist că Grace începu să se simtă și ea tristă. Singură.

Când o îmbrăcă în pijama și o băgă în pat, ei îi veni să plângă.

Tati se lungi în pat lângă ea.

— Iartă-mă dacă am fost cam ciudat în seara asta, prințeso. Spitalul mi-a amintit de sora mea.

— Mia, spuse ea cu solemnitate, mândră că își amintise numele pe care nu-l spunea aproape nimeni cu voce tare. Pun pariu că *urăști* spitalele.

— N-aș fi cine știe ce doctor dacă ar fi așa. Îi zâmbi. În plus, tu ai venit pe lume într-un spital.

Grace se ghemui lângă el. Asta era una dintre poveștile ei preferate.

— Cum arătam?

— Erai o mică prințesă perfectă. Aveai ochii brun-albăstrui. Aproape că n-ai plâns.

— Și mămica mea era acolo?

— Ea ți-a dat numele Grace.

— Și tu mi-ai dat numele surorii tale. Pe urmă m-ai luat acasă.

— Te-am iubit din prima secundă.

— Știu, dar cum se face…

— Gata, Gracie, spuse el, întinzând mâna după cartea de pe noptieră. Tati a avut o zi grea. Ce-ai zice dacă ți-aș citi mai mult din *Grădina secretă*?

— Dar nu vrei să auzi despre noua mea prietenă?

— Vedeta de cinema care a mâncat un struț și merge pe o bicicletă fermecată?

— Poate că nu e *chiar* o vedetă de cinema. Poate este o spioană care…

— Ajunge, Gracie, spuse el, deschizând cartea. Deci, unde rămăsesem?

Dar el știa; știa de fiecare dată. Grace zâmbi adormită și murmură:

— Colin se simte mai bine.

— Ah, da, spuse tati, deschizând exact la pagina potrivită și începând să citească. Una dintre ciudățeniile traiului pe pământ este că numai din când în când cineva este destul de sigur că va trăi veșnic…

Grace își băgă degetul în gură, ascultând melodioasa voce a tatălui ei.

∵

— Țipă la ea, Scot. Și este mereu singură. Nu se sinchisește nimeni să vină să se joace cu ea.

Singura ei prietenă pare să fie invizibilă.

— Prietena imaginară a fiului meu este o rață. Ce spune asta despre el, mă întreb?

— Asta este ceva serios, spuse Lexi.

Petrecuse nesfârșite ore luptându-se cu propriile-i emoții, și oricât de des sau de apăsat și-ar fi spus că lui Grace îi este mai bine fără o mamă fostă pușcăriașă, nu reuși să-și înăbușe noua senzație că greșise când își abandonase fiica. Era ca și cum ar fi deschis ușa în timpul unei tornade – nu puteai împiedica daunele pe care avea să le provoace în interior și nici nu aveai cum închide ușa la loc.

Abandon. Cuvântul îi năruia lui Lexi cele mai bune intenții și o seca. În toate încercările ei de a nu fi ca mama ei, făcuse oare același lucru? Și cum de nu-și pusese întrebarea asta până acum?

— Ai dreptate, spuse Scot, împingându-și scaunul în spate. Roțile metalice scârțâiră pe parchetul laminat. Est*e foarte* serios. De ce nu iei un loc? Te miști ca un titirez.

Ea făcu ce o rugă el și se așeză.

— Vorbește cu mine, Lexi.

Ea inspiră adânc.

— Renunțarea la Grace a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Vocea îi scăzu; era dificil să rostească aceste cuvinte, chiar și după toată terapia. Singurul lucru care m-a ajutat să merg mai departe a fost această imagine a posibilei ei vieți. Am văzut rochițe roz și petreceri de aniversare, cu ponei și povești de noapte bună și cine festive în familie de Crăciun. Am văzut o fetiță care creștea știindu-se iubită, știindu-și locul căruia îi aparține.

Ridică privirea.

— Am avut încredere în ei, Scot, spuse ea, tot mai nervoasă. În toți. Miles. Jude. Zach. Am avut încredere în ei să îi ofer copilăria pe care eu nu am avut-o niciodată. Și știi ce am găsit? O fetiță singură, al cărei tată este prea ocupat ca să fie cu

ea… o fetiță la care se țipă din nimic… care se joacă singură. O fetiță fără prieteni…

— Ce vrei să faci?

Ea se ridică iar în picioare și începu să se plimbe prin încăpere.

— Eu sunt o infractoare. O fostă pușcăriașă. Am douăzeci și patru de ani și aproape zero vechime în muncă. Doamne, am lucrat la biblioteca închisorii și într-o gelaterie și am cules zmeură vara. Sunt terminată. *Ce* pot face?

— Mătușa Eva a avut bani când te-a luat la ea?

Lexi se opri din mișcare și se uită pe fereastra biroului. Afară, o tânără mamă își ajuta fiica roșcată să bea apă de la o țâșnitoare argintie.

— Avea o slujbă și un loc unde să stea.

— Tu ai o diplomă de facultate și ești foarte sârguincioasă. Pe deasupra, ești unul dintre cei mai cinstiți oameni pe care îi știu. Tu știi mai mult despre dragoste – și despre lipsa ei – decât majoritatea oamenilor. Așa că te mai întreb o dată: ce vrei să faci? Este o întrebare simplă. Ori rămâi, ori pleci.

— Și dacă aleg să rămân?

— Vom solicita instanței să modifice planul parental. Vom solicita custodie comună. Sau, dacă asta nu ne iese, drepturi de vizită.

— Sub supraveghere, presupun. Eu fiind fostă pușcăriașă.

— Tu nu ești un răufăcător violent, Lexi, spuse el. Tu nu ești mama ta. Dar da, s-ar putea să impună supraveghere la început. Nu am spus că va fi ușor, dar cel puțin *vei primi* dreptul de vizită și este foarte posibil să primești custodie comună. Nu vom primi custodie deplină, dar tu ești *mama* ei, Lexi. Curtea știe cât de importantă ești pentru ea. Și ești bine-venită să locuiești în biroul meu până îți găsești ceva.

Tu ești mama ei.

Ani întregi, chiar înainte de nașterea lui Gracie, Lexi alungase acest gând din conștiința ei.

Cuvintele erau pur și simplu prea dureros de luat în seamă, dar acum, auzindu-le rostite cu voce tare, le simți dulceața, iar dorul crescu în sufletul ei.

Ar putea-o ține în brațe pe Gracie, ar putea-o mângâia și săruta, ar putea-o duce în parc…

— Nu va fi ușor, spuse Scot, rupând tăcerea. Mă gândesc că familia Farraday se va opune.

Era prea târziu pentru asta acum. Ea dezlănțuise ideea maternității, iar acesta o smulsese din rădăcini, o înălțase la cer.

— Să depunem dosarul, spuse Lexi.

— Ești sigură?

Ea se întoarse și îl privi.

— Sunt sigură.

∵

Jude renunță să mai încerce să adoarmă pe la ora patru dimineața. Părăsi căldura dormitorului și se duse în camera de zi cufundată în beznă. Acolo, se opri în fața ferestrei mari întunecate și se uită la propria-i reflexie ternă.

Știa ce voiau doctorii să creadă: că panica provocase iluzia și nu invers.

Voia să creadă și ea asta.

Dar nu credea, și cu asta, basta. Fuseseră momente pe parcursul nopții când aproape fusese convinsă. Așa încât, câteva ore mai târziu, când Miles începu să se foiască prin camera de zi căutând cafea, ea îi spuse:

— Am văzut-o. Era Lexi. Am văzut-o.

Miles păru derutat.

— Stai puțin. Trecu pe lângă ea, se duse în bucătărie și reveni cu o cană de cafea. Tu nu primești. Ești pe punctul să explodezi și fără cafea. Acum repetă.

— Am văzut-o. Nu m-am înșelat.

Bătea nervoasă din picior, uitându-se fix la el.

— Eu am vrut tot timpul să o urmărim.

Ea dădu din cap scurt.

— Știu. Eu, nu. Ochii care nu se văd se uită.

— Da. Așa este. Stătea acolo, doar în boxeri albaștri, privind pe fereastră. Bine, spuse el în cele din urmă și îi dădu cafeaua lui. Hai să aflăm.

Se duse la laptop, căută un număr de telefon, apoi telefonă.

— Bună, Bill, scuze că te sun așa devreme, dar avem o situație aici. Poți să afli tu când a fost eliberată Alexa Baill?… Da, știu că am cerut să nu aflăm asta. Dar ceva s-a schimbat. Da. Mulțumesc. Aici sunt.

Închise și își luă înapoi cana de cafea.

— Ești bine? întrebă cu blândețe, mângâind-o pe păr.

— Mi-a fost și mai bine.

Stătură acolo împreună, uitându-se la curtea din spate, fără să spună nimic pe măsură ce afară cerul se lumina, devenind tot mai albastru. Timpul trecu precum bătăile inimii lor, tăcut și constant. Soneria telefonului o sperie atât de tare pe Jude că scoase un mic țipăt.

Miles răspunse.

— Alo?

Jude bătea din picior. Își încrucișă brațele, înfigându-și unghiile în carne atât de tare că aproape îi dădu sângele.

— Chiar? spuse Miles, încruntându-se. De ce? Așa. Bine, mersi, încă o dată, scuze de deranj.

Închise.

— Ei? spuse Jude, dorindu-și să fi luat un Xanax.

— A fost eliberată acum două zile. I s-a prelungit sentința pentru comportament inadecvat.

Jude începu să bată atât de repede din picior că aproape dansa.

— A venit direct aici.

— Nu ai de unde să știi asta.

— Trebuie *să facem* ceva. Să obținem un ordin de restricție, ceva. Poate ar trebui să ne mutăm.

— Nu ne mutăm. Miles o cuprinse de umeri și o forță să se uite la el. Calmează-te, Jude.

— Ești *nebun*? Jude simți cum o pufnește un râs isteric. Știa că era inoportun să râdă acum, dar emoțiile ei erau toate date peste cap zilele astea. Uneori plângea când era fericită și râdea când era speriată sau țipa când era obosită. Se eliberă din mâinile lui Miles și fugi în dormitor, unde își găsi Xanaxul și se chinui să deschidă flaconul. Lua-le-ar dracu' de capace cu siguranță!

Miles îi luă flaconul din mână și i-l deschise, întinzându-i o pastilă pe care ea o înghiți cu cafeaua lui fierbinte.

— Ai face bine să-mi obții o programare la dr. Bloom.

Supraviețui următoarele ore într-o nebuloasă provocată de barbiturice. Își spălă și își uscă părul și se îmbrăcă într-o rochie lejeră de vară bej pal. Abia când se află pe scaunul din cabinetul doctoriței Bloom foindu-se sub privirea tăioasă a psihiatrei, își dădu seama că era încălțată tot în papuci de casă.

— Mulțumesc că ți-ai făcut timp pentru mine, spuse Jude, încercând să-și ascundă picioarele.

— Un atac de panică. Nu ai mai avut așa ceva de mai bine de un an și jumătate. Ce s-a întâmplat?

Nu se putea uita în ochii sfredelitori ai Harrietei. O făceau să se simtă slabă și amețită. Așa că se uită în stânga ei.

— Eram la Zach acasă sâmbătă dimineața, pregătind micul dejun pentru toți. Zach învață pentru sesiune. Școala se va termina mai târziu anul ăsta. S-au adăugat toate zilele alea libere când a nins.

— Și? o îndemnă Harriet.

— Am văzut-o pe Gracie afară… stând de vorbă cu… Lexi.

— Lexi este fata care conducea mașina în noaptea aceea.

— Da.

— Nu am vorbit prea mult despre ea. De fapt, cred că ai spus că nu mai vii niciodată dacă mai

amintesc de ea.

— Ochii care nu se văd se uită, răspunse Jude mecanic, bătând iar din picior.

— Deci, ai văzut-o din nou, după toți acești ani, și ai avut un atac de panică.

— Stătea de vorbă cu Gracie!

— Fiica ei, spuse dr. Bloom.

Jude sări în picioare și începu să se plimbe. Simțea că se sufocă.

— A renunțat la acest drept când era la închisoare. A semnat documente.

— Atunci crezi că a renunțat la dreptul de a fi mamă? Când a intrat la închisoare? Sau când și-a omorât fiica?

— Și, și… spuse Jude, respirând greu acum. O durea în piept. Care-i diferența? Nu poate să vină acum înapoi și să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Zach și-a repus, în sfârșit, viața în ordine. N-am să-l las s-o vadă din nou.

— Stai jos, Jude, spuse dr. Bloom cu voce chibzuită.

— Dacă vrea… dacă – of, Doamne!

Jude inspiră adânc și începu să se panicheze. Dr. Bloom veni lângă ea aproape instantaneu, îi puse mâna pe spinare și începu să o mângâie ca să o calmeze.

— Totul e bine, Jude. Doar respiră. Hai, așază-te.

Jude reîncepu să respire normal, iar durerea din piept o lăsă. Își dădu părul umed de pe față cu o mână tremurătoare și încercă să zâmbească.

— Mă prăbușesc.

— Și asta ar fi chiar așa de cumplit?

Jude se trase de lângă doctoriță.

— Ești sigură că ai făcut medicina?

— Jude, nu poți controla această situație.

— Mersi pentru această vorbă înțeleaptă. Se uită cu jind spre ușă. Asta nu o ajuta deloc. Ar fi trebuit să înghit un pumn de pastile când…

Nu putu rosti cuvintele cu voce tare. Nu putuse niciodată să o facă.

— Te-ai gândit la asta, îi reaminti dr. Bloom. Dar nici chiar și în cele mai negre momente, speranța nu te-a părăsit.

— Tu crezi că speranța m-a împiedicat?

— Dar ce te-a împiedicat?

Nu avea de gând să răspundă la asta. Oricum ura răspunsul.

— Sunt îngrijorată pentru Zach, fir-ar al naibii să fie. Este fragil, ca mine. Nu a trecut niciodată peste vină… sau peste mâhnire. Să o revadă pe Lexi… și dacă vrea să fie mama lui Grace? N-am s-o las să facă parte din nou din familia noastră. Of, Doamne…

— Ea face deja parte din familia voastră, spuse Harriet.

— Taci.

— Excelentă reacție. Apropo, nu vorbești ca o femeie care nu simte nimic pentru nepoata ei.

Jude întinse mâna după poșetă, o trase spre ea.

— Trebuie să văd un avocat, nu un psiholog.

— Ce te face să crezi că ai nevoie de un avocat?

— Trebuie să îi protejez pe Grace și Zach. Poate avem nevoie de un ordin de restricție…

— Te gândești că dacă o ții pe Lexi la distanță, îi protejezi?

— Bineînțeles. N-ai ascultat ce ți-am spus?

— Lexi este mama nepoatei tale, spuse dr. Bloom cu blândețe. Mi-ai spus că aveai cândva mare respect pentru maternitate.

Jude se lăsă pe spate.

— Trebuie să ies de aici.

Fără să aștepte un răspuns, se duse la ușă. Trase de ea și o deschise.

— Avea optsprezece ani, Jude. Gândește-te la asta, o auzi pe dr. Bloom spunând.

Jude trânti ușa în urma ei.

Capitolul 22

Jude îl sună pe Miles și îl rugă să se întâlnească acasă la Zach; apoi se duse direct la feribot. Sincronizarea fu impecabilă. Tocmai încărcau feribotul când ajunse ea.

Traversarea de treizeci de minute a canalului Sound păru să dureze o veșnicie. Bătu nervoasă cu degetele pe volan.

Nu era sigură de nimic cu excepția unui lucru: trebuia să ajungă la Grace. Tot ce voia să facă acum era să își strângă familia laolaltă, de parcă brațele ei ar fi fost locul acela sigur care fuseseră cândva. Ce mai rămăsese din familia ei, în orice caz, ce mai lăsase Lexi din familia ei.

Coborî de pe feribot și traversă orașul încet, uitându-se după o fată cu păr negru în bermude și cu un tricou de la drogherie. I se păru că o vede pe Lexi de zeci de ori și apăsă frâna de atâtea ori că mașinile din spatele ei începură să claxoneze.

Coti pe Turnagin Way și trecu prin fața școlii elementare în drum spre after-school. Acolo, coborî din mașină și se duse pe jos la frumoasa căsuță cu acoperiș ascuțit care era sediul Silly Bear Day Care. Înăuntru, găsi o cameră de joacă plină cu măsuțe viu colorate din plastic și fotolii din perne umplute cu bobițe de polistiren.

Ieși în curtea din spate, unde vreo doisprezece copii se jucau la leagăne, în nisip și în căsuțe de joacă. Înregistră totul, apoi începu să o caute pe Grace, despre care știa că era singură pe undeva.

— Bună, Jude, spuse proprietara after-school-ului, Leigh Skitter. Se cunoșteau de mulți ani. Fiul cel mai mic al lui Leigh jucase fotbal cu Zach. Ai ajuns devreme.

— N-o văd pe Grace, spuse Jude, realizând prea târziu că nu salutase și că avea vocea foarte aspră.

— Este cu Lexi, spuse Leigh. S-a schimbat mult, nu-i așa?

Jude simți un fior rece prin corp.

— Ai lăsat-o s-o vadă pe Grace?

Leigh păru surprinsă de întrebare sau poate de vocea ridicată a lui Jude.

— Mi-a spus că nu te-ar deranja. Și nu e în vigoare vreun ordin de restricție, nu-i așa? Adică, știu că nu are custodie, dar am știut cu toții că se va întoarce într-o zi…

De ce nu se gândise Jude la acest scenariu? Leigh Skitter îi cunoștea pe Zach și pe Lexi de pe vremea liceului. Spusese de mai multe ori cât de mult o plăcea pe Lexi. Probabil că îi părea și un pic rău pentru ea. La fel ca multor altora – când la emisiunea săptămânală de știri *Dateline* de la NBC se relatase despre cazul ei, mulți oameni se înghesuiseră să spună că pedeapsa lui Lexi fusese prea aspră. Da. Biata Lexi.

Jude simți un început de panică. De ce nu obținuseră un ordin de restricție împotriva lui Lexi, pentru orice eventualitate? Măcar ar fi trebuit să îi spună lui Leigh și la școală că Lexi nu avea voie să se apropie de fiica ei. Custodia deplină nu le dădea acest drept?

— Jude? S-a întâmplat ceva? Zach nu mi-a cerut niciodată să o țin pe Grace departe de mama ei.

Jude o împinse pe Leigh și traversă în fugă curtea presărată cu rumeguș. La poarta cu siguranță pentru copii, reuși să tragă de ivăr și își continuă drumul, alergând printre copaci spre plajă. Acolo, se opri înfiorată.

Erau copii peste tot, râzând și jucându-se. Cealaltă supraveghetoare de la after-school era la bușteni de pe plajă, supraveghind copiii.

Calmează-te, Judith.

Scană linia apei.

O văzu – o fetiță blondă împreună cu o tânără cu păr negru.

Lexi.

Jude începu să alerge într-acolo, aproape căzând din cauza furiei bruște. O prinse pe Lexi de braț și

o roti cu fața la ea.

Lexi păli.

— J-Jude.

— Bună, Nana, spuse Grace. Ea este noua mea prietenă.

— Grace. Du-te la Tami, spuse Jude cu severitate.

— Dar…

— *Acum*, țipă Jude.

Grace tresări când auzi ordinul aspru. Umerii ei mititei se gârboviră și plecă târându-și picioarele, cu capul plecat.

— Nu ai niciun drept să fii aici, spuse Jude.

Când Lexi ridică privirea, Jude observă câteva lucruri deodată: Lexi avea o înfățișare dură, era musculoasă, dar tot foarte tânără arăta. Iar când văzu părul ondulat, zburlit, rebel al fetei, își aduse aminte de Mia zicând: *Ea e ca mine, madre, nu-i așa că e mișto?* Jude se dezechilibra când își aminti. Nu ar fi trebuit să vină aici, nu ar fi trebuit să o abordeze pe Lexi. Nu era destul de puternică.

— Pleacă, spuse Jude fără vlagă. Te rog…

— Trebuie să o văd.

— Ai văzut-o. Jude se simțea atât de firavă că îi veni să cadă în genunchi. Îi trebui multă concentrare ca să rămână în picioare.

— E singură, spuse Lexi, uitându-se spre Grace, care stătea separată de ceilalți copii și se uita spre ele.

— La ce te-ai aștepta? spuse Jude cu amărăciune. A crescut într-o familie destrămată.

— Mi-am spus că dacă voi vedea că e fericită voi pleca. Dar nu e fericită.

Jude își deschise poșeta, își scoase portofelul cu mâini tremurânde.

— Îți dau bani să pleci. Cât? Douăzeci de mii de dolari? Cincizeci? Spune-mi cât vrei. Expresia lui Lexi se transformă auzind așa ceva, dar Jude tremura prea tare ca să se poată concentra. Un

zgomot surd îi strivea pieptul și se gândea îngrozită că va leșina. O sută de mii. Ce zici?

— Eu i-am dat-o lui Zach, spuse Lexi. I-am *dat-o.* Știi cât de greu a fost? Îți poți imagina?

— Cum e să pierzi un copil? spuse Jude. Da, Lexi. Știu cum e.

— Am făcut-o pentru că o iubesc. Și pentru că am avut încredere în tine, în Zach și în Miles că veți fi familia ei.

Jude văzu dezaprobarea din ochii lui Lexi și știu că era justificată, iar asta o duru și mai rău.

— Suntem o familie.

— Ba nu. Ei îi este frică de tine, știai asta? Spune că nu o mângâi niciodată, nu o săruți. Se întreabă de ce nu o iubești.

Jude se simți brusc expusă; frica începu să țâșnească în ea, să bolborosească, până când începu să tremure atât de rău că își scăpă poșeta.

— Cum îndrăznești?

Dar cuvintele nu erau mușcătoare, nici veninoase.

— Am avut încredere în voi toți.

Vocea lui Lexi se gâtui. Era prima dovadă de emoție reală, iar Jude se folosi de ea.

— Zach a renunțat la tot pentru Grace. Tot.

— Adică la USC, nu? Sfântul Graal pentru tine. Nu ți-a păsat niciodată dacă e fericit, ți-a păsat doar să facă ce ai vrut tu să facă.

— Nu e adevărat.

— El mă *iubea.* Dar asta nu a însemnat nimic pentru tine.

— I-ai omorât sora, spuse Jude.

— Da, spuse Lexi. Și trebuie să trăiesc cu asta în fiecare zi a vieții mele. Am făcut tot ce am putut ca să mă revanșez față de tine, Zach și Grace, dar nu a contat. Am renunțat la libertate și la fiica mea – dar tu vrei mai mult. Ei bine, du-te dracului, Jude. Nu primești mai mult. Grace este fiica mea. Mia mea. Și o vreau înapoi. Avocatul meu a înaintat petiția azi.

Lexi plecă, dar Jude rămase pe loc, cu ochii iritați, cu gâtul încordat, auzind-o pe Lexi repetând iar și iar: *Mia mea.*

∵

După ce Lexi porni pe plajă, nu se mai putu opri. Mergea în direcția greșită; bicicleta îi era parcată în zona publică de la capătul străzii înfundate. Dar nu se putea întoarce, nu o putea privi pe Jude făcând-o pachet pe Grace și luând-o de acolo, de parcă ar fi fost vreun pericol ca fetița să-și cunoască mama.

O briză răcoroasă de vară îi adia prin păr. Ochii îi lăcrimau din cauza vântului, dar ea își băgă mâinile în buzunare și continuă să meargă. Se întoarse și se uită înapoi, în lungul plajei. Jude era tot acolo.

Lexi vru să fie neclintită, dură, să simtă că avusese tot dreptul să vină acolo și să-și revendice fiica, și chiar așa simțea – se simțea îndreptățită, pentru toate motivele pe care i le dăduse lui Jude. Mai ales pentru că familia Farraday avusese o șansă să o facă fericită pe Grace și eșuase.

Dar vina și remușcarea lui Lexi, mereu prezente în interiorul ei, ieșeau acum la iveală. Ea distrusese familia Farraday. La început, sperase că anii petrecuți în închisoare o vor vindeca în vreun fel, dar ea știa mai bine decât oricine că timpul și distanța nu te vindecau. Fusese o naivitate să presupună că Grace ar fi putut fi crescută ca Mia și Zach, învăluită de dragoste și fericire. Așa că, într-un fel, era vina lui Lexi că fiica ei era nefericită acum.

Totul era adevărat și totul o împovăra pe Lexi, dar mai era și altceva, o ușurare pe care nu o mai simțise de mulți ani. Era speranță – o rază strălucitoare în bezna vinovăției sale.

Ea o putea ajuta pe Grace. Ea putea fi acea mamă la care visase ea. Poate că nu vor avea bani, o casă mare sau o mașină nouă, dar Lexi știa mai bine decât mulți oameni că dragostea putea fi

suficientă. Eva dovedise asta. Nu-i plăcea să-i facă pe doamna și domnul Farraday să sufere – și pe Zach – din nou, ura lucrul acesta din toată ființa, dar plătise îndeajuns pentru greșeala ei.

Decizia îi dădu încredere. Își șterse ochii, privi împrejur, surprinsă să vadă cât de departe ajunsese. În spatele ei, plaja publică se vedea ca o virgulă cenușie de nisip îngrămădită în păduricea întunecată. Nu-și dădea seama dacă mai erau oameni acolo sau nu.

Se întoarse din drum, când întrezări un fragment de plastic roz care îi atrase atenția. Se opri și privi în susul plajei.

Era căsuța de jucărie, cu flamura ei roz și imitația de turlă de piatră.

Nu luase neapărat decizia de-a o lua într-acolo. Se trezi mai degrabă mișcându-se în acea direcție, mergând, mergând, și ajungând deodată acolo, pe plaja de nisip, la umbra cedrilor uriași, privind căsuța de jucărie a unei fetițe.

Dar în mintea ei, era pe altă plajă, cu mulți ani în urmă, sub un alt copac, în licărirea luminilor unei case din depărtare, cu prietena ei cea mai bună și băiatul pe care credea că îl va iubi veșnic.

Îl îngropăm.

Un pact.

Nu ne vom lua niciodată rămas-bun.

Cât de frumoasă fusese naivitatea lor, ca un obiect de argint șlefuit, sclipind în întuneric. Nu crezuse niciodată în nimic la fel de mult cum crezuse în ei trei în acel moment.

Se aplecă, privind prin fereastra micuță de plastic în interiorul castelului. Câteva păpuși Barbie erau așezate în pătuțuri de plastic, cu hăinuțele împrăștiate peste tot. O carte de Dr. Seuss era deschisă lângă o cutie goală de suc.

Aici se juca Grace singură.

Lexi urmări cu degetele conturul acoperișul plat imitând piatra și se duse în curte. Iarba era deasă și verde – vara nu-i vlăguise culoarea încă și nici n-o

uscase. O terasă de lemn deteriorată ieșea din cabana de lemn, în mod evident, un element adăugat ulterior. Într-un colț se afla o veche masă de picnic cu două bănci; lângă ea, un grătar acoperit cu o prelată de plastic. De-a lungul gardului de scânduri, creșteau niște trandafiri sălbatici, cu ramuri verzi, lungi și dezordonate, unele peste altele, ca niște băieți adolescenți care vor să ofere flori roz-aprins unei fete.

Casa – casa lui Zach – era o cabană rustică de bușteni cu un acoperiș conturat cu mușchi. Pe o latură și pe cealaltă erau hornuri de piatră cenușie, părând a ține casa să nu se năruie. Își reaminti petrecerea la care veniseră aici, liceeni fiind. Asta se întâmplase înainte ca alcoolul să le fi cotropit clasa. Pe atunci, doar câțiva copii consumau alcool. Mia și Lexi petrecuseră cea mai mare parte a serii pe plajă, doar ele două, ascultând muzica venind din spatele lor. Iubita lui Zach era Emily Adams pe atunci, iar Lexi își amintea cât de mult îl dorise pentru ea.

Ușa glisantă de sticlă se deschise cu un zornăit, și în ușă apăru el.

— Lexi.

De câte ori visase să-l revadă, să-l audă rostindu-i numele așa?

El ieși din cabană și veni spre ea. Ea se gândise la el de atât de multe ori, se cufundase în fotografia lui din liceu până când fiecare milimetru al chipului său i se imprimase în memorie, așa că văzu imediat cât de mult se schimbase. Era mai înalt și avea umerii mai lați, chiar dacă slăbise. Era îmbrăcat într-un tricou gri rupt pe care scria USC și o pereche de pantaloni scurți de doc, care atârnau pe șoldurile înguste. Chipul îi era uscățiv, cu trăsături simetrice. Nu mai era la fel de răpitor de chipeș ca înainte; avea o expresie dură, obosită, și ochi triști.

— Nu spui nimic? întrebă el.

— Nu am crezut că tu vei fi aici.

— Nu am crezut că *tu* vei fi aici.

Aceea din vocea lui era cumva acuzație? Ea își aminti că el o dezamăgise, că fiica lor era nefericită cu el, dar emoția aceea nu reuși să pună stăpânire pe ea. Ca de obicei, când îl vedea, o parte din ea se topea. Era marea ei slăbiciune – *el* era slăbiciunea ei și fusese din clipa în care îl văzuse prima oară. Dar era mai înțeleaptă acum. El o lăsase să plece la închisoare și o lăsase să renunțe la custodia fiicei lor.

— Trebuia s-o văd pe Grace… trebuia să știu dacă este fericită.

Seriozitatea care îi legase mereu își exercita forța, și înainte să-și dea seama, Lexi începu să meargă spre el. Abia când ajunse atât de aproape încât el ar fi putut-o lua în brațe își dădu seama că el nu venise spre ea. Rămăsese unde era și o lăsase pe ea să vină la el. Desigur.

— Ce cauți aici? întrebă el.

— Am vrut să-mi văd fiica.

— Fiica noastră.

— Da.

Lexi înghiți în sec. Își imaginase această întâlnire de o mie de ori, de un milion de ori, și nu fusese niciodată atât de stânjenitoare, atât de încărcată de distanță și de sentimentul pierderii. Vru să îl întrebe despre Grace, să întrebe dacă fiica ei era în vreun fel ca ea, dar n-o putu face, nu-i putu da inima pe tavă prin acele câteva cuvinte. Era o greșeală pe care o mai făcuse înainte.

El se uită la ea. Ea îi putea simți căldura trupului și respirația ușoară.

— Scoate un mic șuierat când doarme – exact cum scoți tu. Cum scoteai tu.

Lexi nu știu cum să reacționeze. Bineînțeles că el știa ce gândea ea; știuse mereu ce gândea. Ea respira mai repede acum; la fel și el, observă ea. Se uită fix la gura lui, amintindu-și cum arăta pe vremea când el zâmbea și cât de mult râdeau împreună, și simți toată acea pierdere din nou.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori.

— Ce rost ar fi avut? îi spuse ea. Am crezut că ne-ar fi mai bine dacă am uita unul de altul. Iar primii doi ani în închisoare au fost… grei.

— M-am gândit la tine tot timpul.

M-am gândit. Lexi înghiți în sec și ridică din umeri.

El îi atinse brațul ca într-o încercare, cu grijă, de parcă i-ar fi fost frică să nu cumva să se spargă sau să țipe, sau poate se gândea că ea nu și-ar fi dorit o astfel de apropiere. Ea rămase neclintită, privindu-l fix, și își dădu seama cu o tresărire că își dorea să o sărute.

Proasto.

Se trase înapoi, având nevoie de distanță între ei. Fusese o idioată că se apropiase atât de mult. Ea îi dăruise inima din clipa în care se cunoscuseră. Cum de nu învățase nimic după toate câte se întâmplaseră?

— M-ai lăsat să fac închisoare, spuse ea pentru a-și aminti cine era el cu adevărat.

— N-am avut de ales.

— Crede-mă, Zach, ai avut mereu de ales. Eu nu am avut de ales. Inspiră adânc și se uită la băiatul – bărbatul – acela pe care îl iubise din prima clipă în care îl văzuse, iar durerea trecutului lor o copleși. O vreau pe Grace, spuse ea simplu. Am completat actele azi.

— Știu că mă urăști, spuse el. Dar nu-i face asta lui Grace. Nu va înțelege. Eu sunt tot ce are.

— Nu, spuse Lexi. Asta nu mai este adevărat.

Auzi o mașină apropiindu-se, zgomot de cauciuc pe pietriș, și fu sigură cine era.

Jude. Venea să-și salveze fiul și nepoata de malefica Lexi.

— La revedere, Zach, spuse Lexi și îi întoarse spatele.

— Lexi, așteaptă.

— Nu, Zach, spuse ea fără să se uite la el. Am așteptat destul.

∵

Jude tremura când o scoase pe Grace din mașină.

— Au, Nana.

— Scuze, murmură Jude.

O durere de cap se instalase în spatele urechilor și aproape că nu mai vedea limpede. Îi trimise mesaj lui Miles să vină acasă cât se poate de repede, apoi se urcă la volan. Dar nu se putu duce acasă. Lexi știa unde locuia.

— Cum de merg acasă așa devreme, Nana? întrebă Grace de pe bancheta din spate. Iar am fost rea?

Acasă. Asta era.

Conduse – prea repede – către cabana lui Zach și parcă lângă camioneta lui. Ajunsă acolo, o luă pe Grace în brațe și se grăbi să intre în casă, trântind ușa în urma ei.

Ușa glisantă de sticlă era deschisă. Tot locul mirosea a plajă și a apă de mare. Zach era pe terasă, privind către Sound.

Jude o duse pe Grace în camera ei și o așeză pe pat. Îi întinse un exemplar foarte uzat din *Ouă verzi și șuncă.*

— Citește din asta puțin, bine? îi spuse. Eu trebuie să discut ceva cu tatăl tău și mă întorc imediat.

Jude ieși din cameră și închise ușa în urma ei. Apoi ieși pe terasă și se apropie de fiul ei. Își dădu seama din postura lui – umerii gârboviți a înfrângere, mâinile îndesate în buzunare – ce se întâmplase. Nu ajunsese la timp.

— Lexi a fost aici, spuse ea cu amărăciune.

— Da.

— Mai vrea o șansă, dar nu i-o vom da. Mia va fi dusă pe vecie. Nu mă pot uita zi de zi la fata care a ucis-o.

Zach se uită la ea.

— Grace este fiica ei, mamă.

Simplitatea acelor vorbe îi tăiară lui Jude respirația. Simți deodată că se îndreaptă către o prăpastie, că se îndreaptă toți către o prăpastie. O speria cumplit; în ultimii ani, se vindecaseră atât cât să supraviețuiască. Nu puteau trece din nou prin asta.

Ea privise de la distanță cum băiatul ei imatur, timid, devenise bărbat. Mâhnirea îl zdrobise; paternitatea îl dresese la loc.

Deschise clapeta telefonului mobil și îl sună pe prietenul care era avocatul lor de mulți ani.

— Bill. Jude Farraday. Fata care a ucis-o pe Mia a ieșit din închisoare și a înaintat o cerere de custodie pentru Grace… mâine? Perfect. Atunci, ne vedem mâine.

Jude închise telefonul.

— Grace este nefericită, spuse Zach cu o durere cumplită în glas.

— Lexi nu este răspunsul, Zach. Ea este cauza. Nu uita asta.

Jude îi atinse brațul. El avea nevoie ca ea să fie puternică acum. Poate avusese nevoie de asta timp de mulți ani fără să primească, dar acum avea de gând să îi fie alături; de data asta avea de gând să-l protejeze.

Capitolul 23

A doua zi dimineață, Jude se trezi devreme și se îmbrăcă elegant.

— Nu e o înmormântare, spuse Miles când o văzu în bucătărie.

— Pe bune? Pentru că așa se simte. Ne vedem la mașină, spuse ea și plecă degrabă de lângă el.

Ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl audă acum era superioritatea lui morală sau și mai multe întrebări fără sfârșit despre ce făceau. Desigur, Maestrul Zen voia să exploreze ideea că aducerea lui Lexi în familia lor i-ar putea vindeca. Seara trecută, când se întorseseră de la Zach, ea chiar îi

spusese să tacă pentru prima oară de când erau căsătoriți.

El își învățase lecția, din câte se părea, pentru că nu spuse nimic cât timp o luară pe Grace de la grădiniță, o lăsară la Silly Bear și porniră spre Seattle.

La ora unu, Zach se întâlni cu ei în holul clădirii Smith Tower, iar la unu și zece, erau în biroul de pe colț cu vedere spre Elliott Bay și Pine Island. Din acel unghi, insula era doar o culme cu păduri verzi întunecate plutind pe apele de oțel ale mării; părea nelocuită.

— Scot mi-a trimis petiția, spuse Bill după ce terminară cu amabilitățile. Alexa Baill urmărește să modifice planul parental prin care Zach are custodie deplină.

— Vrea să mi-o ia pe Grace? întrebă Zach, stând foarte nemișcat. Crede că am fost un tată rău?

— De fapt, nu. Dorește custodie comună, răspunse Bill.

— Cum poate face așa ceva? întrebă Jude. A renunțat la custodie la nașterea lui Grace.

— Planurile parentale sunt rareori dăltuite în piatră, Jude. În acest caz, Alexa va trebui să prezinte o schimbare de circumstanțe substanțială – ieșirea din închisoare înlesnindu-i, cu certitudine, acest lucru.

— Deci, ce se va întâmpla? întrebă Zach.

— Mai întâi, vom avea ceea ce se numește o examinare preliminară a cauzei, care va stabili doar că circumstanțele ei s-au modificat îndeajuns pentru a merge mai departe. Asta va stabili drepturile de custodie sau vizitare în curs de judecată. În cel mai realist mod, va dura cel puțin un an până când vom merge efectiv în instanță. Curtea va numi un tutore *ad litem,* care va determina care sunt cele mai bune interese ale copilului și va reprezenta interesele lui Grace.

— Pare scump, spuse Miles. Cum își poate ea permite asta?

— Beneficiază, probabil, de asistență judiciară. Sau cineva se va ocupa de caz *pro bono,* spuse Bill. În cel mai bun caz, va obține drept de vizită; în cel mai rău caz, custodie comună. Dar trebuie să știți un lucru: instanța va insista pentru reunirea cu mama, cu excepția cazului în care ea este clar incapabilă sau prezintă un pericol pentru Grace.

— Vrei să spui că va face parte din viețile noastre pentru totdeauna, spuse Jude.

— Face deja parte, răspunse Miles. Este mama…

— Nu vorbeam cu tine, îi spuse Jude printre dinți lui Miles. Apoi se adresă avocatului lor: Dar ea *este* incapabilă. A abandonat-o pe Grace la naștere și nu i-a trimis nici măcar o felicitare de ziua ei. Nu are o slujbă, nu are o familie pe aici. Propria-i mamă a fost o infractoare și o dependentă de droguri. Cine știe ce prieteni și-o fi făcut în închisoare? Nu am vrea ca Grace să fie expusă unor astfel de oameni.

— Mamă, spuse Zach, îndreptându-și spatele. Haide. Nu e deloc cinstit ce faci. Lexi nu seamănă deloc cu mama ei.

— Tu te vei lupta cu ea pentru asta, spuse Bill, privindu-l neclintit pe Zach. Ești acum tată. Nu un licean. Datoria ta este să o protejezi pe Grace; pentru a face asta, trebuie să îți păstrezi drepturile. Dacă Alexa ar obține custodie, fie și parțială, cine poate spune dacă nu va pleca în lume cu Grace? Și, din câte înțeleg, ea a luat o decizie. Nu a comunicat niciodată cu Grace. Nici măcar o dată. Asta nu-mi dă neapărat un sentiment prea plăcut despre abilitatea ei de a fi părinte. Trebuie să facem ceea ce este în cel mai bun interes al fiicei tale. Cel puțin acum, trebuie să o ținem pe Lexi la distanță de Grace.

— Absolut, spuse Jude.

— Cum este asta în cel mai bun interes al lui Grace? întrebă Zach. Lexi este mama ei.

Bill deschise un dosar.

— Am să-ți spun cum este în interesul ei cel mai bun. Am citit dosarul Alexei din închisoare, Zach, și nu e prea frumos. Există motive pentru care a făcut șase luni în plus de detenție. Bătăi. Nerespectarea regulilor. A fost găsită cumpărând droguri în închisoare de mai multe ori. Valium, cred, printre altele. Tu știi cine a fost ea, Zach, dar închisoarea schimbă oamenii, și se pare că Alexa asta a ta a luat niște decizii proaste acolo. Nu o mai cunoști. Chiar crezi că Grace este în siguranță cu o astfel de persoană în preajma ei?

— Droguri? spuse Zach, încruntându-se.

— Având deja un istoric de familie. Eu nu cred că mai este fata pe care ți-o amintești tu, Zach. A stat mult timp la carceră. A spart nasul unei femei, spuse Bill. Ar putea fi chiar periculoasă.

Zach se lăsă pe spate în scaun, oftând prelung.

— Droguri, spuse el din nou, clătinând din cap.

— Ne vom lupta cu ea, spuse Jude. Nu avem de ales.

Bill dădu din cap.

— Bun. Am să înaintez răspunsul nostru și vă voi anunța când este programată examinarea preliminară.

∵

— Le fac rău, Scot, spuse Lexi, plimbându-se prin biroul avocatului ei.

— Da, spuse Scot. Îmi imaginez că nu vor să li se amintească… ce s-a întâmplat.

— Fapta mea.

— Fapta ta nu este suma totală a ceea ce ești tu, Lexi. Nici măcar nu vorbim despre tine aici. Vorbim despre fiica ta. O iubești, iar ea are nevoie de tine. La asta trebuie să te concentrezi tu acum. Asta poți tu controla. Mâhnirea familiei Farraday este numai problema lor.

O tulburase nespus revederea cu Zach. Îl dorise, iar asta o făcea să vrea să fugă iar, să se ascundă. Cât mai avea să-l iubească?

— Am văzut cât de mult o iubește Zach, spuse Lexi încet.

— Nu este vorba despre el. Sau ei. Sau ce ai făcut tu. Este vorba despre Grace. Cum se simte, Lexi, când o mamă îți întoarce spatele?

Lexi se opri din plimbat și se uită la avocatul ei.

— Mulțumesc. Aceasta este perspectiva corectă.

Se auzi bâzâind interfonul. Scot întinse mâna și ridică receptorul.

— Bună, Bea… Bill Brein, da? Bine, mulțumesc. Închise, apoi deschise calendarul de pe birou și notă ceva. Apoi se uită la Lexi. Va trebui să fii puternică, Lexi.

— Încerc.

— Foarte puternică, spuse el. Au ripostat.

∵

Două zile mai târziu, Lexi revenea în sala de judecată. Când păși pe ușă, un iureș de amintiri dureroase o năpădi. Atât de mult, că atunci când Scot o rugă pe Lexi să se îmbrace în negru, ea refuză. Nu avea de gând să reconstituie acea zi. Astfel, în ziua de dinaintea înfățișării, se duse la magazinul second hand din nou și își cumpără o fustă turcoaz evazată lungă până la glezne, un pulover cu anchior aproape nepurtat, doar cu o nuanță sau două mai deschis, și o pereche de sandale bronz.

Îmbrăcată cu noile ei haine feminine, Lexi încercă să fie altfel decât fata în negru care fusese cândva scoasă din acea sală în lanțuri.

Îl simți pe Scot lângă ea. Îi atinse ușor brațul.

— Au venit, spuse el.

Simți cum se încordează; i se ridică părul la ceafă. Încercă să se întoarcă, dar cum se putea împiedica? Atracția aceea gravitațională către Zach era prea puternică.

Inima începu să-i bată un pic mai accelerat când îl văzu. Costumul pe care îl purta era același pe care îl purtase la primul lor bal; acum îi stătea întins pe piept.

Pot să te sărut, Lexi?…

Își întoarse privirea, încercând să uite. Îl urmă pe Scot până la masa din stânga sălii; Zach se alătură avocatului la masa de dincolo de interval.

Împuternicitul judecătoresc intră ultimul. Era un bărbat solid cu chelie lucioasă și ochelari bifocali fără ramă, așezați pe un nas borcănat, plin de vinișoare subțiri. Aprodul lui, un bărbat asiatic elegant în uniformă, zâmbi larg când își ocupă locul lângă scaunul judecătoresc.

Împuternicitul își netezi roba și se așeză.

— Suntem aici pentru o examinare preliminară a cauzei, spuse el, răsfoind niște hârtii de pe masă și găsind până la urmă ce căuta. Modificarea planului parental. Domnule Jacobs?

Scot se ridică în picioare, șoptindu-i lui Lexi să facă întocmai.

— Domnișoara Baill a înaintat o cerere acestei Curți pentru modificarea planului parental. În 2004, domnișoara Baill era o fată obișnuită, elevă în anul patru de liceu, îndrăgostită pentru prima oară și așteptând cu nerăbdare să meargă la facultate. Notele ei exemplare și performanța academică i-au adus o bursă la Universitatea din Washington. La optsprezece ani, visa să devină avocat.

O decizie proastă luată într-o noapte de vară a schimbat totul atât pentru clienta mea, cât și pentru familia Farraday. Deși Zachary Farraday promisese să fie șoferul de serviciu la o petrecere cu alcool a liceenilor, nu și-a ținut promisiunea și a ajuns în stare de ebrietate. Sora sa geamănă, Mia, băuse și ea în seara aceea. Și astfel, în mod tragic, Alexa s-a oferit să conducă mașina ca să îi ducă acasă pe cei doi Farraday. Accidentul s-a produs la mai puțin de doi kilometri de casă.

În accident, Mia a fost ucisă. În acel moment, am sfătuit-o pe Alexa să pledeze nevinovat și să se lupte pentru libertatea ei, dar Alexa este o tânără profund morală, cu un accentuat simț al lucrului

corect și greșit. Așa că a pledat vinovat și a mers la închisoare, sperând că încarcerarea ei va ajuta la ispășirea greșelii comise.

Ea nu a știut în acel moment că era însărcinată. Inițial, a avut de gând să dea copilul spre adopție, dar Zach a surprins-o, oferindu-se să o crească el pe fiica lor. Fiind atât de recunoscătoare și de copleșită de sentimentul vinovăției pentru moartea Miei, a fost de acord să îi acorde lui Zach custodie deplină.

În închisoare, Alexa a obținut o diplomă în sociologie, sperând acum să obțină diplomă de master în servicii sociale, astfel încât să poată ajuta alți adolescenți care se confruntă cu greutățile vieții.

Este o tânără minunată, și nu am nicio îndoială că va fi o mamă exemplară pentru fiica ei. Statul este puternic interesat în reunirea mamelor cu copiii lor. În acest caz, este absolut clar că Alexa Baill, clienta mea, aici de față, și-a schimbat substanțial situația, meritând să fie împreună cu fiica ei. Scot atinse brațul lui Lexi și încheie. Vă mulțumesc, mai spuse, apoi se așezară amândoi.

De partea cealaltă a intervalului, Bill se ridică în picioare. În mica sală de judecată, cu pereții ei anosti și podeaua zgâriată, era o figură impozantă, cu costumul lui gri scump și profilul dur.

— Nu poate exista în acest caz o cauză justă pentru modificarea planului parental. Domnișoara Baill a fost trimisă la Purdy pentru conducere sub influența alcoolului și ucidere din culpă într-un accident auto. O infracțiune de gradul I. Făcu o pauză, uitându-se la Lexi cu subînțeles. Purdy, onorată instanță. Adică la mai puțin de o oră distanță cu mașina de Pine Island. Nu trebuia să rupă legăturile cu viața fiicei sale. Dumneaei a ales *singură* să nu fie mamă. Când Zachary Farraday i-a scris despre fiica lor – trimițându-i chiar și fotografii –, domnișoara Baill a trimis scrisorile înapoi nedeschise. Dumneaei nu i-a scris deloc

fiicei și nu a dat niciun telefon. Pe toată durata detenției, dumneaei nu a încercat nici măcar o dată să comunice în vreun fel. O fostă colegă de celulă a domnișoarei Baill – Cassandra Wojocheski – va depune mărturie că domnișoara Baill i-a spus categoric că nu avea nicio intenție să își vadă fiica.

Aproape că nu ne surprinde această lipsă de instinct matern la domnișoara Baill. Propria-i mamă a fost infractoare și dependentă de droguri. Din câte știm, domnișoara Baill are dumneaei însăși o problemă cu drogurile.

În concluzie, cerem ca actualul acord de custodie să rămână în vigoare. Domnișoara Baill nu este un părinte potrivit, iar circumstanțele dumneaei nu s-au modificat substanțial din momentul în care a respins de bunăvoie custodia copilului dumneaei.

Bill dădu din cap și se așeză.

Împuternicitul judecătoresc lovea ritmic cu un stilou în masă.

Lexi aproape că uitase să mai respire de emoție. Cuvintele lui Bill îi eliberaseră o otravă în tot sângele. O simțea cum îi arde venele.

— Avem aici cauză adecvată pentru a merge mai departe, spuse împuternicitul. Deschise laptopul de pe masă și tastă ceva, uitându-se la monitor. Vom stabili ca dată a procesului ziua de 19 aprilie 2011. Sunteți de acord, domnilor avocați?

Ambii avocați fură de acord.

— Un an? șopti Lexi. Dar nu poate fi…

— Șșșșt, făcu Scot cu severitate.

Împuternicitul continuă:

— Până atunci, să trecem la moțiunea pentru decizia temporară de începere a reunificării. Voi desemna un tutore *ad litem* care să investigheze situația și interesele în cauză și să raporteze Curții concluziile. Frunzări niște hârtii. O voi numi pe Helen Adams. Dacă programul dânsei nu permite,

voi informa părțile. Și acum, la planul temporar. Domnule Jacobs?

Scot se ridică din nou în picioare.

— Domnișoara Baill dorește reunirea imediată cu fiica ei și solicită o decizie temporară de custodie comună.

Bill se ridică.

— Este, evident, ridicol. Domnișoara Baill nu are un loc de muncă, nu are bani și nu are unde să locuiască. Cum ar putea fi posibil să preia responsabilitatea custodiei comune pentru un minor? În plus, domnișoara Baill nu are abilități de părinte. Așa cum am evidențiat și mai devreme, propria-i mamă a fost o dependentă de droguri, care a abandonat-o, astfel încât domnișoara Baill nu știe nimic despre cum să fie un părinte bun. Poate că după niște cursuri de instruire ar putea fi pregătită să își asume custodia limitată, dar nu acum. De asemenea, nu ar trebui să pierdem din vedere nici faptul că domnișoara Baill a avut un comportament greșit în închisoare – a fost trimisă în mod repetat la carceră în 2005 pentru încăierări și abuz de droguri – și nici riscul că dumneaei ar putea fugi. Singura dumneaei familie este în Florida. Cine poate spune că nu va încerca să o ia pe Grace și să plece? A dat deja dovadă de nesocotire a legilor. Solicităm să nu se îngăduie vizitarea și să nu se încerce reunificarea până când nu se modifică planul parental anul viitor. Asta îi va acorda domnișoarei Baill timpul necesar să își dovedească adevăratele dorințe în raport cu calitatea de părinte.

— Onorată instanță! spuse Scott, ridicându-se. Astea sunt represalii pe față. Domnișoara Baill nu are probleme cu drogurile. Este…

Împuternicitul ridică mâna.

— Voi îngădui clientei dumneavoastră să își viziteze fiica sub supraveghere. Dată fiind gravitatea acestei situații și separarea extremă care a avut loc, un specialist în reunificare va

supraveghea fiecare vizită în caz că niciuna dintre rudele copilului nu va fi de acord să fie prezentă. De acum și până la data procesului, această instanță va primi rapoarte regulate de la tutorele *ad litem.* Lovi cu ciocănelul în masă. Următorul caz.

Lexi simți zgomotul ciocănelului reverberându-i pe toată șira spinării. Se întoarse către Scot, încercând să zâmbească de dragul lui. Se străduise din răsputeri. Nu voia ca el să știe câtă greață îi provocau cuvintele *vizite supravegheate.* Mai fusese în acea sală, sub ochiul atent al unor funcționari imperturbabili; doar că pe atunci ea fusese mica fetiță. Acum ea avea să fie mama nesigură.

— Am să petrec timp cu ea, asta contează, nu-i așa?

Scot o luă de cot și o conduse spre ușa laterală. Odată ajunși pe hol, o duse într-un colț liniștit.

— Îmi pare rău, Lexi.

— Nu ai de ce. Știu că ai făcut tot ce ai putut. Și am voie să o văd. Să o *cunosc.* Le voi dovedi tuturor că merit a doua șansă. Un an înseamnă mult timp. Poate că până la sfârșit…

— Nu este așa de simplu, spuse el.

— Ce vrei să spui?

— Instanța vrea ca un angajat social profesionist să supravegheze vizitele, cineva care este specializat în reunificări dificile.

— Am auzit asta.

— Astfel de persoane sunt foarte, foarte costisitoare.

Pe Lexi o cuprinse o amărăciune necunoscută, lăsându-i un gust sălciu în gură.

— Bineînțeles că totul se reduce la bani.

— Am să încep căutările. Trebuie să existe o alternativă, dar tot ce pot vedea clar acum este să îl rugăm pe unul din familia Farraday să supravegheze.

— Da. N-ai să vezi așa ceva.

— Nu ceda, Lexi. Eu continui încercările.

— Sigur, spuse ea, punându-și poșeta pe umăr. Abia aștepta să se dezbrace de hainele alea puerile. Ar fi trebuit să știe mai bine. Tot sistemul legal era astfel conceput încât să le dea persoanelor ca cele din familia Farraday tot ce-și doreau. Eu am plecat de-aici, Scot. Mersi.

Și plecă.

El o prinse de braț.

— Să nu faci vreo prostie, Lexi.

— Cum ar fi? Să îmi iubesc fiica?

Vocea i se gâtui spunând asta. Se întoarse și grăbi pasul.

Capitolul 24

Lexi se așeză pe o bancă din fața biroului lui Scot.

Știa cum să renunțe. Pe vremea când fusese neglijată de mama ei și mai târziu, când o familie adoptivă după alta renunțase la ea, încercase să înceteze a spera la mai mult. Mică fiind, plimbându-se prin tot felul de clădiri de stat aglomerate în așteptarea unor părinți noi, se holbase adesea la ceasurile de pe pereți, urmărind trecerea timpului și spunându-și cu fiecare micuț *tic-tac* că de data asta nu-i va păsa, de data asta va renunța la speranță, și astfel, fără speranță, va fi invulnerabilă.

Dar nu funcționase niciodată. Dintr-un motiv pe care nu-l înțelesese niciodată exact, speranța era adânc înrădăcinată în ea. Chiar și în închisoare, când stătuse în șiruri de femei cu ochi goi, fără urmă de speranță, nu reușise să devină una dintre ele. Problema era că ea *credea.* Nu era sigură în ce credea – să fi fost Dumnezeu? divinitate? ea însăși? Nu avea un răspuns la această întrebare; știa doar că avea această credință că dacă făcea lucrul cuvenit, dacă dădea mereu totul și își asuma

responsabilitatea pentru greșelile ei, ducând o viață morală, va reuși. Nu va deveni ca mama ei.

Dar făcuse toate acestea. Mersese la închisoare ca să își ispășească greșeala. Renunțase la fiica ei tocmai pentru că o iubea atât de mult. Încercase să facă lucrurile cuvenite, și totuși, totul era zadarnic.

Avea dreptul să o vadă pe Grace, nu însă și banii.

Cum ar fi putut să trăiască un an întreg în acea comunitate, să își vadă fiica și să nu poată niciodată să fie cu ea? Și cum putea să-și găsească o slujbă – ca fostă pușcăriașă practic fără experiență profesională sau recomandări – care să îi ofere banii cu care să plătească o chirie, traiul de zi cu zi și să-i mai și rămână destul pentru taxele legale și facturile angajatorului social? Și dacă totuși reușea cumva să facă toate acestea, avea să își petreacă sfârșiturile de săptămână cu fiica ei mereu judecată și atent examinată. Cum putea o relație adevărată să înflorească sub astfel de ceruri întunecate?

Ar fi fost mai ușor să renunțe. Putea să se urce într-un autobuz spre Florida, unde se părea că soarele strălucea mereu. Ajunsă acolo, i-ar fi putut scrie lui Grace – nu-i putea interzice nimeni asta acum –, iar ea și fiica ei ar fi ajuns să se cunoască mai bine printr-o metodă demodată. Poate în câțiva ani, s-ar fi putut aranja o vizită.

Trebuia doar să renunțe. Să admită înfrângerea și să se urce în următorul autobuz.

Să-și abandoneze fiica pentru a doua oară.

Simplul gând o îmbolnăvea. Își amintea toate orele petrecute în carceră, simțind că se prelinge în bezna aceea puturoasă, vrând să dispară. Grace fusese cea care o scosese de acolo, cea care o convinsese pe Lexi să înceteze să se mai tranchilizeze cu Valium și să își facă dreptate cu pumnii. Grace fusese cea care o ajutase să-și vină în fire. Cel puțin, gândul la Grace.

Se ridică și intră în biroul lui Scot. O salută pe recepționeră și intră în biroul lui fără să bată la ușă.

— Îmi cer scuze că te deranjez.

— Nu mă deranjezi, Lexi, spuse el, ieșind de după masa de lucru.

Ea scoase bancnota de o sută de dolari trimisă de mătușa Eva.

— Cât timp cu Grace mi-ar obține banii ăștia?

— Nu mult, spuse el trist.

Lexi își mușcă buzele. Știa ce trebuia să spună, dar îi era teamă.

— Așadar, nu există decât o cale prin care să-mi pot vedea fiica, nu-i așa?

Scot încuviință dând ușor din cap.

Mai trecu un minut. Ea aștepta ca el să o convingă să renunțe.

— Bine, atunci, spuse ea după o lungă tăcere.

Își puse poșeta pe umăr și ieși din birou. Afară, deblocă bicicleta și o încălecă, îndreptându-se spre ieșirea din oraș. Deși ar fi scurtat drumul cu cinci kilometri, evită Night Road și o luă pe varianta mai lungă. Nu-și îngădui să se gândească unde se ducea sau de ce se ducea acolo înainte să ajungă la destinație.

La capătul aleii lungi pietruite, coborî de pe bicicletă.

Casa era tot frumoasă pe fundalul albastrului canalului Sound și al cerului și mai albastru. Grădina era un haos de nedescris, dar numai cineva care o văzuse și altă dată și-ar fi dat seama de asta. Pentru un prim observator, era pur și simplu o explozie de culoare.

Lexi se ținu de ghidonul bicicletei și merse pe lângă ea pe drumul denivelat. Ajunsă la garaj, lăsă bicicleta jos, pe iarba tunsă, apoi se duse la intrare și sună.

Fu ciudat cum acel mic gest – sunatul la sonerie – o transportă înapoi în timp. Pentru o fracțiune de secundă, deveni din nou inocentă, o fată de

optsprezece ani purtând pe deget inelul dăruit de iubitul ei, venind acasă la cea mai bună prietenă.

Ușa se deschise și Jude apăru în cadru. Într-un tricou și colanți negri, arăta periculos de slabă; mâinile și picioarele albe păreau prea mari și osoase, cu vene albastre proeminente. Umbre violacee sub ochi și o dungă de păr alb de-a lungul cărării.

— Mare tupeu ai să vii aici, spuse Jude în cele din urmă. Vocea îi tremura puțin, iar acea vibrație o ajută pe Lexi să își controleze sistemul nervos care o luase razna.

— Nici tu nu stai prea prost la acest capitol. Grace este fiica mea.

— Grace nu este aici. Iar cei de la after-school nu te vor lăsa să te vezi iar cu ea.

— Nu am venit aici ca să o văd pe Grace, spuse Lexi. Am venit aici să stau de vorbă cu tine.

— Cu mine? Jude devenea tot mai palidă pe secundă ce trecea. De ce?

— Pot să intru?

Jude ezită, pe urmă se dădu la o parte, nu era sigură dacă pentru a-i face loc lui Lexi să intre sau pentru a crea distanță între ele; totuși, Lexi intră și închise ușa în urma ei.

Primul lucru pe care îl văzu fu hanoracul verde al Miei agățat în cuier. Inspiră adânc și întinse mâna spre el.

— Nu pune mâna, spuse Jude tăios.

Lexi își trase mâna înapoi.

— Ce vrei?

Lexi nu putea sta acolo, lângă hanoracul acela pe care nu putea nici să-l atingă, dar nici să nu-l vadă, așa că trecu pe lângă Jude și intră în camera cu perete de sticlă. Prin ferestrele înalte din podea până în tavan, văzu plaja. Acolo, pe acea plajă, Zach îi spusese că o iubea… și acolo îngropaseră ei acea capsulă a timpului. Dovada existenței lor. Pactul lor.

Întoarse spatele priveliștii. Jude stătea lângă șemineul uriaș, cu un foc zdravăn arzând în el în plină zi de vară, dar părând totuși înfrigurată.

Lexi își aminti cât de frumoasă și de încrezătoare fusese Jude cândva, cât de mult își dorise Lexi o astfel de mamă.

— Mai ții minte prima oară când ne-am întâlnit? întrebă Lexi încet, fără să vină mai aproape. Era prima zi de școală din clasa a noua. Eu mă dusesem pur și simplu la Mia și o întrebasem dacă pot să mă așez lângă ea. Ea mi-a spus că era sinucidere socială, iar eu am spus…

— Nu…

— Nu vrei să-ți amintești. Înțeleg. Crezi că *eu* vreau? O simt stând aici; o aud râzând și spunând: „Madre, ne faci ceva de mâncare?” Iar tu râdeai și spuneai: „Eu trăiesc pentru a te servi, Mia”. Eram atât de geloasă pe genul de familie care erați. Pe genul de mamă care erai tu. Visam să pot face parte din această familie, dar tu știi bine asta. De aceea ai vrut ca Zach să meargă la USC. Ai vrut să fie departe de mine. Lexi oftă. Poate ai avut dreptate. Eu ce aș face dacă Grace s-ar îndrăgosti la șaptesprezece ani? Cine știe? Este atât de devreme, înțeleg asta acum. Mult prea devreme. Se duse spre Jude, care tresări văzând-o apropiindu-se. Erai cândva cea mai bună mamă din lume.

— Și? spuse Jude monoton.

— Și… ar trebui să știi ce simt pentru Grace. De ce am nevoie să o văd. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să înțelegi.

Jude inspiră profund și își încrucișă brațele la piept.

— Pleacă, Lexi. Acum.

— Nu-mi pot permite un angajat social care să îmi supravegheze întâlnirile cu Grace. Dar aș putea-o vedea dacă m-ai supraveghea *tu.*

— Ieși din casa mea.

Lexi micșoră distanța dintre ele. Simțea animozitatea lui Jude, dar mai era și o mare tristețe

în ea, iar Lexi acestei tristeți i se adresă.

— O iubești pe Grace. Știu că o iubești. Tu ești ca mine – poate nu știi cum să mergi înainte sau înapoi, dar îți amintești sentimentul de iubire. Eu sunt mama ei. Indiferent ce am făcut, ea trebuie să știe că o iubesc. Dacă nu știe asta… Vocea lui Lexi se gâtui acum. N-am să-i fac niciun rău lui Grace. Jur. Și am să stau departe de Zach. Lasă-mă doar să îmi cunosc fiica. Te implor.

Lexi încercă să mai găsească ceva de spus, dar nu-i veni nimic în minte. Liniștea dintre ele devenea tot mai apăsătoare, iar în cele din urmă Lexi ridică din umeri și se duse la ieșire, unde hanoracul verde era o amintire dureroasă a celei mai bune prietene. Se opri și mai aruncă o privire în cameră. Jude nu se mișcase din loc.

— Mia ar fi fost de partea mea, spuse Lexi.

Jude se uită, în sfârșit, la ea.

— Mulțumită ție, nu vom putea ști asta niciodată, nu-i așa?

∵

Jude rămase acolo, tremurând înghețată, uitându-se la ușa închisă, la verdele șters de lângă ea, încercând să nu simtă absolut nimic. La un moment dat, deveni conștientă că telefonul suna. Se duse cu mers mecanic în bucătărie și ridică receptorul fără fir.

— Alo?

— Am sunat de m-am plictisit, se auzi vocea mamei sale.

Jude oftă.

— Chiar așa?

— Iar ai una din zilele tale proaste? Aș putea…

— Tocmai a fost aici Lexi, spuse ea, surprinsă că rostise aceste cuvinte cu voce tare.

Nu voia neapărat să discute despre asta cu mama ei la naiba, nu voia să discute despre nimic cu mama ei –, dar în clipa aceea, nu reuși să se abțină. Simțea că tot sistemul nervos o să-i plesnească și o să-i răbufnească din trup.

— Fata care conducea în noaptea aceea?

— Da.

— Oh. Așa ceva. Îți trebuie ceva tupeu.

— Asta i-am spus și eu. Jude se încovoie lipindu-se de perete, epuizată de toată întâmplarea. Vrea să supraveghez eu vizitele ca să o poată vedea pe Grace.

— Ai refuzat-o, desigur. Eu asta aș face.

Dură o clipă până când cuvintele mamei își făcură efectul. Atunci, Jude se îndreptă imediat.

— Tu asta ai face?

— Desigur.

Jude se dezlipi de perete și se duse la fereastră. Privi afară și își văzu grădina ruinată, neîngrijită. Era un amestec brutal de culori vii și frunze moarte. *Eu asta aș face.*

— N-o poți lăsa pe fata aia să te facă din nou să suferi, îi spuse mama.

Mia ar fi de partea mea.

Mama ei continuă să vorbească, spunând ceva despre mâhnire, dar Jude n-o mai asculta. Se duse spre scări, alunecând ca luată de val. Până să se dezmeticească, ajunse la ușa dormitorului Miei, puse mâna pe clanță și o deschise pentru prima oară după mulți ani. Se duse la debaraua ei, o deschise și intră. O lumină se aprinse automat și văzu totul exact așa cum fusese lăsat. Cutia pe care scria MIA.

Un strat subțire de praf era dovada timpului scurs de când ea plecase. Îi luase mulți ani până să găsească puterea să îi împacheteze lucrurile. Și odată ce le împachetase, nu mai avusese puterea să și le amintească.

— La revedere, mamă, spuse și închise, lăsând receptorul să cadă pe podea.

Se lăsă în genunchi și deschise cutia. Amintirile scurtei vieți a Miei stăteau frumos aranjate înăuntru. Albume școlare. Trofee de fotbal și volei. Un tutu roz vechi care se potrivise cândva unei fetițe de șase ani. Bluze de trening cu USC. Păpuși

Barbie dezbrăcate și o pereche de pantofiori de copil scofâlciți. Totul, mai puțin jurnalul, pe care nu-l găsise niciodată.

Scoase fiecare lucru pe rând, mirosindu-l, ținându-l în fața ochilor. Deși plânsese ani la rând, lacrimile acestea păreau cumva noi, mai fierbinți; îi ardeau ochii și obrajii. Pe fundul cutiei era o fotografie înrămată cu Mia, Zach și Lexi, cu brațele înlănțuite neglijent. Zâmbetele de pe chipurile lor erau luminoase și fericite.

Parcă îi auzea râzând…

Mia ar fi fost de partea mea.

În mod ciudat, fraza aceea o aduse înapoi pe Mia atât de aievea de parcă tocmai intrase pe ușă, spunând: *salut, madre,* și râzând. Și nu Mia din amintirile statice, ci Mia însăși, cu zâmbetul acela megastrălucitor și gustul zăpăcit pentru modă, cu toate nesiguranțele ei.

Mia *ar fi fost* de partea lui Lexi acum. Gândul la părerea fiicei sale o făcu pe Jude să se jeneze până în adâncul sufletului. Mama ei ispitise tot ce era mai rău în Jude – *ai refuzat-o, desigur.* Lexi ispitise tot ce era mai bun în ea.

Ai fost cândva cea mai bună mamă din lume.

Cuvintele treziră multe amintiri, iar Jude era prea extenuată, prea sleită pentru a le mai ține la distanță. Se gândi la Mia așa cum fusese în ultimul an de liceu – o fată de optsprezece ani tăcută, visătoare, care habar n-avea cât de frumoasă devenise, care se îndrăgostise pentru prima oară și fusese pentru prima oară dezamăgită de un băiat. O fată care iubea fără margini și care găsea bucurie în lucruri simple – un iepuraș vechi de pluș, un film Disney, o îmbrățișare a mamei.

Jude simți cum se frânge ceva în ea, ca un mușchi ce se desprinde de os.

Hola, madre, ce-ai făcut azi?

Copiii ei credeau că vorbesc fluent spaniola după un an de cursuri. Jude se prăpădea de râs când îi auzea, iar ei știau asta.

Rămase acolo mult timp, amintindu-și de Mia pentru prima oară după mulți ani – amintindu-și cu adevărat de ea – și regăsind amintirile despre fiica ei, regăsi o bucată din ea rătăcită. Și i se făcu rușine de persoana pe care o lăsase să îi ia locul.

*

Jude habar n-avea cât timp rămase acolo.

Într-un final, se uită la ceas, surprinsă să vadă că era timpul să o ia pe Grace de la after-school. Cândva, ar fi uitat de nepoata ei într-o astfel de zi. Ar fi petrecut multe ore în debara, poate chiar adormind. Acum se duse jos, își luă cheile mașinii și porni spre Silly Bear, unde parcă în față exact la fix.

— Bună, Nana, spuse Grace cu glas stins când o văzu pe Jude apărând, și Jude realiză brusc, acut, ce îi spusese Lexi: *Ea se teme te tine.*

Pe drumul scurt până la Zach acasă, Jude o privi pe Grace prin oglinda retrovizoare.

Semăna atât de mult cu Mia, dar de data asta, nu asemănările fizice o îndurerară pe Jude; ci diferențele. Mia și Zach râdeau și vorbeau neîncetat, explorându-și lumea ca doi Magellani în miniatură, încrezători și fericiți… și simțindu-se în siguranță știindu-se iubiți.

Jude parcă mașina și își ajută nepoata să iasă din scaunul de mașină. Grace coborî cu greu din mașină și porni spre casă.

— Vrei să jucăm ceva? spuse Jude, venind lângă ea.

Grace privi în sus la ea, evident surprinsă.

— *Tu* vrei să te joci cu mine?

— Sigur.

— Iupiii! Grace dădu fuga în casă și se duse în dormitorul ei. Apăru câteva clipe mai târziu cu o cutie viu colorată cu jocul *Nu te supăra, frate.* Ești pregătită?

Jude se duse cu Grace la masă.

— Erai cam tăcută azi la after-school, spuse Jude, înaintând pe tablă cu piesa ei de joc.

Grace ridică din umeri.

— De ce?

Grace ridică iar din umeri.

— Mama lui Jake a adus niște dulciuri.

— Și tu nu ai apucat să mănânci?

— Ba am mâncat câteva.

Grace se uita la tabla de joc.

— Aha, făcu Jude, înțelegând. *Mama* lui a adus dulciuri.

— Toate mamele mai aduc chestii din când în când.

Jude se lăsă pe spate în scaun. Cum de o putea surprinde așa ceva? Timp de optsprezece ani, ea fusese mama care aducea dulciuri. Ea fusese mama cu petrecerile, mama cu excursiile, prezența constantă. Dar nu făcuse nimic din toate astea pentru nepoata ei.

— Aș putea aduce și eu niște brioșe cândva.

— Bine, spuse Grace, fără să ridice privirea.

Jude înțelegea din nou.

— Nu e același lucru dacă nu le aduce o mamă, nu-i așa?

— Joci sau nu?

— Sigur, spuse Jude. Următoarea oră, se concentră să își deplaseze piesele pe pătrățelele colorate ale jocului. Continuă să converseze cu Grace, iar la al doilea joc, Grace începu să vorbească și ea.

Dar știa că Lexi avea dreptate: Grace nu era o fetiță fericită. Cel mai mult vorbea cu oglinjoara de la mână, cu prietena ei imaginară. Și de ce își creau copiii parteneri de joacă imaginari? Nu trebuia să fii psiholog ca să răspunzi la această întrebare. Era pentru că se simțeau prea singuri și nu aveau prieteni reali.

Jude era atât de preocupată să o studieze pe Grace că nu auzi ușa de la intrare.

Zach intră în cabană și își aruncă rucsacul greu pe măsuța de cafea.

— Tati!

Chipul lui Grace se lumină când alergă în brațele lui Zach. El o ridică în brațe și o sărută pe toată fața, până când ea începu să chicotească și îl rugă să înceteze.

Miles intră și el, zâmbind.

Jude se uită la ei doi – soțul pe care îl iubea de atât timp și pe care practic îl abandonase și băiatul pe care îl ocrotise ca pe o floare rară o bună perioadă din viața lui și căruia îi întorsese apoi spatele. Văzu urmele pe care tristețea le lăsase pe chipurile lor, în ochii lor, chiar și în posturile lor, și recunoscu rolul pe care ea îl jucase în toate astea. Ea fusese nămolul care îi ținuse înglodați în această mâhnire. Liberi, poate că s-ar fi vindecat.

Ai fost cândva cea mai bună mamă din lume.

Jude se ridică în picioare.

— Vreau să vorbesc cu voi doi.

Zach se încruntă.

— Gracie, ce-ar fi să-ți iei cartea de colorat și culorile? Îmi place mult să te privesc colorând.

— Bine, tati.

Alunecă jos din brațele lui și plecă în grabă.

Jude își împreună mâinile. Avea acum deplina lor atenție, dar îi era teamă să rostească vorbele cu voce tare.

— Lexi a venit pe la mine azi.

Zach rămase complet nemișcat.

— Ce-a vrut?

Jude se uită la fiul ei. Era un bărbat; tânăr, dar bărbat, și ea era atât de mândră de el că abia putea îndura sentimentul. Când îi mai spusese asta în ultimii ani?

— M-a rugat să supraveghez întâlnirile cu Grace. Nu-și permite un angajat social impus de instanță.

— Și tu ce ai spus? întrebă Miles, ducându-se lângă fiul lui.

— Nu-și poate cunoaște fiica… decât dacă eu sunt de acord, spuse Jude, trăgând acum de timp.

— Ce i-ai spus? întrebă Zach din nou.

Jude își simți inima bătându-i accelerat.

— Mi-e frică, spuse ea încet.

Acum se simțea, poate, cea mai vulnerabilă din toți acești ani. Pierduse controlul, era nesigură și înfricoșată. De obicei, ascundea aceste emoții de Zach și Miles, le sigila undeva într-o cutie; acum nu avea puterea să facă asta.

Se apropie de Zach, căruia nu-i fusese niciodată frică pe vremea când sora lui trăia și care nu fusese niciodată singur, dar acum văzu aceste două emoții în ochii lui.

— Nu vreau s-o fac, spuse Jude, dar am s-o fac.

— Ai s-o faci? spuse Zach încet.

— Pentru Grace și Mia, spuse Jude, uitându-se în ochii fiului ei. Și pentru tine.

Capitolul 25

Se întâmpla ceva ciudat.

Grace și Ariel erau pe sofa, ghemuite sub păturica pufoasă galbenă, preferata lui Grace. Luminile din cabană erau slabe și afară era întuneric, așa că nu putea vedea prea bine oglinjoara de pe brățară, dar știa că Ariel era acolo pentru că zumzăia. Lui Ariel îi plăcea mult să zumzăie.

Grace nu știa să citească ceasul, dar știa că e târziu. Nu stătea niciodată atât de târziu după cină, iar filmul de la televizor era plin de cuvinte urâte și nimeni nu se sinchisea că ea le auzea. Sau că se uita cum un nene îl împușca pe alt nene rău direct în cap.

Nimeni nu era atent la Grace. Tati, Nana și Papa șușotiseră toată seara. Telefonaseră în stânga și în dreapta și se uitaseră pe orarul de la școală al lui tati de o sută de ori. Grace nu știa despre ce vorbeau, dar Nana se tot rățoia la Papa, spunând lucruri de genul: Știu care este părerea ta, Miles,

sau: Și eu ce să-i spun? Poate am tăcut o greșeală…

Papa a spus că *era prea târziu* pentru asta deoarece *Lexi știe,* pe urmă au început iar cu șușoteala aia zgomotoasă.

— Cine-i Lexi? întrebă Grace, uitându-se la ei de pe sofa.

Cei trei adulți se opriră din vorbit și se uitară la ea.

— E timpul să mergi la culcare, prințeso, spuse tati, iar Grace își dori să-și fi ținut gura aia bogată a ei.

Scânci și se duse fără tragere de inimă la Papa cu brațele deschise pentru o îmbrățișare. Acesta o ridică în brațe și o roti în aer, sărutând-o pe gât. Se prinse bine de el, chicotind când îi dădu drumul, apoi ea alunecă înapoi cu picioarele pe podea.

Grace se duse la Nana, care stătea lângă ușa glisantă de sticlă, rozându-și unghia degetului mare. Îi trebui mult curaj, dar Grace îi vorbi până la urmă.

— Nana? Îți mulțumesc că ai jucat *Nu te supăra frate* cu mine.

Nana se opri din rosul unghiei și se uită la ea.

Grace încercă să zâmbească, dar nu prea îi ieși.

Atunci Nana făcu cel mai uimitor lucru: se aplecă și o ridică pe Grace în brațe.

Grace fu atât de surprinsă că scoase un mic icnet. Ar fi sărutat-o pe Nana, dar totul se termină atât de repede încât Grace nici nu clipi bine că Nana îi spuse:

— Noapte bună, Gracie. Șapte purici pe-un picior.

Fu atât de *ciudat.* Grace se duse la tatăl ei și își strecură mânuța în buzunarul lui de la spate, ca să poată fi mai aproape de el. El o ridică în brațe și o duse la baia pe care o foloseau amândoi. O ajută să se spele pe dinți și să se pregătească de culcare. După ce își îmbrăcă pijamaua, el o băgă în pat și se așeză lângă ea.

Era mare dezordine în camera ei, cu jucării împrăștiate peste tot și cu plăpumioara cu Wall-E îngrămădită la marginea patului. Tati o trase cu grijă și o înveli pe Grace.

— Îmi mai citești din *Grădina secretă* și în seara asta, tati?

— În seara asta nu, prințeso.

Întreabă-l.

— Ce? șopti Grace furioasă către brățara de la mână.

— Cum de vorbești cu Ariel când eu sunt chiar aici? întrebă tati, încruntându-se la ea.

— Ariel crede că se întâmplă ceva ciudat.

— Chiar așa? Și ce crede ea că ar fi?

— Ce este? îi șopti Grace brățării, dar Ariel dispăruse. Cred că s-a dus la culcare.

Tati îi scoase lui Grace brățara de la mână.

— Nu poate dormi cu mine în noaptea asta? îngăimă Grace.

Era o discuție mai veche și nu se aștepta să câștige, dar trebuia să întrebe.

— Cunoști regulile. Ea doarme pe noptieră.

Tati se întinse pe patul îngust, cu uriașul urs panda de pluș pe post de pernă. Grace se ghemui lângă el și îl privi.

— Tati?

El îi mângâie părul.

— Ce e, Grade?

— Cine e Lexi?

El se opri din mângâiat.

— Lexi este mama ta.

Grace se chinui să se ridice în fund.

— Ce?

— Lexi este mama ta, Grace.

— Uau, făcu Grace. Este spioană?

— Nu, iubito, nu este.

— Astronaut?

— Nu.

Grace se simți tristă, dar nu știa de ce.

— Unde a fost?

— A fost… ocupată. Cred că astea sunt întrebări pe care va trebui să i le pui ei.

— Am să-i pot pune întrebări?

— Vrea să te vadă, Gracie.

— Chiar? Grace simți cum o cuprinde o emoție cu totul nouă. Era lucioasă, ca o folie de aluminiu, și sclipitoare ca o coroană de regină. I-a fost dor de mine?

— Cred că da, răspunse el.

— Uau, făcu Grace iar.

Încercă să își imagineze cum va fi să aibă o mami, pe cineva care să știe totul despre ea și să o iubească chiar și așa. Acum avea să fie și Grace, în sfârșit, la fel ca toți ceilalți copii.

Dar de ce o părăsise mama ei? Și cât avea să rămână? Dacă nu o plăcea pe Grace? Dacă…

— Tati? spuse Grace, încruntându-se. De ce ești trist?

— Nu sunt trist, iubito.

— Tu nu vrei să o văd pe mami?

— Ba bineînțeles că vreau, spuse el, dar ea își dădu seama că mințea.

Îl mai văzuse ea trist de multe ori, dar de data asta era ceva mai rău decât tristețe.

— Dacă n-o să-i placă de mine?

— Ea nu mă place pe mine, prințeso.

— Atunci, dacă nu te place pe tine, nu-mi place nici mie de ea, spuse Grace, încrucișându-și brațele.

Își dădu seama că tati nici n-o asculta. Se uita fix la fotografia de pe noptieră – o fotografie cu el și sora lui așezați pe un buștean cenușiu de pe plajă.

El nu voia ca ea să o vadă pe mami. De ce?

Și lui Grace i se făcu brusc frică. Își aminti ce i se întâmplase lui Allyson din clasa ei cu un an în urmă, când părinții ei divorțaseră. Într-o zi Ally era în clasă, iar a doua zi, a plecat să locuiască împreună cu mama ei, care s-a mutat.

— Am să mă văd cu ea, dar voi rămâne cu tine, nu-i așa, tati? Nu-i așa?

— Așa e, Gracie. Bineînțeles, spuse tati, dar pentru prima oară în viața ei, de data asta nu-l crezu.

— Eu rămân cu tine, spuse ea hotărâtă.

∵

Lexi își petrecuse ultimele douăzeci și patru de ore într-un adevărat carusel al emoțiilor, când plutind de speranță, când prăbușindu-se în spaimă. În tot acest timp, făcuse planuri peste planuri. Strânse cutia de pantofi cu toate scrisorile pe care i le scrisese lui Grace în închisoare și legă o panglică în jurul ei. Darul ei pentru Grace. Atât avea.

Pe urmă, așteptă nerăbdătoare.

Clipa sosi, în sfârșit. Încălecă pe bicicleta ei de împrumut și pedală spre ieșirea din oraș.

Ajunsă la aleea casei Farraday, încetini și pedală cu grijă pe aleea pietruită. După ce își parcă bicicleta lângă garaj, își puse pe umăr poșeta ponosită și demodată și se duse la ușă. Acolo, inspiră adânc și apăsă butonul soneriei.

Jude deschise ușa aproape imediat. Era palidă, cu o privire de gheață. Nu avea fard care să îi dea o falsă vivacitate, și nefardată arăta mai tânără și mai bătrână în același timp. Părul ei blond – care trebuia neapărat vopsit – era prins la spate într-o coadă de cal strânsă. Era îmbrăcată într-un pantalon tricotat alb moale și un pulover gri-deschis. Per ansamblu, arăta decolorată, o femeie făcută din nori.

— Pe viitor, te rog să ciocănești. Nu-mi place soneria. Intră.

Lexi rămase pe loc, privirea din ochii lui Jude Farraday reamintindu-i de fapta ei.

Jude se dădu la o parte ca să o lase pe Lexi să intre în casă.

Hanoracul verde îi atrase privirea.

— O oră, spuse Jude. Și veți sta în camera de zi.

Lexi dădu din cap. Nemaiputând să privească durerea de pe chipul lui Jude, trecu pe lângă ea și intră în cameră. Sub soarele puternic ce pătrundea pe ferestre podeaua din lemn exotic părea în flăcări. În șemineul uriaș ardea focul, trimițând valuri de căldură inutilă.

Când Lexi intră, Grace se ridică în picioare. Fetița era îmbrăcată cu o frumoasă bluziță galbenă și o salopetă bleu. Deasupra urechiușelor atârnau două codițe blonde, ca două virgule.

— Bună, spuse Grace veselă. O aștept pe mămica mea.

— Eu sunt Lexi, spuse Lexi emoționată.

— *Tu* ești Lexi? spuse Grace.

— Da, eu.

Grace o privi suspicioasă.

— Tu ești mămica mea?

Lexi trebui să își dreagă glasul.

— Da, eu.

Grace scoase un chiot și alergă în brațele lui Lexi.

Lexi o ridică în brațe pentru a doua oară în viața ei și o strânse atât de tare că Grace începu să se zvârcolească. Alunecă înapoi pe podea, o luă pe Lexi de mână și o trase după ea la sofa, unde se așezară amândouă.

Grace se ghemui lângă Lexi.

— Vrei să jucăm ceva?

— Putem să stăm așa un minut? Este așa de bine să te țin iar în brațe.

— Cum adică, iar?

— Când te-ai născut, doctorul mi te-a pus în brațe pentru prima oară. Erai micuță de tot și rozalie. Pumnișorul tău era mic cât un bob de strugure.

— Dar de ce nu m-ai vrut?

— Ba te-am vrut, spuse Lexi cu gras suav, văzând nedumerirea din ochii verzi ai fiicei sale. Te-am vrut la nebunie. Îi întinse lui Grace cutia de

pantofi plină cu scrisori. Ți-am scris aceste scrisori.

Grace privi încruntată scrisorile îndoite adunate în cutia prăfuită, iar lui Lexi i se tăcu rușine, ca și cum dragostea ei ar fi fost la fel de jerpelită precum darul ei.

— Oh.

— Știu că nu e cine știe ce cadou.

— Tati m-a iubit din prima secundă în care m-a văzut.

— Da, așa e.

Lui Grace începu să-i tremure bărbia puțin.

— El spune că tu mi-ai dat numele Grace și el Mia.

— A iubit-o pe sora lui mai mult decât pe oricine de pe lumea asta. Cu excepția ta.

Grace trase cu ochiul la Lexi.

— Tu ai cunoscut-o?

Lexi o auzi pe Jude inspirând adânc. Ridică privirea. Jude îi întoarse privirea de la celălalt capăt al camerei.

— A fost cea mai bună prietenă a mea din toată lumea, spuse Lexi. Mia Eileen Farraday. Ești așa de norocoasă că semeni cu ea. Îi plăceau farsele. Ți-a spus cineva asta vreodată? Obișnuia să pună folie de plastic pe vasul de toaletă din baia lui tati. Și nu știa deloc să cânte, dar ea credea că știe, iar când tatăl tău îi spunea să tacă, ea râdea și cânta și mai tare. Lexi simți ceva deschizându-se în ea când începu să povestească despre Mia. Aceste amintiri fuseseră blocate atâta vreme, ca o libelulă într-un chihlimbar, dar acum se eliberau. Se uită la Jude. Eu i-am dat Miei hanoracul acela verde de la intrare. Am dat pe el toți banii câștigați într-o lună, dar când l-am văzut, am știut că va fi perfect – se asorta cu culoarea ochilor ei – și am vrut ca ea să știe cât de mult însemna pentru mine prietenia ei.

— Tati nu vorbește niciodată despre ea.

— Da, spuse Lexi, uitându-se din nou la fiica ei. Presupun că e mai ușor așa. Când iubești pe

cineva… și îl pierzi, te pierzi cumva și pe tine. Dar tatăl tău te-a avut pe tine de iubit toți anii ăștia. Vreau și eu asta.

— Ce vrei să spui?

— Ce-ai zice dacă ai locui cu mine într-o zi? Ne-am putea cunoaște mai bine, iar eu aș putea…

— Știam eu. Grace se dădu jos de pe sofa. Eu nu îl părăsesc pe tati.

— Nu asta am vrut să spun, Grace.

— Ba da. Asta ai spus.

Dădu fuga la Jude și se urcă în poala ei, încolăcindu-se în jurul ei ca o maimuțică.

Lexi veni lângă ele. Îngenunche pe podeaua de lemn, la picioarele lui Jude.

— Iartă-mă, Grace, eu…

Grace se răsuci ca să se uite la Lexi.

— Tu nu m-ai vrut.

— Ba da, spuse Lexi.

— Și de ce m-ai părăsit?

Ce ar fi putut răspunde? Stând îngenuncheată acolo, cu ochii la fiica ei speriată, își aminti că fusese și ea o fetiță, derutată de o mamă care nu o dorise niciodată, dar care se prefăcea câteodată că o dorea. Amintirile o îngrețoșară, o făcură să se simtă jalnică și egoistă.

— Te-am iubit mereu, Gracie.

Grace își ridică bărbia ascuțită.

— Nu te cred. Mamele bune nu *pleacă.*

Lexi își aminti că îi spusese același lucru mamei sale, care izbucnise în lacrimi și jurase că dragostea ei era sinceră.

Ea știa, mai bine decât oricine, că doar timpul putea dovedi sinceritatea dragostei ei. Grace trebuia să învețe să creadă că mama ei o iubea.

— Eu vreau să locuiesc cu tăticul meu, spuse Grace cu fermitate.

— Bineînțeles că da, spuse Lexi. Am greșit că am spus altceva. Am fost… plecată atâta timp și nu prea mă pricep la fetițe. Dar vreau să învăț.

— Ești o mami. Ar trebui să știi deja, spuse Grace, agățându-se de mâneca lui Jude.

Ce mai putea Lexi spune? Se ridică încet în picioare și se uită la ele.

— Poate ar fi mai bine să plec. Mulțumesc, Jude, spuse ea apăsat. Știu că nu ai făcut-o pentru mine, dar îți mulțumesc.

— *Iar* mă părăsești? întrebă Grace.

— Mă întorc, promise Lexi, dându-se înapoi. În zece minute cu fiica ei, făcuse totul greșit. O speriase pe Grace. Săptămâna viitoare, bine? Aceeași zi, aceeași oră?

— Ai uitat ceva pe canapea, spuse Jude.

Lexi privi înapoi la teancul de scrisori. Arătau mici de unde stătea ea, murdare și dezordonate în acea încăpere perfectă. Pusese o proastă să creadă că scrisorile ar fi avut vreo importanță pentru o fetiță de cinci ani. Altă greșeală.

— Sunt pentru Grace.

Atât reuși să spună, apoi își părăsi din nou fiica.

∵

— Nici măcar nu știe că eu încă nu știu să citesc, spuse Grace cu glas deziluzionat. Alunecă din poala lui Jude cu picioarele pe podea. Când se întoarce tati acasă?

Jude nu-și putea lua ochii de la cutia aceea de pantofi ponosită de pe sofaua ei. Arăta absurd de mică și de nelalocul ei pe țesătura scumpă.

— Nana? spuse Grace, bătând din picior ca să se facă auzită. Vreau să plec acasă.

Jude ridică privirea și o văzu pe Grace stând lângă șemineu cu o privire răzvrătită în ochi. Nepoata ei era speriată, așa că era aspră. Exact așa s-ar fi comportat Zach la vârsta ei.

— În regulă. Dar nu știu când vine tatăl tău acasă.

— Nu mă interesează, spuse Grace, dar vocea îi tremură un pic.

— Vrei o îmbrățișare?

— Vreau doar să-l văd pe tati.

Jude oftă. Nici nu era de mirare că Grace nu voia să fie alinată de o bunică ce o ignorase atâția ani.

— Strânge-ți lucrurile și plecăm.

În timp ce Grace își strânse jucăriile, Jude intră încet în camera de zi. Preț de o clipă sau două, se uită fix la cutia de pantofi plină cu scrisori.

— Gata, strigă Grace, strângându-și păturica galbenă la piept.

Jude luă cutia și o duse cu ea la mașină. O prinse pe Grace în scaunul de mașină și puse scrisorile pe locul din dreapta ei, unde păreau acum să ocupe mult spațiu.

Jude vedea cât de necăjită era nepoata ei, își dori să o mângâie pe fetița aceea, dar anii prea mulți în care nu fuseseră deloc apropiate le făceau două străine. Grace nici măcar nu căuta să primească mângâiere de la bunica ei.

— Este în regulă să fii necăjită, Grace. Nu a fost lucru ușor să te întâlnești cu mama ta, sunt sigură.

Grace o ignoră, vorbind furioasă cu brățara de la încheietura mânuței.

Jude se uită la nepoata ei mult timp, poate mai mult decât oricând altcândva, apoi se dădu înapoi și închise portiera. Pe drumul de întoarcere acasă la Zach, Jude încercă de câteva ori să o facă pe Grace să vorbească, dar ea nu-i răspunse. Fetița continua să spună *Întoarce-te Ariel, am nevoie de tine, crede-mă,* iar șușotitul acesta pătimaș o duse cu gândul pe Jude cu mulți ani în urmă, când o fetiță care arăta exact la fel ca Grace obișnuia să șușotească tot timpul cu fratele ei într-un limbaj pe care doar ei îl puteau înțelege.

La cabană, Jude parcă și o ajută pe Grace să iasă din mașină.

O luă pe Grace de mânuța ei mică.

— Ce-ai zice dacă ți-aș citi o poveste?

Grace o privi suspicioasă.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, tărăgănat, ca și cum s-ar fi așteptat ca Jude să-și retragă

promisiunea și poate chiar să râdă.

Intrară tăcute în cabană, iar Grace se duse direct în dormitorul ei. Își luă mica păpușă prințesă alb-argintie, preferata ei, și se urcă în pătuțul alb, cuibărindu-se sub plăpumioara ei cu Wall-E.

— Îmi sug degetul, spuse ea sfidătoare.

Jude zâmbi.

— Poate că o voi face și eu, spuse Jude și își băgă și ea degetul mare în gură.

Grace zâmbi.

— Tu ești prea mare.

Jude râse și se duse la raftul de cărți.

Îi atrase atenția o micuță carte cu supracoperte albe. O scoase încet dintre celelalte și se așeză lângă Grace. Deschise cartea și începu să citească:

— În ziua în care Max își puse costumul de lup și le jucă renghiuri mai multor copii, iar mama lui îl făcu „sălbăticiune”…

Cuvintele o purtară pe Jude înapoi în camera plină de figurine din desene animate și dinozauri de plastic, la un băiețel care râdea tot timpul și care nu voia nici în ruptul capului să asculte vreo poveste dacă sora lui nu era lângă el. Amintirile erau atât de aproape că le putea simți parfumul. Preț de o secundă, fu din nou acea tânără mamă, stând în mijlocul unui pat uriaș cu câte un copilaș ghemuit de-o parte și de alta și o carte deschisă în poală…

— Nu e o poveste tristă, Nana. De ce plângi?

— Uitasem cât de mult iubesc această carte. Îmi amintește de… copiii mei.

Era pentru prima oară după mulți ani când rostise delicatele cuvinte cu voce tare. Copiii mei. Avusese doi.

— Și mie îmi place, spuse Grace cu seriozitate, venind mai aproape de Jude, aproape cuibărindu-se lângă ea.

Rămaseră așa mult timp, împreună, cât timp Jude îi citi povestea. Când închise cartea și se uită la Grace, aceasta dormea.

Sărută obrazul fin și roz al lui Grace și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei.

În living, găsi scrisorile așteptând-o pe măsuța de cafea pe care le lăsase.

Nu ea ar fi trebuit să le deschidă.

Și totuși, se uită fix la multele scrisori aranjate ca un acordeon. Plicurile erau nelipite; văzu asta. Poate Lexi dorise să citească ce scrisese de-a lungul anilor.

În cele din urmă, luă cutia și se așeză cu ea în poală. Se uită la ele mult timp, știind că ar fi fost o greșeală să le citească.

Doar una. Ca să văd dacă l-ar face pe Zach să sufere…

Scoase primul plic din cutie și îl deschise. Scrisoarea dinăuntru era scrisă pe hârtie albă ieftină. Pete cenușii presărau suprafața hârtiei. Lacrimi.

Scrisoarea aceasta era datată noiembrie 2005. Îi luase lui Lexi mult timp până scrisese această primă scrisoare.

Cu o gheară în piept, care se simțea ca un început de atac de panică, Jude începu să citească. Citise doar primele câteva paragrafe când ușa de la intrare se deschise și Zach intră în casă. Arăta agitat, supărat.

— Bună, mamă, spuse el, aruncându-și rucsacul pe podea. Acesta alunecă pe parchet și se lovi de perete. Zach își dădu nervos părul din ochi. Cum a mers cu Lexi azi?

Așa fusese mereu? se întrebă ea deodată. Lexi fusese mereu primul lucru în mintea lui? Și dacă da, cât de greu fusese să își înăbușe toate acele sentimente?

— Ascultă asta, spuse Jude.

— Pot să ascult mai târziu? Vreau să știu…

— Este o scrisoare scrisă de Lexi pentru Grace în închisoare.

— Of, Doamne…

Zach se prăbuși în fotoliul de lângă șemineu.

Jude văzu cât de tare se temea Zach să audă acele cuvinte și îl înțelese. Era mai ușor să îți înăbuși o suferință a inimii decât să o birui. Cel puțin, aceasta era calea aleasă de amândoi. Ea își drese glasul și începu să citească:

Dragă Grace,

Aveam optsprezece ani când te-am avut pe tine. Pare o prostie când te gândești că acum am nouăsprezece, dar m-am gândit că ar fi ceva ce ai vrea să știi despre mine.

Aș vrea să pot uita de existența ta. Am spus un lucru cumplit, dar dacă ai fi destul de mare să poți citi această scrisoare, ai ști deja unde mă aflu și ce am făcut. De ce nu pot fi mama ta.

Așa că, mi-aș dori să pot uita de existența ta.

Dar nu pot.

Mă trezesc în locul acesta și primul lucru la care mă gândesc ești tu. Mă întreb dacă ochii ți-au devenit verzi că ai tatălui tău sau dacă sunt albaștri că ai mei. Mă întreb dacă ai început deja să dormi toată noaptea fără să te trezești. Dacă aș putea, ți-aș cânta în fiecare seară ca să te adorm. Nu că aș cunoaște vreun cântec de leagăn.

Eu te-am iubit chiar de dinainte să te văd. Cum este posibil așa ceva? Dar așa a fost, și pe urmă te-am ținut în brațe, după care, te-am dat lui Zach.

Ce aș fi putut face? Să te fac să mă vizitezi în locul ăsta, să te fac să mă vezi printre gratii? Știu cât de urât poate fi.

Am citit undeva că mâhnirea poate fi ca un os rupt. Trebuie să îl vindeci bine, altfel te poate durea toată viața. Mă rog ca într-o zi să înțelegi și să mă ierți.

N-am să-ți trimit această scrisoare, dar poate că într-o zi, după ce vei crește, vei veni să mă cauți, iar eu voi avea această cutie cu scrisori și ți-o voi da. Îți voi spune: „Vezi? Te-am iubit”. Iar tu poate chiar mă vei crede.

Până atunci, măcar te știu în siguranță. Visam cândva să fiu o Farraday. Tu ești așa de

norocoasă că ai familia pe care o ai. Dacă eşti tristă, du-te la Miles. El te poate face mereu să râzi. Sau roag-o pe Jude să te îmbrăţişeze – nimeni nu îmbrăţişează mai bine decât bunica ta.

Şi mai e şi tatăl tău. Dacă îl laşi, îţi va arăta toate stelele de pe cer şi te va face să ai impresia că zbori.

Aşa că eu nu-mi voi face griji pentru tine, Gracie.

Voi încerca să te uit. Iartă-mă, dar trebuie.

Doare atât de tare să te iubesc.

Jude se uită la fiul ei, ai cărui ochi luceau de lacrimi. Arăta din nou ca băieţelul ei, Zach al ei de aur, şi în acea clipă, îşi aminti de tânăra Lexi, fata cu inima deschisă care fusese cea mai bună prietenă a Miei. Îşi aminti de fata din parcul de rulote care nu cunoscuse niciodată dragostea maternă şi totuşi avea mereu zâmbetul pe buze.

— Nu a mers bine cu Lexi şi Grace. Lexi a dat-o în bară.

— Ce vrei să spui?

— S-a grăbit, a insistat cu Grace înainte ca ea să fie pregătită.

— Nu ştie cum să fie mamă. De unde să ştie?

— Nimeni nu ştie, spuse Jude încet. Îmi amintesc cât de copleşită am fost eu de tine şi de… Mia.

— Tu ai fost o mamă grozavă.

Jude nu-l putu privi.

— Cândva, poate. Dar nu mai sunt. Nu m-am mai comportat ca o mamă de mult timp, şi ştim amândoi asta. Mi-am… pierdut această abilitate. Am crezut… Făcu o pauză şi se forţă să se uite din nou la el. Te-am învinuit pe tine. Am făcut-o, deşi ştiu că nu ar fi trebuit. Şi am învinuit-o pe Lexi. Şi pe mine însămi.

— Nu a fost vina ta. Noi ar fi trebuit să ştim… în noaptea aceea, spuse el.

Jude simți o durere mistuitoare în inimă amintindu-și. Era genul de durere care fusese mereu o barieră până atunci, ceva de care fugea. Acum încercă să răzbească prin ea.

— Ai dreptate, spuse ea încet. Nu ar fi trebuit să bei în seara aceea, Lexi nu ar fi trebuit să urce la volan, iar eu nu ar fi trebuit să vă las să plecați. Știam că urma să se consume alcool la petrecerea aceea. Ce-a fost în mintea mea să am încrederea că niște pușți de optsprezece ani beți vor lua decizia corectă? De ce am presupus doar că nu puteați fi împiedicați să beți? Și… Mia ar fi trebuit să aibă prinsă centura de siguranță. Toată lumea este atât de vinovată.

— Este vina *mea,* spuse el, și deși Jude îl mai auzise spunând asta, simți greutatea poverii lui pentru prima oară.

Îi era rușine că fusese atât de preocupată de propria-i mâhnire încât își lăsase fiul să ducă această povară singur.

Se duse la el, îl luă de mână și îl trase în picioare.

— Purtăm *cu toții* această povară, Zach. O purtăm de atâta vreme încât ne-a încovoiat spinările, ne-a gârbovit. Trebuie să stăm din nou drepți. Trebuie să ne iertăm.

— Cum? întrebă el simplu.

În ochii lui verzi, ea o văzu și pe Mia. În tristețea ei amară, uitase cumva acest lucru; copiii ei erau gemeni, iar Mia avea să trăiască mereu în Zach. Iar acum mai era și Grace.

Puse o mână pe obrazul lui, văzând cicatricea vagă de pe maxilar.

— Ea este aici… în tine, spuse ea blând. Cum de am uitat asta?

Capitolul 26

„Haide”, spune Lexi-mami, luând-o de mână. „Vrei să locuiești cu mine, nu-i așa?”

Mâna devine neagră și niște unghii lungi și galbene cresc din degete ca niște cârlige, iar Grace țipă…

— Sunt aici, prințeso.

Auzi vocea tatălui ei și îl cuprinse cu brațele. Mirosea așa cum ar fi trebuit să miroasă, iar coșmarul se spulberă când ea își aminti că era în pătuțul ei, în camera ei, acolo unde îi era locul. Aici nu erau sălbăticiuni.

Tatăl ei o strânse în brațe și îi mângâie părul.

— Te-ai liniștit?

Ea se simți ca un bebeluș.

— Scuze, tati, murmură ea.

— Toată lumea mai visează urât uneori.

Ea știa că e adevărat, pentru că, mică fiind, îl mai auzea țipând în somn. Se ducea la el și se urca în pat. El nu se trezea niciodată, dar se oprea din țipat când era ea alături. Dimineața, îi zâmbea obosit și îi spunea că trebuia să fie deja fetiță mare și să învețe să doarmă singurică.

— Nu mă lăsa să plec, tati. N-am să mai mint niciodată. Promit. Și n-am să-l mai pocnesc pe Jacob în nas *niciodată.* Am să fiu cuminte.

— Of, prințeso, spuse el, oftând. Ar fi trebuit să știu că mama ta va veni după tine. Ar fi trebuit să ne pregătim amândoi pentru asta. Doar că… am încercat să nu mă gândesc la ea.

— Pen’ că e rea?

— Nu, spuse tati, și pe ea o sperie tristețea din glasul lui. Este exact contrariul.

— Poate că s-a făcut rea când a fost spioană.

— Nu este spioană, prințeso.

— De unde știi?

— Știu eu.

Grace își mușcă buzele frământată.

— Cum este ea?

Tati clătină din cap. Mult timp, nu spuse nimic. Grace tocmai se pregătea să mai întrebe ceva când el începu să vorbească.

— Am cunoscut-o pe mama ta la liceu. Acum tati avea o voce ciudată; părea că are un nod în gât. Aș fi invitat-o în oraș chiar în acea primă zi, dar ea era deja prietena Miei. Așa că… am încercat să nu o iubesc… până într-o seară… când ea aproape m-a sărutat. Asta a schimbat totul. După aceea, nu am mai putut sta departe de ea.

— Fetele nu ar trebui să facă asta, îngăimă Grace cu degetul în gură.

— Bunica ta ți-ar spune că fetele pot face orice. Oricum, asta îi spunea surorii mele.

Grace se încruntă. Tati părea atât de… melancolic și avea ochii lucioși. Se purta de parcă ar fi iubit-o pe mami, dar asta era o prostie pentru că el îi spusese că ea nu îl plăcea. Nu mai înțelegea nimic.

— Dar ea nu m-a dorit, spuse Grace. M-a părăsit.

— Uneori, oamenii nu au de ales când trebuie să facă ceva.

— O să mă mai viziteze?

Tati se uită la Grace.

— Mama ta este deosebită, prințeso, și știu că te iubește. Asta e tot ce contează acum. Motivul pentru care a fost plecată… ei bine, de fapt, a fost și vina mea. Eu am lăsat-o să fie numai ea de vină. Dar a fost și vina mea.

— Pentru ce?

Păru că vrea să spună ceva, dar pe urmă se răzgândi. În schimb, o sărută pe frunte.

— Tati?

— Acum culcă-te, puiule. Totul se va rezolva cu bine. Vei vedea. Vom rezolva totul foarte bine.

— Dar tu rămâi cu mine, nu-i așa, tati?

— Bineînțeles, dar ea e mămica ta, Gracie, și ai nevoie de ea, indiferent ce crezi tu.

∵

— Am stricat tot, Scot, spuse Lexi din nou.

Era în biroul lui, plimbându-se încolo și încoace în fața ferestrei, rozându-și unghiile.

— Lexi. *Lexi.*

Ea se opri și se întoarse cu fața la el.

— Ai spus ceva?

— Stai jos. Mă amețești.

Se duse lângă masa lui de lucru și rămase în picioare în fața ei, uitându-se la Scot, care arăta cam obosit. Avea părul zburlit și cravata așezată strâmb.

— Ești bine?

— Danny are colici. Eu și Jenny nu dormim mai deloc. Dar sunt bine.

Lexi luă fotografia de pe biroul lui Scot. În ea, un băiețel rotofei și fără păr ținea în mânuță o cheie de plastic. O întristă imaginea acelui bebeluș, se gândi la Grace, întrebându-se dacă avusese și ea colici sau dacă dormise liniștită toată noaptea, ca un îngeraș.

— Nu știu deloc cum e să fii mamă, spuse ea încet, simțindu-se din nou dezarmată.

— Nimeni nu știe la început, spuse Scot. Eu am tot sperat ca Danny să vină cu un manual de utilizare, dar el n-a avut decât o păturică. Și sunt destul de sigur că bunica i-a dat-o. Stai jos, Lexi.

Ea căzu pur și simplu pe scaun, dându-și seama brusc cât de istovită era.

— Nu știu ce-i în capul meu.

Scot îi întinse un ziar.

— Nu ajută la nimic să tot macini greșeala făcută. Acum e timpul să acționăm, Lexi. Trebuie să arătăm instanței și familiei Farraday că ai venit și nu mai pleci și că ești pregătită să fii părinte pentru Grace. Și poți face asta cel mai bine găsindu-ți un loc de muncă.

— Un loc de muncă. Desigur.

— Am încercuit câteva variante. Mi-aș dori să am un birou mai mare ca să te angajez la mine…

— Ai făcut destul. Mulțumesc, Scot.

— Jenny are un deux-pièces albastru pe care s-a gândit că poate ai vrea să ți-l împrumute. L-am agățat de ușa din sala de conferințe.

Lexi fu din nou plină de recunoștință pentru acest om și soția lui. Se ridică încet în picioare.

— Danny este un copil norocos. Știi asta, nu?

El ridică privirea.

— La fel este și Grace.

— Sper, spuse Lexi încet, simțind o mică rază de speranță.

Îl salută pe Scot, se duse în sala de conferințe și îmbrăcă deux-pièces-ul albastru de vară trimis de Jenny. Nu arăta grozav cu tricoul turcoaz al lui Lexi și șlapi, dar era tot ce avea.

În mai puțin de patruzeci de minute, urcă pe bicicletă, îndreptându-se spre drogheria locală, care angaja vânzători. Cu normă întreagă, salariu minim.

În magazinul foarte luminos, cu rafturile lui multicolore, se opri și privi împrejur. La casa cea mai apropiată, vorbind la mobil, stătea o femeie robustă cu o claie de păr alb care arăta ca un stup de albine.

Lexi se duse la casă și așteptă.

— Ai cumpărat ceva, scumpo? spuse femeia, lăsând doar puțin telefonul de la ureche.

— Am venit pentru o slujbă.

— Aha. Femeia se aplecă în față, apăsă butonul sistemului de intercomunicație cu degetul cu unghie roșie coroiată ca o seceră, și spuse: Șeful de magazin la casa unu, vă rog.

Pe urmă îi zâmbi lui Lexi, se îndreptă de spate și se întoarse la convorbirea ei telefonică.

— Mulțumesc, spuse Lexi, deși femeia n-o asculta.

Lexi îl văzu pe șeful de magazin apropiindu-se de casa unu. Era un bărbat înalt și deșirat ca un cocostârc, cu un nas ca un cioc de acvilă și

sprâncene țepoase ce creșteau rebele ca o tufa de mure.

Ea păși spre el încrezătoare, întinzându-i mâna.

— Bună ziua, domnule. Eu sunt Alexa Baill. Am venit pentru slujba de vânzătoare.

El dădu mâna cu ea.

— Veniți cu mine.

Ea se luă după el și intră în biroul mic, fără ferestre, plin de cutii voluminoase de carton. El se așeză în spatele unei mese metalice și îi indică un scaun dintr-un colț.

Ea trase scaunul lângă masă și se așeză, simțindu-se un pic expusă așa, cocoțată pe scaunul ăla.

— Aveți un CV?

Lexi simți că îi iau obrajii foc.

— Nu. Este vorba de poziția de vânzătoare, nu-i așa? În liceu, am lucrat la gelateria Amoré. Mă pricep să lucrez cu bani și mă pricep și mai bine la oameni. Sunt un angajat corect și pot munci în orice tură. V-aș putea aduce niște recomandări.

— Când ai lucrat la Amoré?

— Din 2002 în 2004. Mi-am… dat demisia în iunie, după ce am absolvit liceul.

El notă ceva pe o bucată de hârtie care arăta ca un formular de cerere.

— Și acum te-ai întors de la facultate? Cauți o slujbă pe timpul verii?

— Nu. Caut o angajare cu normă întreagă.

El ridică privirea brusc. Sprâncenele groase i se uniră.

— Ați fost elevă la liceul de pe Pine Island?

— Da.

— Majoritatea copiilor de prin partea locului nu lucrează aici cu normă întreagă. Unde ați mai lucrat după liceu?

Lexi înghiți în sec.

— Jumătate de normă la o bibliotecă.

— Ce bibliotecă?

Ea expiră zgomotos și își pierdu ținuta dreaptă.

— Purdy.

— Doar nu vreți să spuneți…

— Închisoarea. Am fost în închisoare cinci ani. Dar acum am ieșit și voi fi un angajat bun. Vă garantez asta.

Vorbea, dar era inutil. Văzu cum i se schimonosi fața la auzul cuvântului închisoare, văzu cum nu mai voia să o privească în ochi acum.

— În regulă, atunci, spuse el, zâmbindu-i pentru prima oară – pură ficțiune. Vă vom contacta după ce luăm o decizie.

— Asta înseamnă că nu am obținut postul, spuse ea, alunecând de pe scaun.

— Asta înseamnă că vă voi contacta dacă vom dori să vă angajăm.

— Mda. Încercă să rămână optimistă; era doar prima din multe potențiale locuri de muncă. Poate alți angajatori aveau să gândească mai liberal. Deci, să vă dau numărul meu de telefon?

El o privi în sfârșit.

— Mi-l puteți da, dacă vreți.

Ea vru să spună *nici gând* și să iasă de acolo cu o fărâmă de demnitate, dar trebuia să se gândească la Grace, așa că notă numărul de telefon și ieși din incinta luminoasă a magazinului. Afară, deschise ziarul și găsi următoarea ofertă. Chelneriță la Esmereldas Mexican Kitchen.

Restul după-amiezii, Lexi încercă să creadă în ea, chiar dacă ofertele de slujbe se spulberau una după alta sub ochii ei. Majoritatea posturilor disponibile erau cu jumătate de normă, fără beneficii. Nici nu mai ținea minte câți angajatori îi spuseseră că situația economică era inamicul ei. Se părea că plecase la închisoare când toate erau bune și frumoase și ieșise când totul se ducea de râpă. Salariul minim era sub nouă dolari pe oră. Asta însemna poate un venit de cinci sute de dolari pe lună, înainte de deducerea taxelor; mult peste jumătate s-ar fi dus pe chirie.

Dar se părea că nimic din toate astea nu conta pentru că nu putea obține nicio slujbă. Discutase deja cu doisprezece angajatori și fiecare conversație se încheiase la fel.

Ce ați mai făcut după terminarea liceului?

Facultatea, chiar? Unde?

Care a fost ultimul angajator?

Oh (*și privirea*) *– biblioteca închisorii.*

Îmi pare rău, postul a fost ocupat… Sunteți prea tânără… Vă caut eu…

O scuză după alta. Și cel mai rău era că nici nu-i putea blama. Cine ar fi vrut să angajeze o fostă pușcăriașă de douăzeci și patru de ani?

Și ca și cum nu ar fi fost și așa destul de rău, după toate interviurile fără rezultat, verificase și oferta imobiliară de pe insulă.

Existau doar trei blocuri de apartamente, un lucru fiind sigur: nu-și putea permite să locuiască în niciunul dintre ele. Cel mai mic dintre cele libere se închiria pentru nouă sute cincizeci de dolari pe lună. În plus, proprietarul cerea achitarea în avans a primei și ultimei luni de chirie și a unui depozit de siguranță. Două mii patru sute de dolari, de achitat în ziua semnării contractului de închiriere.

Putea să fie și un milion de dolari.

Câteva telefoane date confirmară că nici în Port George lucrurile nu stăteau mai bine.

Erau mai multe oferte pentru zona de dincolo de pod, dar tot mult prea scumpe.

Toată acea zi o doborî pe Lexi. Când cedă, era ora șapte seara și ea nu mai voia decât să fie singură. Pedală în seara liniștită de vară și parcă în fața biroului lui Scot. Își scoase cheia și intră în clădire. Nu mai dorea decât să doarmă. Sau să urle.

— Lexi? Tu ești?

Tresări și încercă să zâmbească. Îi datora lui Scot totul; nu era vina lui că era o asemenea ratată jalnică.

— Bună, Scot, spuse ea, intrând în biroul lui. Lucrezi târziu.

— Te așteptam. Am o surpriză. Vino aici.

O luă de mână și o conduse în sala de conferințe. Pe masa mare de lemn era deschis un laptop.

— Poftim, spuse el, ia loc.

Lexi făcu ce i se spuse.

Scot ieși din încăpere câteva clipe și reveni.

— În regulă, suntem gata.

Apăsă un buton al laptopului și chipul îngrijorat al mătușii Eva apăru pe ecran.

— Nu știu, Babs. De unde știi că merge?

Imaginea mătușii ei fu un adevărat elixir. Lexi simți că i se destinde tot pieptul. Pentru prima oară după multe ore, zâmbi. *Nu* era singură, așa cum crezuse.

— Bună, mătușă Eva, spuse ea, venind mai aproape.

— E aici, Barbara! Chipul Evei se lumină de un zâmbet larg. Vino să vezi! Este Lexi a mea!

Lexi a mea.

O femeie corpolentă cu un cap acoperit de bucle albe se aplecă din talie și se uită la ecran, zâmbind.

— Bună, Alexa. Sora mea numai de tine vorbește tot timpul.

— Bună, Barbara, spuse Lexi încet, copleșită de emoții.

Chipul Barbarei ieși de pe ecran și Eva se apropie mai mult de calculatorul ei. Arăta altfel, mai bătrână; avea fața foarte bronzată și ridată și albise complet.

— Deci, povestește-mi tot, Lexi.

Scot ieși din cameră și închise ușa în urma lui.

— Am cunoscut-o pe Gracie, spuse Lexi.

Era primul gând care îi veni în minte.

— Ce face?

— E tristă. Frumoasă. Singură.

— Of. Greu să vezi așa ceva.

— Totul e greu, mătușă Eva. Nu am vrut să vin aici, pentru că știam că va fi greu, dar acum sunt aici și totul este haotic.

— Presupun că te-ai văzut și cu tânărul acela al tău, nu?

— Da.

— Și?

Lexi ridică din umeri.

— A trecut mult timp.

— Pari obosită, Lexi.

— Am avut o zi proastă. O să-mi fie greu să găsesc o slujbă și să-mi găsesc o casă. Poate chiar imposibil.

— Tocmai ai ieșit, Lexi. Poate ar trebui să vii acasă, să aibă grijă cineva de tine. Eu și Barb avem o sofa extensibilă care te așteaptă. Ți-ai putea căuta o slujbă aici și economisi niște bani. Floyd de la Tilt-a-Curl zice că s-ar bucura să te angajeze ca să răspunzi la telefon și să faci curat. Fără chirie de plătit, vei strânge numaidecât niște bani albi pentru zile negre.

Acasă.

Lexi trebui să recunoască, se simțea tentată de propunere. Îi făcea bine să se știe *dorită* undeva.

— Dar cum s-o părăsesc din nou pe Gracie? N-o să mă ierte niciodată.

— Tu știi cât de greu îi poate fi unui copil să aibă o mamă care nu este pregătită. Petrece puțin timp singură. Devino puternică și fericită și întoarce-te după aceea la fiica ta. Te întorci după ce îți pui ordine în viață. Cred că este cel mai înțelept lucru.

— Cel mai înțelept lucru, repetă Lexi, urând ideea, chiar dacă recunoștea cât adevăr era în ea.

Acum nu făcea decât să o deruteze pe Grace. Cum putea fi mamă când viața ei era țăndări? Grace merita ceva mai bun de atât; merita stabilitate. Lexi știa cum sunt mamele nestatornice. Un copil nu se simțea în siguranță cu o astfel de mamă.

— Alexa?

Ea zâmbi cât putu de larg. Nu mai voia să discute despre asta. I se rupea sufletul.

— Și, tu ce mai faci? Ai făcut cursul ăla de tricotat?

— Oh, Doamne, da, râse Eva. Eu și Barbara avem acum atâtea pleduri că putem deschide un motel. Când ai să vii aici…

∵

Vederea de la etajul patruzeci și doi era sumbră în acea zi ploioasă de iunie. Space Needle plutea în dreapta ei, un disc alb-negru suspendat de cerul cenușiu mohorât.

Jude stătea la fereastră, văzându-și reflexia fantomatică din geam. Încerca să stea liniștită, să pară calmă, dar nu-i ieșea. Simțea că tremură toată, că e nesigură, că nu se simte bine deloc în propria-i piele, de parcă ar fi băut zece căni de cafea pe stomacul gol. Începu să-și roadă unghia de la degetul mare și să se plimbe încolo și încoace. Panica pândea aproape, o vedea cu colțul ochiului; simțea că o hărțuiește, ca o umbră din întuneric, așteptând să o atace. Dar nu putea identifica precis sursa fricii. Știa doar că îi era frică și că îi fusese frică de când citise scrisoarea aceea a lui Lexi.

— Sunt mândră de tine, Jude, spuse Harriet cu vocea ei ciudat de plată. A fost nevoie de mult curaj să dai ochii cu Lexi din nou.

— Nu am dat ochii cu ea. De fapt, am încercat să nu mă uit la ea.

— Dar te-ai uitat la ea, nu-i așa?

Jude încuviință din cap, rozându-și tot mai tare unghia și bătând din picior.

— Ce ai văzut?

— Am văzut-o pe fata care mi-a omorât fiica… și pe mama nepoatei mele și prima iubire a fiului meu. Și… o fată la care am ținut cândva. Jude își scărpină agitată obrazul. Pielea zvâcnea brusc. Ce se întâmplă cu mine, dr. Bloom? Simt că înnebunesc.

— Nu înnebunești. Mă gândesc că ești pregătită să încerci întâlnirile grupului Prieteni susținători. Una e chiar azi, să știi. La două.

— Iar discutăm despre asta? Jude oftă și se așează, bătând din picior, strângând și deschizând pumnii. Nu am de gând să mă întâlnesc cu alți părinți care jelesc. Să m-apuc să *vorbesc* despre Mia? Oare asta ar aduce-o înapoi?

— Cumva.

— Vorbești ca cineva care nu a pierdut un copil. Nu, mulțumesc.

— Singura cale de a te împă…

— Să mă bată Dumnezeu, dacă spui cumva împăca, am plecat. Ce împăcare? Nu e nicio împăcare. Doar niște aiureli. Eu tot nu pot asculta muzică – orice fel de muzică. Eu plâng aproape de fiecare dată sub duș. Uneori, urlu în mașină. Vorbesc cu fiica mea și ea nu mă poate auzi. Nimic din toate acestea nu dispare.

— Spuneai cândva că te simți gri.

— Am spus că trăiesc într-o nebuloasă. Un nor des de cenușă.

— Și că ți s-a părut că ploaia părea de cenușă în noaptea în care Mia a murit?

— Da, și?

Harriet se uită la ea pe deasupra ochelarilor cu jumătăți de lentile. Spusese ce avusese de spus.

— Deci, dacă tot în acea nebuloasă ești, mă gândesc că poate ar trebui să privești în jurul tău. Poate reușești să vezi ceva acum. Forme. Oameni.

Jude se opri din roșul unghiei.

— Ce vrei să spui?

— Știu că durerea ta nu va înceta, Jude. Nu sunt o proastă. Dar poate că încerci, în sfârșit, să accepți că ar putea fi ceva mai mult decât doar durere. De aceea te comporți acum ca un iaz care dă pe dinafară. Ți-e teamă de *sentimente*, iar ele apar oricum. Ai avut îndeajuns de multă putere să o lași pe Lexi în casa ta. Ăsta este un pas uriaș, Jude.

— I-am citit lui Grace o poveste și am jucat un joc cu ea, spuse Jude încet.

— Și asta cum te-a făcut să te simți?

Jude ridică privirea.

— Ca o bunică. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu-și dăduse seama de asta până acum. Am fost dură cu Zach. Pur și simplu… nu l-am putut privi fără să îmi amintesc…

— E bine să îți amintești, Jude.

— Nu așa cum îmi amintesc eu. Mă… sfâșie.

— Poate că e nevoie să fii puțin sfâșiată înainte să redevii întreagă.

— Mă tem că nu voi reuși se redevin întreagă.

— Ba vei reuși. Ești pe drumul cel bun, Jude.

— Și care este următorul pas?

— Urmează-ți inima.

Jude se înfioră la acest gând. Se străduise din răsputeri să își anihileze orice emoție; ideea reactivării lor era îngrozitoare. Nu știa dacă o putea face. Nu știa nici măcar dacă dorea asta.

Restul orei alocate ședinței, Jude încercă să o asculte pe dr. Bloom, dar sentimentul acela de panică lua iar amploare, storcând-o de tot, mai puțin de inspiratul și expiratul executate mecanic. Dacă își deschidea iar sufletul și durerea o devora pur și simplu? Dacă se ducea de râpă tot progresul făcut? Nu cu mult timp în urmă, Jude nu era practic bună de nimic; o formă gri amorfă care plângea și care nu reușea să treacă peste o zi fără medicamente.

La sfârșitul ședinței, îi spuse ceva doctoriței Bloom – nu-și mai amintea ce – și plecă.

Vremea era acum și senină, și înnorată. Nori de culoarea nisipului de pe plajă atârnau foarte jos. Soarele răzbea ici și colo printre ei în timp ce ploua cu picuri atât de mărunți că localnicii nici nu băgau în seamă, în schimb turiștii din piață erau ascunși sub umbrele multicolore. Rămase în colțul străzii pe care se afla cabinetul doctoriței Bloom, sub cerul acela plângăcios, încercând să își

amintească încotro să o ia. I se păru brusc că orice pas ar fi putut fi greșit.

— Sunteți bine, doamnă? întrebă un puști apărut deodată lângă ea.

Avea păr ciufulit și un skateboard sub braț. Îi aminti de o vreme de demult – sau poate de numai o secundă – când Zach și Mia erau în gimnaziu.

Ar fi dat orice să fi putut fugi la mașină, să ajungă la feribot și apoi acasă. Dar nu putea. Era miercuri.

— Sunt bine, îi spuse ea puștiului. Mulțumesc.

Începu să meargă încet. Ploaia îi cădea în cap, din când în când, câte o picătură îi ajungea în ochi, dar ea nici nu observa.

În cel mai scurt timp, ajunse în fața galeriei de artă a mamei sale. În vitrinele aflate de o parte și de cealaltă a ușii închise atârnau pânze uriașe – una înfățișa un peisaj tradițional, lalelele din Skagit Valley, pictate cu auriu și roșu, sub un cer tulbure, plin de lumini și umbre; celălalt era o natură statică, o vază plină cu dalii roz. Doar o atentă examinare mai de aproape putea dezvălui crăpătura fină din porțelanul cu aspect antic.

Deschise ușa uriașă de sticlă de alături și intră în elegantul lobby. Salută portarul și se duse direct la lift pe care îl luă până la ultimul etaj.

Liftul se deschise într-un penthouse imens: trei sute șaptezeci și doi de metri pătrați de podea de marmură ivorie presărată cu mobilier franțuzesc vechi rafinat și foarte incomod. Prin ferestrele înalte până în tavan se vedeau panorama orașului Seattle, Elliott Bay și, în zilele senine, muntele Rainier.

— Judith, spuse mama ei, ieșindu-i în întâmpinare. Ai ajuns devreme. Vrei un pahar de vin?

— Cu disperare.

Jude intră cu mama ei în camera de zi. Cele câteva ziduri solide din acest spațiu erau văruite în alb-crem și susțineau opere de artă masive, niciuna

pe placul lui Jude. Erau toate oarecum sumbre și disperate. Simpla contemplare a tablourilor din această încăpere o deprima pe Jude. În afară de tablouri, nu exista nici urmă de culoare nicăieri. Jude se așeză pe un fotoliu alb de lângă șemineu.

Mama îi aduse un pahar de vin alb.

— Mulțumesc, mamă.

Mama ei se așeză pe sofaua pală din fața lui Jude. Părea pregătită să fie amfitrioana unei adevărate petreceri elegante – avea părul strâns la spate într-un coc franțuzesc simplu; era fardată impecabil pentru a-și evidenția ochii verzi și a estompa ridurile fine din jurul buzelor.

— Pari necăjită, spuse mama, luând o gură de vin.

Era o remarcă ciudat de intimă din partea mamei. În mod normal, Jude ar fi zâmbit și ar fi dat o scuză elegantă, dar fusese dată peste cap de întoarcerea lui Lexi, de nenorocita aceea de scrisoare, de suferința evidentă în care se afla acum fiul ei – de toate. Nu mai avea niciun dram de forță în ea și îi era teamă, chiar dacă nu știa de ce anume. Să se mențină ferm pe poziție? Să o lase baltă? Să persiste? Nimic nu mai părea sigur. Și avea nevoie de cineva cu care să vorbească, de cineva care să o ajute să găsească o ieșire. Dar mama ei nu era deloc persoana potrivită.

Vru să zâmbească și să schimbe subiectul, pretinzând că nu o măcina nimic, dar toată viața ei se năruia, din câte se părea, și nu mai avea forța necesară să se prefacă.

— Cum se face că noi nu vorbim niciodată de-adevăratelea? spuse ea lent. Eu nici măcar nu te cunosc. Și cu certitudine că nici tu nu mă cunoști pe mine. De ce asta?

Mama ei puse jos paharul de vin. Luminată din spate de lumina cenușie a acelei zile, părea eterică. Pentru prima oară, Jude observă cât de bătrână arăta mama ei, cât de obosită. Avea umerii slabi,

cu oase subțiri ca de pasăre, iar coloana începuse să i se gârbovească.

— Tu ar trebui să înțelegi mai bine decât oricine, Judith.

Vocea mamei era tăioasă și subțire, ca o lamă, dar privirea din ochii ei era poate cea mai blajină expresie pe care o văzuse Jude vreodată. Era în ea tristețe. O fi fost acolo mereu?

— De ce aș înțelege eu?

Mama ei privi pe fereastră.

— L-am iubit pe tatăl tău, spuse ea încet, cu voce răgușită. După ce s-a stins, am știut că ai rămas doar în grija mea, și am vrut să am grijă de tine, să te iubesc… dar eram goală pe dinăuntru. Până și abilitatea mea de a picta dispăruse. Am crezut că o să țină o zi, poate o săptămână. Se uită la Jude. Dar a continuat, zi după zi, și când, în sfârșit, povara mi s-a ridicat de pe suflet îndeajuns cât să pot respira, tu plecaseși de lângă mine. Nici măcar nu am știut cum să te aduc înapoi.

Jude se holbă la mama ei șocată. Cum de nu făcuse niciodată această legătură? Știuse că mama ei renunțase să mai picteze în ziua înmormântării tatălui ei, că plecase de acasă și nu se mai întorsese niciodată cu adevărat.

— Am urmărit cum ai devenit mamă și am fost atât de mândră de tine. Dar nu am spus niciodată asta. Oricum nu m-ai fi auzit, deși poate că asta vreau eu să cred. Oricum ar fi, nu am spus-o. Pe urmă te-am văzut făcând aceeași greșeală pe care o făcusem eu: te-am văzut încetând să îl mai iubești pe Zach… și pe tine. Mi s-a rupt sufletul. Ți-aș fi spus ce anume greșeai, dar tu ai fost mereu atât de sigură că eu sunt slabă și tu ești puternică. Așa că da, Judith, tu ar trebui să îmi înțelegi mai bine decât oricine greșelile. Ar trebui să știi de ce te-am tratat așa cum am făcut-o.

Jude nu știa ce să spună. Părea că toată viața ei, toată identitatea ei, se prăbușiseră deodată.

Mama ei se ridică în picioare. Pentru o secundă, Jude avu impresia că va veni la ea, anulând distanța dintre ele, și poate chiar se va așeza lângă ea.

— Ești tânără, spuse mama ei într-un final. Poți repara această greșeală.

Jude simți că începe să tremure. Mama ei spusese lucrul de care ea se temea cel mai tare.

— Cum?

— Oamenii cred că iubirea este un act de credință, spuse mama ei. Uneori, este un act de voință. Eu nu am avut puterea să te iubesc, Jude – sau să arăt acea iubire, presupun. Nu știu care dintre ele a fost, și, la urma urmei, ce contează? Tu ești mai puternică decât am fost eu vreodată.

Era, într-un fel, același lucru pe care dr. Bloom i-l tot spunea de ani întregi. Jude observă regretul din ochii mamei și fu ca și cum și-ar fi privit propriul viitor. Nu își dorea să ajungă singură la optzeci de ani.

— Nu sunt singura care poate repara o greșeală, mamă.

— Eu nu mai sunt tânără, spuse mama ei. Mi-am ratat șansa. Știu asta.

— Deci, asta este explicația acestor prânzuri împreună.

— Desigur.

— Și de aceea ai vrut să preiau eu galeria. Ca noi două să avem ceva în comun.

— Te-ai întrebat vreodată de unde vine numele acestei galerii? JACE. Tatăl tău i-a dat acest nume, care să ne cuprindă pe toți: Judith Anne, Caroline, Edward. S-a gândit că așa vom fi mereu împreună. Mama oftă. Un alt regret al meu.

Jude se ridică în picioare. Mâinile nu-i mai tremurau așa de tare; se simți deodată mai puternică decât fusese de luni, poate de ani întregi. Nu știa cum avea să corecteze toate deciziile proaste pe care le luase, dar sosise momentul să înceapă să își repare greșelile. Una câte una.

— Sâmbăta asta o duc pe Gracie la acvariu. Ce-ar fi să vii și tu?

Mama îi zâmbi ezitant.

— Chiar? Ne-am putea întâlni la feribot. Să zicem, la 11:00. Am putea mânca de prânz la Ivar's după aceea. Ție și tatălui tău vă plăcea la nebunie să le aruncați pescărușilor cartofi prăjiți.

Jude își aminti de asta instantaneu: stătea lângă balustradă cu părinții ei și le azvârlea cartofi prăjiți pescărușilor care roiau deasupra lor. *Bravo, bostănel… are o forță copilul ăsta, nu crezi, Caro?*

— Ne-a iubit pe amândouă, spuse Jude.

Mama ei dădu din cap.

— Până la urmă, este bine să vorbim despre el.

Și uite-așa, Jude înțelese ce avea de făcut. Poate că știuse asta de mulți ani, dar în această clipă, în acest moment, în dulcea strălucire a acestui nou început, era gata să încerce.

— Nu pot rămâne la masă. Iartă-mă. Trebuie neapărat să fac ceva.

— Desigur, spuse mama ei.

Chiar dacă fu surprinsă de schimbarea bruscă, nu o arătă. O conduse pe Jude la lift.

Acolo, se priviră mult timp; Jude văzu de mult uitata imagine a unei alte femei pe chipul de porțelan, acum îmbătrânit, al mamei, o femeie care adorase să picteze.

— Mi-a fost dor de tine, Judith, spuse mama ei cu voce caldă.

— Și mie de tine. Ne vedem sâmbătă.

Jude ieși din austerul penthouse și se întoarse în parcarea subterană de pe Virginia Street. Ieși din clădirea întunecată în ziua ploioasă. Conduse cu grijă până la Capitol Hill Community Center. Acolo, rămase în mașină mai bine de o oră și jumătate, așteptând. Fiecare clipă pe care o petrecea stând acolo era un act de curaj; ar fi fost mult mai ușor să plece. Asta făcuse de zeci de ori până atunci…

Într-un final, o mașină parcă în fața ei, apoi încă una. În câteva minute, începu să vadă oameni intrând în clădire. Majoritatea erau femei, singure în ploaie, fără umbrele.

Jude știa cât de periculoasă și înspăimântătoare era această decizie, dar știa și cât de periculoasă era cealaltă decizie.

Iubirea este un act de voință.

Îi fusese frică de asta mult prea mult timp.

Deschise portiera cu mână tremurând și ieși în ploaie. Își strânse pumnii și traversă.

O femeie veni lângă ea. Era tânără, cu păr negru vălurit și ochi căprui plini de lacrimi.

Jude își potrivi pasul după al ei, deși niciuna nu vorbi.

Pe o placă de lângă ușa deschisă scria: *Prieteni susținători. 2:00 P.M. Grup de sprijin pentru persoane îndoliate.*

Jude se opri, poate chiar se împiedică. Frica o cuprinse atât de repede și de acut că i se tăie respirația. Vru să se întoarcă și să fugă. Nu era pregătită pentru asta. Nu voia să facă asta. Dacă i se cerea să uite de Mia?

Femeia de lângă ea îi atinse mâna.

Jude tresări, se întoarse. Se uită la femeia cu păr negru, iar acum văzu mai mult decât lacrimi. Văzu înțelegere. Era o altă femeie cu ochi goi și gură încleștată care uitase să își vopsească părul. Jude știa că femeia aceasta cunoștea cum era să fii în egală măsură plin de suferință și dureros de paralizat.

Așa arăt și eu oare? se întrebă Jude deodată. Făcu ceea ce nu mai făcuse niciodată în viața ei: întinse brațul și luă de mână o străină. Intrară împreună pe ușa de sticlă.

∵

În cele din urmă, fu exact ca la început. Nimeni nu avea vreo slujbă pentru o fostă pușcăriașă cu diplomă în sociologie și fără experiență reală de muncă. Pe măsură ce perspectivele ei se diminuau

– la fel și speranțele ei –, până spre după-amiaza zilei de joi, știa că acum făcea lucrurile doar ca să le facă.

Acum, stând pe bușteanul ei din LaRiviere Park, înțelese.

De fapt, nu avusese niciodată vreo șansă.

Lexi închise ochii.

Știa ce avea de făcut. Orele petrecute aici fuseseră doar un pansament, nimic mai mult.

Sosise clipa. Amânase inevitabilul îndeajuns de mult.

Se duse unde își lăsase bicicleta, se urcă pe ea și urcă dealul ce ducea spre drumul principal. Trecu de Night Road și ocoli ca să ajungă acasă la familia Farraday. Strânse tare coarnele ghidonului și parcurse aleea pietruită denivelată, oprindu-se lângă garaj. Tremura atât de rău că nu reuși să sprijine bicicleta de peretele lateral și o lăsă până la urmă să cadă în iarbă. Nu putu să nu observe iar grădina neîngrijită și să nu-și aducă aminte cât de îngrijită și ordonată fusese cândva.

Consecințe, se gândi. Mâhnirea avea consecințe nesfârșite. Alungă acest gând, se duse la intrare și ciocăni repede – înainte să-și piardă curajul.

Jude deschise.

— Lexi, spuse ea, evident surprinsă.

— Doresc să îți las ceva pentru Grace.

— E sus, în fosta cameră a lui Zach, se uită la un film.

— Oh. Nu am crezut că o să fie aici.

— Ai vrea să o vezi?

Lexi știa că ar fi trebuit să spună nu, dar cum ar fi putut? Dădu din cap. Incapabilă să articuleze vreun cuvânt care să îi însoțească gestica, plecă de lângă Jude și urcă scările, spre fostul dormitor al lui Zach. La ușă, se opri cât să își tragă sufletul, apoi ciocăni, auzi un glăscior ciripind *intră,* și deschise ușa.

— Bună, mami. Ce faci aici?

Grace se ridică în fund în patul lui Zach și se încruntă.

Lexi se împiedică. Încercă să își dreagă greșeala zâmbind, dar își dădu seama că și cu asta o dăduse în bară.

Trebuia să controleze prea multe lucruri deodată – chipul frumos al lui Grace, cuvântul *mami* rostit de ea… și camera lui Zach.

Oriunde privea, vedea amintiri ale băiatului de care se îndrăgostise – o grămadă haotică de dinozauri de plastic, o minge de fotbal, o colecție multicoloră de casete video cu filme Disney, jocuri video. Dar exemplarul ponosit din *Jane Eyre* așezat pe noptieră o emoționa cel mai tare. Se duse și îl luă, îi mângâie coperta lucioasă, îndoită… își văzu numele scrijelit într-o caligrafie pierdută pe coperta interioară, îl păstrase. Toți acești ani.

— Doar nu ai venit să mă iei cu tine, nu? întrebă Grace îngrijorată.

Lexi lăsă cartea jos și se întoarse spre fiica ei.

— Nu. Pot să mă așez lângă tine?

— Bine.

Lexi se urcă în pat (patul lui Zach, dar nu ar fi trebuit să se gândească acum la lucruri care nu mai contau) și se apropie cât de mult îndrăzni de Grace.

— Te-am speriat data trecută.

— Pe mine nu mă sperie nimic. I-am tras un pumn în nas lui Jacob și el este mult mai mare decât mine.

— Nu ar fi trebuit să spun că vreau să vii să locuiești cu mine. Nu asta am vrut să spun, să știi.

— Aha. Așa. Nu vrei să locuiesc cu tine?

Lexi tresări.

— Nu prea știu cum să fiu mamă. Și văd cât de mult îți place să fii cu tăticul tău.

Grace păru că se relaxează auzind-o.

— Știi să faci brioșe?

— Nu. De ce?

— Nu știu. Mamele fac chestii din astea.

Lexi se sprijini cu spatele de tăblia patului lui Zach. Panoul de deasupra mesei de toaletă din fața ei era încă plin cu articole decupate din ziare și cu diplome câștigate în liceu de el. Pentru ce anume, nu-și mai amintea.

— Deci, presupun că tu îți dorești o mamă care să facă brioșe și să te ducă de mânuță la școală.

Grace râse, acoperindu-și gurița ca să înăbușe sunetul.

— Eu locuiesc *mult* prea departe ca să mergem pe jos. Mama Samanthei Green ne face tuturor câte o pelerină pentru Halloween. Tu știi să coși?

— Nu. Sunt cam varză la capitolul mama ideală.

Lexi se uită la fiica ei, simțind golul acela din interior unde ar fi trebuit să fie ea.

— Mi-ar plăcea să am o veveriță canadiană, spuse Grace. Te-aș lăsa să te joci cu ea.

Pe Lexi o pufni râsul.

— Ar fi grozav.

— Tati zice că veverițele canadiene nu sunt animale de companie, dar eu cred că ar putea fi, adăugă Grace, râzând.

Își acoperi imediat gura cu mânuța.

Lexi îi trase ușurel mânuța de la gură.

— Să nu-ți fie niciodată frică să râzi.

Grace ridică privirea plină de speranță spre Lexi.

Lexi știu că avea să își amintească pururea această clipă, iar dacă era norocoasă, și nu făcea nimic să o dea în bară, poate Grace avea să și-o amintească și ea.

Își scoase inelul cu safir de pe deget și i-l oferi lui Grace.

— Aș vrea să-ți dau ție acest inel, Grace.

— Este un inel de oameni mari.

— Poate îl pune tati pe un lănțișor, ca să-l poți purta la gât până ți se va potrivi.

— Este foarte frumos.

— Nu la fel de frumos ca tine, prințeso.

— Prințeso îmi spune și tati. De ce mi-l dai mie? Nu e ziua mea.

Lexi înghiți în sec.

— Eu trebuie să plec, Grace. Am crezut că… Nu contează ce am crezut. Am greșit să vin aici. Nu sunt pregătită.

— Pregătită pentru ce?

Lexi nu putu rosti răspunsul cu voce tare.

— Dar mă voi întoarce cât voi putea de repede. Asta vreau să nu uiți. Și îți voi scrie în fiecare săptămână și te voi suna cât voi putea de des. Bine?

Lui Grace începu să-i tremure bărbia.

— Am fost rea cu tine.

— Tu nu ai greșit cu nimic, spuse Lexi. Eu nu ar fi trebuit să vin aici. Pur și simplu… îi fac tot timpul pe cei din familia Farraday să sufere… și eu… Pot să te îmbrățișez?

Grase se urcă în poala lui Lexi și o strânse tare în brațe.

Lexi se lipi de fiica ei, încercând să își imprime în amintire sentimentul fizic al acestei îmbrățișări a lor.

— Te iubesc, Grace, îi șopti ea la ureche. Să nu uiți asta niciodată, bine?

O auzi pe Grace sughițând încetișor și sunetul acesta o sfâșie pe Lexi. Simți că o podidesc lacrimile, iar de data asta nu avu cum să le mai stăvilească.

— Nu plânge, mami.

Lexi își șterse ochii și se trase puțin înapoi atât cât să își privească fiica în ochi.

— Uneori, plânsul e un lucru bun. Eu am așteptat mulți ani aceste lacrimi. Îmi poți trimite desenele tale de la grădiniță, iar eu le voi pune pe frigiderul meu. Lexi se aplecă mai aproape și sărută gurița moale a copilașului ei. Iar eu voi învăța să fac brioșe.

— Bine, spuse Grace.

Părea tristă, confuză, nesigură.

Lexi nu știa cum să alunge acele emoții fără a face promisiuni pe care nu și le-ar fi putut ține. Unele finaluri pur și simplu nu puteau fi așa cum le-ai visat. Acum, tot ce putea face era să creeze amintiri, să își ia la revedere și să spere într-un viitor mai bun. Avea să pună bani deoparte și să se întoarcă pentru a clădi o viață alături de fiica ei.

O mai sărută pe Grace o dată și se dezlipi de fiica ei; apoi se dădu jos din pat și rămase în picioare, uitându-se la ea.

Grace îi șoptea furioasă ceva brățării de la mânuță, încercând să nu plângă.

— Nu plânge, Gracie. Totul va fi bine, spuse Lexi, mângâind-o pe cap.

— Asta spune și *ea.*

Lexi reuși chiar să zâmbească.

— Ești o norocoasă cu o așa prietenă bună, dar hai să facem o înțelegere: dacă te împrietenești cu cineva din clasa ta, cu cineva *real,* eu am să-ți trimit niște brioșe în septembrie pentru petrecerea de început de școală.

Grace își șterse ochii și se uită la Lexi.

— Cum?

— Cum ce?

— Cum să-mi fac prieteni? Nimeni nu mă place.

Lexi se așeză din nou.

— Păi, ar trebui să nu-i mai bați pe băieți și să nu mai minți. Dacă vrei să-ți faci prieteni, trebuie să faci lucruri prietenoase. Cine este cea mai drăguță fată din clasa ta?

— Samantha. Dar ea nu vorbește niciodată cu mine.

— În regulă. Mâine, du-te la Samantha și spune-i ceva frumos. Și încearcă să nu o păcălești și nici să nu o minți. Spune-i că ți-ar plăcea să te joci cu ea.

— Și dacă nu fac asta?

— Ba ai s-o faci, promise Lexi. Am avut și eu odată o prietenă foarte bună, căreia îi puteam

spune orice. Mă făcea tot timpul să zâmbesc. Nu mă simțeam niciodată singură când era cu mine.

Își îmbrățișă fiica încă o dată și se forță să plece de lângă pat, atinse exemplarul din *Jane Eyre* încă o dată (nu însemna nimic că îl păstrase; nu trebuia să creadă altceva). Pe hol, se opri și privi înapoi.

Grace stătea ghemuită în patul uriaș, arătând incredibil de tristă și de micuță.

— Te iubesc, Gracie.

— Pa, mami, spuse Grace, trăgându-și nasul.

— Spune-i lui tati că… l-am salutat.

Închise ușa în urma ei.

∵

Ar fi trebuit să fugă din casa aceea cât mai repede posibil. Și ar fi făcut-o dacă, ajunsă pe hol, nu s-ar fi uitat spre dormitorul Miei. Se duse spre el aproape instinctiv și deschise ușa.

Camera i se păru la fel de primitoare ca întotdeauna, atrăgătoare. Se duse la masa de toaletă, pe care era telefonul Miei alături de o lucrare de control de la literatura engleză, cu nota zece scrisă mare sus pe pagină. Pe pervazul ferestrei era un șir de căluți de plastic Breyer frumos ordonați. Erau acolo zeci de fotografii cu Mia – la repetițiile de la teatru, la cursul de dans, cu Zach pe plajă. Nu mai era nicio fotografie cu ea și Mia în acea cameră. Și totuși, cândva erau peste tot.

— Eu nu am mai intrat aici de… ceva vreme, se auzi Jude din spatele ei.

Lexi tresări și se întoarse brusc, roșie la față.

— Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit…

Jude luă cățelușul de pluș de pe noptieră. *Daisy Doggy.*

— Am dormit la început aici. La un moment dat, Miles și psihoterapeuta mea au început să se îngrijoreze, așa că am închis ușa. Erica face curat, dar eu nu intru.

— O simt aici, spuse Lexi încet.

— Chiar? Ești o norocoasă.

Lexi veni mai aproape.

— Ea iubea camera asta, dar ura oglinda aia. Spunea mereu că arată ca un proiect pentru ora de artă. Dar știa cât de mult îți plăcea ție.

Jude se așeză pe pat. Când ridică privirea, avea ochii înlăcrimați, iar gura îi era o linie strâmbă.

— De ce te-ai urcat la volan în noaptea aia?

Lexi fu de fapt recunoscătoare pentru sinceritatea întrebării.

— M-am întrebat asta de un milion de ori. Zach era beat turtă, iar Mia nu era nici ea mai trează. Niciunul din ei nu se putea ține pe picioare, zău. Nu au vrut să te sune. Era prea târziu, iar ei erau atât de beți. Făcu o pauză. Nu am vrut să te sun. Voiam atât de mult să mă iubești… și atunci Zach s-a urcat la volan. Nu l-am putut lăsa să conducă.

— De ce v-am lăsat să plecați în seara aceea? Știam că era o petrecere la care se va bea alcool. Și totuși, i-am dat cheile.

Lexi veni spre pat, simțindu-se ca o femeie de nouăzeci de ani cu articulații șubrede și ochi umezi și se așeză lângă Jude.

— Este vina mea, Jude. Numai și numai a mea.

Jude clătină din cap încet.

— Eu am vrut să cred asta, nu-i așa?

— Acesta este adevărul.

— Încerc să fiu un pic mai sinceră în ultimul timp. Știu că o iubești pe Grace. Dar pe Zach îl mai iubești?

— Am încercat să nu-l mai iubesc. Voi încerca în continuare.

— Ar trebui să vorbești cu el.

— Nu aș ști ce să spun.

— Trebuie să apară din clipă în clipă, spuse Jude încet. Vorbește cu el. Spune-i ce simți.

Lexi fu atât de emoționată de acel mic semn de bunătate. Îi aminti de toate conversațiile pe care le purtase cu Jude de-a lungul anilor, de toate momentele în care fuseseră ca mama cu fiica.

Datorită lui Jude Zach o însoțise pe Lexi la balul acela unde începuse cu adevărat totul între ei.

— Au fost atât de norocoși să te aibă, Jude. Și au știut-o. Mia te-a iubit atât de mult.

— Mi-e dor de glasul ei.

Lexi alunecă de pe pat și se băgă sub el, căutând prin rețeaua elastică de sârme a somierei până găsi ce căuta. Ieși de sub pat și se așeză pe călcâie, întinzându-i lui Jude micul jurnal roz cu un crin oranj pictat pe copertă.

— Dumnezeule, spuse Jude emoționată, întinzând mâna. Jurnalul ei.

Lexi îl puse în mâinile lui Jude și se ridică în picioare.

— Eu am să plec acum. Spune-i… lui Zach că am s-o sun pe Grace o dată pe săptămână și că am să-i scriu și mai des.

Jude privea fix jurnalul, mângâindu-l ca și cum ar fi fost un crâmpei de mătase prețioasă.

— Poftim? De ce?

— Am ceva important de făcut înainte să plec. Lexi nici măcar nu era sigură dacă Jude o asculta. Am rămas datoare cu un rămas-bun acum mult timp. Dar, Jude… s-o iubești mai mult pe Grace, bine? Are nevoie de tine.

Capitolul 27

Jurnalul Miei.

Fusese acolo tot acest timp. Jude își plimbă degetele peste încuietoarea de alamă marmorată, apoi deschise încet caietul.

Proprietatea Miei Farraday. Privat. Nu pune mâna. Da, da, la tine mă refer, Zach Attack.

Dragă Jurnalule,

Mi-e frică. Este în regulă să scriu asta? Știu cât de naşpa mă face să par. Dar ţie nu-ți pasă, nu-i

așa, Jurnalule?

Nimeni din tot liceul ăla n-o să stea de vorbă cu mine. Mama zice că la liceu o să fie mai bine decât în generală, dar ea zice mereu chestii din astea. De unde să știe ea cum e să fii în pielea mea? Ea a fost majoretă și probabil și Regina Balului. Ce ar fi făcut ea dacă Maribeth Astor i-ar fi spus că are față de pizza?

Ce bine ar fi fost dacă n-aș fi plâns. Asta a înrăutățit totul.

Și acum, probabil că voi fi în clasă cu MB.

De tot rahatul.

Cândva totul era simplu pentru mine. Păi, și ce s-a întâmplat? În primară aveam mulți prieteni. Ok, bine, poate că erau prietenii lui Zach, dar ne jucam împreună cu toții și nu credeam că ar fi ceva în neregulă cu mine. Acum știu. Oho, și ce bine știu.

Madre ne-a strigat la masă. Micul dejun. Cea mai importantă masă a zilei. Da, cum să nu.

Ratata a încheiat.

Dragă Jurnalule,

N-O SĂ-ȚI VINĂ SĂ CREZI ce s-a întâmplat azi. Deci, am să notez totul ca să nu uit nimic.

Mai întâi de toate, mama s-a înșelat în privința liceului. Cel puțin la început. Am intrat în școală cu Zach și deși el mă ținea de mână, ziceai că eram invizibilă. OK, bine, poate că nu ar fi trebuit să mă îmbrac cu tutu-ul roz și cu un tricou cu buricul la vedere, dar eu nu sunt ca celelalte fete. O știu și ele, o știu și eu. Hainele mă ajută să le țin la distanță. Și ce dacă râd?

Prânzul a fost din filmele de groază. Am intrat în cantină și aproape am vomitat. Nu s-a uitat nimeni în ochii mei. Zach stătea cu toți prietenii lui Barbie și Ken și mi-a făcut cu mâna. Nici în ruptul capului nu m-am dus acolo, așa că mi-am luat cartea și m-am dus afară.

Atunci s-a întâmplat, Jurnalule!

Stăteam pe iarbă lângă copacul ăla sfrijit, mâncam și citeam (La răscruce de vânturi) *când o fată a venit la mine și m-a întrebat dacă se poate așeza lângă mine.*

Eu i-am spus că era sinucidere socială și ea a zâmbit. A zâmbit. Pe urmă s-a așezat și am început să vorbim și, Jurnalule, avem, cum să-ți zic, avem TOTUL în comun.

Nu vreau să cobesc, dar cred că vrea să fim prietene…

Cât de mișto e asta???

Dragă Jurnalule,

Lexi m-a convins să dau probă pentru trupa de teatru a liceului, pentru piesa A fost odată pe-o saltea. *ȘI AM OBȚINUT ROLUL!*

Ce m-aș face fără ea?

Tod Lymer a invitat-o pe Lexi la bal. Ea a încercat să păstreze secretul, dar la liceu e ca într-o telenovelă. Nimeni nu poate păstra cu adevărat un secret. În plus, Haley a ținut neapărat să aflu. A *râs când mi-a spus și m-a făcut o ratată care nu e în stare să aibă un iubit.*

Cum de știe mama mereu când ceva nu e în regulă? Când am venit acasă de la școală, mi-a aruncat privirea aceea și pe urmă a venit direct la mine și m-a luat în brațe. Eu am încercat să o resping, dar ea nu s-a lăsat, iar eu am izbucnit în lacrimi. Da, Jurnalule, atât de cool sunt. După ce i-am spus toată povestea, ea a zis că trebuia să nu uit că prietenii buni își doresc unii altora doar ce e mai bine, și că ar trebui să țin minte asta toată viața.

Da, eu chiar vreau, Jurnalule, eu chiar vreau ca Lexi să fie fericită. Și chiar nu-mi pasă deloc dacă se duce la balul ăla tâmpit.

Lexi nu s-a dus la bal. A spus că preferă mult mai mult să stea acasă cu cea mai bună prietenă și să se uite la filme, așa că asta am făcut. Am făcut floricele și ne-am uitat la filme. A stat chiar și

Zach cu noi acasă. A spus că orice bal la care noi nu mergem este o groaznică pierdere…

— Nana?

Jude ridică privirea și își văzu nepoata lângă pat. În treningul acela roz flaușat, cu părul blond cârlionțat încâlcit, arăta exact ca Mia la acea vârstă, iar Jude se simți puțin dezorientată. Pentru prima oară după mulți ani, o simțea pe Mia atât de aproape că ar fi putut-o atinge. Jurnalul i-o adusese lui Jude înapoi.

Grace izbucni în lacrimi.

— M-mămica m-mea a plecat.

S-o iubești pe Grace mai mult. Are nevoie de tine.

Jude se dădu jos din pat și o luă pe Grace în brațe.

— Este în regulă, scumpo, șopti ea, și Jude începu deodată să plângă și ea.

O strânse pe Grace la piept, lipindu-și fața înlăcrimată de obrazul ei moale, bucălat, mirosind parfumul dulce de șampon de bebeluși din părul ei, amintindu-și…

— I-am spus că v-vreau să s-tau cu tati, spuse Grace, suspinând. Chiar v-vreau să stau cu tati, dar… o vreau și pe mami a mea. Ar fi trebuit să-i spun asta.

— Of, Grace.

Jude se uită la nepoata ei prin ceața de lacrimi. Imaginea aceea neclară era nu doar a lui Grace, ci totodată și a lui Zach, și a Miei. Și a acelei Lexi care făcuse parte dintre ei. Erau toți în chipul lui Grace, în ochii ei, în arcuirea rozalie a guriței ei. Cum de uitase Jude asta?

Nu, nu uitase. Știuse asta tot timpul; privise intenționat în altă parte, de teamă ca durerea să nu o ucidă. Dar înăbușirea sentimentelor îi răpise și bucuria, lăsând-o în nebuloasa aceea tulbure de insensibilitate.

Într-un fel, în acest moment erau din nou toți împreună, îmbrățișați exact așa cum ar fi fost dacă

Mia ar mai fi trăit.

O așeză pe Grace în patul cel mare al Miei și se cuibări lângă ea.

Grace își deschise încet pumnișorii strânși. Ținea într-o pălmuță inelul promisiunii pe care Zach i-l dăruise lui Lexi.

— Uite ce mi-a dat mami.

Jude luă fragilul inel în mână. Din cauza *lui* fusese ea atât de necăjită în urmă cu toți acei ani, un mic cerculeț de aur alb cu un micuț safir; crezuse că un inel ca acesta putea face un tânăr să se abată de la drumul său.

— A fost atât de romantic, suspină ea.

Grace își băgă degetul în gură:

— Cine? îngăimă ea cu greu din cauza degetului.

— Tăticul tău. Ar fi trebuit să știu că eu și Miles crescuserăm un romantic.

De ce nu se bucurase de faptul că fiul ei știa cum să iubească profund? Și să viseze la viitor. De ce păreau uneori oare niște biete pietricele ditamai bolovanii până nu le depășeai și rămâneau în urmă?

— El i-a dăruit acest inel mămicii tale de Crăciun.

Jude își scoase lănțișorul subțire de aur de la gât. Lăsă pandantivul cu diamant de pe el să îi cadă în poală și puse în schimb inelul, apoi îl prinse la gâtul lui Grace.

— Arăți ca o prințesă, spuse Jude și își sărută nepoata pe obrăjor.

Și odată ce se porni să o sărute pe Grace, nu se mai putu opri. O sărută și o adulmecă și o mirosi, până când Gracie ceru îndurare, chicotind și strigând *Opreşte-te, Nana – mă gâdili!*

În cele din urmă, Jude se opri și o privi pe Grace.

— Te iubesc. Ar fi trebuit să îți spun asta de un milion de ori pe zi.

— Ce *mult*!

Grace chicoti din nou și își acoperi gurița.

— Nu încerca să îți ascunzi râsul, Gracie. Este un sunet atât de frumos.

— Așa mi-a spus și mami.

Mami.

Cum se făcea că un cuvânt atât de banal, unul pe care îl auzise toată viața ei, putea fi deodată atât de puternic? *Ai fost cândva cea mai bună mamă din lume.*

Jude fu copleșită de regrete; simți că o sufocă, dar pe urmă se uită iar la fetița din brațele ei și respiră din nou. Regretul se spulberă numaidecât, înlocuit de o fragilă rază de speranță.

— Mama ta are o inimă mare cât Alaska. Și a făcut-o pe Mia mea – și pe tatăl tău – foarte fericită.

— Ce-i aia? întrebă Grace arătând cu degetul caietul din cealaltă mână a lui Jude.

Nici măcar nu își dăduse seama că îl mai ținea încă în mână.

— Este jurnalul mătușii tale Mia.

— Nu ar trebui să-l citești. Hannah Montana spune…

— E în regulă.

— Pen' că a murit?

Jude inspiră adânc, așteptând o durere care se lăsă așteptată. Era acolo, desigur, în acele câteva cumplite cuvinte, dar se spulberă rapid, și ea fu surprinsă să vadă că încă mai zâmbea. Și poate că era mai bine să înfrunți un lucru, să îl rostești cu voce tare, decât să îl ascunzi undeva, departe.

— Da. Acum e ceva ce ne-a lăsat nouă.

— Cum era ea, Nana? întrebă Grace, iar Jude se întrebă de când ținea oare în ea Grace acea întrebare, temându-se să o adreseze oricui din familia ei.

— Păi era… o floare frumoasă și fragilă. Până să o cunoască pe mama ta. Se temea și de umbra ei și era singură… atât de singură. Își șterse ochii. Voia să se facă actriță, și eu cred că ar fi reușit.

Toți anii aceia în care nu a vorbit nu se irosiseră. Mia îi observa mereu pe oameni, absorbind ca un burete toată lumea din jurul ei. Când urca pe scenă, era complet altă fată. Mama ta a ajutat-o cu asta. Lexi a convins-o pe Mia să meargă la audiții pentru primul ei rol.

Miles apăru în ușă.

— Ce-i asta? Mi se pare că voi două faceți o petrecere fără mine.

— Așa e, Papa! spuse Grace, sărind în picioare. Alergă prin pat și se aruncă înspre Miles cu brațele deschise. Nana îmi povestea despre mătușa Mia, continuă Grace. Și uite ce mi-a dat mami.

Îi arătă inelul promisiunii de pe lănțișor.

— Îți povestea despre Mia? întrebă Miles, uitându-se la Jude.

Ochii li se întâlniră peste părul bălai al lui Grace, și comunicară fără să-și vorbească. Știau amândoi ce însemna doar rostirea numelui Miei. Se urcă în patul fiicei lui și veni lângă ele, cuprinzând-o pe Jude cu brațul.

— Cum ai fost așa puternic? îl întrebă ea.

— Puternic, oftă el, iar în sunetul acela ea auzi izvorul nesecat al suferinței lui. Nu mai sunt puternic, spuse el. Dar, slavă Domnului, sunt răbdător.

— Îmi pare rău, spuse ea încet.

Grace se fâțâi până când își făcu loc între ei. Pe urmă se ridică în picioare. Își ridică bărbia ascuțită.

— Tati nu se va supăra că mami mi-a dat inelul ăsta?

Și Jude pricepu brusc: știa de ce îi dăduse Lexi inelul lui Grace. *Am ceva important de făcut înainte de apleca.*

Lexi nu o lăsase pe Grace doar pentru o zi. Inelul însemna rămas-bun.

∵

Lexi pedală pe Main Street și își parcă bicicleta în fața biroului lui Scot.

El era tot la masa lui de lucru, vorbind la telefon. Când o văzu intrând, îi zâmbi și îi făcu semn să aștepte.

Ea se așeză pe sofaua din birou și așteptă. Imediat ce Scot termină convorbirea, ea se ridică în picioare și se duse la el.

— Am făcut o greșeală, spuse, stând în picioare în fața mesei de lucru.

El se opri din strânsul hârtiilor și se uită la ea.

— Ce vrei să spui?

— Știi ce mi-a spus Grace? Sunt deja mamă. Ar trebui să știu să fiu mamă. Dar nu știu. Habar n-am cum să fiu mama fiicei mele. Nu am serviciu și nu am unde să locuiesc. Nu sunt pregătită. Întorcându-mă aici, nu am reușit decât să îi fac din nou să sufere. Mai ales pe Grace.

— Lexi, nu poți renunța.

— Nu am să renunț. Tot mai doresc să modificăm înțelegerea de custodie și vreau să fiu mama lui Grace. Vreau asta mai mult decât orice. Dar trebuie să o fac așa cum se cuvine. Trebuie să fac ce este mai bine pentru *ea.* Nu ce este mai bine pentru mine. Vocea i se întrerupse; nu putu decât să ridice din umeri. Am încercat să-mi găsesc de lucru. Ha. Se pare că o fostă pușcăriașă în vârstă de douăzeci și patru de ani nu poate fi nici măcar femeie de serviciu cu jumătate de normă. De casă nici nu mai vorbesc. În cel mai fericit caz pot închiria o cameră în casa cuiva. Ar trebui să muncesc șaptezeci de ore pe săptămână doar ca să *trăiesc.* Cum să am grijă de Grace? *Cum?*

— Lexi…

— Te rog, șopti ea. Nu îngreuna lucrurile, bine? Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine, dar voi pleca în Florida mâine-dimineață. Eva mi-a găsit de lucru acolo. Voi putea economisi îndeajuns pentru a mă întoarce într-un an. Autobuzul meu pleacă la 9:25.

— Of, Lexi… spuse Scot. Dacă m-ai fi ascultat…

— Ai grijă să îmi trimită fotografii, spuse ea încet, încercând să nu plângă. Am să-i scriu săptămânal.

Atunci el se duse la ea și o luă în brațe. Ei îi veni greu să se desprindă.

— Îți mulțumesc pentru tot, spuse ea până la urmă.

— Și cu Zach cum rămâne? întrebă Scot.

Întrebarea o răni atât de tare că nici măcar nu încercă să răspundă.

— Vrei să te duc la autobuz mâine?

— Nu. Ultimul lucru pe care îl dorea era să își ia din nou rămas-bun de la el. Mă descurc. Am lăsat costumul lui Jenny în sala de conferințe. Mulțumește-i din partea mea.

— Îi poți mulțumi personal. Vino diseară la noi la cină, vrei?

— Bine, dar mai târziu am ceva de făcut.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. E ceva ce trebuie să fac singură.

∵

Jude stătea pe sofaua din livingul liniștit al lui Zach. Nu se sinchisise să aprindă luminile, așa că seara în culori de lavandă se strecura prin ferestre. Flăcările portocalii dănțuiau în vatra înnegrită, iar ei, în sfârșit, îi era cald stând acolo. Din când în când, auzea un râs cristalin venind de pe hol, unde Miles și Grace jucau ceva pe Wii. Grace era ca o lumină care fusese aprinsă deodată; vorbea nonstop și nu spusese nicio minciună toată după-amiaza. Jude nu se îndoia că ultimele câteva ore petrecute cu nepoata ei aveau să devină una din amintirile de referință din acest nou capitol al vieții familiei lor. Începutul lui DUPĂ.

Dar imediat ce intrase în această nouă etapă, Jude simțise o presiune crescândă. Erau mult mai multe de făcut, mult mai mult rău de îndreptat.

Într-un final, pe la ora șapte, ușa de la intrare se deschise și Zach intră în casă, cu rucsacul greu pe un umăr.

— Ai întârziat, spuse Jude, ridicându-se în picioare.

— Ultimul test a fost sinistru, spuse el, aruncându-și rucsacul. Părea extrem de epuizat. Cred că am dat-o-n bară.

— Ai prea multe pe cap.

— Crezi?

— Am încercat să te sun.

— Mi-a murit telefonul. Scuze.

Ea se ridică de pe sofa și rămase acolo în picioare, uitându-se fix la el. Nici măcar acum nu era sigură pe deplin cum să spună tot ce avea pe suflet. Ultimele câteva zile fuseseră atât de zguduitoare; se simțea ca un ghețar care începuse să se topească lent și să se miște din nou.

— Am trecut și pe la avocat, spuse el, întâlnindu-i privirea. Am fost de acord cu modificarea planului parental. Am terminat cu asta. Știu că nu ești de acord, dar n-o mai pot face pe Lexi să sufere. Nu mai vreau. Și dacă vrea să fie doar ea cu Gracie o vreme, am să fiu de acord. Făcu o pauză, apoi spuse încet: Nu ar fi trebuit să mă îmbăt. Dacă aș fi rămas treaz…

— Zach, nu, eu…

— Nu te poți ascunde de asta, mamă. Știu cât de mult îți pasă de tot, dar asta este între mine, Lexi și Grace. Trebuie să fac ce se cuvine.

— Știu, spuse ea. Era și timpul. Și sunt mândră de tine.

Erau ca doi soldați care luptaseră pe un front comun, ea și fiul ei. Erau lucruri de spus, dar erau doar cuvinte care aveau să vină la timpul potrivit. Ce conta acum era că ei supraviețuiseră și că încă exista dragoste – între ei și împrejurul lor. Orice altceva era un post-scriptum.

Exista cu adevărat doar un lucru care trebuia spus acum. O singură întrebare de adresat.

— O mai iubești?

Zach simți că se sfarmă. Ea văzu în ochii lui un tânăr fragil și o teribilă maturitate în același timp.

— Am iubit-o mereu. Nici măcar nu am încercat vreodată să nu o mai iubesc.

Ea își luă fiul în brațe și îl ținu așa cum ar fi trebuit făcut cu mulți ani în urmă, când era tânăr, copleșit de durere și înspăimântat. Își dorea să fi știut atunci ce conta mai mult decât orice.

— Te iubesc ca pe aerul pe care îl respir, Zach.

El o strânse în brațe.

— Și eu te iubesc pe tine, madre.

Fu pentru prima oară după mulți ani când el îi spuse așa, și cu acest mic cuvânt de alint, ea se topi și mai mult, apropiindu-se și mai mult de ea, cea de odinioară. Se dezlipi încet din îmbrățișare.

— Cred că pleacă mâine. Spre Florida, poate.

— De ce?

— Crede că lui Grace îi va fi mai bine fără ea.

— Dar asta este o nebunie.

— Lexi a încercat mereu să facă ce a fost mai bine pentru ceilalți. Așa e ea, nu? Ar fi trebuit să-mi amintesc asta, Zach… cât a însemnat Lexi pentru noi… pentru mine.

Zach se uită la ea. Ea văzu și speranță și îngrijorare în ochii lui: speranța că avea dreptate și îngrijorarea că nu o făcuse.

— Ce vrei să spui?

— Du-te și caut-o, Zach. Spune-i ce simți. Îi dădu părul din ochi și zâmbi. Ea face parte din familie. Trebuie să știe asta.

— N-o să-i pese, mamă. Eu am lăsat-o să facă închisoare.

— Nu-ți poți asuma toată vina, Zach.

— Ajunge. Cum m-ar putea ierta?

— Tu mă poți ierta pe mine că am fost o mamă atât de rea în ultimii ani?

— Nu e nevoie.

— Noi așa facem, Zach. Pur și simplu… iertăm. Îmi făceam griji cândva că tu și Lexi erați prea tineri pentru dragoste, și încă vă mai consider tineri, dar nu sunteți, este? Niciunul dintre noi nu este, iar viața nu urmează niciodată drumul drept.

— Unde este?

— Nu știu asta.

Zach o îmbrățișă, apoi ieși grăbit din casă. Ea era încă în ușă, uitându-se la aleea goală, când Miles veni lângă ea.

O cuprinse cu un braț.

— S-a dus s-o caute pe Lexi?

— Da.

— Schimbările vin repede.

— Se poate.

Ea se întoarse spre el, îl cuprinse de talie cu brațele și îl sărută.

Trăinicia iubirii lor era cu adevărat un miracol tăcut.

— Nana, Papa! Grace se strecură între ei ca un mic țipar. Haideți să jucăm *Candy Land.* Nana ar putea fi Prințesa Ghețușca.

— Nana ta nu joacă… începu Miles.

— Mi-ar plăcea mult să jucăm *Candy Land* din nou, spuse Jude.

Era ciudat cum o frază putea elibera ceva în interiorul omului – un lucru atât de mărunt.

Se așezară în jurul măsuței de cafea, în fața focului. Pregătiră tabla de joc, apoi jucară, râseră și vorbiră. Tocmai terminaseră și strângeau jocul când ușa de la intrare se dădu de perete și Zach intră în casă.

— N-am găsit-o, spuse el, arătând mâhnit și nervos. Își aruncă cheile mașinii pe măsuța de la intrare. Nici măcar nu știu unde să caut.

Grace fugi la el, iar el o ridică în brațe și o sărută pe obraz.

— Bună, tati. Uite ce mi-a dat mami.

Îi arătă inelul.

Jude crezu că fiul ei se va prăbuși în genunchi pe loc.

— Inelul promisiunii, spuse el, lăsând-o pe Grace să alunece pe podea. Nu l-a mai vrut.

— Tati?

El se duse la fereastră și se uită în întuneric spre canalul Sound.

— Unde-ar putea fi?

— Cine? întrebă Grace, venind lângă el și strecurându-și mânuța în buzunarul lui de la spate.

— Am căutat în parc, în locul acela din pădure unde a fost cândva rulota. M-am uitat prin fiecare vitrină din oraș. M-am dus chiar și la cimitir și la locul… de pe Night Road. Parcă s-ar fi evaporat. Se întoarse spre Jude. A spus ceva, *orice*?

Jude încercă să-și amintească. Fusese atât de preocupată de jurnal că abia dacă o văzuse sau o ascultase pe Lexi. Încă o greșeală de ispășit.

— Cred că a spus ceva despre un ultim rămas-bun. Ceva ce ar fi trebuit să facă de mult. Ar fi trebuit să o opresc. Ar fi trebuit…

— Rămas-bun?

— Da, exact. A spus că mai avea un lucru de făcut. Un rămas-bun ce ar fi trebuit spus de mult.

Zach își luă cheile și ieși în fugă din casă.

∵

Lexi încercă să aștepte până la miezul nopții, dar nu reuși. Era agitată, simțind că îi vine rău de la stomac când se gândea la ce avea de făcut. În cele din urmă, pe la nouă și jumătate, nu mai rezistă. Părăsi casa caldă și plină de dragoste a lui Scot, urcă pe bicicletă și porni înspre LaRiviere Park. Acolo se duse pe marginea apei. Foșnetul valurilor ce înaintau pe țărm, ajungând până la ea și apoi retrăgându-se, avea să îi amintească pururea de prima ei dragoste. Dar era timpul să plece.

Urcă dealul mergând pe lângă bicicletă, apoi pedală până la drumul principal. Chiar și la acea oră târzie a nopții de vară, Main Street era plină de oameni care se foiau de colo până colo, iar Lexi se strecură printre ei sau îi ocoli cu agilitatea localnicei într-un oraș plin de turiști. O cuprinse o melancolie ștearsă când trecu pe lângă locurile care aveau să îi definească pe vecie tinerețea. Avea

să își amintească mereu de fata care fusese pe această Main Street, fata care râdea cu cea mai bună prietenă a ei, așteptând un băiat într-un Mustang alb.

Pe Beach Drive încetini și coti spre aleea familiei Farraday. Își ascunse bicicleta într-o tufă și merse pe lângă șirul de copaci până ajunse destul de aproape ca să vadă că luminile din casă erau stinse.

Nu era nimeni acasă.

Răsuflă ușurată și se duse pe alee, ocoli casa și ajunse în curtea din spate.

Curtea era cufundată în întuneric. Un singur bec era aprins pe terasă, deasupra uneia dintre uși, împrăștiind lumină pe podeaua sclipitoare de granit. Luna lumina valurile și imprima o nuanță albăstruie ierbii de pe pajiște.

Trecu pe lângă grătar și ocoli două șezlonguri așezate cu fața spre apă. Își aprinse lanterna de împrumut și îndreptă raza de lumină gălbuie către cedrul uriaș care veghea această fâșie de teren de apele cotropitoare.

Cercetă pământul de la baza copacului cu ajutorul luminii lanternei, întrebându-se unde ar fi putut săpa mai întâi.

— Ar fi trebuit să punem un semn, le spuse ea fantomelor copiilor care fuseseră cândva.

Va fi un pact.

Să rămânem prieteni pe vecie.

Să nu ne luăm niciodată rămas-bun.

Nu ar fi trebuit să îngroape niciodată nenorocitul ăla de termos, nu ar fi trebuit să cadă niciodată pradă acelei nostalgii.

Sau poate că ea pur și simplu nu ar fi trebuit să își amintească de asta. Cine ar fi putut ști cât de apăsător putea deveni un pact, cât de exactă putea părea o promisiune?

Se lăsă ușor în genunchi, simțind șocul nisipului rece pe pielea ei dezgolită. Săpă în nisip, făcând o movilă într-o parte și apoi și în partea cealaltă.

Nu era aici.

Săpă mai repede, simțind cum o cuprinde disperarea. *Trebuia* să îl scoată de acolo, trebuie să își ia rămas-bun de la Zach…

— Asta cauți?

Îi auzi vocea în întuneric, iar când ridică privirea, îl văzu acolo, la marginea copacilor. Probabil că trecuse pe lângă el…

— Cred că ai câștigat.

Se ridică în picioare cu o mișcare ciudată.

— Nu ți-l dau, spuse el. Rămâne aici. La fel ca promisiunea pe care cu toții am făcut-o.

— Promisiunea aceea a murit într-un accident de mașină de pe Night Road, spuse ea.

— Oare?

Se apropie încet de ea.

— Nu te apropia de mine, Zach. Te rog.

— De ce?

Era imposibil să își găsească cuvintele cu el atât de aproape. Vru să îi întoarcă spatele.

— Nu pleca, spuse el.

Nu avea de unde ști ce-i făcură ei cuvintele acelea.

— Zach, nu face asta. E prea târziu. Nu pot suferi din nou. Doar… lasă-mă să plec. Să-mi iau rămas-bun. Aruncă termosul în Sound.

— Mi-e dor de ea, spuse el, iar Lexi simți că îi dau lacrimile.

Cum de nu avuseseră niciodată această conversație ei doi? Ea vru să spună cât de rău îi părea, dar el clătină din cap.

— Dar mi-e dor și de tine, Lexi, mai spuse el.

— Zach…

Abia dacă îl mai vedea de lacrimi, dar nu voia să și le șteargă.

— Nu văd cum m-ai putea ierta. Dar, Lex… of, Doamne… îmi pare atât de rău.

— Ție îți pare rău? Eu am omorât-o pe sora ta.

El o privi. Ea văzu cât de nesigur era, cât de speriat.

— Oare m-ai mai putea iubi vreodată?

Ea se uită la acea versiune neclară a lui, umbre și lumina lunii, și își aminti când o sărutase prima oară, când o ținuse de mână prima oară, ziua când se ridicase în sala de judecată și spusese că și el era vinovat, ziua când o luase în brațe pe fiica lor pentru prima oară. Totul era între ei în acel moment – cele bune, cele excepționale, cele triste, cele sinistre. Tot ce fuseseră ei ca adolescenți și adulții care încercau să fie acum. Nu mai putea nega că îl iubea așa cum nu putea să-și pună pietre în buzunare și să se înece în Sound. Unele lucruri se petreceau pur și simplu în viață, iar dragostea ei pentru el era unul din acele lucruri. Nu conta că erau tineri sau că existau o mie de motive pentru care să nu fie împreună. Conta doar că sângele lui își găsise cumva drumul și se strecurase în venele ei și că fără el ar fi fost pierdută.

— Te iubesc, spuse ea încet. Am încercat să nu…

El o luă în brațe și o sărută. Când buzele lui o atinseră, atât de dulce, de dureros de familiar, ea se simți ca și cum sufletul ei, prins în lanțuri de atâția ani, s-ar fi eliberat și și-ar fi deschis aripile. Zbura, se avânta spre înălțimi. Se prinse de el, plângând, în sfârșit, pentru cea mai bună prietenă pe care o ucisese și pentru anii pe care îi pierduse în închisoare, și pentru fiica ai cărei primi ani din viață aveau să rămână pierduți pe vecie pentru ea. Momentul acesta era mai mult decât îndrăznise ea să spere, iar dragostea pe care încercase din răsputeri să o înăbușe o copleși.

Se trase înapoi și se uită la el uluită. Lacrimile îi atârnau de gene, făcându-l să arate imposibil de tânăr din nou, ca băiatul acela căruia ea îi dăruise inima cu atâția ani în urmă, într-o noapte ca aceasta, cu luminile de pe autostradă alergând pe lângă ei.

— Cum? fu tot ce reuși ea să spună, dar știu că el înțelese. Chiar așa?

Cum s-ar fi putut întoarce la ce fusese?

— Te iubesc atât de mult, Lexi, spuse el. Asta-i tot ce știu.

— Și, ce facem? Cum începem?

El îi întinse termosul murdar cu atâta grijă de parcă ar fi fost un artefact al unei civilizații pierdute, ceea ce, într-un fel, chiar era.

— Ne ținem promisiunile.

Lexi luă capsula timpului în mâini, amintindu-și cerceii de aur, medalia Sf. Christopher și fragila brățară a prieteniei din el.

Lexi o simți pe Mia alături de ei – în adierea călduță a verii, în foșnetul copacilor, în ritmul monoton al valurilor. Sărută curbura plină de nisip a termosului și îl îngropă la loc. După ce termină, bătători bine nisipul.

— Ea este aici, spuse Lexi, simțindu-și cea mai bună prietenă alături pentru prima oară după mulți ani.

Zach zâmbi în sfârșit.

— Va fi mereu.

Apoi o luă de mână și se ridicară în picioare.

— Vino acasă cu mine, Lexi, spuse el, iar ea nu putu decât să accepte dând din cap. *Acasă.*

Merseră tăcuți spre casă, iar ea se gândi: așa facem noi; așa vorbim noi cu fiica noastră. Ținându-ne de mână.

∵

A doua zi dimineață, Grace se trezi devreme. Ieși adormită pe holul îngust, în pijămăluța ei întreagă roz, și porni spre dormitorul tatălui ei, târându-și după ea păturica cea galbenă.

Ușa lui era închisă. Ciudat. Ea deschise ușa și vru să spună: *Trezirea, somnorosule.* Dar nu spuse decât *Tre'…*

Mami era în pat cu tati. Erau cumva îmbrățișați, dormeau.

Grace își simți inimioara fluturând.

Mămica ei era aici.

Înaintă târșâindu-și picioarele și se urcă în pat, strecurându-se între ei. Tati începu să o gâdile înainte să apuce să protesteze, iar ea chicoti până nu mai putu respira. Pe urmă rămase întinsă acolo, între mămica și tăticul ei, simțind că îi vine să plângă, deși nu știa de ce.

— Ești de acord cu prezența mea aici, Gracie? întrebă mami.

— Am crezut că ai plecat.

— Tăticul tău m-a făcut să mă răzgândesc, spuse mami. Ești de acord cu asta, Gracie? Pot să locuiesc cu voi?

Grace râse. Era atât de fericită că uită să-și mai acopere gura cu mâna.

— *Bineînțeles* că sunt de acord.

După aceea, Grace avu atâtea să îi povestească mamei ei. Vorbi nonstop până când alarma de pe noptiera lui tati sună; atunci se ridică brusc în fund și spuse:

— Trebuie să plec la grădiniță. Este ultima zi. Mă duci tu cu mașina, mami?

— Eu nu conduc, spuse mama ei, uitându-se încurcată la tati.

— Ciudat, spuse Grace. *Toate* mămicile știu să conducă.

— Am să-mi recuperez și eu carnetul, spuse mami. Când vei intra în clasa întâi, voi fi pregătită. Acum, ce-ați zice de micul dejun? Eu sunt lihnită.

Grace se aruncă în spinarea lui tati, iar tati o cără în bucătărie, lăsând-o să cadă pe scaunul ei de la masă.

Cât timp mâncă, nu putu să nu se holbeze la mami. Văzu că și tati făcea același lucru. Păreau a fi o familie.

Iar Grace găsi încă atât de multe să îi povestească mamei sale. Și în timpul mesei și până urcă în mașină, nu făcu decât să vorbească. Îi spuse lui mami despre Barbie cea flexibilă, despre cât de mult îi plăceau Hannah Montana și

Cenușăreasa și despre cât de mult îșI putea ține respirația.

— Și po' să schiez ca Ashley Hamerow, spuse deodată.

Acum erau în mașină, în drum spre grădiniță.

Mama se întoarse în scaun și se uită la Grace.

— Adevărat?

— Ar putea fi.

— Dar este?

Grace se făcu mică în scaunul ei de mașină.

— Nu. Era greu să spună *doar* adevărul. Cum ar fi putut-o plăcea cineva doar pentru cine era cu adevărat?

La grădiniță, tata intră pe aleea unde erau lăsați copiii și parcă sub copacii uriași, lângă clădire.

— Pot să te duc eu în clasă? întrebă mami.

Grace simți iar acea fluturare a inimii. Zâmbi.

— Ar fi senzația zilei.

Mami zâmbi.

— Mi-ar plăcea asta.

Străbătură mulțimea de copii, iar Grace simți că i se face rău. Mami avea să vadă că nu avea deloc prieteni.

Dar mami o ținu de mână până la ușa clasei, iar când ajunseră acolo, se lăsă în genunchi și se uită la Grace.

— Mai ții minte când ți-am povestit de Mia, cea mai bună prietenă a mea?

Grace dădu din cap. Vru să-și bage degetul în gură, dar copiii ar fi râs de ea pentru asta.

— Eram atât de speriată în ziua când am cunoscut-o. Era prima zi de școală și nu mă plăcea nimeni. Am ieșit din cantină pentru că nu mă puteam așeza lângă nimeni. Și apoi am văzut o altă fată stând singură. Așa că m-am dus la ea și am intrat în vorbă. Așa am devenit cele mai bune prietene. Trebuie să îți încerci norocul, Grace. Vorbește cu cineva.

— Bine, mami.

Mami o strânse tare în brațe și o sărută pe obraz.

— Am să vin să te iau după ore.

— Promiți?

— Promit, spuse mama ei, apoi se retrase.

Grace se uită emoționată în clasă, unde copiii făceau tot felul de lucruri. O văzu pe Samantha stând lângă rafturile cu cărți, singură.

— Ariel? Ești aici? Am nevoie de tine.

Du-te.

Grace se uită la brățară; văzu o licărire gălbuie și auzi un sunet ca un râset, sau poate ca valurile din fața casei Nanei.

— Mi-e frică, șopti ea. Tu ce ai spune?

Știi ce să spui. Nu mai ai nevoie de mine, Gracerina.

— Ba da! Nu pleca.

Grace se panică. Obrajii i se aprinseră. Se temea că o să plângă.

Du-te, Gracerina. O ai pe mami acum. Ai încredere în ea.

Grace se uită la mama ei încă o dată, apoi intră în clasă.

Inima îi bătea nebunește. Inspiră adânc, se duse la Samantha și rămase pur și simplu lângă ea.

— Mămica mea a venit acasă aseară, spuse ea în cele din urmă.

Samantha se întoarse spre ea.

— Spioana?

— De fapt, nu e spioană.

— Dar ce este?

Grace ridică din umeri.

— Oh.

— Vrei să stai cu mine azi? întrebă Grace, mușcându-și buzele.

— Ai să mă bați?

— Nu.

— Îți place șotronul? întrebă până la urmă Samantha. Că mie îmi place.

— Da, spuse Grace, zâmbind. Era o minciună. De fapt, nici nu știa cum se joacă șotronul, dar

voia să învețe. Și nici nu credea că era o minciună atât de rea. *Ador* șotronul.

∵

Lumina zilei o trezi pe Jude cu blândețe. Era întinsă în pat lângă Miles, simțindu-i trupul lângă al ei, auzind sincopele din respirația lui, ceea ce însemna că mai avea puțin și sforăia.

Îi sărută obrazul țepos, dădu păturile la o parte și coborî din pat. Văzu prin ferestrele dormitorului un cer strălucitor rozaliu deasupra apelor albastre ale Soundului, și, pentru prima oară după mulți ani, se duse să își ia aparatul de fotografiat.

Ieși afară în halatul cadrilat și în picioarele goale și făcu vreo câteva fotografii cu silueta întunecată a cedrului pe fundalul cerului roz. Totul i se părea deodată nou. Rouă sclipea pe firele dese de iarbă de pe pajiște și pe granitul terasei. Își aminti de petrecerile pe care le dăduseră cândva în curtea asta, de râsetele care o umpluseră cândva și jindui după astfel de momente. Cumpărase masa aceea imensă de exterior pentru viitor, gândindu-se că va avea mulți nepoți adunați în jurul ei într-o zi. Nu mai fusese folosită de atâția ani.

Se duse hotărâtă la ea și îndepărtă protecția de plastic, lăsând-o din nou în bătaia soarelui.

Apoi îi atrase atenția grădina.

Merse desculță prin iarba înrourată și se uită la grădina ei abandonată. Era un haos general; straturile pe care cândva le îngrijise cu atâta migală erau imposibil de distins din învălmășeala de culori. Erau flori peste tot – înfloreau în ciuda lipsei de atenție, frumoasele lor culori se împleteau la întâmplare.

Înainte, ar fi văzut dezordine aici, plante care creșteau acolo unde nu ar fi trebuit și înfloreau abandonate. S-ar fi dus să-și ia ustensilele – foarfecă, săpăliga, aracii – și s-ar fi apucat de treabă.

Acum, însă, în această dimineață senină, văzu ce nu văzuse până atunci. Era frumusețe în haos, o

sălbăticie care evidenția lucrurile care n-au mers în direcția corectă și greșelile peste care s-a trecut cu vederea. Rămase acolo mult timp, privindu-și grădina ruinată și totuși frumoasă. Într-un final, îngenunche în iarbă și începu să smulgă buruienile. După ce curăță locul, se ridică tremurând pe picioare. Era un început.

Se duse la seră, cu jardinierele ei cu pământ negru, în care își pusese cândva tot sufletul. Și aici lucrurile erau abandonate și uitate, acoperite de pânze de păianjen. Un sistem de irigare păstrase totul în viață; plantele, asemenea oamenilor, învățau să crească pe teren stâncos. Sus de tot, pe un raft din fundul serei, găsi ce căuta: un mic pachețel alb cu semințe de flori de câmp. Le cumpărase cu mulți ani în urmă de la un prieten de-al Miei și de-al lui Zach, care le vindea în fața supermarketului Safeway. Pentru o călătorie pe care voia să o facă, își aminti ea. Nu intenționase niciodată să sădească niște flori sălbatice care înfloreau peste tot.

Luă pachețelul cu semințe de pe raft și se opri în mijlocul grădinii haotice.

Turnă semințele în palmă și le privi, gândindu-se cât de mici erau lucrurile la început. Zâmbind, împrăștie semințele în grădină. Într-o zi, avea să fie surprinsă de ce urma să răsară din semințele acelea. Și curând, poate a doua zi, avea de gând să planteze un trandafir alb chiar acolo, unde Miei îi căzuse primul dințișor de lapte…

Se întoarse în casă și făcu cafea. Mirosul ei afumat, aspru umplu casă, ademenindu-l pe Miles, care intră în bucătărie cu brațele întinse, ca un zombi.

— Cafea, bâigui el.

Ea îi întinse o cană de cafea neagră.

— Poftim.

— Ești un înger.

— Că veni vorba…

— Despre ce?

— Îngeri.

Miles se încruntă.

— Știi că nu funcționez înainte de cafea, dar vorbeam despre îngeri?

— Azi mă duc la cimitir, spuse ea încet. Ieri m-am decis.

— Vrei să vin cu tine?

Îl iubi pentru acea întrebare.

— Este ceva ce trebuie să fac singură.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Sună-mă când ajungi acasă, da?

— Ți-e teamă că am să mă arunc în vreo groapă deschisă?

El o sărută și plecă.

— Am trecut peste asta. Nu-mi mai fac griji. Ai revenit.

— Spune-mi Frodo.

— Nu Frodo. Sam. Sam s-a întors acasă, s-a însurat și și-a clădit o viață.

— Ai dreptate. Eu sunt Sam.

Stătu cu el în bucătărie încă o jumătate de oră, bând cafea și vorbind. După ce el plecă la duș, ea fu uimită de minunăția întregului moment, de faptul că putuseră să stea împreună și să discute despre mărunțișuri din nou. Despre un eventual dineu. Despre cea mai nouă mașină de cafea. Despre un film care avea critici bune.

Trecu o oră întreagă fără să se gândească la tristețea ei. Poate că nu părea chiar mult pentru unii, dar pentru ea era monumental, ca și cum ar fi traversat înot Canalul Mânecii. Întrevăzu ceva la care renunțase: posibilitatea de a fi din nou ea însăși, de a fi chiar fericită într-o zi cu viața ei. Știa că tristețea nu o va părăsi niciodată, dar poate că Harriet avea dreptate: poate chiar putea să meargă mai departe. Poate că timpul nu vindeca neapărat rănile, dar îți oferea un fel de armură, o nouă perspectivă. Un fel de a-ți aminti cu un zâmbet, și nu cu un suspin. Poate că într-o zi, când un străin

avea să o întrebe câți copii avea, ea ar fi putut răspunde simplu că unul, povestind apoi despre Zach.

Doamne, spera asta.

Se întâlni cu Miles în baie și intră în duș exact când el ieșea. El îi dădu o palmă pe fundul gol, iar ea zâmbi, ferindu-se din calea lui și intrând sub jetul de apă fierbinte. Își limpezea balsamul din păr când ușa de sticlă se deschise.

— Ești sigură că o să te descurci singură? mai întrebă Miles o dată.

— Sunt sigură. Sună-l pe Zach și amintește-le că mâine mergem la acvariu. Vine și mama.

Miles se opri, iar ea îl cunoștea destul de bine ca să își dea seama că se gândea la ceva.

— Ce? spuse ea, ieșind din duș și înfășurându-și un prosop în jurul trupului.

— Acum câțiva ani, am avut o aniversare destul de importantă. Nu am celebrat-o. Nu am celebrat niciuna dintre ele… după.

— Anul ăsta ne revanșăm. Cină la Canlis.

El îi întinse o cutie de catifea albastră cunoscută.

Ea începu să tremure când luă cutia mică, moale. Catifeaua era roasă deasupra; de atâtea ori ținuse el acea cutie în mână, dar ea nu o atinsese de ani buni. Expiră prelung și o deschise. Pe un pat de mătase albă, inelul de absolvire al Miei trona mândru, aurul sclipind în lumină. Un diamant roz scânteietor umplea acum golul de altă dată.

Jude se uită la bărbatul pe care îl iubea, iar puterea imensă a acelei emoții, a devotamentului lor, o invadă ca un curent ce o purta spre casă. El o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea însăși; el știa că ea avea nevoie de această amintire a fiicei lor, de ceva ce Jude ar fi putut purta, vedea zilnic.

— Te iubesc, Miles Farraday.

El îi atinse obrazul, zâmbind.

— Ești o luptătoare. Știi asta?

— Aș vrea eu.

El o sărută din nou.

— Salut-o din partea mea, șopti el, apoi se întoarse în dormitor.

După ce el plecă de acasă, ea își uscă părul și se îmbrăcă în niște blugi mai vechi, comozi, și un hanorac alb. În mod normal, s-ar fi fardat fără grabă, dar azi nu simți nevoia să ascundă nimic. Era cine era: o femeie care supraviețuise unui război al sufletului și avea riduri care o dovedeau.

Vru să plece imediat, dar cumva n-o putu face. Petrecu următoarele câteva ore trebăluind prin casă, adunând lucrurile de peste tot, spălând rufele, pregătind ceva de mâncare pentru cină.

Trase de timp. În cele din urmă, la puțin peste ora unu, inspiră adânc și se opri din mișcare. *E timpul, Jude. Acum.*

Își puse o poșetă pe umăr, se sui în mașină și porni. Când ajunse la cotitură, lumina soarelui sclipea de-a lungul albastrului apei de jos, reflectându-se în toate ferestrele de-a lungul fiecărui mal. O zi atât de frumoasă. Superbă.

Ajunsă la Night Road, încetini. De ani de zile nu mai cotise pe această bucată de asfalt care îi schimbase viața. Era timpul să o înfrunte, în sfârșit.

Coti și continuă drumul. Apoi, după vreun kilometru, trase pe marginea drumului și parcă. Coborî din mașină încet și traversă drumul.

Resturile altarului abia se mai vedeau.

Rămase în curba ac de păr.

Pădurea era întunecoasă aici, chiar și în miezul zilei. Arbuști pereni străvechi, înalți, cresc în hățișuri de o parte și de alta a drumului, cu trunchiurile subțirele și pline de mușchi înălțându-se atât de sus în văzduhul verii că împiedică soarele să răzbească. Umbrele lor sunt înalte până la genunchi de-a lungul panglicii rupte de asfalt; aerul este nemișcat și mut, de parcă și-ar ține respirația. Pândind.

Nu trebuia să rămână prea mult acolo. Dacă o vedea cineva pe acest drum pustiu, iar aveau să se pornească discuțiile, oamenii ar fi început iar să se îngrijoreze pentru ea. Totuși, închise ochii doar pentru o clipă, amintindu-și noaptea aceea de acum atâta amar de vreme, când ploaia se transformase în cenușă.

Să se elibereze.

Până la urmă, se întoarse la mașină și plecă de pe insulă.

În mai puțin de treizeci de minute, ajunse la destinație. Asta o surprinse. Avea cumva impresia că era mai departe. La urma urmei, îi luase mulți ani să ajungă acolo.

Cimitirul era un peisaj dominat de o pajiște perfect tunsă, presărată cu decorațiuni funeste: pietre funerare, monumente, bănci de piatră.

Inspiră adânc.

— Haide, Judith. Poți s-o faci.

Întinse mâna după cele trei baloane roz de pe bancheta din spate pe care le cumpărase de la florărie cu o zi înainte. Apucă sforile și ieși cu ele din mașină. Refăcu în minte traseul despre care se informase cu o zi înainte, dar nu conta prea mult. Și-ar fi găsit copilul și legată la ochi…

Și găsi piatra fină de granit cu o fotografie a Miei în mijloc.

MIA EILEEN FARRADAY
1986 – 2004
FIICĂ ȘI SORĂ IUBITOARE.
NU VA FI NICICÂND UITATĂ.

Mai era acolo și un simbol al pomului vieții, amintind de viețile pe care le salvase.

Jude rămase cu baloanele acelea ridicole în mână, uitându-se fix la imaginea fiicei sale. Chiar și în granit, zâmbetul Miei lumina totul.

— Iartă-mă că a durat atât până am ajuns la tine. M-am… rătăcit, spuse ea într-un final, și odată ce

începu să vorbească, nu se mai putu opri.

Se așeză pe o bancă de piatră și îi povesti Miei totul.

Ani la rândul, Jude se temuse că își va uita fiica și că timpul va șterge cumva amintirile ei, până când nu ar mai fi rămas nimic solid, dar acum, stând acolo în lumina soarelui, cu baloanele acelea în mână, își aminti tot – cum își sugea Mia degetul și mângâia lăbuțele de satin ale cățelușului ei de pluș, cum obișnuia să o ia la fugă imediat ce vedea mașina lui Jude parcând în fața școlii, cum își mânca portocalele pe bucățele, îndepărtând fiecare mică urmă de nervură albă, cum s-a făcut mare atât de repede.

— Ți-am cumpărat acest inel… acum mulți ani, spuse Jude, simțind tristețe și bucurie totodată. Era ciudat cum aceste emoții puteau coexista într-un astfel de moment. L-am cumpărat pentru o fată de optsprezece ani care credeam că era viitorul meu.

Se uită la diamantul roz. Sclipea în lumina soarelui, dansând parcă.

De câte ori se va uita la acel inel își va aminti de ceva despre fiica ei. Uneori va plânge, dar era în regulă, pentru că într-o zi, poate va zâmbi. Sau chiar va râde.

Era ceva ce învățase în ultimele săptămâni. În marea aceea de tristețe, existau insule de grație divină, momente în timp când îți puteai aminti de ceea ce rămânea în loc de tot ceea ce se pierduse.

Se ridică în picioare și lăsă baloanele să se înalțe spre cer. Punctele roz se rotiră și se agitară duse de un curent de aer nevăzut, ca și cum o fată nerăbdătoare încercase să le prindă și eșuase. Dintre copaci se auzi un râset, iar Jude se simți cuprinsă de o pace profundă. Se înșelase în tot acest timp; fiica ei *era* aici, cu ea, în interiorul ei. Fusese mereu aici, chiar și atunci când fusese prea suferindă ca să o poată căuta. Dar venise timpul să își ia rămas-bun.

— Rămâi cu bine, draga mea… Te iubesc.

Pentru prima oară după mulți ani, crezu că fiica ei o putea auzi.

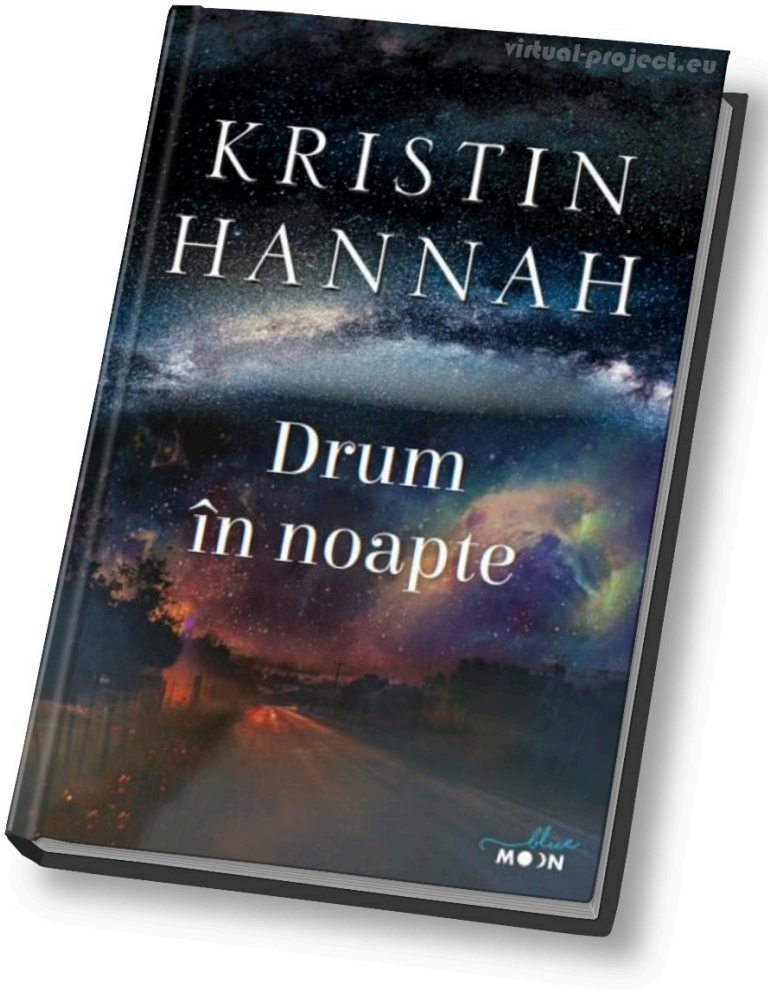

virtual-project.eu

violin

[1] Grade Point Average – o medie a notelor din liceu. Scara GPA este între 1,0 și 4,0, unde 4,0 este echivalentul lui 10 din România. Această medie este apoi folosită pentru a evalua dacă se îndeplinesc standardele pentru admitere la universitate.

[2] Un test standard folosit pe scară largă pentru admiterea la facultate în Statele Unite.

[3] De fapt, este vorba de tehnica *shotgunning* de consumare foarte rapidă a băuturilor la doză, în special a berii, prin găurirea laterală a dozei și deschiderea cheiței dozei. Astfel, se poate consuma o băutură la cutie în mai puțin de 10 secunde.

[4] Ouă poșate, așezate pe o felie de chiflă albă prăjită și unsă cu unt, peste care se așază o felie mare de roșie și o lingură de spanac sotat în unt, totul acoperit apoi cu sos olandez din belșug.

[5] Fapt împlinit (în limba franceză în original).

[6] Samuel Cooke – cântăreț compozitor, activist pentru drepturile omului și antreprenor american.

[7] Mothers Against Drunk Driving = Mame Împotriva Condusului sub Influența Alcoolului.

[8] Un *amicus brief,* sau raport de intervenient *(amicus curiae,* pl. *amici curiae*; literal: prieten al Curții). Intervenientul nu este parte în dosar, dar poate interveni în proces pentru apărarea unui drept propriu, a dreptului uneia dintre părți sau pentru a formula o opinie. Decizia de a admite cererea sau opinia intervenientului este la latitudinea instanței de judecată.

[9] Prima tăietură este cea mai adâncă.

[10] Argou pentru metamfetamină.

[11] Soră (în limba spaniolă în original).

[12] Scheletul unui anumit tip de arici de mare.

Table of Contents

Prolog
PARTEA ÎNTÂI
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17

PARTEA A DOUA
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27

Table of Contents

Prolog 2
PARTEA ÎNTÂI 3
Capitolul 1 3
Capitolul 2 17
Capitolul 3 35
Capitolul 4 53
Capitolul 5 65
Capitolul 6 78
Capitolul 7 97
Capitolul 8 118
Capitolul 9 139
Capitolul 10 151
Capitolul 11 161
Capitolul 12 169
Capitolul 13 179
Capitolul 14 190
Capitolul 15 215
Capitolul 16 237
Capitolul 17 254
PARTEA A DOUA 271
Capitolul 18 271
Capitolul 19 289
Capitolul 20 305
Capitolul 21 319
Capitolul 22 334
Capitolul 23 344
Capitolul 24 354
Capitolul 25 365
Capitolul 26 380
Capitolul 27 405